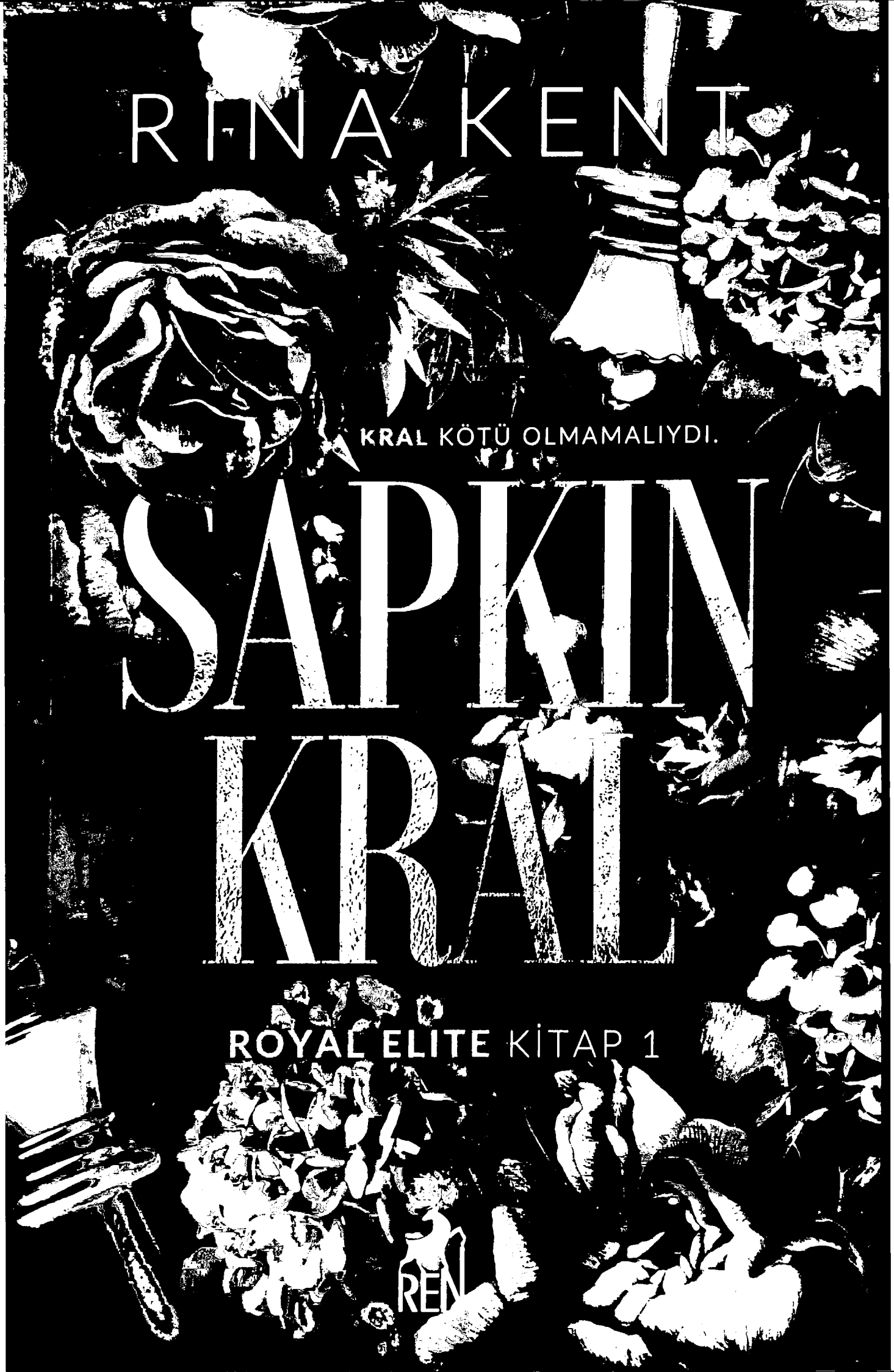
RINA KENT
KRAL KÖTÜ OLMAMALIYDI.
SAPKIN KRAL
ROYAL ELITE KİTAP 1
REN

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, k[illegible]ların ve toplumun dışladığı kişilerin en [illegible]kterler olduğunu fa[illegible]

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

SAPKIN KRAL

RINA KENT

SAPKIN KRAL
Rina Kent

Özgün Adı: Deviant King

Çeviren: Deniz Metin

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu
Redaksiyon: Dila Öz
Düzelti:Öznur İlter
Son Okuma: Meryem Çelikten Çağlar
Kapak Tasarım: Qamber Designs&Media
Kapak Uyarlama: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarım: Doğukan Çebi

Basım Tarihi: Şubat 2024
ISBN: 978-625-94466-3-9
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap
© Copyright 2019 DEVIANT KING by Rina Kent
The moral rights of the author have been asserted.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

SAPKIN KRAL

RINA KENT

XOXO

Rina

Tüm savaşçılara,
Boyun eğmek kolaydır, ancak
harekete geçip savaşmak cesaret gerektirir.

Yazarın Notu

Merhaba okuyucu arkadaşım,

Kitaplarımı daha önce okumadıysan bilmiyor olabilirsin ama ben üzücü ve rahatsız edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.

Sapkın Kral karanlık bir lise zorba aşk hikâyesi, erişkin genç yetişkin kitabıdır. Bazı okuyucuların nahoş bulabileceği şaibeli durumlar içerir.

Bir kahraman arıyorsanız, o kahraman Aiden DEĞİL. Eğer kötü bir adam için can atıyorsanız, o zaman Aiden King'in dünyasına hoş geldiniz.

Bu kitap bir üçlemenin parçasıdır ve bağımsız değildir.

Royal Elite Serisi;

Sapkın Kral

Çelik Prenses

Çarpık Krallık

Black Knight

Vicious Prince

Ruthless Empire

Kitaplarından oluşmaktadır. İlk üç kitap aynı çifti, son üç kitap farklı çiftleri ele almaktadır.

Playlist

Grip – Bastille & Seeb

Hipnotised – Coldplay

Shiver – Coldplay

Power – Bastille

Avalanche – Cemetery Sun

Destroy Yourself – Dangerkids

Dangerous Night – Thirty Seconds to Mars

Fire – The Faim

Beautiful Drama – The Faim

State of Mind – The Faim

Collide – Normandie

Moth – Normandie

Believe - Normandie

Lethargy – Bastille

Doom Days – Bastille

Good Grief - Bastille

Bury Me Low – 8 Graves

RIP – 8 Graves

A Rush of Blood to the Head – Coldplay

Warning Sign – Coldplay

Swallowed in the Sea – Coldplay

Square One – Coldplay

42 – Coldplay

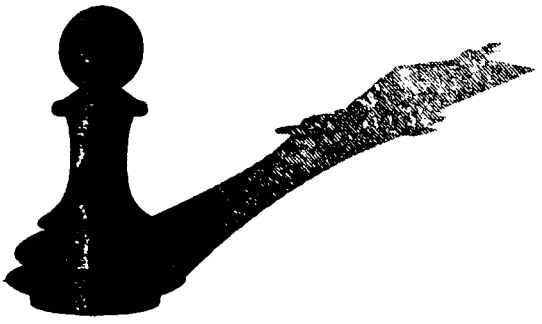

Birinci Bölüm

Hayatınızın tepetaklak olmasının uzun sürmeyeceğini söylerlerdi.

Bir an.

Bir saniye.

Ve her şey biterdi.

Bilmeliydim. Bilseydim, çoğu şeyi farklı yapardım.

Belki diğer yöne giderdim.

Belki de hikâyem böyle bitmezdi.

Belkiler ile ilgili şey ne miydi? İşe yaramazlardı.

Victoria döneminden kalma eski kaldırımda dikilirken teyzeme el salladım. Gümüş renkli *Audi*'sinin camından kör edici gülümsemesiyle bana karşılık verdi.

Blair teyzenin ateşli, doğal kızıl rengini hiç kaybetmeyen saçları mükemmel dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve karşılaştırıldığımızda benim on altı yaşındaki bedenimi patates gibi gösteren uzun, zayıf bir manken vücudu vardı.

Büyüyünce o olmak istiyordum. Yalnızca görünüş olarak değil –ki kızıl saç bana asla yakışmazdı– ayrıca çalışkanlığı ve kişiliği açısından da ona benzemek istiyordum. Oldukça varlıklı olmalarını sağlayan işinde kocasıyla ortaktı. Küçük şirketleri Quinn Mühendislik, her geçen gün on kat büyüyordu. Onlarla daha fazla gurur duyamazdım.

"Onlara elindekileri göster, Elsie!" Korna çaldı.

"Teyze." Birilerinin duyup duymadığını görebilmek için etrafa bakarken yüzüm alev almıştı. "Elsa. Okulda sadece Elsa."

"Ama Elsie'mi seviyorum." Sevimli bir şekilde somurtuyordu. O esnada telefonu standart ve profesyonel melodisiyle çaldı. Sessize almadan önce aramayı kontrol ederken kaşları çatılmıştı. "İyi olacak mısın, canım?"

Başımı salladım. "Beni arabayla bırakmana gerek yoktu."

"Elsie'min bu devasa yerdeki ilk gününü hayatta kaçıramazdım." Etrafı işaret etti. "Kahrolası Royal Elite Okulu! İnanabiliyor musun?"

"Sen ve enişte olmasaydınız, burada olamazdım."

"Ah, kes şunu. Biraz torpil yaptırmış olabiliriz ama notların olmasaydı, burada olamazdın."

Ve para. Beni buraya, seçkinlerin arasına sokmanın bir servete ve karaborsada satılan birkaç organa mâl olduğundan bahsetmeyi unutuyordu.

Yine de onun bulaşıcı coşkusuyla göğsüme çöken ağırlık biraz gevşemişti. "Takım çalışması."

"Takım çalışması!" Arabanın kapısını açtı, tıpkı bir anne ayı sarılmasıyla beni kucaklamak için dışarı fırladı.

Gelecekteki okul arkadaşlarımın ne kadar garip olduğumu düşüneceklerini görmezden gelmeye çalışırken, kollarımı teyzemin etrafına sardım. Kakaolu losyonla Nina Ricci parfümü beni güvenli bir kozanın içine almıştı. Geri çekildiğinde, kobalt mavisi gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu.

"Teyze?"

"Seninle oldukça gurur duyuyorum, canım. Şu hâline bir bak, büyüdün ve çok..." Sesi kısılırken, işaret parmağının ucuyla gözünün altını sildi. Neyden bahsettiğini anlamam için devam etmesine gerek yoktu. Anneme çok benziyordum.

Teyzem, kızıl saçlarını büyükbabamdan almış olsa da anneme sarışınlığını veren büyükannem olmuştu. Ya da bana söylenen buydu.

Hiç dinmeyen acı; karanlık, bulanık sudan yükselen iblis gibi yüzeye çıkıyordu.

Zamanın her şeyin ilacı olduğu koca bir yalandı.

Sekiz yıl sonra, kaybı hâlâ kemiklerime kadar hissediyordum.

Hâlâ sızlıyordu.

Hâlâ canımı yakıyordu.

Hâlâ korkutucu kâbuslar görmeme neden oluyordu.

"Ah, bebeğimin okuldaki ilk gününde aşırı duygusal davranıyorum." Blair teyze bana bir kez daha sarıldı. "İlaçlarını unutma ve abur cubur yeme. Git onların hakkından gel, canım."

O, arabaya binip önüne kıran sürücüye bağırana dek bekledim. Değerli zamanı söz konusu olduğunda, teyzemin filtresi yoktu. Bu yüzden beni arabayla bırakmak için ısrar ettiğinde kendimi suçlu hissetmiştim.

Arabası uzaklaştığında, onu arayıp geri gelmesini söyleme isteğine direndim. Şimdi gerçekten tek başımaydım ve kaç yaşında olursam olayım, terk edilme hissinin kimsenin unutamayacağı bir şey olduğunu biliyordum. Önümdeki devasa binaya baktım. Eski yapı ürkütücü ama aynı zamanda görkemli bir his uyandırıyordu. Uzun on kule, okulun ana binasının çevresini süslüyordu. Üç katlı okul, eğitim kurumundan çok saraya layık muazzam bir bahçeyle çevrili geniş arazide yer alıyordu.

Royal Elite Okulu resmen adını yansıtıyordu.

Londra'nın hemen dışında bulunan okul, sonrasında onun sarayında hizmet edecek öğrencilere eğitim vermek adına, 14. yüzyılın başlarında Kral IV. Henry tarafından kurulmuştu. Ardından, her kral en iyi tebaalarını yetiştirmek için burayı kullanmıştı.

Okul daha sonra aristokrat ailelerle nüfuzlu kişilerin yönetimine girmişti. Ülkedeki en sert ve seçici giriş oranlarına sahiplerdi. Bugüne kadar Royal Elite Okulu –ya da REO– zeki, aşırı zengin seçkinlerin yalnızca yüzde birini kabul ediyordu. Buradaki çocuklar, ebeveynlerinin devasa banka hesaplarının yanı sıra yüksek IQ'larını da miras alıyorlardı.

Çoğu başbakan, parlamento üyesi ve iş adamı bu okuldan mezun olmuştu. Yüksek ayrıcalıklı eğitim, beni Cambridge'a kesin şekilde sokardı. Blair teyze ve Jaxon enişte orada okumuşlardı, onlar her şeyde rol modellerimdi.

Benim hayalim onlarındı. *Takım çalışması.*

Bu eski okulumdaki tüm dedikodulardan kaçma, yeniden başlama şansımdı.

Yeni bir sayfa.

Yeni bir bölüm.

Boş bir kitap.

Teyzemin özenle ütülediği üniformamla Jaxon eniştemin hediye ettiği siyah babetlerime baktım. Mavi etek belime otursa da genişleyerek dizimin üzerinde bitiyor, diz üstü çoraplarımın uzun bacaklarımı öne çıkarmasını sağlıyordu.

Beyaz gömleğim, eteğin yüksek beline sıkıştırılmıştı. Lacivert kurdele, zarif bir kravat gibi boynuma dolanıyordu. Ayrıca üzerine okulun altın sembolü –bir arma, aslan ve taç– işlenmiş olan okul ceketini giyiyordum.

Beyaza yakın sarı saçlarım, kabarık bir at kuyruğu şeklinde sırtımdan dökülüyordu. Zahmete girip biraz makyaj yapmıştım. Rimel kirpiklerimi belirginleştirip bebek mavisi gözlerimi öne çıkarıyordu. Teyzemin Nina Ricci parfümünü bile sıkmıştım.

Bugün, önümüzdeki üç yıl için hayatımı belirleyecek gündü hatta Cambridge'e girersem *–girdiğimde–* sonrasında da hayatımı belirleyecekti, bu yüzden her şeyi doğru yapmam gerekiyordu.

Okulun büyük, taşlı kemerinden içeri girerken diğer öğrencilerin öz güvenini taklit etmeye çalıştım. Kendimi zaten bir yabancı gibi hissederken bu zordu. Buradaki öğrenciler el değmemiş üniformalarını sanki altına batırılmış kumaştan yapılmış gibi giyiyorlardı. Her sohbet ve ölçülü adımdan kendini beğenmiş, biraz da züppe bir hava yayılıyordu.

Royal Elite Okulu'nun yüzde doksanı, bundan önce Royal Elite Junior'a gitmişti. Onlar yazdan sonra yeniden bir araya gelen eski arkadaşlar gibi sohbet ederken, ben yalnız biri olarak öne çıkıyordum.

Yine.

Tenimin altında bir kaşıntı başlayıp ellerime doğru yayıldı. Anılar üzerime hücum ederken nefesim derinleşiyor, adımlarım güçleniyordu.

Zavallı şey.

Ebeveynlerine ne olduğunu duydun mu?

Teyzesiyle eniştesi için bir hayırseverlik vakası olduğunu duydum.

Silkelenerek o seslerden kurtulup yoluma baktım. Bu defa uyum sağlamaya kararlıydım. Buradaki kimse geçmişimi bilmiyordu, beni özellikle araştırmadıkları sürece bilemezlerdi. Elsa Quinn yeni bir insandı. Girişte, büyük çifte kapıya giden yan patikadan gizlice ilerleyerek kalabalıktan kaçan bir öğrenciyi gördüm. Onu fark etmiştim çünkü ben de aynı yoldan gitmeyi düşünüyordum.

Uyum sağlamak istesem de kalabalıklar, tenimin altında o tanıdık kaşıntının oluşmasına neden oluyordu. Kaçan kızın eteği daha büyüktü. Balık etliydi ve yaşıtım kızlarda gördüğüm en yuvarlak, şirin yüz hatlarına sahipti. Büyük yuvarlak gözleri, dolgun dudakları ve örülmüş uzun saçlarıyla, neredeyse çocuk gibi görünüyordu.

Okulda bana 'dokunulmaz' havası vermeyen ilk varlıktı.

Ona yetişip hızlı adımlarına ayak uydurdum. "Günaydın."

Kafası bana doğru dönse de çok geçmeden ayaklarına bakıp postacı çantasının askısını daha sıkı kavradı.

"Özür dilerim." En içten gülümsememi sundum. "Seni korkutmak istememiştim."

Belki o da burada yeniydi ve kalabalıktan gözü korkmuştu.

"Benimle konuşmamalısın," diye sessizce fısıldadı. Sesi bile sevimliydi.

"Neden olmasın?"

Yeşil gözleriyle bana ilk defa baktı, tropik denizler misali parlıyorlardı. "Vay canına. Güzel gözlerin var."

"Te-teşekkürler." Dudakları sanki bunu yapmaması gerekiyormuş gibi kararsız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Konuşurken hayali taşları tekmeliyordu. "Okulda herkes tarafından dışlanan kızla konuşmak için fazla güzelsin."

İnanamayarak, "Dışlanmış mı?" diye tekrar ettim. "Dışlanmış diye bir şey yoktur. Seninle konuşmak istersem, konuşurum."

Alt dudağını dişledi, yemin ederim onun sevimli yanaklarını sıkmak için can atıyordum.

İlk karşılaşmamızda tuhaf biri gibi davranmak yerine, "Sen de mi burada yenisin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "REJ'de okudum."

"REJ mi?"

"Royal Elite Junior."

"Ah."

İnsan sürüsünün içinde olmadığı düşünüldüğünde, yeni olduğunu sanmıştım. Belki de arkadaşları daha gelmemişti.

"Sana etrafı gezdirmemi ister misin?" diye sordu çekingen, kısık sesiyle.

Teyzem, eniştem ve ben yazın okulu gezmek için gelmiş olsak da ilk potansiyel arkadaşımla bağ kurma şansını reddedecek değildim.

"Elbette." Kolumu onunkine doladım. "Adın ne?"

"Kimberly. Senin?"

"Elsa – ve kendimi savunmam gerekirse, Disney filmi* çıkmadan çok önce doğdum."

Küçük bir kahkaha attı. "Ebeveynlerinin psişik güçleri olmalı."

"Teyzem, annemin bana iki dünya savaşında da birçok hayat kurtaran ve 'Sibirya Meleği' olarak adlandırılan İsveçli hemşirenin adını verdiğini söylemişti. Bilirsin Sibirya, Elsa sonra da Frozen, buz prensesi. Belki de annemin psişik güçleri vardı. Biliyorum, çok kötü."

"Hayır. Çok havalı." Beraber yürümemizle utangaçlığı da giderek kayboluyordu. Ben de yanımda o olduğu için eskisi kadar yalnız ya da üzgün hissetmiyordum.

Kimberly bana şık, geniş sınıfları gezdirirken sırıtışım büyüdü. Soyunma odaları. Kaçındığım havuz. Shakespeare misali bir tonda asla ziyaret etmeyeceğimize dair şaka yaptığı müdürün ofisi. REO'daki üç yılım muhteşem olacaktı. Bunu neredeyse hissedebiliyordum.

Devasa, parlak yeşil futbol sahasına ulaştığımızda farklı bir sersemlik beni ele geçirdi. Premier Lig'in** büyük fanı olduğum ya da enişte gibi ölümüne Arsenal fanı olduğumdan değildi. Sahayı çevreleyen uzun pistten dolayıydı.

Bu okul kesinlikle eski okulumdan daha iyi bir donanıma sahipti. Burada her zamanki gibi koşmaya devam edebilirdim. Sadece kalp rahatsızlığımın tekrar sorun çıkarmamasını umuyordum. REO öğrencilerinden oluşan bir kalabalık, sahayı çevreleyen tellerin etrafında toplanmıştı. Havada hevesli mırıltılar, heyecanlı bakışlar uçuşuyordu. Noel zamanı ya da bir

* 2013 yapımı Karlar Ülkesi (Frozen) filminin baş karakterine gönderme yapılmaktadır. –ç.n.

** İngiliz futbolundaki en üst seviye lig –ç.n.

çocuğun lunaparka ilk gidişi gibiydi. Görünüşe göre herkes istemsizce buraya çekiliyordu, her geçen saniye kalabalık artmaya devam ediyordu.

"Elitler."

"Buradalar."

"Bu yılın şampiyonluk yılı olduğuna eminim."

"Kesinlikle."

"O küçük bokun nasıl daha da yakışıklı hâle geldiğini gördün mü? Kesinlikle onunla yatardım."

"Kes şunu. Senin var olduğunu bile bilmiyor."

Herkes mutlu şekilde sohbet ederken Kimberly tellerin en ucunda, çıkışa yakın duvarın yanında durdu. Utangaç ama rahat gülümsemesi yüzünü terk etti ve açık teni biraz daha beyazladı.

Yanına doğru ilerlerken bakışlarını takip ettim. Sahada, futbol takımının oyuncuları topu birbirlerine kafa ya da omuzlarıyla pas atıyorlardı. Oynamıyorlardı, takım formalarını bile giymiyorlardı. Kızların okul forması güzeldi ama erkeklerinki çok daha güzeldi, özellikle de bu sporcular gibi fit vücutları varsa.

Bizimki gibi ütülü lacivert pantolon, beyaz gömlek ve bedene oturan ceket giyiyorlardı. Tek fark, erkekler üzerinde okulun sembolü olan kırmızı kravatlar da takıyordu. Kalabalığın dikkati, kenarda durup takımla yarı oynayıp yarı aralarında sohbet eden dört oğlana çevrildi. Onların diğerlerinden ayrı bir kulvarda olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Kimberly'nin bakışları, havaya top atan ve genç bir film yıldızı olmak üzereymiş gibi gülen, en uzun boylu çocuğun üzerindeydi. Klasik bir güzelliği, okulun altın çocuklarına özgü bir yakışıklılığı vardı. Bronz bir tene, keskin çene hattına ve geriye taranmış sarı saçlara sahipti. Kör edici gülümsemesi bu mesafeden bile seçilebiliyordu.

Fakat Kimberly'nin yüzündeki ifade, orada bulunan herkesinki gibi hayranlık ya da heyecan dolu değildi. Aksine, bu... Korku muydu?

Merakıma yenik düşerek, "Onlar kim?" diye sordum.

"Onlar seçkinlerin de seçkini." Sesi titriyordu, gerçekten *titriyordu*. "REO'da huzurlu bir yaşam sürmek istiyorsan, onlarla iyi geçinmelisin."

"Bu çok saçma." Çocuklar okulun sahibi olamazdı. "Altın çocuk kim?"

"Xander Knight, kendisi baş belasıdır," diye yanıtladı. Kelimeler, ağzından biri onu kovalıyormuş gibi hızlı çıkmıştı. "Seni sevdim, Elsa ve *uzak dur* derken ciddiyim."

Zaten onun gibi havalı tipler de ilgimi çekmiyordu. Tekrar bakmak için ona döndüm. Şimdiye kadar gördüğüm en dumanlı, tüyler ürpertici gözlerle buluştuğumda ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Xander ve topu tarafından bedeninin bir kısmı gizlendiği için onu daha önce fark etmemiştim. Xander'la neredeyse aynı boyda olsa da omuzları daha yapılıydı. Üniformasının kravatı eksikti, darmadağınık şekilde yakışıklı görünüyordu. Mürekkep siyahı saçları uzun ve ortadan ayrılmıştı, yanlarıysa kazınmıştı. Burnu daha önce yaralanmış gibi biraz eğri görünse de aristokrat bir havası vardı. Bu küçük kusurla daha gizemli görünüyordu.

Göğsümde bir şey harekete geçmişti. Ne olduğunu bilmesem de hareket etmişti. Bir mahkûm göğsümün köşelerinde pusuya yatmış, şimdiyse serbest bırakılmak istediğine karar vermiş gibiydi.

Göz temasını kesmek istesem de kesemedim. Başını hafifçe yana eğmiş, sessiz bir ilgiyle ve çıldırmış gibi bana bakıyordu. Yüzünde eski bir dostu karşılarmış gibi bir ifade vardı.

Ya da düşmanı.

"Siktir! Siktir!" Kimberly beni ceketimden yakalayarak çıkışa doğru sürüklediğinde içimde kuşkulu bir his belirmişti. "Ne?" Ayrıca onunla göz göze gelmiş olmaktan dolayı sersemlemiştim.

"Sadece yürü, Elsa," diye tısladı, hızlı adımları kaldırımda ilerlerken.

"Beni neden buradan götürüyorsun?"

"King," diye mırıldandı sessizce. "Lanet olası Aiden King."

"Ve... O kim?"

"Soyadı gibi kendisi de kraldır.* King Enterprises'ın ve bu lanet okulun *vârisi.* Ebeveynleri bu okulun sahipleri, onlarla muhatap olmak istemezsin."

"Pekâlâ."

Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bunun için fazla çekiciydi. Yine de bakışlarım onunkilerle buluştuğunda hissettiğim şeyin tam olarak ne olduğunu tarif edemiyordum. Erkekler beni ilgilendirmezdi. Onların ilgisini çekmek için fazla inektim, derslerim daima herhangi bir erkek dramasından önce gelmişti. Bu şimdi de değişmeyecekti. Özellikle, Cambridge hayalime kavuşmama sadece birkaç adım kalmışken.

Öyleyse neden o metalik gözlere bir kez daha bakmak için can atıyordum?

"Ah. Kahretsin!" Kimberly tekrar küfretti. "Bu tarafa geliyorlar."

Omzumun üzerinden baktığımda gerçekten de Aiden ve Xander'ın bize doğru geldiğini gördüm. Takımın geri kalanı, onları bir mafya filmindeki çete gibi takip ediyorlardı. Tüm kahkahalar kesilmiş, seyircilerin sohbeti bile aniden durmuştu. Etraf, ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Kalabalık tıpkı Musa'nın Kızıldeniz'e yaptığı gibi ayrılıyordu.

---

* 'King' kelimesi İngilizcede 'kral' demektir. Karakterin soyadıyla kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

"Kaç!" Kimberly fısıltıyla bağırmıştı, tırnakları kanattığından emin olmak istermiş gibi bileğime batıyordu.

"Neden kaçayım ki?"

Kimberly'yle aramdaki mücadele, kısa sürede bize ulaşmalarını sağladı ve çıkışa doğru olan destansı kaçma girişimimizi engellediler. Yakından bakıldığında, Aiden'ın kirpikleri gür ve saçları kadar simsiyahtı. Derin, dumanlı gözlerinin kenarında küçük bir ben vardı.

Gözlerinin rengine uyan soğuk ve karanlık bir ifadeyle bana bakıyordu. Buna sezgi diyebilirsiniz ama içimden bir ses, ondan korkmam gerektiğini söylüyordu. Öncesinde hissettiğim o mahkûm varlık gibi, bir şey göğsümü tırmaladı ve arkama bakmadan kaçmam için çığlık attı.

Bu saçmalıktı. Aiden'ı tanımıyordum, neden ondan kaçmalıydım ki?

"Bu Berly değil mi?" diye sordu Xander Kimberly'ye. Ses tonu ilgisizdi ve sonra dudakları zalim bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu yıl daha da inek görünüyorsun."

Etrafımızdaki herkes kahkahalara boğulup Kimberly'nin kilosuyla dalga geçen şeyler söylüyordu. Kim adına yanaklarım kızarmıştı ancak utandığım için değildi.

Xander'ın altın çocuk imajını yerle bir etme arzusuyla kanım kaynıyordu. Bir şey söyleme niyetiyle ağzımı açsam da Kimberly, titreyen dudaklarla kafasını eğip Xander'ın yanından geçerek çıkışa doğru koştuğunda yarıda kesildi.

Xander dudaklarını kıvıran bir sırıtışla onun peşinden gitti. Bundan sonra ne olacağını tahmin etmeliydim.

Gelgelelim edememiştim.

Güçlü bir el boğazıma sarılıp beni duvara doğru itti. Sırtım tuğlalara çarptığında, acı omurgamdan aşağı süzülerek karın boşluğumda gerildi. Hep cesur olduğumu düşünsem de hiçbir şey –kesinlikle *hiçbir şey*– beni tamamen yabancı birinden gelen bu ani, agresif saldırıya hazırlayamazdı.

Saniyeler önce güzel olduğunu düşündüğüm gri gözler, beni öldürmeye niyetliymiş gibi ruhumu delip geçiyordu. Yüzünde beliren karanlık gölge, boğazımdaki tutuşundan çok daha korkutucuydu. Diğer eli de çenemi kavradığında, boynumu kıracağı düşüncesiyle dudaklarım titredi.

"N-Ne yapıyorsun?"

Öne eğildi ve ağzı benimkinden birkaç santim uzaktayken, "Seni mahvedeceğim," diye hırladı.

Bu sözler kaderimi mühürlemişti.

İkinci Bölüm

İki yıl sonra

Son sınıf. Cambridge'den önceki son senem. Her şeyi atlayıp bir şekilde yine Cambridge'e girebilir miydim? Zorunlu not sistemine göre, bu imkânsızdı.

Mini Cooper, okulun otoparkına o kadar hızlı girmişti ki lastikleri tiz bir sesle isyan ediyordu.

Nefesim kesildi. "Kim!"

Sanki az önce bizi neredeyse direğe çarpmayacakmış gibi sırıttı. "Ne? Silver nerdeyse orayı kapıyordu, artık o sürtüğün beni ezip geçmesine izin vermeyeceğim."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kim'in bu yaz boyunca gösterdiği gelişim beni gururlandırıyordu. Kişisel gelişim için bir kamp gezisine gitmiş ve bu kendine güvenen, güler yüzlü kız olarak geri dönmüştü. Keşke ben de içimdeki kaostan onun gibi başarıyla kurtulabilseydim.

Dikiz aynasından yüzünü inceledi. "Nasıl görünüyorum?"

Kim'in gezisi hakkındaki diğer şey ne miydi? Dokuz kilodan fazla vermiş ve bir mankenin fiziğini andıran bir vücutla geri dönmüştü. Yüzü incelerek elmacık kemiklerine çekici bir hava katmıştı ama tombul yanaklarını özlüyordum. Saçındaki nane yeşili tutamlar, onu bir peri gibi gösteriyordu. Üzerindeki etek kısaydı, çok kısa. Bir esintiyle iç çamaşırının görüneceği kadar kısa.

Emniyet kemerimi çözdüm. "Sen her zaman güzeldin, Kim."

"Yalnızca sana göre, Ellie." Gözlerini devirdi. "Bir de babama. Siz sayılmazsınız."

"Hey," derken kaşlarımı çattım. "Bu çok kabaydı."

Dilini çıkardı. Koyu yeşil gözleri, kararlılıkla parlıyordu. "Bugün tüm o pisliklere neyden yapıldığımı göstereceğim ve tıpkı senin gibi başım dik yürüyeceğim."

Tuhaf bir gülümsemenin serbest kalmasını engelleyemedim. Kim, o kadar cesur olduğumu düşünse de tüm gerçeği bilmiyordu.

Silver, Kim'in camına vururken burun delikleri genişlemişti. "Seni şişko sürtük!"

Yardakçılarından ikisi, anne ördekmiş gibi onun peşinden gidiyorlardı.

Silver Queens, tamamen bir kötü kız klişesiydi. Sarışındı. Uzun boyluydu ve zayıftı. Annesi parlamento üyesi, babasıysa bakandı. Ayrıca okulun en iyi öğrencilerinin arasındaydı, bu da ilk yüzde onda olduğu anlamına geliyordu. Her şeye sahipti, Royal Elite Okulu'ndaki –ya da REO'daki– herkesin bunu bildiğinden emin oluyordu.

Kim camını indirirken Silver'a sırıttı ve orta parmağını gösterdi. "Siktir git, sürtük."

Silver'la yardakçılarının öyle çok şaşırmıştı ki konuşamadılar. Benim de dilim tutulmuştu. En yakın arkadaşım küfretmezdi, kesinlikle insanlara hareket çekmezdi – veya spesifik olmak gerekirse zorbalara. Kim yalnızca görünüş olarak değişmemişti. Tüm dünyanın onun aldığı öz güven eğitimine ihtiyacı vardı.

"Hadi gidelim, Elle." Kim kapısını açarak şaşkına dönmüş kötü kızları itti.

Ben de sırt çantamı alıp indim. Silver'a bakarken başımı dik tuttum.

"Neye bakıyorsun, Frozen?" diye tısladı Silver.

Ah, elbette.

REO'da sevilen takma adım. Fakat Disney filmi yüzünden değildi. Hayır. REO'ya ayak bastığım ilk günden beri anında dışlanmış olarak damgalanmıştım.

Kim'le ben tüm kilo ve inek şakalarının hedefi olmuştuk. Kim –eski Kim– herkes sınıfa gidene kadar okulun arkasındaki bahçede saklansa da ben koridorda başım dik yürümüştüm. Teyzemle eniştem, beni ezilmem için büyütmemişti. Sessiz kalsam da asla haysiyetime dokunmalarına izin vermemiştim. Görünüşe göre, destansı huysuz bir yüzüm vardı. Takma adım buradan geliyordu.

"Ah, özür dilerim." Silver'ın düşmanca bakışlarıyla buluşurken suratımı ifadesiz tutmaya özen gösterdim. "Bakacağım kadar önemli değilsin."

Kolumu Kim'in koluna doladım ve okulun devasa kapılarından içeri girdik. On metrelik bir kuleyi andıran bina, prestijli eski bir yapıya değil de korku filmine aitmiş gibi ürkütücü görünüyordu. Yine de ilk günden beri REO'yu böyle sınıflandırmıştım.

Ellerim terden yapış yapış olmuş, vücudum sanki savaşa gidiyormuşum gibi gerilmişti.

Kim'in yüzünde zoraki bir gülümseme vardı, dudakları endişeyle seğiriyordu.

"Bunu halledebiliriz." Aslında bunu ona değil, kendime söylemiştim.

Bu cehennemde geçecek bir yıl daha. Cambridge'e kadar bir yıl daha. Kim başını aşağı yukarı salladığında nane renkli saç tutamları hareket etti.

"Ölürsek," diye şakalaştım. "Tam Shakespeare tarzında can vermek istiyorum. Trajedi."

Gırtlaktan gelen bir sesle güldü. "Sana olan aşkım için!"

Geniş ana koridorda ilerlerken kahkahalara boğulduk. Okulun altın logosu Arma-Aslan-Taç, giriş holünü ve duyuru panosunu süslüyordu. Giriş alanını geçip diğer öğrencilerle dolu koridorlara adım attığımız anda, gerçek kâbus başlamıştı.

"Hey, Frozen. Bu yaz herhangi bir sahili dondurdun* mu?"

"Şişko arkadaşın nerede?"

"Hamile göbeğini karbonhidratlarla mı dolduruyor?"

Kim'in kolumdaki tutuşu sıkılaştı, onu tanımamış olmalarına inanamıyordum. Açıkçası, yaz kampından sonra o olduğundan emin olmak için benim de iki kez bakmam gerekmişti.

"Hâlâ sik yalıyor musun, Öğretmen Orospusu?"

İçime yayılan büyük bir öfke dalgasıyla alt dudağımı ısırdım. Özellikle bu dedikodu, bende birine vurma isteği uyandırıyordu. İki yıl önce tüm sınıf dışarı çıktıktan sonra, biyoloji dersliğinde kalemimi düşürmüştüm ve almak için diz çöktüğümde, saçım masaya takılmıştı. Evet, klişe olduğunu biliyordum. Biyoloji öğretmeni Bay Silvester, saçımı çözmeme yardım edip beni kurtarmıştı.

Görünüşe göre, buradaki sik kafalılardan biri o ana tanık olmuştu ve biyoloji öğretmenimiz beni sınıfta becermeden önce ona sakso çektiğim dedikodusunu yaymıştı.

O zamandan beri *öğretmen orospusu* olarak etiketlenmiştim.

Ne zaman yüksek bir not alsam, bu öğretmenle yattığım anlamına geliyordu. Elbette kimse Kinglerin büyüğü olan Levi King'in bir öğretmenle yattığından bahsetmiyordu, hayır şaka değildi. Gerçekten de müdür tarafından iş üzerinde yakalanmışlardı. Onu görmezden gelmişlerdi ve öğretmen eğitim sisteminden atılmış, ülkeden kaçmak zorunda kalmıştı.

* 'Frozen' İngilizcede 'donmuş' anlamına geldiği için karakterin takma adıyla kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

Ah, ayrıca Levi'ın vasisi ve King Enterprises'ın CEO'su* *Jonathan King*, REO'dan resmi bir özür almıştı. Böylece Levi King, işin içinden zarar görmeden çıkmıştı. Daha popüler, sevilen ve hayranlık duyulan biri bile olmuştu.

Neden mi? Çünkü soyadı King'di.

Levi King, bir öğretmeni becerdiği için ilahlaştırılmıştı. Bense asılsız dedikodular yüzünden öğretmen orospusu olarak adlandırılmıştım. Kim, hâlâ cesur tavrını korusa da kolumdaki kavrayışı ölümcül bir hâl almıştı. Ben koridorlarda karşılaştığım bu tür saçmalıklara, takılan lakaplara alışıktım. Kim değildi. Onu tüm bu piçlerden korumak istiyordum.

Önce kendini koru, Elsa.

Kim'le ben, bu hafta sonu gerçekleşecek koşu yarışım veya Premier Lig sezonunun başlangıcı hakkında konuşarak onları görmezden gelmeye çalıştık ve sonunda sınıfımıza vardığımızda, ikimiz de derin bir nefes verdik.

Şerefsizler en azından öğretmenler etraftayken mesafelerini koruyorlardı. Ancak zorbalarla ilgili şey ne miydi? Yetişkinlerin yanında gizli kapaklı işler çevirmeyi bilirlerdi.

REO prestijli, sosyetik bir okuldu. Bu da öğrencilerin belli bir imajı korumaları gerektiği anlamına geliyordu. Zenginler, herhangi normal bir suçludan daha tehlikelilerdi. Her şeyi çarpıtmalarına izin verecek kadar paraya ve nüfuza sahiptiler. Asla suçlu olarak etiketlenmezlerdi. Hayır, onlar Elitler olarak etiketlendirilirlerdi.

Kim sınıfa iki adım attıktan sonra aniden durdu ve ben de onun sert sırtına çarptım. Nefesi duyulur bir hâl aldı. Ensemdeki tüyler algıladıkları tehlikeyle diken diken oldu ve nefeslerim hızlandı. İlk günden beri hissettiğim ve beni asla rahat bırakmayan bir farkındalık hissi kaçınılmaz olanla yüzleşmem için varlığımın her zerresini hazırlamıştı.

* Chief Executive Officer. Bir şirkette en üst düzey yönetici. –ç.n.

O kırılma ve yanma için. Derin nefesler alıp içimden her zamanki monoton melodiyi tekrar ettim.

Seviliyorum. Teyzem, enişte m ve Kim beni seviyor. Kırılmayacağım. Bugün değil.

Güçlü kalmak ve onun beni etkilemesine izin vermemek adına kendime bu gerçekleri hatırlatmam gerekiyordu. Şeytan beni bu hâle getirmişti.

Bakışlarım, sonunda Kim'in görüş alanını takip ederek ileriye döndüğünde, Xander Knight. Cole Nash. Ronan Astor ve Aiden King'le karşılaştım. REO'nun dört atlısı. Futbol takımındaki etkileyici takım çalışmalarıyla bu unvanı kazanmışlardı. Bense onlara dört pislik diyordum. Hepsi burada, bizimle aynı sınıftalardı.

Kim'in donakalmasına şaşmamalıydı. Aynı sınıfta olmamıza rağmen, onların gazabından zar zor kaçmıştık ve şimdi tüm yıl boyunca aynı havayı soluyacaktık. Herhangi bir yıl da değildi, son senemizdi. Belki de teyzem ve eniştemle Cambridge planlarım hakkında konuşmam gerekiyordu.

Cambridge de kimdi?

Dördü gülüyor ve şakalaşıyorlardı. Xander elindeki topu Ronan'a attığında o da bir homurtuyla yakaladı. Geçen yıl, Levi King'in mezun olmasıyla futbol takımının yeni kaptanı olan Cole, elinde bir kitap tutuyordu ve diğer ikisi de sessizce gülüyordu. Bakışlarım asıl şeytana döndü.

Cehennemin hükümdarı.

Kara kral.

Yaz tatilinin onu bir şekilde bilincimden, kâbuslarımdan sileceğini düşünebilirdiniz ama silmemişti. Aiden, oturan tek kişiydi. Bacaklarını öne uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Parmakları karnının üstünde kenetlenmişti, soyadının hakkını vererek tıpkı bir kral gibi görünmesini sağlıyordu.

Tahtındaki hükümdar.

Cehennemindeki şeytan.

Tüm yaz boyunca onu görmemiştim –ki bunun için minnettardım– kas yapmıştı, şüphesiz ki futbol kampı yüzündendi. Üniforması belirgin omuzlarının üzerinde gerilmişti. Lacivert pantolon kaslı baldırlarını sarıyordu, bacakları bile uzamıştı. Koçun, yıldız oyuncusu olan bu şerefsizle gurur duyduğuna emindim.

Koyu renk saçları ne geriye taranmış gibiydi ne de tam olarak dağınıktı. Sınıftaki loş ışığın altında, gri gözleri kapkara görünüyordu. Onun hakkındaki her şey öyleydi.

Kara bir zihin.

Kara bir yürek.

Kara bir ruh.

Okulun o küçük piçlere ait olduğunu söylediği gün, Kim'i dinlemeliydim. Ebeveynleri buradaki en büyük hissedarlardı. Bazı öğretmenler dahil REO'daki herkes, onların önünde diz çöküyordu. Hepsi bakanların ya da lordların oğullarıydı.

Aiden hariç.

Onun babası, o bakanların ve Birleşik Krallık'taki diğer politikacıların sahibiydi. Jonathan King yalnızca bu ülkede değil, dünya çapında da büyük başarılara imza atmış bir holdingde yöneticiydi. Bir politikacıya sponsor olduğunda, o politikacının kazanacağı kesindi.

Eğer birini alaşağı ederse, o kişinin ortadan kaybolup bir daha asla geri gelmeyeceği kesindi. Zorbalığı şikâyet etmememin veya teyzemle enişteme ondan bahsetmememin tek nedeni buydu.

Quinn Mühendislik, küçük balıktı ve büyümelerinin sebebi King Enterprises'ın yan kuruluşuyla yaptıkları sözleşmeydi. Aiden'la sorun yaşarsam, şeytanın ne yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ne de olsa, babasının sahip olduğu krallığın vârisiydi.

Teyzemle eniştem beni on yıl önce kurtarmıştı, onlara herhangi bir şekilde zarar vermektense ölmeyi tercih ederdim. Bizi ilk fark eden Ronan oldu. Dağınık, kahverengi saçları ve gözleriyle sıradan bir gençten farkı yoktu. Umursadığı tek şey, parti yapmak ve okul günlerini birilerini becererek geçirmekti. Kim'le ben muhtemelen onun becermediği, etek giyen tek hareketli varlıklardık. Büyük ihtimalle bu yüzden bizi baştan ayağa süzerken, imalı şekilde dudaklarını yalıyordu.

Sonra aniden durdu ve Xander'ı dürttü.

Xander, Cole'a top atmayı keserek donakaldı. Gerçekten. Umursamaz gülümsemesi soldu, gamzeleri kayboldu ve tavrı değişti. Kim'in yeni görünüşü onu şok etmişti.

Bu da ona kapak olsun.

Aiden'ın gözleri üzerimdeydi. Havada dolaşan ölümcül bir enerji vardı ve bakışlarının üzerimde olduğunu anlamak için ona bakmama gerek kalmıyordu.

Xander, Kim'e küçümseyerek baktı. "Ne yaptın, Berly?"

Kim'in elleri titremeye başlamıştı. Aiden'ın yaptığı gibi, Xander da onun hayatını cehenneme çevirmişti. Tek fark, bu zorbalığın önceki okulundan beri sürmesiydi. Bundan bahsetmese de bu pislikleri hayatı boyunca tanıdığını düşünürsek, bundan daha uzun bir süredir bunları yaşadığına emindim.

"Onu görmezden gel." Sadece onun duyabilmesi için kulağına doğru eğildim. "Karşılık vermenden zevk alıyorlar. Tepki gösterme."

"Artık güzel olduğunu mu düşünüyorsun?" Zar zor gizlenmiş tehdidiyle ileriye doğru yürüdü.

Kim, alt dudağını ısırarak bana sokuldu. Ne kadar cesur ve azimli görünse de onu suçlayamazdım. Xander hem aptal futbolcu yapısı hem de bir bakanın oğlu olmasından kaynaklı nüfuzuyla göz korkutucu bir pislikti. Ayrıca Kim'i, ondan hep nefret etmiş çocuklarla dolu sınıfın önünde küçük düşürüyordu.

"Bir kere hiç kimse olan, daima hiç kimsedir, *Kimberly.*" Adını hırlayarak söyledi.

Alt dudağı titriyordu ki bu ağlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Şerefsiz herif onu sürekli ağlatıyordu.

"Xander, l-lütfen," diye fısıldadığında Xander elini duvara vurdu ve Kim irkildi. "Lanet adımı söyleme."

Sert bakışlarımı ona yönelttim. "Bu kadarı yeterli."

"Sen karışma, Frozen." Benimle konuşsa da tüm dikkati Kim'de, onun eğilmiş başındaydı.

Onu sandalyeye oturtmak üzereydim ki Silver elinde kahve bardağıyla kapıdan içeri daldı. Yardakçıları da saçlarını savurup girişlerini bir gösteriye dönüştürerek peşinden geldiler.

Harika.

Silver omzuma vurarak yanımdan geçerken, elindeki kahveyi Kim'in üzerine döktü.

Kim'in beyaz gömleği, ceketi ve eteği bile karamelli kahveyle sırılsıklam olurken güçlükle soludum. Kim gözlerini kapattı ve bir damla yaş yanağından süzüldü. Sınıfın geri kalanı kıkırdıyordu.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun, Silver?" Ona saldırmak üzereydim ki Kim tırnaklarını koluma geçirerek beni durdurdu.

"Hay aksi." Silver'ın boşalmış kahve bardağını elinde tutuyordu. "Git üzerini değiştir, Berly. Bunu yaparken, fahişelerinkine benzeyen eteğinden de kurtul. Şişko kalçalarına yakışmıyor."

Yardakçıları kıkırdarken, ben ve dört atlı haricindeki herkes onlara katıldı. Bakışlarım Aiden'ı buldu. Parmağında çevirdiği topa rağmen olanları izlemek yerine beni izliyordu. Onun oyunlarına takılıp kalmamaya kararlı olmama karşın yine de kötü bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim.

Bir anlığına, sınıfta yalnızca ikimiz vardık. Ben onun yardakçılarının yaptıklarına sinirlenirken, o kana susamış iblisleriyle çevriliydi.

Tüm okulun önünde beni mahvedeceğini ilk kez ilan ettiği seferden beri, REO'nun dışladığı biri olmuştum. Bir şey yapmasına bile gerek yoktu. Yalnızca tahtında kral gibi oturuyor, sadık halkının yaptıklarını izliyordu. Yaptığı zorbalıklar ve aldığım notlar yüzünden öğretmenlerle yattığım dedikoduları beni etkilemiyordu çünkü ben kim olduğumu biliyordum.

Teyzemle eniştemin beni nasıl biri olmam için yetiştirdiklerini biliyordum.

Aiden'ın yarattığı bu savaşta, her gün bir mücadeleydi. Bazen zayıf düşüp kütüphanede saklanıyordum ya da tuvalette tek başıma ağlıyordum. Yine de onun önünde asla zayıflık göstermiyordum. Bundan zevk aldığından neredeyse eminken yapamazdım.

Genelde rahat bir şekilde oturur, yardakçılarının hayatımı cehenneme çevirmesini dikkatle izlerdi. Ancak ifadesi hiç de rahat değildi. Yemin ederim gözlerinden iblisler saçabilmesi mümkün olsaydı, etrafı onlarla kaplı olurdu.

Aiden, futbol oynarken ya da sınıftayken tam anlamıyla altın çocuktu.

Mükemmel notlar.

Elitlerin yıldız forveti.

Bulaşıcı gülümseme.

Ya bana karşı? Söz konusu ben olduğumda Aiden King, aşağılık bir şerefsizdi. Sanki varlığım onu gücendiriyormuş gibi, bana yalnızca ölümcül bakışlar atıyordu. Dünyadaki bitmeyen savaşların, kıtlığın sebebi benmişim gibi.

Pislik, bu okuldaki yeni başlangıcımı mahvetmişti.

Hayalimi.

Açtığım yeni sayfayı.

Ondan nefret ediyordum.

Kim beni bırakıp sınıftan dışarı koştuğunda Xander geniş adımlarla peşinden gitti. Her ne kadar takip etmeyi düşünsem

de Silver sahte bir gülümsemeyle yolumu kesti. "Onun bir hizmetçiye ihtiyacı yok, Frozen."

"Yolumdan çekil," dedim dişlerimin arasından. Hareket etmediğinde, onu ittim ve giderken ortaya laf attım. "Ayrıca kendinizi bu kadar iyi hissetmek için başka birinin canını sıkmak zorundaysanız, size gerçekten acıyorum."

Ardından bir cevap beklemeden koridorda koşmaya başladım. Kim'in genelde saklandığı –ya da onun deyimiyle huzur bulduğu– arka bahçeye kısa bir yolculuk yaptıktan sonra, bir dakika içinde kalbimin çarpıntısı düzensiz bir ritme dönüştü. Soluklanmak için sıradaki üçüncü binanın köşesinde durdum ve alnımda terler birikirken, avucumu göğsüme koydum.

Nefes al. Nefes ver.

Al. Ver.

İçeri.

Dışarı.

Binadan çıkıp arka bahçeye doğru ilerlerken, tırnaklarım REO logosunun üzerinden göğsüme saplanıyordu. Biçilmiş çimlerin üzerinde attığım her adımla, bir ağırlık göğsümü eziyor, nefeslerim daha da düzensizleşiyordu.

Göğsümün derinliklerinde bir panik yeşerdi. Ellerimi karıncalandırdı ve onları ovarak temizleme dürtüsü duyularımı ele geçirdi.

Ellerimin kirli olduğu düşüncesini kafamdan atamıyordum. Sanki ovarak temizlenmeleri gerekiyordu. Adımlarım olabildiğince yavaş olsa da göğsümdeki sızı durmak bilmiyordu. Tıpkı kalbime batan küçük iğneler gibiydiler. Kalp rahatsızlığım şu anda nüksedemezdi.

Basitçe bunu bana *yapamazdı.*

Ameliyattan sonra tekrar koşmak kolay olmamıştı. Nazi tarzı rehabilitasyonlar ve yaşam tarzımda köklü değişiklik olmuştu.

Kâbus geri gelemezdi.

Koşmam *gerekiyordu.* Eğer enerjimi ve stresimi koşuyla boşaltmazsam, delirecektim. Kim'le Xander'ın siluetleri, bahçenin dışındaki küçük kulübede belirdi. Kim'in ağladığını ve bağırdığını duyabiliyordum ama ne dediğini duyabilecek kadar yakınında değildim.

Ayrıca kulaklarımda yankılanan uğultunun sesi o kadar yüksekti ki kendi nefesimi bile zar zor duyabiliyordum.

Bu iyiye işaret değildi. Gözlerimi iki kez kırpıştırıp önce burnumdan ardından da ağzımdan nefes aldım. Xander, Kim'i itti ve kulübenin köşesine hapsetti. Kim'in sırtı ahşap direğe çarptığında, gözleri büyüdü.

Belki sersemlemiştim. Belki de bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Ya da basitçe bıktığım içindi. Bu şerefsizlerin benim ve Kim'in hayatını mahvetmesinden bıkmıştım.

Telefonumu çıkararak olanları video kaydına almaya başladım. Xander, onu kalçasından kavrayıp kendine çekti. En iyi arkadaşıma dokunduğu için aletini kesmek istesem de bunun bir işe yaramayacağını biliyordum ama video yarayacaktı. Xander Knight'ın düşüş anını zihnimde canlandırabiliyordum. Ya Kim'i rahat bırakırdı ya da cinsel tacizde bulunduğu gerekçesiyle ona şantaj yapardım. REO babasının emrinde olabilirdi ama basın değildi. Bir bakanın oğlunun aslında ne kadar hasta ve hak sahibi olduğunu duyunca çok memnun olacaklardır. Halihazırda Kim'in hayatını mahvettiği gibi, ben de onun geleceğini mahvetme niyetindeydim.

Xander'ı Kim'e kaba kuvvet uygularken videoya aldığımı düşündüğümde çekmeyi kestim ve zafer kazanmışçasına gülümsedim. Kalp sorunum bile yavaşça kaybolmuştu.

Xander'ı durdurmak için kulübeye doğru yöneldim.

Bir gölge yolumu kesti.

Kafamı kaldırıp kâbusuma baktığımda, nefes almayı bıraktım.

Üçüncü Bölüm

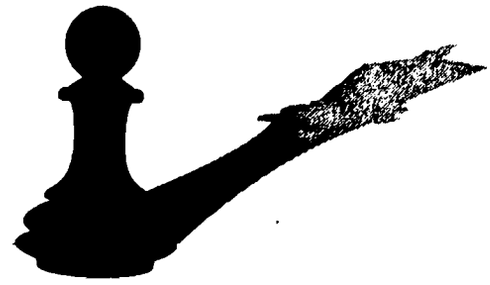

Aiden benden nefret ediyordu, benden tiksiniyordu. Alının bir köşesinde ölümümü canlandırdığını hayal edebiliyordum. Peki sebebi neydi? Bilmiyordum ve hiç de sormamıştım. Bununla ilgili kuralım şuydu: Asla zorbaları anlamaya çalışma. Güçlerini başkalarını aşağılamak için kullanmayı kendilerinde hak gören şerefsizlerdi, onları anlamak nasıl mümkün olabilirdi ki?

Aiden'ın acımasız gözlerine bakarken, önceki düşüncelerim titreyen, kusurlu kalbimin arkasına saklanmıştı. Beni korkutuyordu. Buna içgüdü veya sezgi diyebilirdiniz ama yüzündeki o kayıtsız gülüşün ve futbol yıldızı imajının ardında yatan korkunç bir şey vardı.

"Az önce ne yaptın?" Boğuk sesi kısık ve sakindi. Dışarıdan bakan biri bunu samimi bulabilirdi ancak ben, bunun Aiden'ın birçok maskesinden biri olduğunu biliyordum.

Şeytanın kurbanlarını cezbetmek için kullanacağı ses.

Telefonu tutan elim titrese de çenemi kaldırdım. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Avucunu bana uzattı. "Ver şunu."

Yanından geçmeye yeltendim. Aiden yana adım atarak önüme geçti. Saçma şekilde uzundu. Saçma şekilde heybetliydi. Saçma olan her şeydi. Kim'le Xander'ı görmemi engelliyordu ancak henüz benimle işi bitmiş gibi değildi. Aiden, kişisel

alanımı işgal ettiğinde o kadar yakınımdaydı ki sağ gözünün köşesindeki küçük beni seçebiliyordum.

Onun ileriye doğru attığı her adımla içgüdüsel olarak geri çekildim. Boğazım kurumuştu, saldırısı karşısında ezilip büzülmekten nefret ediyordum. Boyu oldukça uzundu, yüzünde anlaşılmaz bir maske vardı. Aiden'ın dış dünyaya yansıttığı tek hâli buydu. Bunun dışında, o... Koca bir bilinmezlikti.

Karanlık bir sır.

Derin bir çukur.

Sonsuz bir boşluk.

Sırtım bir ağacın gövdesine çarpınca yüzümü buruşturdum. Onun yanından geçmeye çalıştığımda, kolu uzanıp kafamın yanından ağaca çarptı. Hapsedilmiştim ve bu, tıpkı onunla tanıştığım ilk lanet günü hatırlatmıştı.

O zamandan beri, Aiden hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Ne de olsa o 'Kral'dı. Tek yapması gereken fermanını vermekti ve tüm krallık ona boyun eğerdi. Zorbalık da dahil olmak üzere, insanlar onun için kirli işlerini yaparlardı. Hâlâ duş jeli ve tamamen ona ait bir şey gibi kokuyordu. Belli şeylerin hafızamızdan hiç çıkmaması tuhaftı.

Elini tekrar uzattı. "Ver şunu, Frozen."

Frozen.

Onun için yalnızca bir lakaptım. Bu da başka bir zorbalık ve göz korkutma tekniğiydi. Yine de ben, çoktan Aiden'ın haksız savaşının kurbanı olmaktan bıktığıma karar vermiştim. Daima göz temasını ilk kesen ve ters yöne koşan kişi olmaktan bıkmıştım.

Karşılık vermeliyiz.

Kim'in sözleri kafamda yankılanıyordu. Eski ben olsaydım, Aiden'la yüzleşmekten kaçınmak ve ondan olabildiğince uzak durmak için elimden geleni yapardım. Hayaletlerimi daima kusurlu kalbimin, göğüs kafesimin ardına saklamış olsam

da dünyanın onun aptal soyadının etrafında dönmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Bu yüzden kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi dikleştirdim. "Hayır."

Sol gözünü kıstı. "Kim olduğunu sanıyorsun, Frozen?"

"Yalnızca huzur içinde bırakılmayı hak eden bir insan olduğumu."

Başını yana eğdi, şeytani gözleriyle beni izliyordu. "Tüm insanlar huzur içinde değildir. Sen neden olmalısın ki?"

"Şu anda ciddi misin?"

"Telefonu bana ver. Bir kez daha tekrarlamayacağım."

"Hayır." Onun sesini taklit ederek karşılık verdim. "Bir kez daha tekrarlamayacağım."

O anda beklenmedik, gelişini asla göremeyeceğim bir şey yaptı. Parmakları, telefonu tutan bileğimin etrafına sarıldı ve midemdeki bir şey acı verici bir tuhaflıkla burkuldu. Aiden bana *asla* dokunmazdı. En son, iki yıl önce elini boğazıma sardığında dokunmuştu.

Dokunuşu hâlâ... aynıydı.

Nasırlı. Sert. Boğucu.

Geçen seferki gibi nefesimi kesmese de etrafımdaki hava esir alınıyor, sonra tamamen yok oluyordu. Telefona uzandığında o almayı başaramadan sersemliğimden kurtuldum ve birkaç saniye mücadele ettik. Düzeltmek gerekirse, daha çok onu engellemek için mücadele eden taraf bendim. Kırmızı bayrağın peşine düşen boğa gibiydi. Durdurulamaz, kana susamış bir boğa.

En sonunda nefes nefese, telefonu kendime çekip göğsüme bastırdım. Şerefsizin sınırları olacağını düşünmem çok saçmaydı. Elimle onu engellemeye çalışırken, bir açıklık yaratacak kadar kravatımı gevşettim ve telefonu sutyenime sıkıştırdım. Başımı ona doğru eğdiğimde dudaklarımda zafer kazanmış bir gülümseme vardı.

Aiden'ın dumanlı gözleri, anlaşılmaz bir şeyle parlıyordu. "Her şeyi bok etmek zorundaydın, değil mi?"

"Ne?"

"Gerçekten bunun beni durduracağını düşünüyor musun?"

Aiden doğrudan gömleğime uzanıp ilk düğmeyi çözdü. Öylesine şok olmuştum ki tepki vermeden, aralanmış dudaklarla ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. İkinci düğmeye geçtiğinde, göğsünü ittim.

"N-ne halt ettiğini sanıyorsun?" Neredeyse cıyaklamıştım.

Durdu, çıldırmış gibi görünen bir ifadeyle başını yana eğdi. "Telefonu bana verecek misin?"

"H-hayır."

Gömleğimin düğmeleriyle uğraşmaya devam etti. Boğazım daralıyor, nefesim kontrolden çıkıyordu. Onu itsem de kavrayışı çeliktendi.

Aşılmaz, sert bir çelik.

"D-dur!"

Damarlarımda akan, kaslarımı geren garip bir akım vardı. Aiden'ın kahrolası ellerini üzerimden çekmesi gerektiği dışında bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Göğsünü tekrar itsem de ilk üç düğmemi çoktan açtığı için sutyenimin kenarı gözler önündeydi. Başka neyin tamamen gözünün önünde olduğunu fark edince dudaklarım aralandı.

Ameliyat izim.

Yıllarca, kimsenin onu görmemesi için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Asla dekolteli şeyler giymemiştim. Göğsümü saklayan tek parça mayolar almıştım. Teyzeme göstermekten bile hoşlanmıyordum. Kim muhtemelen iki kez görmüştü ki o zamanlar da kazaraydı.

Şimdi, Aiden ize bakıyordu. Hayır. Yalnızca bakmakla kalmıyordu. Sanki bir tür mucizeymiş gibi onu bakışlarıyla tüketiyordu. Gömleğimin düğmelerini açmayı bıraksa da elle-

rini dördüncü düğmeden çekmemişti. Daha sonra onu da açtı, böylece gömleğim sutyenimin altına kadar sıyrıldı ve sol göğsümün üzerindeki çapraz yara izi açıkça görüş açısına girdi.

Çirkin.

Uzun.

Solmuş.

Onu saklamaya başlamamın nedeni, insanların bana acıyarak bakmasıydı. Bazen Blair teyzem bile öyle bakıyordu. Ancak Aiden'ın yüzündeki ifadenin acımayla alakası yoktu. Kara ruhunda böyle bir duygunun olmasını beklemesem de şeytani kalbinde en azından biraz yumuşama olacağını düşünmüştüm.

Daha fazla yanılamazdım.

Gözleri öncesinde öldürücü olmasına rağmen, şimdi yara izimi keserek açıp kalbimi sökmek için bir bıçağı olmasını diliyormuş gibiydi.

Yakından gelen adımların altında dallar ezildi. Kendimi sersemliğimden sıyırıp onu ittim, gömleğimi iliklemek için arkamı döndüm. Düzenlemeye çalışmama karşın, nefesim daralıyordu. Arkamda, istenmeyen sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. Bir adım daha yaklaşsa, nefesini boynuma verirdi. Belki de keserdi.

"Dostum." Xander'ın ilgisiz sesi arkamdan geldi. "Kendine bir buz prensesi mi yakaladın?"

"Aslında, buz prensesi senin için. Onda sana ait bir şey var."

Gömleğimi ilikledikten sonra –telefon hâlâ sutyenimin içindeyken– arkamı döndüm.

Parmak uçlarıma yükselerek, Xander'ın etrafına bakmama rağmen Kim'den herhangi bir ize rastlayamamıştım. Xander, gurur duyulacak bir şey yapmış gibi keyifli görünüyordu. Eğer Kim'i herhangi bir şekilde incittiyse, onun yüzünü mahvedip aptal gamzelerini yerinden sökecektim.

"Bana ait bir şey mi?" Xander'ın bakışları, benimle şerefsiz arkadaşı arasında gidip geldi.

"Seni videoya aldı." Aiden bana bakmadı. "Eminim bunu seninle babanın geleceğini mahvetmek için sosyal medyada ve basında sana karşı kullanmayı düşünüyor. Ya da bunun gibi bir şey."

İstesem de ağzımın bir karış açılmasına engel olamadım, Aiden planımı bütünüyle anlamıştı.

O kadar bariz miydim? Xander bunları gerçekten komik bulmuşçasına kahkahalara boğuldu. Sanki bu aralarındaki özel bir şakaymış gibi, Aiden'ın dudaklarında zalim bir sırıtış belirdi.

"Pekâlâ, Frozen." Bana döndüğünde kahkahası kayboldu. "Bana zarar verebileceğini düşünmen çok tatlı. Artık eğlendiğine göre, telefonu bana var."

İçimde zar zor gizlenen öfke sıcak, kavurucu alevlere dönüştü. Nedeni, aynı pisliğin Kim'i taciz ettiğini görmem ya da Aiden'ın buna hakkı varmış gibi bana dokunması olabilirdi.

Duruşumu dikleştirip Xander'a ters bir bakış attım. "Kim'in hayatını yıllarca sebepsiz yere mahvettin. Birinin senin şımartılmış, zengin kıçını durdurmasının zamanı gelmişti. Ondan uzak durmazsan, buna pişman olacaksın."

Sessizlik. Uzun, yoğun ve puslu bir sessizlik.

Xander bir kaşını kaldırarak beni incelerken, Aiden'ın suratı ifadesiz kalmıştı. Bu kadar yakın olmasaydık, beni duymadığını düşünürdüm. Bir tepki vermeden öylece durdukları her saniye, kalbim ağzımda daha da hızlı atıyordu. Kıpırdamıyor olmam bir mucizeydi.

"Telefon sutyeninin içinde," dedi Aiden, sakin bir tonda sessizliği bölerek. "Almamı ister misin, yoksa alacak mısın?"

"Bilmiyorum," diye düşündü Xander. "Hadi yazı tura atalım."

"Onu benim için tutmaya ne dersin?" Aiden'ın bakışları memelerime kaymıştı.

İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Xander tek kelime etmeyerek iki kolumu da arkama doğru çekti. O kadar kibirliydi ki bileklerimi tek eliyle sabitledi. Göğsüm, Aiden'ın gözlerinin önüne serilerek öne çıktı.

Onun karanlık, metal gözleri.

Şeytani gözleri.

Mücadele etmeye çalışsam da Xander, kavga etmek bir kenara dursun, hareket etmek bile neredeyse imkânsız hâle gelene dek tutuşunu sıkılaştırdı.

Titreyen bir sesle, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tısladım.

Aiden'ın cezalandırıcı bakışları benimkilerle buluştu. Orada çok fazla şey vardı.

Çok fazla nefret.

Çok fazla zalimlik.

Çok fazla... kötülük.

Kravatı boynumdan çekip çıkarırken, göz temasını kesmedi. Kumaş yere düştüğünde güçlükle soludum.

"Çığlık atacağım!" Burada beni kimsenin duymayacağını bilsem de bağırmaya gayret ettim.

"Çığlıkları severiz," diye fısıldadı Xander kulağıma. "Çığlık at, Frozen."

Aiden'ın dudağının kenarı, aynı fikirdeymiş gibi bir sırıtışla kıvrıldı.

Çığlıkları severiz.

Sanırım kusacaktım.

Kendimi bu duruma düşürdüğümde bu ihtimali nasıl düşünmezdim? Aiden ve Xander'la yüzleşmekten iyi bir şey çıkmayacağını bilmeliydim. Onların dengesizlikleri, ahlaki sınırları ya da toplumsal standartları umursamazdı. Herkesten üstün olduklarını düşünerek yetiştirilmişlerdi. Başları belaya girdiğinde, ebeveynlerinin nüfuzu onları yara almadan kurtarmıştı. Levi King'in durumunda olduğu gibi, onun yaptığı şey

için okul özür dilemişti. Ahlak sınırları alt üst olmuş, bulanıklaşmıştı. Belki de o sınırlar hiç yoktu.

Tıpkı bir aptal gibi benimle aynı ahlaki değerlere sahip olduklarını nasıl düşünebilmiştim?

Aptaldım. Çok aptaldım.

Eğer bu işten en az hasarla çıkmak istiyorsam, o zaman kendimi onların seviyesine indirmeli ve durumu onların çarpık bakış açısından görmeye çalışmalıydım. Onlar zorbaydı, bu da kurbanlarının mücadelesinden zevk aldıkları anlamına geliyordu. Gururumu bir yana bırakıp kıvranarak serbest kalmaktan vazgeçtim.

Aiden, sol gözünde hafif bir seğirmeyle başını yana eğdi. Son hareketinin düşünüp taşınma anlamına geldiğini bilsem de seğirmenin ne demek olduğundan emin değildim. Öfkelenmiş miydi?

Rahatsız mı olmuştu? Başka bir şey miydi?

Aiden'a da onu anlamaya çalışmanın bu kadar zor olmasına da lanet olsun.

Aiden, göğsü neredeyse benimkine dokunacak kadar yaklaştı. "Sen gururlu, küçük bir şeysin, değil mi Frozen?"

Konunun değişmesine şaşırmıştım. Bunun telefonla ilgili olduğunu sanıyordum.

"Kimseyi umursamıyorsun. Sürekli buradaki kimse zamanını hak etmiyormuş gibi, kafan yükseklerde bir yerlerde dolaşıyor." Saçımdaki başıboş, sarı bukleyi çekip parmaklarının arasında döndürdü, ona delice bir ilgiyle bakıyordu. "Çok... soğuksun."

O saçıma dokundukça, nefesim daralıyordu. Onu kullanarak beni kendine mi çekecek yoksa psikopatça kafamdan mı koparacaktı, bilmiyordum.

Karanlık ve klostrofobik bir his göğsümün ortasına yerleşmişti. Korkmadığımı söylemek yalan olurdu. Onun yoluna

çıkmamaya özen gösterdiğim zamanlarda bile, Aiden'ın metalik gözlerinin ardında saklı karanlık eğilimleri fark etmiştim.

Saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yanımızdan geçen biri için sevecen, şefkatli bir hareket gibi görünebilirdi ancak Aiden gibi biri için fırtına öncesi sessizlikti.

Bombalardan hemen önce gelen uçakların sesi gibiydi.

Depremden hemen önce yerin hafifçe hareket etmesine benziyordu.

"Söyle bana, Frozen. Seni neler etkiler? Nelerden korkarsın, hmm?"

Sen!

Çığlığı yutup başımı kaldırarak şeytanın gözleriyle buluştum.

Çenemi, başparmağıyla işaret parmağının arasında sıkıyordu. "Söyle. Bana."

Sessiz kalma hakkımı kullandığımda, Aiden'ın yüzünde bir şey parladı. Hızlı, geçiciydi ve ortaya çıktığı gibi kaybolmuştu. Beni ürküten bir yumuşaklıkla çenemi serbest bıraktı. Hayır, ürkme değildi. Çok daha güçlü bir şeydi. Aiden'ın nazik tarafını sevmiyordum.

Aldatıcıydı.

Yıkıcıydı.

Ölümcüldü.

"Cevabı kendim bulmadan önce son şansın."

Evet, cevabı kafamın içinden çekip çıkarmada iyi şanslar, canavar.

Gözlerinde bir şey parladı. İnsanların gözleri heyecanla, mutlulukla parlardı. Aiden'ınkiler ise akıl almaz bir sadizmle parlıyordu. Yaklaştı ve ben bir şey yapmadan gömleğimi tamamen yırttı. Düğmeler başı boş çakıl taşları gibi her yöne dağılmıştı. Kalbim ani bir hareketle göğsümde hızlandı, utanç karın boşluğuma çökmüştü. Dökülmemiş yaşlar gözlerime dolarken, o an bu oyun için uygun olmadığımı anlamıştım.

Ben korkaktım, korkaklar daha oyun başlamadan kaybederlerdi. Ancak kayıplarımı az tutacak kadar akıllıydım.

Gözyaşlarımı ve gururumu bir kenara bıraktım. "T-tamam. Sana telefonu vereceğim."

Aiden'ın dudaklarındaki sırıtış, talihsiz kaderimi mühürlemişti.

"Ah, hayır. O öncedendi. Artık şansını kaybettin. Fikrimi değiştirdim."

Dördüncü Bölüm

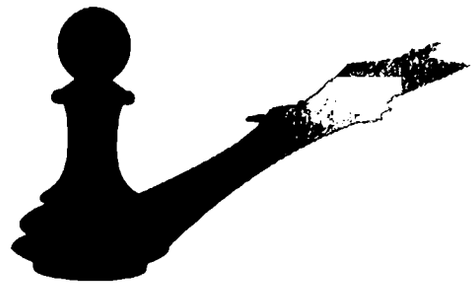

Korkuyu bildiğimi sanırdım. Ebeveynlerimin ölümü bende kham, açıklanamaz bir korku uyandırmıştı. Öyle büyük bir korkuydu ki hepsini kara, ulaşılamaz bir kutuya gömmüştüm.

Aiden'ın duygusuz yüzüne bakarken, korku hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Biliyorduysam bile unutmuşa benziyordum. Çünkü on sekiz yaşındaki Aiden, bana korkunun başka bir tanımını yaşatıyordu.

Tamamen insafına –ya da insafsızlığına– kaldığım o ana kadar, Aiden King'i gerçekten tanımamıştım. Gurur ve haysiyet, son iki yıldır cehennemde hayatta kalmamı sağlayan tek şeylerdi. Şimdi ellerim arkada bağlanmış, gömleğim yırtılmış hâlde dururken, o gurur bir karton gibi parçalanıyordu.

Bir illüzyon.

Bir yalan.

"Aiden..." İsmi, soluduğum bir duman gibi boğazımda takılmıştı.

O duman gibiydi.

Boğucu, kaygan ve çözülemezdi.

"Kes şunu." Alçalan sesim yumuşamıştı, onun içindeki herhangi insani bir parçaya yalvarıyordu. Ancak daha akıllı olmalıydım.

Bir canavarın içinde insanlığa dair bir şey olmadığını bilmeliydim. Çelik bakışları bana döndüğünde, nefes almayı

bıraktım. Gözlerin ruhun aynası olduğunu söylerlerdi ancak Aiden için orada... Hiçbir şey yoktu.

Orası boştu.

Karanlık dipsiz bir çukur.

"Beni durdurmak için ne yaparsın?" Sesi sakindi. Öyle sakindi ki korkutucu olduğunu düşünmüştüm.

"Hadi telefonu alalım, King." Xander'ın sesi, benim karmakarışık olmuş iç dünyama uyuyordu ama tutuşu hâlâ bir çelik kadar sertti.

"Hayır." Aiden göz temasını kesmedi. Kemik görmüş köpek gibiydi. İstediğini alana kadar kimse onu durduramazdı.

"Frozen, bana istediğim şeyi verecek böylece ben de onu serbest bırakacağım, öyle değil mi?"

Kafamı bir kez salladım, kalan son gurur kırıntılarıma tutunuyordum. Xander, bir şey söylemek istermiş gibi bileklerime daha fazla bastırdı. Ne demek istediğini anlamıyordum.

Aiden beni dikkatle izlerken, önceki sadist kıvılcım geri gelmişti. "Ne dersin, Frozen?"

Sutyenimin danteline uzandı, parmağı dantelin üzerinde geziniyordu. Sırtım kaskatı kesilmişti, sanki arkadaşına karşı savunmammış gibi Xander'a doğru sokuldum. Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum tek savunma o olabilirdi. Aiden, parmaklarını kumaşa geçirerek daha da cüretkâr davrandı. Parmakları, göğüslerimin arasında geziniyor, geride o kadar yabancı bir his bırakıyordu ki bu korkutucuydu. Telefona uzanmıyordu. Hayır. Parmakları memelerimin kıvrımlarında miskince gezinip yara izimde dururken, ifadesiz bir yüzle beni izliyordu.

Final hamlesi, beni kendi bedenimde rahatsız hissettirmekti ve işe de yarıyordu. Lanet olsun, kahrolası işe yarıyordu. Xander, bunu bitirmem için beni zorlarcasına bileğimi tekrar çekiştirdi.

"Tamam!" diye patladım. "Ne halt istiyorsun?"

Aiden geri çekilse de göz temasını kesmedi. İlk pes eden

olmak istemiyordum ama o boş gözlere bakmak çok yorucuydu. Bir boşlukta kapana kısılıp çığlık attığında, duyabildiğin tek sesin yankı olmasını andırıyordu.

"Herkes bana King der."

Nereye varmak istediğini anlamamıştım. "Ve?"

"Sen demiyorsun."

"Çünkü bir adın var, neden sana soyadınla hitap edeyim?"

"Bana adımla hitap etme hakkını sana kim verdi?"

"Hah?"

"Bana King de." Yüzü kinle parladı. Bundan zevk alıyordu. Piç, beni çaresiz görmekten zevk alıyordu. Daha önce Aiden'ın deli olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre, lanet olası bir psikopattı.

İnanamayarak, "Sana King dememi mi istiyorsun?" diye tekrar ettim.

"O kadar da zor değil. *Lütfen beni bırak, King* de. Ben de bırakayım."

Xander tutuşuna karşı kıpırdandım, hareketimle beraber memelerimin zıplamasından nefret etmiştim. "Kim olduğun umurumda değil, *Aiden*. Senin de öyle, şerefsiz." Arkamdaki Xander'a doğru konuştum, o... telefonuyla mı oynuyordu? Gerçekten mi? Aiden'a döndüm. "Bana bir şey yaparsan, seni cinsel tacizden şikâyet edip bütün geleceğini mahvederim."

"Kahretsin, Frozen. Şimdi tamamen mahvoldun." Xander ıslık çaldı. "Onu *gerçekten* tehdit etmemeliydin."

"Akıllı olduğunu düşünmüştüm." Aiden dilini şaklattı. "Sanırım aptal olduğun anlar da oluyor."

Ne dediğini düşünmeme fırsat kalmadan, beni arkadaşının elinden çekip aldı. Sert göğsüne çarptığımda haykırdım. Kaba parmakları, sutyenime battı ve telefonumu alıp arkama doğru fırlattı. Sanırım Xander'a. Ardından bileklerimi arkamda birleştirdi, ikisini de morartan bir tutuşla tek eliyle sabitledi.

"Ben gidiyorum," dedi Xander, ilgisiz bir tonla. "Geç kalma." Ardından gelişigüzel adımları uzakta kayboldu.

Xander'ın kalmasını isteyeceğimi hiç düşünmezdim ama kalması için ona yalvarmaya hazırdım. Zalim olsa da Aiden gibi beni boş bakışlarla incelemiyordu.

"Telefonu aldın."

"Ve?"

"Beni bırak." Bakışlarıyla buluşmak istemediğim için gömleğine bakıyordum.

"Cevabım hayır."

Parmakları tekrar sutyenimi bulsa da önceki gibi üzerinde gezinmek yerine, başparmağıyla işaret parmağı kumaştan belli olan meme ucumu kavradı ve çimdikledi. Gırtlağımdan yukarı bir ses tırmansa da dudaklarımı kapalı tuttum. Vücuduma yayılan tuhaf sıcaklıktan nefret ediyordum.

Eziyet edici bu histen nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Mücadele etmeye çalışsam da bu yalnızca yarı çıplak memelerimin öne çıkıp avuçlarında kıpırdanmasına neden oldu.

"Benim için şov mu yapıyorsun?" Sırıttı.

"Siktir git."

Meme ucumu bir kez daha sertçe çimdikledi, artık gözlerimin ardında yükselen basıncı hissedebiliyordum.

"Tekrar dene."

"Kahretsin, benden ne istiyorsun?"

Bir kez daha çimdiklediğinde alt dudağımı o kadar sert ısırmıştım ki kan tadı aldım. Kızarmıştım, terlemiştim ve yapış yapıştım. Üzerimde böyle bir etkiye sahip olmasına izin veriyor olmam beni öldürüyordu.

"Şimdi de ne istediğimi mi bilmek istiyorsun?" Dilini şaklattı, başparmağını meme ucuma tembelce sürtüyordu.

"Söyle bana."

"Sana bunu şimdi söylemek istediğimi düşündüren nedir? Belki fikrimi değiştirdim. Belki de bu hâlinden hoşlanıyorumdur."

Göğsüm düzensiz bir ritimle inip kalkıyordu. Bana bakmıyordu bile. Tüm dikkati memelerimdeydi ve... yara izinde. Yeni favori oyuncağını bulmuş bir çocukmuş gibi gözlerini oradan ayırmıyordu.

Kalın kaşlarında hafif bir çatmayla birlikte beni dikkatle izliyordu. Boğucu ilgisi, beni gömleğimi yırttığı zamankinden daha açıkta hissettiriyordu.

"Yapacağım," deyiverdim. "Ne istediğini söyle. Yapacağım."

Başını yana yatırdığında, dumanlı gözleri nihayet benimkilerle buluştu. Tehlikeli bir taktik izliyor olsam da dikkatini yara izimden çekmenin tek yoluydu.

Kararan gözlerini ve meme ucumdaki acı verici dokunuşunu çürüten, gelişigüzel bir şekilde, "Özür dile," dedi.

"Ne için özür dileyeceğim?"

"Beni tehdit ettiğin için."

Sıcak bir öfke, hızla yayılan yangın gibi damarlarımda dolanıyordu. Bu kadarı yeterliydi. Onun üzerimde hak iddia eden bu saçmalığına daha fazla katlanmayacaktım.

"Asıl özür dilemesi gereken sensin! İki yıl boyunca hayatımı sebepsiz yere mahvettin, şimdi de beni zorla alıkoyuyorsun."

"Hmm, demek sebepsiz yere." Beni öldüren bir rahatlıkla tekrar etti. "Böyle mi düşünüyorsun?"

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı. Kuralımı çiğnemeyecektim. Zorbaları anlamaya çalışmayacaktım. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

"Durmak isteyebilirsin, Frozen."

Homurdandım. "Siktir. Git." Kavrayışından kurtulmak için tüm gücümü kullanmak konusunda kararlıydım.

"Mücadele etmeye devam edersen, bunun icabına bakman gerekecek." Karşılık olarak kalçalarını bana doğru itti. Bir şey

karnımın hassas yumuşaklığını dürtmüştü. Aniden gözlerim büyüdü ve tamamen hareketsiz kaldım.

Aiden... Sertleşmişti.

Yüzündeki her zamanki sıkılmış ifadesi kaybolmuştu. Takımın yıldızı, mükemmel oyuncu imajı artık yoktu. Bunun yerine, gözlerinde karanlık bir sadizm kıvılcımı vardı. Mücadele etmemden zevk alıyordu. Hayır, öyle de değildi. Beni çaresiz görmekten zevk alıyordu. Zayıflığım şerefsizi tahrik etmişti. O... Kelimenin tam anlamıyla bir sosyopat mıydı?

Kaygılı bir fısıltıyla, "Sen hastasın," diye mırıldandım.

Omuz silkti. "Belki de."

Parmakları sutyenimin içine kıvrılıp meme ucumun etrafında daire çizdi. Kumaşın üzerinden eziyet edici bir his verdiğini düşünsem de teninin benimkine değmesi tam anlamıyla cehennemdi. Onun sinir uçlarında –ya da benimkilerin– atan nabzı hissedebiliyordum, bu her şeyin aşırı derecede farkında olmamı sağlıyordu.

Etrafımızdaki çam kokusunun. Ağaçlardaki hışırtının. Havadaki nemin. Ve onun saf boğucu varlığının. Sırtımdan yukarı tırmanan his her neyse, onu hissetmek istemediğim için gözlerimi sımsıkı kapattım.

Dokunuşu vahşi ve bir noktada rahatsız ediciydi ancak içimden adını koyamadığım bir his geçti. Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı, Aiden King'in bedenimi istila eden ilk kişi olmasından nefret ediyordum.

"Senin için sertleşmemden hoşlanıyor musun?" İlgisiz, neredeyse keyifli bir ses tonuyla sormuştu.

"Tabii ki hayır. Delirdin mi?"

"O zaman neden bana istediğimi vermiyorsun? Çünkü ne kadar direnirsen, o kadar sertleşirim."

"Git kendini becer, Aiden." Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Beni mahvetmene izin vermeyeceğim."

Sahte bir cesaret gösterisiydi. Bu canavardan korkuyordum. Bugün yaptıklarından sonra, ne kadar ileri gidebileceğini gerçekten bilmiyordum. Ne var ki ebeveynlerimin ölümünün ardından, yapmadığım bir şey için asla özür dilemeyeceğime yemin etmiştim.

Aiden kahrolası King, beni eskiden olduğum o çaresiz çocuğa geri döndüremeyecekti.

"Kafama yeni fikirler sokma." Başparmağını, meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Çoktan seninle ilgili bir sürü fanteziyle dolu."

Benimle ilgili bir sürü fantezi mi? Aiden'ın benimle ilgili lanet fantezileri mi vardı?

"Seni neyin korkuttuğunu bana söyleyecek misin, Frozen?" Beni dalga geçer gibi kışkırtıyor, alaycı bir tavırla bana haddimi bildiriyordu.

"Hiçbir şey beni korkutamaz."

"İşte buna saçmalık derim. Herkesin korktuğu bir şeyler vardır." Sesi kulağa düşünceli geliyordu. "Seninki ne?"

Kafamı kaldırdım. "Söylediğim gibi, hiçbir şey."

"Korkunç bir yalancısın ama sana ayak uyduracağım. Eğer sen söylemezsen, kendim bulurum."

Parmakları meme ucumdan ayrıldı ve tuttuğum nefesi bırakamadan elini çıplak karnımın üzerinde gezdirdi. Dokunuşunun nazikliği, neredeyse yatıştırıcı olmasıyla kesik bir nefes aldım. Ne düşündüğünü anlamama fırsat vermeyen şeytani bakışlarının tam zıttıydı.

Parmakları, eteğimin belinde dolaştı. "Bakire misin, Frozen?"

Midem, ayak uyduramadığım pek çok duyguyla alt üst oldu. Bakışlarımı ondan kaçırıp gözlerimi bir ağaca diktim. Öyle sert bakıyordum ki alev almasını ve bu kâbusu bitirmesini diler gibiydim. Hissettiğim şey bekaretime olan düşkünlüğümle alakalı değildi. Utanç bile değildi.

Bu şerefsiz gerçekten ödümü koparıyordu ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum. Karnımın alt kısmında patlak veren sızıdan da nefret ediyordum. Bundan ne gibi bir çıkarım yapmam gerekiyordu? O beni taciz ediyordu ve ben de lanet olası şekilde sızlıyor muydum?

"Hayır mı?" Sesinde neredeyse onaylamaz bir ton vardı. "Bekaretini kime verdin? Biyoloji öğretmenine mi? Önceki devlet okulundaki bir eziğe mi?"

Bakışlarımı tekrar şeytani gözleriyle buluşturdum. "Seni hiç ilgilendirmez."

"İçine girdiğinde hoşuna gitti mi?" Sanki az önce dediklerimi duymamış gibi devam etti. "Ya da canın mı yandı? Çok dar olduğunun üzerine bahse girerim. Seni bir hamlede mi yırttı, yoksa ağırdan mı aldı? Eminim o zavallı herif sana bir tanrıçaymışsın gibi tapmıştır ama sen bir tanrıça değilsin, sen Frozen'sın. Seninle ön sevişme yaparken, ağırdan alırken buz gibi bir kalbin olduğunu bilmediği üzerine yemin edebilirim. Kanın onun sikinin her yerine mi, yoksa çarşaflara mı bulaştı? Seni boşalttı mı, yoksa numara mı yapmak zorunda kaldın? Ya da belki-"

"Kapa çeneni!" Edepsiz sözlerinin kabalığı karşısında yüzüm yanıyordu. Ne tür bir insanın birinin bekaretini nasıl kaybettiğine dair bu kadar çok sorusu olurdu? Daha kötüsü. Neden her soruyla ifadesi kızgınmış gibi kararıyordu? Aiden'ın eli eteğimin içine dalıp baldırlarımı ayırdı.

Haykırdım. Artık kalbim bir kara deliğe dönüşmüştü. "A-Aiden, ne yapıyorsun?"

"Bu son uyarım. Aiden değil, King." Dudaklarındaki hafif sırıtış dışında yüzü ifadesiz bile sayılabilirdi. "Beni cinsel tacizden şikâyet edeceğini söylemiştin."

"N-ne?"

"Şanslı günündesin. Şikâyetini gerçeğe dönüştürüyorum."

"Sen... sen ciddi olamazsın." Sesim çatladı.

"Daha önce hiç şaka yaptım mı, Frozen?"

Ona karşı mücadele ettim, yerimden kıpırdayamadığım her saniye kalp atışlarım artıyordu. "Aiden! Kes şunu."

"Yanlış isim." Mırıldandı, parmağı iç çamaşırımın dikişiyle oynuyordu. Parmakları baldırlarımın iç kısmını daha çok istila ettikçe, boğazımdaki yumru büyüyordu. Bacaklarımı kapatmaya çalıştıkça, onları bir o kadar sertçe ayırıyordu. Duvarlarım yıkılıyordu. Kaybettiğimi, onun tarafından paramparça edildiğimi hissediyordum. Ciğerlerime bir nefes çekip ses tonumu dengelemeye çalıştım. Jaxon eniştem, bana daima en iyi pazarlık yönteminin kendine güvenmek olduğunu söylerdi. Sahte bir öz güven olsa bile. Zayıflık gösterirsem, Aiden yalnızca köpekbalığının kana çekildiği gibi ona atlardı.

Ne kadar zor olursa olsun, en iyi seçeneğim sakin kalmaktı.

"King!" Bağırmıştım. "Şimdi mutlu musun?"

Onaylarcasına gülümsedi. "Pek sayılmaz ama öğreniyorsun."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Sana aptal soyadınla hitap ettim, başka ne bekliyorsun? *Kralım* çok yaşa dememi mi?"

Kısık bir sesle güldü. "Onu başka bir güne saklayalım."

Sanki bu piçle başka bir günüm olacakmış gibi. Yine de gülümsedim. "Peki. Şimdi, defol."

"Biliyor musun..." Sesi sonlara doğru kısıldı. "Gerçekten aptalca hamleler yapıyorsun."

"Ne?"

"Rakibin saldırı için hücum ettiğinde, eğilmen gerekir, ona düşünmeden saldırman değil. Zarar görecek tek kişi sen olursun."

Bu halt her ne demekse.

"Seni serbest bırakmaya hazırdım ama beni sinirlendirdin, bu da fikrimi değiştirdiğim anlamına geliyor."

İfadesiz yüzünü yakından izledim. Sol gözündeki hafif seğirmeden başka, huzurlu göründüğünü söyleyebilirdim. Hiç sinirlenmiş gibi değildi. Yine de Aiden'ın beden dili hakkında ne biliyordum ki? Bir kaleden farksızdı. Tırmanması, üzerinden bakması ya da yok etmesi imkânsız bir kale.

"O zaman tekrar değiştir," diye mırıldandım.

"İşler o şekilde yürümüyor."

Olabildiğince rahat bir ses tonuyla karşılık verdim. "Beni bırak, bundan kimseye bahsetmeyeceğim."

"Öyle mi?" Parmakları baldırlarımın iç kısmında daireler çiziyordu, bu hisse karşı yumruklarımı sıkıp rahatsızlığımı ve lanet sızıyı görmezden geldim.

"Evet. Yalnızca bu yılı huzur içinde bitirmek istiyorum."

"Huzur içinde olmanı istediğimi sana düşündüren nedir, Frozen?" Bacak aramı sertçe kavradı. "Sen acı çekmek için doğdun."

Bu istilacı hareketi karşısında haykırdım. Beni kavradığı yerden tüm vücuduma bir elektrik akımı yayılıyordu. Aiden, sadist bakışlarıyla izliyordu. Ancak şimdi, gözlerindeki parıltı daha da koyulaşmıştı. Daha dumanlı ve daha güçlü bir hâl almıştı. Üzerimde sahip olduğu bu etkiden hoşlanıyordu. Bununla kafayı buluyordu. Doyamayan bir uyuşturucu bağımlısı gibi, daha fazlasına hazır görünüyordu. Ne kadar karşı koyarsam, yöntemleri daha sert bir hâle geliyordu. Telefonumu talep etmekle başlamış, sonra ona soyadıyla hitap etmemi söylemiş, ardından da özür dilememi istemişti.

Her 'hayır' dediğimde, saldırısı acımasız bir hâl alıyordu.

Acımasız.

Merhametsiz.

Bir canavarı kışkırtıyordum.

Tam anlamıyla bir canavar.

Zorbalarla mücadele ettiğim yıllar boyunca, onlara asla

istediklerini vermemeyi öğrenmiştim. Zorbalıklarını kabul edersem ya da yaptıkları şeyi umursadığımı gösterirsem, bu onları beni daha fazla zorlamaya teşvik ederdi. Aiden normal bir zorbadan daha kötü olmasına rağmen, yine de zorbaydı. Yalnızca o özürleri, yalvarmamı ya da lanet olası telefonu istemiyordu. Mücadelemi istiyordu.

Çaresizliğimi istiyordu.

Zayıflığımı.

İçten olmaya çalışarak, "Özür dilerim," deyiverdim.

Hareketine bir saniye ara verse de bacaklarımın arasındaki eli çekilmedi. Bakışları benimkilerle buluştu, başparmağını kumaşın üzerinden klitorisime bastırmadan önce sol gözü seğirdi. Bacaklarım titriyordu, bu duygunun defolup gitmesini dileyerek gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Bu canavar her ne yapıyorsa, ondan etkilenmemeliydim.

"Bunu neden söyledin?" diye sordu.

"Özür dilememi söyledin."

"Ama kastederek söylemedin." Yaklaştı, sıcak nefeslerle kulağıma doğru fısıldarken sesi keyifliydi. "Gerçekten buna kanacağımı mı düşündün, tatlım?"

Tatlım mı?

Kahrolası tatlım mı?

Öfkemin yüzeye çıkmaması için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu itmeyi çok istesem de bunun yalnızca ona üstünlük vereceğini biliyordum. Aiden gibiler, duygularını çok belli eden insanlardan zevk alırlardı. Bu onların motivasyonuydu.

Ses tonumu alçalttım. "İstediğin gibi özür diledim."

"Özrün reddedildi." Ses tonu bir şey düşünür gibiydi. "Onca insan arasından beni kandırabilecek olan sen değilsin."

Onca insan arasından mı? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?

"Beni bırakacağını söylemiştin. Bu adil değil."

"Adaletten bahseden kim?"

Kuralları değiştirip durursa nasıl kazanacaktım? Aklımda aniden bir fikir belirdi. Eski Çin savaş kitaplarından öğrendiğim bir şeydi.

"Ne istiyorsun, Aiden?" Sesimi yumuşattım. "Söyle bana."

İstediği bir şey olmalıydı. Bu soruyu sorduğunda göre, çoktan bir cevap belirlemişti.

"Dur tahmin edeyim." Neşeden yoksun bir şekilde gülümsedi. "Gerçekleştirecek misin?"

"Eğer beni bırakırsan." Tehlikeli bir oyundu, tekrar adil oynamamayı seçebilirdi.

"Asla ağlamıyorsun." Beni gözlemlerken, başparmağını klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırdı. İçimden tırmanan sese karşı, yine dudaklarımı birbirlerine bastırdım. Durmasını istesem de öte yandan başka bir şey istiyordum.

Ne istediğimi bilmiyordum.

"Neden hiç ağlamıyorsun, Frozen?" Sesi neredeyse nazikti.

Ona ağladığımı söylemek istedim, yalnızca onun ya da zorba yardakçılarının önünde ağlamıyordum. Ancak bu bilgiyi kendime sakladım. Onun yanında telaşlanırsam, oyun biterdi.

"Bu gözler, kahrolası yaşlarla dolu olmalı."

"Aiden. Cidden, senin sorunun ne?"

"Ağlarsan, seni bırakırım." Duygusuzca konuştu. "Fakat ikna edici olmalısın."

Dudaklarım aralandı. Ciddi miydi?

"Ağlamayacağım."

Bacak aramdaki kavrayışı sıkılaştığında inledim. Acıyla birlikte düşünmek istemediğim başka bir şey merkezime yayıldı.

"Hmm. Cömert olup sana iki seçenek sunacağım. Ya ağlarsın ya da bütün gün burada dikiliriz ve senin cinsel taciz şikâyetini ne kadar ileri götürebileceğime bakarız."

Onun omzunun üzerinden bakarak, çaresizce birini bul-

maya çalıştım. Daha akıllı olmalıydım. Kim, burayı bilerek seçiyordu çünkü kimse bahçede bu kadar uzağa gitmiyordu. Aiden'a döndüğümde, tuhaf bir duygu karışımıyla beni izliyordu. Gözlerindeki ilgi miydi? Merak? Nefret? Ne olduğunu bilmesem de bu lanet psikopatın benden olabildiğince uzak olmasına ihtiyacım vardı.

Ağlamak onu uzaklaştıracaksa, o hâlde öyle olacaktı.

"Üçe kadar saymamı ister misin?" diye sordu.

"Gözyaşları istek üzerine gelmez." Terslemeden duramadım. Ağlamak için çok kızgın, endişeliydim.

"Dur yardım edeyim." Merkezim kavramaya devam ederken, beni bağlı ellerimden geri iterek göğüslerimi yüzüne yaklaştırdı.

Yara izime, sanki nefret ettiği bir insanmış gibi bakıyordu.

"Bu seni öldürmeliydi." Sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor, ardında diken diken olmuş tüyler bırakıyordu. "Ölmeliydin, Frozen."

Burnum sızlarken, gözlerimin arkasında basınç birikiyordu. Birkaç kelimeyle, beni çocukluğuma geri döndürmüştü. Korkuya. Çaresizliğe. Bilinmezliğe. Haklıydı. O kalp ameliyatı beni neredeyse öldürecekti. Ancak akmayan yaşlarımın ardındaki sebep bu değildi. Ameliyatı çevreleyen anılardı. Belki de onların eksikliğiydi.

Yara izinden bu kadar çok nefret etmemin sebebi, ameliyat olmam veya çirkin görünmesi değildi çünkü yara izi, daha önceki her şeyin bir hiçlik olduğunun hatırlatıcısıydı. Elimde kalan tek şey; kâbuslar, fobiler ve bir zamanlar ailem olduğuna dair uzak bir hatırlatmaydı. Bu duyguları kara kutularına koyup mühürleyemeden önce, Aiden göğsümün etini ısırdı. Dişleri tenime batarken haykırdım, sonra beni nefessiz bırakan bir nefretle yara izini emip ısırdı.

Ve korkutan.

Sanki derimi ısırıp koparmak istiyor gibiydi.

O anıları, kâbusları, dumanları ve alevleri serbest bırakmak istiyordu. Ve kanı... Çok fazla kanı.

"Aiden, d-dur." Durmadı. Bundan zevk alıyormuş gibi tenimle ziyafet çekmeye devam etti.

Her şey ortaya çıkacaktı.

Hepsi.

Bu olamazdı.

"Dur!" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, dudaklarım titriyordu. Aiden kafasını kaldırdı. Yüzüme, gözyaşlarıma ve suratımdan okunan nefrete baktı.

Benimkinin aksine onun yüzü ifadesizdi. Duygusuzdu, kayıtsızdı.

"Aferin kızıma."

Nihayet beni bıraktı. Elini çektiğinde, bacaklarımın arasında hissettiğim boşluk hissi biraz tuhaf gelmişti. Bileklerimi arkamda kilitlediği için, omuzlarım ağrıyordu. Geri çekilip gitmesini bekledim. Ancak Aiden asla ondan beklediğiniz gibi davranmazdı.

Üst bedeni öne eğilirken, dilini dışarı çıkardı ve sağ yanağıma düşen gözyaşlarını yaladı. Tenim, aynı anda hem ısınmış hem de buz kesmişti. Ardından sol yanağıma geçip, oradaki gözyaşını tattı. Hareketleri aceleci değildi ve geri çekildiğinde, benim kadar şaşkın görünmüyordu. Ancak yine de şeytani maskesi yerinden oynamıştı. Bir anlığına, ilk kez gerçek Aiden'ı görmüştüm.

Gülümsemesinin arkasına sakladığı kişiliği. Gerçek formu. Yüzündeki sırıtış ve gözlerindeki çılgın bakış bir göstergeyse, o zaman lanet olası psikopat gözyaşlarımı yalamaktan zevk almıştı.

O esnada çalan telefonun sesi beni sersemliğimden sıyırdı ve Aiden telefonuna baktığında, biri eğlencesini mahvediyormuş gibi iç çekti.

Bana bir kez daha anlaşılmaz bir bakış attı. "Akıllı ol ve aptalca hamleler yapmayı bırak."

Onun aptal, uzun bedeninin ağaçların ardında kaybolmasını izlerken, yanaklarımdan gözyaşları düşmeye devam ediyordu. Tam tersi yöne dönüp koştum.

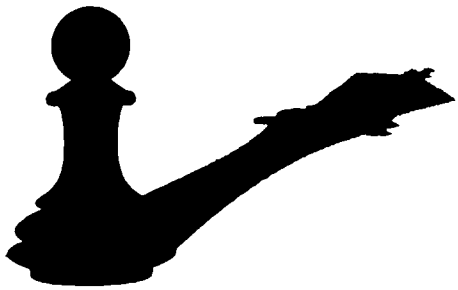

Beşinci Bölüm

Yağmurda koşmak, nefesimi kesmişti.

Mahvetmişti.

Parçalamıştı.

Neredeyse yok etmişti.

Eve vardığımda, sırılsıklam olan kıyafetlerim tenime yapışmış, ayakkabılarım ağırlaşmıştı. Ayak parmaklarım buz gibiydi ve kaskatı kesilmişlerdi. Alnıma ve şakaklarıma yapışan dağınık bukleler her tarafıma su damlatırken küçük bahçemize giderek derin nefesler aldım. Titreyen avucumu göğsüme bastırdığımda kalp atışlarımın isyan edercesine düzensiz bir hâl aldığını fark edebiliyordum. Gözlerimi kapattım, başımı geriye attım ve yağmurun damlalarının üzerime düşmesine izin verdim.

Islatmasına ve temizlemesine.

Yağmur damlaları, göz kapaklarımı okşarmış gibi tenime dokunuyordu. Yağmuru oldum olası sevmiştim. Her şeyi kamufle ederdi. Kimse gözyaşlarını görmezdi. Kimse utancı, aşağılanmayı fark etmezdi.

Sadece ben, bulutlar ve üzerime düşen yağmur damlaları olurdu. Öte yandan yağmurun olayı da buydu, değil mi? Yalnızca kamuflajdı, geçici bir çözümdü. Yalnızca dışımı temizleyebilirdi. Tenimin altına sızıp çatlaklarla dolu içimi temizleyemezdi.

Beni anılarımdan kurtarmak bir seçenek bile değildi.

Aiden'ın bana –her yerime– dokunmasının üzerinden yalnızca bir saat geçmişti. Onu hâlâ hissedebiliyordum. Nefesini. Yakınlığını. Delirmiş gibi bakan gözlerini.

Bu karşılaşmayı aklımın en karanlık köşelerine kilitleyip girişe doğru ilerledim. Üşütmeden önce üzerimi değiştirmem gerekiyordu. Evimiz samimi bir üst-orta sınıf mahallesinde yer alıyordu. İki katlıydı ve ihtiyacımız olandan çok daha fazla odaya sahipti. Üçümüz buranın mümkün olduğunca ev gibi hissettirmesi için her şeyi yapmıştık. Bir portakal ağacı ve birkaç gül dikmiştik. Enişte mle ben bahçe işlerini kendimiz halletmeye özen göstersek de son zamanlarda pek vakti olmuyordu. İçeri girmek için kodu tuşlarken hareketlerim uyuşmuş gibiydi.

İç dekor, Blair teyze tarafından özenle seçilmişti. Minimalist olmasına rağmen, şık ve moderndi. Salonda lacivert, bej koltuklar vardı. Kitap rafları da aynı şekilde lacivertti. Bu güçlü dokunuş yalnızca Jaxon enişte nin alfa karakterini değil, Blair teyzeninkini de yansıtıyordu.

Uzun, Fransız pencereleri açmakla uğraşmadan uyuşmuş ayaklarımı üst kata sürükledim. Teyzemle enişte m gece geç saatlere kadar ortalıkta olmazlardı. Şirketleri büyüdükçe, onları daha az görür olmuştum. Bazen şirketlerinin ofisinde bazen de evdeki ofislerinde, bütün geceyi çalışarak geçirirlerdi. Bazen ikisinden biri geceyi geçirmek için eve gelse de çoğu zaman ikisi de olmuyordu. Yakında on sekiz olacaktım ve hayatım boyunca sorumluluk sahibi olmuştum. Bu yüzden yalnız başıma da gayet iyi idare ediyordum.

İçten içe, beni yalnız bırakmayı sevmediklerini biliyordum, özellikle Blair teyzenin. Tek başımayken ya da Kim'leyken, güvenli bir mahallede yaşamamıza ve evde bulunan güvenlik sistemine rağmen binlerce kez arıyordu.

Tanrım. Okulu ektiğime inanamıyordum ama Aiden'la aynı sınıfta oturup iyiymişim gibi davranamazdım. İki yıldır yardakçıları ne derse desin ya da ne yaparsa yapsın, koridorlarda başım dik yürümekten gurur duymuştum. Yine de bugün yaşananlar henüz çok tazeydi.

Normal olmaktan çok uzaktı.

Sadece çok fazlaydı.

Sahip olduğumu sandığım çelikten irade, birkaç dakikada parçalanmıştı. İnsanların kırılma noktaları olduğunu her zaman duymuş olsam da benim bir kırılma noktam olmadığını düşünecek kadar hayal dünyasında yaşıyordum. Sahip olduğumu zor yoldan keşfetmiştim.

Odama girerken, nefesimi verdim. Burası benim sığınağımdı. Teyzem ve enişteme alay ederek burayı krallığım olarak adlandırırdım.

Dekor pastel pembe, siyah karışımıyla içimi ısıtıyordu. Psikoloji ve Çin savaş kitaplarıyla dolu kitaplığım, alfabetik sırayla düzenlenmişti. Tavandan sarkan CD'ler, yatağımı çalışma masamdan ayıran bir perde gibi görünüyordu.

Yatağın karşısındaki duvarda en sevdiğim iki müzik grubunun büyük posterleri vardı: Coldplay ve Bastille. Sırt çantamı yere bırakarak, iPad'imin oynat tuşuna baştım ve Coldplay'in *Hipnotised* şarkısı çalmaya başladı. Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi çıkarıp banyoya girerken gözlerime yaşlar doluyordu.

Elim kaşınıyordu. Üzerimdeki pisliği temizleme ihtiyacı, bir takıntıya dönüşmüştü. Lavaboda durup ellerimi kıpkırmızı olana dek yıkadım, ovdum ve birbirlerine sürttüm. Gözlerimi aynaya çevirdiğimde, dudaklarım aralandı.

Bu bendim. Büyüleyici, beyaza yakın sarı saçlarım ve bebek mavisi gözlerimle, bendim. Aynı zamanda da değildim. Orada bir boşluk vardı. Bir... hissizlik.

Duşa girmek üzereyken bir şey beni durdurmuştu. Yara izim.

Etrafında birkaç kızarmış leke vardı. Psikopat, yara izimin etrafına lanet olası morluklar mı bırakmıştı? Arızalı zihninde tam olarak neler dönüyordu? Bakışlarımı aynadan ayırdım ve tarihteki en uzun, en yakıcı duşu aldım.

Odama geri döndüğümde, şarkı Bastille'den *Good Grief*'e geçmişti. Bedenim hâlâ havluya sarılıyken yatağa girip gözlerimi kapattım ve müziğin etrafımda gezinmesine izin verdim. Ardından gözyaşlarıyla savaşarak, kaybettim.

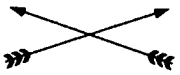

İrkilerek uyandım. Saçlarım terden yüzümün iki yanına yapışmıştı. Sıcaklık vücudumu boğuyordu, göğüslerim havluya karşı gerilmişti. Hepsi bu kadarla sınırlı da değildi.

Aman. Tanrım.

Ellerim bacaklarımın arasındaydı ve... ıslaktım. Hırsızlık yaparken yakalanan biri gibi, hızla elimi geri çektim. Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyordum bile, bu kahrolası tepkinin anlamı da neydi?

Etraftaki şeylerin yavaşça farkına varmaya başladım. Lambadan gelen yumuşak ışık. Açık bıraktığım müzik. O sırada odada yankılanan Bastille'in *Grip* şarkısının nakaratı, beni derinden sarstı. Şeytanın onu kolundan tutup gecenin içine çekmesiyle ilgili bir şeyler söylüyordu.

Komodinin üzerindeki neon kırmızı rakamlara göre akşam yediydi. Vücut ısımın normale dönmesini dileyerek yataktan çıktım. Derince nefes alarak pijama şortumu ve tişörtümü giydim. Saçımı topuz yaparak, çalışma masama oturdum. Son sınıftaki ilk günüm, bir felaketle başlamış olsa da hiçbir şey Cambridge'i elimden alamazdı.

Eisenhower metoduyla* düzenlenmiş kitaplarımı ve ödev-

* Yapılması gereken işleri 4 çeyreğe bölerek, Acil-Acil değil ve Önemli-Önemli değil şeklinde kategorize edip öncelik sırası belirlemeye yardımcı olan bir yöntem. –ç.n.

lerimi alıp işe koyuldum. Yarım saat boyunca zihnim ders çalışmaya odaklanmıştı. Sonra, aklım tekrar dağılmaya başladı. Düşüncelerim gitmemesi gereken yerlere doğru ilerlerken, kalem alt dudağıma sürtündü.

Unutmak istesem de bedenimin kendine ait bir hafızası vardı. Vücudum, Aiden'ın beni nasıl tuttuğunu hâlâ hatırlıyordu. Mücadeleme karşılık nasıl sertleştiğini.

Gözlerim, o dipsiz boşluğu ve umursamazlığı hâlâ hatırlıyordu. Ağlamasaydım, ne yapardı? Bu düşünce içimi ürpertmişti.

Eski Çin savaş kitaplarında, birini anlamanın en iyi yolunun olaylara onun açısından bakmak olduğu söylenirdi. Onların düşündüğü gibi düşünmek. Aiden'la bunu yapmamın imkânı yoktu. Ahlaksız zorbalar anlaşılmayı hak etmiyordu.

Dışlanan kişi olarak seçildikten sonra, bir gün karmanın Aiden gibi piçleri kıçlarından ısıracağını ve onun REO'daki varlığıma işkence etmeyi bırakacağını düşünmüştüm. Yalnızca kendimi kandırıyordum.

Aiden bir psikopat olsa da zekiydi. İnsanları ne zaman zorlayacağını ya da ne zaman geri adım atacağını biliyordu. Bugün beni şaşırtmıştı. Hah, bu yüzyılın en yetersiz ifadesiydi. Beni korkutmuş, dünyamı sarsmış ve kendimden şüphe etmemi sağlamıştı.

İki yıldır mesafesini koruduğu için, yaklaşacağını hiç düşünmemiştim. *O kadar* yaklaşacağını.

Hâlâ ne hissettiğim konusunda kafam çok karışıktı. Ne *hissediyor olduğum* konusunda. Üstelik bir de az önce gördüğüm rüya –ya da kâbus– vardı. Tek bildiğim almaya hakkı olmadığı bir şeyi aldığı ve bunun için ondan ölesiye nefret ettiğimdi. Aslında hepsinden daha çok o şeyi almasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Kapım çaldığında irkildim ve hem kalemi hem de dudağımı ısırdım.

Ah.

İfademi bastırarak, "Gir," diye seslendim. Teyzemle eniştem içeri girdiler, ikisinin de üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı.

Blair teyze bana sarılmak için eğildiğinde, ayağa kalktım ve kollarının arasında biraz uzun süre kaldım. Kirazlı parfümünün altında, annem gibi kokuyordu. Kokusu pamuk şeker ve yazı anımsatan bir şeye benziyordu. Annemi hatırlamazken, neden şu anda bunu düşündüğümü bilmiyordum. Bugün, onu özlüyordum. Hatırlamadığım hayatı özlüyordum.

İsteksizce teyzemden ayrılıp Jaxon enişteye sarıldığımda başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Eniştem, kahveye kaçan sarı saçlarıyla ve kobalt mavisi gözleriyle klasik bir yakışıklılığa sahipti. Ortalamanın üstünde bir cüssesi olsa da bira göbeği vardı.

"Seni aradım, açmadın." Teyzem, müşterilerine diz çöktüren bir ifadeyle dikkatle yüzümü inceliyordu.

"Özür dilerim, unuttum."

"Okulu aradım," dedi. "Eve gittiğini söylediler."

"Ben..." Kahretsin. Okuldan ayrıldığımda bu kadar ilerisini düşünmemiştim. "İyi hissetmiyordum."

Jaxon eniştem üzerime eğilirken alnı kırışmıştı. "Çarptın mı var, bal kabağım?"

"Hayır." İnanmalarını umarak zoraki bir gülümsemeyle onlara baktım. "Başım ağrıyordu. Ben de eve gelip dinlenmek istedim. Sizi aramadığım için özür dilerim."

"Senin için çok endişelendik, canım." Teyzem, saçlarımı okşadı. "Seni kontrol etmek için eve geldim ama uyuyordun."

"Sana iyi olacağını söylemiştim." Eniştem araya girdi. "Telefonunu nerede unuttun?"

"Şey... Okulda."

Gerçekten süper, Elsa. Yalanı yalanla kapatıyordum. Her ne kadar onlara yalan söylemek canımı yaksa da teyzemle

eniştemin şirketini tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Onların ve Aiden King'in ismi, aynı cümlede yer almamalıydı.

Teyzem beni incelemeye, her an yere yığılmamı beklermiş gibi tepeden tırnağa kontrol etmeye devam ediyordu. "Birdenbire ortaya çıkan baş ağrılarına güven olmaz. Belki Dr. Albert'ı ziyaret etmeliyiz."

Enişte benim yerime cevap verdi. "Yalnızca baş ağrısı, Blair."

"Baş ağrıları, en kötü hastalıkların belirtileridir, Jaxon," diye azarlardı teyzem.

"Ve onlardan biri de basitçe yorgunluktur."

"İyiyim, gerçekten." Tartışmalarını istemeyerek araya girdim. "Biraz daha çalışıp erkenden yatacağım."

"Önce akşam yemeği, bal kabağım. Bir de satranç oynamalıyız." Enişte beni kolunun altına alıp odadan dışarı sürükledi. Bana günümün nasıl geçtiğini sorup işçilerinden biri hakkındaki komik bir olayı anlattı. Karısının doğuma girdiğine dair telefon gelince, adam neredeyse bayılmıştı. Jaxon enişte nin ortamı yumuşatma huyu vardı, ben de ona gülümsedim.

Teyzem de arkamızdan geliyordu ama eğlendiği söylenemezdi. Sanki içimi okumaya çalışıyormuş gibi dikkatle beni izliyordu.

Mutfağa geldiğimizde gülümsedim. "Teyze, biraz yoga için vaktin var mı? Baş ağrısına iyi gelir."

"Kesinlikle, evet." Önce kıkırdasa da sonra gülümsemesi kaybolmuştu. "Kız kıza vaktimize ayıracak çok zamanım olmadığı için özür dilerim, canım."

Kafamı sallayarak alaycı bir tonla, "Hayır, böylesi daha iyi," dedim. "Çok fazla kız kıza vakit geçirmek, dikkatimi Cambridge'den uzaklaştırırdı."

Teyzem tezgâhın arkasında kendini meşgul ederken, boş

tabureye oturdum. Enişte arkamdan gelip omuzlarıma masaj yaptı. "Cambridge konusunda senin için çok iyi bir koç olacağım, bal kabağım."

Teyzem gözlerini devirdi. "Bu bir Premier Lig maçı değil, Jaxon."

"Onu görmezden gel." Enişte fısıldamak için eğildi. "Gelecek haftaki Arsenal maçına biletlerim var. Bil bakalım kim seni randevuya çıkarıyor?"

Göğsüm, heyecanla yükseldi. Okulumun futbol takımından nefret ediyordum. Daha spesifik olmak gerekirse, takımdaki şerefsizlerden nefret ediyordum. Yine de oyunu sevdiğimi söyleyebilirdim. Enişte beni karanlık tarafa çekmiş, beni bir Gunner'a –Arsenal fanatiğine– dönüştürmüştü.

"Ondan aptal bir maça gitmek için derslerini bırakmasını istemesen iyi edersin."

Enişteyle aynı anda konuştuk. "Elbette hayır." Bunun üzerine kıkırdadığında ben de gülmeme engel olamadım.

Teyzem kollarını kavuşturup ayağıyla yere vurdu. Enişteyle kahkahalarımızı bastırmaya çalışırken, sebzeleri buzdolabından çıkararak kendimizi meşgul ettik.

"Takım çalışması." Aynı anda mırıldandık. Sadece bu anda, bir anlığına da olsa bugün olanları unutmuştum. Ya da en azından denemiştim.

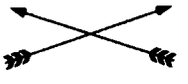

Sabah, teyzem işe giderken beni okula bıraktı.

Tüm gece boyunca zihnimde dün olanlar tekrar etmiş, saatlerimi bugün okula gelmemeyi düşünerek geçirmiştim. Sonra kendimle ciddi, öfke dolu bir seans yapmıştım. Aiden dahil hiç kimse, beni mahvedemezdi. Çocukluğum bunu yapmamıştı, o kesinlikle yapamayacaktı.

Onunla başa çıkma konusunda akıllıca davranmalıydım.

Ondan tamamen uzak durmak, uzaktan dik dik bakmaya geri dönmek gibi... Teyzeme el sallayıp her zamanki gibi başımı dik tutarak okula girdim. Sataşanları görmezden gelerek beni sarsmalarına izin verdim. Kafamın içindeki küçük bir ses, onlara fısıldıyordu.

Devam edin çocuklar; sizin küçük şakalarınız Aiden'ın ahlaksızlığının yanında hiç kalır.

Bana çok ihtiyaç duyduğum cesareti veren sabahki moral konuşmama rağmen, sınıfa yaklaştıkça vücudumu bir titreme almıştı. Onu tekrar görecektim. O şeytani gözleri görecektim. O sadist gülüşüyle, o karanlık ruhuyla karşılaşacaktım.

Orospu çocuğu. Onunla aynı sınıfta koca bir seneyi nasıl atlatacaktım?

Daha da kötüsü, Kim'i hiçbir yerde bulamıyordum. Artık telefonum olmadığı için, onu daha önce sabit hattan aramıştım ama açmamıştı.

Birinci dersten önceki zamanımı değerlendirerek bahçedeki yerine gittim. Aiden'ın dün beni kapana kıstırdığı ağacın yakınında hızım azaldı. Tuhaf bir farkındalık beni boğazımdan kavramıştı. Bedenimin hafızası tekrar devreye girmişti. Ellerini her yerimde hissedebiliyordum. Ağaçların arasında onun kokusunu alabiliyordum. Gözlerindeki o ruhsuz bakışı görebiliyordum.

Güçlü bir nefret dalgası beni ele geçirse de hissettiğim tek şey bu değildi. Başka, tamamen ahlaksız bir şey tarafından da ele geçiriliyordum.

Kafamdan çık, lanet olası!

Kulübeye vardığımda Kim'den hiçbir iz bulamamıştım. Kaşlarım çatıldı. Kim de benim gibi asla okulu ekmezdi. Eğer ektiyse, ciddi bir sebebi olmalıydı. Pislik Xander onu incittiyse anne ayı olarak kıçını tekmelerdim. Arkamı dönmemle birlikte kafamı güçlü bir göğse çarpmam bir oldu.

"Daha fazlası için mi buradasın, tatlım?"

Altıncı Bölüm

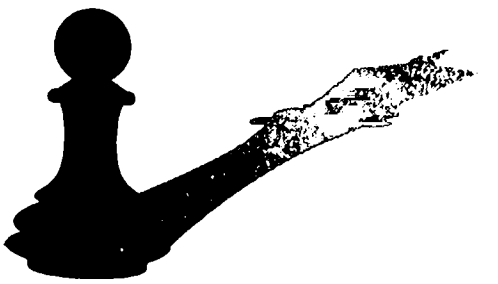

Bana tatlım demeyi kesmesi gerekiyordu yoksa üzerinde onun yüzü olan bir voodoo bebeği alıp ölümüne bıçaklayacaktım. Daha da iyisi, uzuvlarını tek tek kesecektim.

Aramıza mesafe koyarak geri çekildim. Yeterli mesafeyi korursam, beni yakalayamazdı. Beni dün yaptığı gibi hapsetmesine izin vermemin imkânı yoktu. Bu defa ya çığlık atacak ya da kaçacaktım. Evet, planım bu yöndeydi.

Yutkundum ama tükürüğüm sanki yabancı bir cisim gibi boğazıma takılmıştı. Hiçbir moral konuşması veya cesaret, dünün anılarını silemezdi. Hiçbir moral konuşması, boğucu korkuyla karıncalanan sinirlerimi iyi olacağıma ikna edemezdi.

Uzuvlarım bana kaçmam için yalvarıyordu. Saklanmam, asla arkama bakmamam için. Yapmadım. Zayıflıktan zevk alan birinden kaçmak, yapılacak en akıllıca şey değildi. Beni kovalardı. Lanet olsun, psikopatın bundan zevk alacağından bile emindim.

Galip çıkan kim olurdu? Evet, ben olmazdım. Bu yüzden kaçmak yerine savaşmayı seçtim. Kalan tüm cesaretimi toplayarak kafamı kaldırdım ancak bakışlarıyla buluştuğum anda cesaretimin çoğu kayboldu. Aiden'ın olayı ne miydi? Çok çekiciydi.

Mükemmel bir yüzü, vücudu ve tarzı vardı.

Haftanın çoğu günü kravat takmamasına rağmen okul üni-

forması onun sıkı, kaslı bedenine özel dikilmiş gibi görünüyordu. İnsanların gözünü korkutmak için servetini –görünüşünü– kullanıyordu. Onları cezbetmek, diğer herkesi kandırmak için. Onunla tanıştığım ilk gün, bu çekici hâline ben bile kanmıştım. Uzaktan bir tanrı gibi görünüyordu. Yakından ise canavardan başka bir şey değildi.

Tüm okulun önünde boğazıma sarılarak beni mahvedeceğini ilan ettiği için, bütün görünüşünün aldatıcı bir yüz olduğunu fark etmiştim. Gördüğüm tek şey, çelik gözlerindeki boşluktu.

Nefret.

Kara öfke.

Başka kimsenin bunu nasıl fark etmediğini anlamıyordum. Ya onun büyüsüne iyice kapılmışlardı ya da umursamıyorlardı.

Kral olmak bu anlama geliyordu, değil mi? İstediği kadar kuralsız olabilirdi. Halkın yarısını katledip diğer yarısını da aç bırakacak bir savaş bile ilan edebilirdi. Ancak hayatta kalanlar yine de 'kralımız çok yaşa' diye bağırırdı.

Bunun sebebi sevgi olmazdı. Hayır. Korku olurdu.

REO'da insanlar doğal olarak güce çekilirlerdi, Aiden *OYDU.*

Geçen yıl büyük kuzeni Levi King hüküm sürmüştü. O mezun olduğuna göre REO, Kinglerden küçük olana aitti.

"Dün okuldan kaçtın," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

"Kaçmadım. Ailemle ilgili acil bir durumum vardı." Yapabilseydim, kendi sırtımı sıvazlardım. Bu yalan kulağa mükemmel geliyordu. Elini cebine sokarken beni baştan aşağı inceledi. Sanki gömleğimde bir delik açmaya çalışıyormuşçasına bakışları sol mememde oyalandı. Kollarımı göğsümde kavuşturmamak için kendimi zor tutuyordum.

En sonunda dikkati yüzüme kaydı. "Bence yalan söylüyorsun, Frozen. Bence sınırların zorlandığı için kolay çıkış yolunu seçtin."

"Bil bakalım ne var, Aiden? Ne düşündüğün umurumda değil."

"Olmalı. Ne düşündüğümün hayatında doğrudan etkisi olacak, tatlım."

"Bana öyle seslenmeyi kes," diye tısladım. "Ben senin tatlın değilim."

"Sen ne dersem osun, *tatlım*."

Bir insanı lanetleyip karanlık, dipsiz bir cehennem çukuruna göndermek mümkün müydü? Kara büyü yapacak kadar alçalmamıştım. Sadece onun ortadan yok olmasına ihtiyacım vardı. Dünya biraz daha huzurlu bir yere dönüşürdü.

Öfkemi gizleyerek gitmek için arkamı döndüm. Beni etkilemeyi başaramayacaktı. *Yapamayacaktı.*

Güçlü bir el kolumu kavrayarak beni hızla savurduğunda göğsüne çarptım. Tutuşu kaba ve iz bırakacak türdendi. "Gidebilirsin dedim mi?"

Ona karşı mücadele ettim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama ben senin halkından değilim, *majesteleri*. Emirlerine uymuyorum."

"Her şeyin bir başlangıcı vardır."

Beni bıraksa da çok geçmeden iki elini de belime dolayıp sanki sevgiliymişiz gibi ellerini sırtımın alt kısmına yerleştirdi. Bu kadar yakınken hava onun kokusuyla doldu, vücut ısısı benimkiyle karışıyordu. Kısa boylu değildim ama yine de benden uzun ve yapılıydı. İçten içe, beni hareketsiz bırakmasının bir tür tehdit olduğunu biliyordum. Göğsünü itip yana ve geriye doğru kıvranarak ellerini çözmeye çalıştım. Beni durdurmak için kıpırdamadı bile. Tek yaptığı, çelikten tutuşunu sürdürmekti.

"Of." Nefes nefeseydim. "Bırak beni."

"Bunu neden yapayım, hmm?"

"Neden yapmayasın?" diye karşılık verdim.

"Mücadele etmene bayılıyorum." Uzanıp yanağımı sıkarken gözleri, artık tanıdık gelen o sadizmle parlıyordu. "Buradaki kırmızının tonunu görmelisin."

Bedenim ona karşı gevşedi. Kollarım cansız şekilde iki yanıma düşerken, yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Mücadelemi seviyorsa, artık onu göremeyecekti.

"Bitti mi?"

Sol gözü seğirdi. Belli ki hasta piç istediğini alamamaktan hoşlanmıyordu, onu kendi oyununda yenmiştim.

"Sana çok değerli bir tavsiye vereceğim. Neler yapabileceğimi zaten biliyorsun." Sesi sakindi. Tehlikeli türden bir sakinlik. "Beni zorlama."

"Beni zorlayan sensin!" Bu piçe inanamıyordum. "Dün olanlar yüzünden seni şikâyet etmediğim için şanslısın."

"Şanslı mı?" Neşeden yoksun bir şekilde güldü, yüzündeki çizgilerin bile güzel bir açıyla gerilmesi aptalcaydı. Birinin suratına asit dökmesini diliyordum.

"Sevimli mi olmaya çalışıyorsun yoksa gerçekten *bu kadar* saf mısın, emin değilim."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Bana zarar verebileceğini mi sanıyorsun?"

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı, davetsiz bakışlarını dikkatle yüzümde dolaştırabilmek için kafamı geriye yatırdı. Şimdi kalbim daha sert, daha hızlı çarpıyordu. Ne kadar taktik bulursam bulayım, durumun üzerinde ne kadar kontrolüm olduğunu düşünmek istesem de... yoktu. Kalbim tehlikeyi tanıyordu.

Boşluğu.

Kara deliği.

Kaskatı kesilmiş sırtım, korkunun ürpertisini tanıyordu.

Kaçıp saklanma ihtiyacını.

Asla bulunmama ihtiyacını.

Toprağın altında tutmak için savaştığım bir yanım yükseliyor, tırmanıyor ve yüzeye çıkıyordu.

Sen benim şaheserimsin, Elsa.

Geçmişten gelen o ürkütücü sesle bir anlığına gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda, tüyler ürpertici ses kaybolmuş olsa da Aiden'ın çelik ifadesi yerindeydi. Lanet olsun, Aiden o yanımı kolayca dürtüp açığa çıkarıyordu.

O yanımı on yıldan fazla bir süredir gömülü tutmuşken Aiden iki günde yavaş yavaş ortaya çıkarıyordu.

"Belki de verebilirim." Sesim hissettiğimden çok daha sakindi. "Benim hakkımda ne biliyorsun ki?"

"Düşündüğünden çok daha fazlasını." Çenemi o kadar sert sıktı ki yüzümü buruşturdum.

"Tanrı şahidim olsun ya beni bırakırsın ya da-"

"Ya da ne?" Yüzü meydan okuma vaadiyle parlıyordu. "Bana bir sikim yapamazsın. Şöyle söyleyeyim; eğer seni öldürürsem, koç cesedi yakarken müdür de senden geriye kalanları temizler. Bir suç işlersem, okul yönetimi olayları değiştirip kurban olan benmişim gibi gösterir. Küçük Bayan Devekuşu gibi kafanı kuma gömmüş olabilirsin, bu yüzden sana küçük bir hatırlatma, burada *kral* benim."

Sözleri canımı acıttı çünkü doğrulardı. King adına sahip olduğu sürece, her şeyin geçip gitmesi için babasının müdahale etmesine bile gerek yoktu. Adaletsizlik içimi yakarken, akmayan gözyaşlarım görüşümü bulandırıyordu.

Hayır. Ona, beni tekrar ağlarken görme zevkini tattırmayacaktım.

"Ama buna hakkın olduğunu düşünüyorsan..." Dudağının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. "Beni alt edebileceğini düşünüyorsan, o zaman yapabileceklerini görelim bakalım, tatlım. Sana rızan olmadan dokunduğuma kimin inanacağını merak ediyorum. İstediğim her amı alabilirim, seninkinin nesi bu kadar özel olsun ki?"

"Çünkü ona sahip olamıyorsun."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yırtıcı bir hayvanın önünde lanet bir biftek salladığıma inanamıyordum.

"Frozen." Ses tonu düşünceliydi.

Dudaklarım titrek bir çizgi hâline geldi ve sonraki darbesini beklerken, neredeyse kollarının arasında kıpırdanacaktım.

Her an, o...

Aiden beni bırakıp geri çekildi.

Bir dakika.

Beni... bırakıyor muydu?

Far görmüş tavşan gibi, ifadesini dikkatle izliyordum. Yüzünü o ifadesiz hâle getirdi. Nedense, suratıma gülüp beni tekrar tutmasını bekliyordum. Beni bıraktığı için mutluydum. Öyleydim. Ancak onu okuyamamanın verdiği rahatsızlıktan kendimi alamıyordum.

Elini cebine sokarken ilgisiz, neredeyse kayıtsız görünüyordu. "Bana izi göster."

"Ne?"

"Aptal değilsin, bu yüzden öyle davranma. Bana dün bıraktığım morluğu göster."

"Sen aklını kaçırmışsın." Uzuvlarım titrese de koşmak için arkamı döndüm. Onun alanından kaçmam gerekiyordu. Onun varlığından. Onun kahrolası suratından.

"Bir adım daha atarsan... seni kovalarım, tatlım. Ve bu defa..." Sesi kısıldı ve duman gibi boğucu bir hâl aldı. "Durmam."

Sesli şekilde yutkunurken, olduğum yerde hareketsiz kaldım.

Bir yanım o kadar ileri gideceğine inanmak istemiyordu ama kimi kandırıyordum ki? Aiden, istediğini alana kadar durmayacaktı.

Kalp atışlarım düğümlenirken, ona döndüm. "Bunu neden yapıyorsun, Aiden?"

"Neden yaptığımı düşünüyorsun?"

"Sırf yapabildiğin için mi?"

"Sırf yapabildiğin için, ha? İlginç." Durakladı. "Sen çok... soğuksun*, bunu biliyor muydun?"

"Yardakçıların bana bu gerçeği hatırlatmayı kesmiyorlar, çok teşekkürler."

"Asıl noktayı kaçırıyorsun."

"Ne noktası?"

"Kaçırıyorsan, neden sana söyleyeyim?"

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, sözümü kesti.

"Gömleğini çıkar."

Yumruklarımı iki yanımda sıktım.

"Çıkarmazsan, ben çıkarırım. Kaç tane yırtık gömleğin olsun istiyorsun?"

"Sen hastasın."

"Bunun bana karşı bir hakaret olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Son şansın. Gömleğini çıkar."

"Hayır."

Bir saniyeliğine birbirimizi izledik.

İki.

Üç...

Bana doğru atıldı. Yüzümdeki tüm kan çekilirken, omurgamdan aşağı bir titreme indi.

Gerçekti. O bakış. O kararlılık. Bu defa durmayacaktı.

"Tamam!" deyiverdim ve geri çekilmeden önce. "Çıkaracağım."

Dursa da ifadesiz yüzü aynı kaldı. Sakin ve kayıtsız görünmesine rağmen, bir adım atarsam beni aç kurt gibi kovalayacağından emindim.

Düşün, Elsa, düşün!

* Karakterin lakabı olan 'Frozen' ile kelime oyunu yapılmıştır. –ç.n.

Aklımda çılgınca bir fikir patladı.

Neredeyse ifadesiz ve ilgisiz bir tonla, "Benim için sen çıkar," dedim.

Aiden'ın sol gözü seğirdi. Önerimin onu hazırlıksız yakaladığına emindim. Ya tehdidine boyun eğeceğimi ya da gömleğimi zorla çıkaracağını düşünmüştü. Hasta piçin ikinci seçeneği umduğundan emindim. Ona, bunu beni zorlamasına gerek kalmadan teklif etmem dengesini bozmuş olmalıydı.

İki seçenek verenler, üçüncüyü beklemezlerdi. Üçüncü seçenek onları sarsardı, ben de tam olarak buna bahis oynuyordum.

Gözlerini kıstı. "Yine oyun oynamaya çalışıyorsun."

"Yalnızca sana istediğini veriyorum."

"Öyle mi yapıyorsun?" Sesi buz kesmişti.

"Evet."

"Buna pişman olacaksın." Bana yaklaşıp, kurdeleme uzandı. Ellerimi onun aptal, geniş omuzlarına yerleştirip parmaklarımı üniformasının ceketine batırdım. İlk düğmemde durup yüzümü inceledi. Ona dokunmak hiç pazarlığın bir parçası olmamıştı, bunu neden isteyerek yaptığımı merak ediyor olmalıydı. Bundan hoşlandığını mı yoksa nefret mi ettiğini bilmesem de ona veya kendime bunu düşünecek zaman vermedim ve dizimi kaldırıp kasığına vurdum. Hareketim sertti. Yapabildiğim kadar sert.

Yüzü buruştu. Elleri bana uzandı ancak eğildim ve koşarak yanından geçtim.

Yüzüme kocaman bir sırıtış yerleşti.

Az önce Aiden kahrolası King'in hayalarına dizimle vurmuştum!

Yedinci Bölüm

Aiden King'in hayalarını tekmeledim. Aiden kahrolası King'in hayalarına tekme attım.

Ayaklarım kayarak sınıfın kapı eşiğinde durdu. Nefes nefeseydim ve ellerim terle kaplanmıştı. Adrenalin dalgası bedenimden kaybolurken geride bir titreme bıraktı. Omuzlarım bastırılmış kahkahamla sarsılıyordu. Sınıf arkadaşlarımın bana deli demeye başlayacaklarından endişelenmeseydim, şu an çok yüksek sesle gülerdim.

Koşmak, zıplamak ve kendimle yumruk tokuşturmak istiyordum.

Hiç... hissetmediğim türden tuhaf bir özgürlüktü. Daima sessiz ve içine kapanık biri olmuştum. Ama şu anda? Şu anda, ayı yumruklayıp yıldızları tekmeleyebilirmişim gibi hissediyordum.

Derince nefes alarak, omuzlarımı geriye ittim ve başımı dik tutarak sınıfa girdim. Bazı kıkırdamalar ve 'Frozen' sözleri bana yöneltilse de beyaz gürültüden farksızlardı. Bu küçük yardakçılar bana ellerinden gelenin en iyisi yapabilirlerdi, umurumda olmazdı.

Az önce onların krallarını tekmelemiştim. Hayalarından.

İçten içe gülümserken, bakışlarım diğer üç iblisi buldu. Cole masasında oturmuş, fizik kitabını okuyordu. Xander masanın üzerine oturmuş, ayakta duran Ronan'la tartışıyordu.

Sınıfın geri kalanı ya sohbete katılmaya çalışıyor ya da onları izliyordu. Üzücü olan şuydu ki, bunu bilinçli yaptıklarını düşünmüyordum. Dört atlının temsil ettiği her şeye çekiliyorlardı.

Güç.

Cazibe.

Zenginlik.

Ronan ölümdü çünkü orta sahada aşılmaz bir kayaydı.

Cole kıtlıktı, sessiz ama saldırdığında ölümcül bir hâle geliyordu.

Xander savaştı, tek bildiği şey tahrip etmekti.

Ve Kim'e bir şey yapmıştı. Çünkü hâlâ burada değildi. Kim asla okula geç kalmazdı.

Bu benim sahte cesaretim ya da damarlarımda hâlâ gezen adrenalin kalıntıları olabilirdi ama kafa yormak için durmadım. Sırt çantamın askısını kavrayıp üçlüye doğru ilerledim.

"Sana söylüyorum, dostum." Ronan, işaret parmağını Xander'ın önündeki masaya vurdu. "Kız partiye benim için geldi."

"Herkes partiye senin için geldi," dedi Cole. "Partiyi sen verdin, unuttun mu?"

"*La ferme**, Kaptan! Konu o değil." Ronan, Xander'la konuşmaya devam etti. "Kabul et, benim için oradaydı."

"Egona yardım edecekse, tabii ki." Xander güldü. "Dün gece ne tüttürdüysen bana da verir misin?"

Ronan kaşlarını çattı. "Neden?"

"Seni var olmayan şeylere inandırdığına göre, iyi bir mal olmalı."

"Siktir git, Knight." Ronan ona doğru atıldı.

Tam o anda, Cole'un ifadesiz bakışları benimkilerle buluştu. Boğazını temizlediğinde, hâlâ atışmakta olan diğer ikisi sustu.

"Frozen?" Ronan yumruklanmış gibi geri çekildi. "Hayal mi görüyorum yoksa Frozen gerçekten önümüzde mi?"

* Fransızca: 'Kes sesini.' –ç.n.

Arkamı ve etrafı inceledikten sonra sırıttı. "Bana aşkını itiraf etmeye mi geldin? Benden hep hoşlandığını biliyordum ama üzgünüm, itirafları yalnızca öğleden sonra alıyorum. Kural kuraldır."

Onu görmezden gelip Xander'a döndüm. "O nerede?"

Xander masadan aşağı atladı. "Kim nerede?"

"Kimberly," dedim dişlerimin arasından.

"Ah," Xander masanın altını incelerken, kaşları sahte bir endişeyle çatılmıştı. "Kaptan, küçük Kimberly'i buralarda gördün mü? Hayır mı? Ya sen, Ro? Ceplerini kontrol et, belki oraya saklanmıştır."

Ronan, ellerini ceplerine sokarmış gibi yaptı. "Hayır, orada değil." Ardından sırıttı ve cebinden bir prezervatif paketi çıkardı. "Ama bunu buldum."

Dudaklarım tiksintiyle incelendiğinde, "*Quoi?**" diye sordu Ronan. "Daima güvende olmalı."

"Oyunlarınız için burada değilim." Bunu sadece ona değil, herkese söylemiştim.

"O zaman ne için buradasın?" diye sordu Xander.

"Kim. O nerede?"

"Sen arkadaşının nerede olduğunu bilmiyorsan, ben nereden bileyim, Frozen?"

Sırt çantamın askısını kavramaya devam ederek onlara yaklaştım. "Dün ona bir şey yaptığını biliyorum."

Tıpkı bir manyak gibi gülümsedi. "Kanıtın var mı?"

Tırnaklarımı avucuma geçirdim, neredeyse kanatacaktım.

"Bir dakika." Ronan aramıza girdi. "Ne oldu? Ne kanıtı? Biri beni aydınlatsın."

Cole, ona başını salladı.

"Ne? Kendimi dışlanmış hissediyorum." Ronan arkadaşının bacağını tekmeledi. "İlk olarak, dün King antrenmanda ka-

* Fransızca: 'Ne' –ç.n.

fayı yedi, sonra Knight arkamızdan bir işler çevirdi. Şimdi de Frozen bizimle konuşuyor. Bunların normal olmadığını kabul etmelisiniz."

Söyledikleri arasından sadece tek bir cümle kafamın içinde yankılandı.

Dün King antrenmanda kafayı yemişti.

Bu ne anlama geliyordu? Aiden örnek bir oyuncu ve öğrenciydi.

Öylece *kafayı yemezdi.*

Bunun dün yaptığı şeyle bir ilgisi var mıydı?

"Biri beni aydınlatsın," dedi Ronan. Bakışları iki arkadaşının arasında gidip gelmeye devam ediyordu. "Biri? Herhangi biri?"

Becerebildiğim en düşmanca tonda, "Kim'den uzak dur," dedim Xander'a.

"Yoksa ne olur? Beni durdurur musun?"

Tam cevap vermek üzereydim ki maalesef –ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak, neyse ki– öğretmen sınıfa girdi. Herkes yerlerine otururken, arka tarafta boş bir yer buldum.

Bakışlarım, Xander'ın oyunbaz bakışlarıyla buluştu. Yanımdaki sırada oturuyordu, bana telefonumu fırlatırken sırttı.

Ürperdim. *Şerefsiz.*

"Ah, bak. Kimberly sınıfta değil." Kullandığı kendini beğenmiş ton, beni rahatsız etmişti.

"Bay Knight." Öğretmen Bayan Stone seslendi. "Ders başladı, dikkatinizi verirseniz sevinirim."

"Tüm dikkatim sizde, Bayan Stone." Ona gamzesini gösteren bir gülümseme yolladıktan sonra defterini açtı.

Bayan Stone, sınıfın müfredatını sıralamaya başladığında kalemimle defterimi çıkarıp not almaya koyuldum. İngiliz Edebiyatı öğretmenimiz muhtemelen okuldaki en yaşlı öğretmendi ve büyük ihtimalle yakında emekli olacaktı. Gri saçla-

rını gösterişsiz bir topuz yapmış, gözlükleri de artık kimsenin kullanmadığı altın kayışlarla tutturulmuştu.

Kapı açıldığında tüm sınıf sustu. Öyle ki, Bayan Stone bile konuşmayı kesmişti.

Bir şeyler karalamanın ortasında durup kafamı kaldırdım. Yanakları kızarmış Kim, kapıdan içeri bakıyordu. Saçları darmadağınıktı. Sınıftan kıkırdamalar, kahkahalar yükseldi.

Bayan Stone onu azarladı. "On dakika geciktiniz, Bayan Reed," diye azarladı.

"Ben... Şey..." Kim kekeledi.

Onun rahatsızlığını tenimin altında hissederek yüzümü buruşturdum. Dikkatleri üzerine çekmekten nefret ederdi.

"Sorun ne, Berly? Kilonla birlikte dilini de mi kaybettin?" Yan taraftan alaycı bir ses yükseldi.

Bayan Stone ona ters ters baktı. "Bir kelime daha ederseniz ceza alırsınız, Bay Robbins."

Çocuğun suratı soldu ve kalkıp Bayan Stone'a sarılmak istedim. Muhtemelen zorbalığa göz yummayan tek öğretmendi. En azından Robbins gibi önemsiz insanlar tarafından yapılan zorbalığa. 'Elitlerden' biri işe dahil olsaydı, bir şey yapacağından şüpheliydim.

Kim'in kıpırdanan vücudunun arkasında bir gölge belirdiğinde nefes almayı kestim. Sanki yer yarılmıştı ve canlı canlı gömülmem için beni derinliklerine çekiyordu.

Aiden, ellerini Kim'in omuzlarına yerleştirdi. Pis ellerini, arkadaşımın lanet omuzlarına koymuştu. Dramatik olmak istemiyordum ama galiba kusacaktım.

Bakışları benimkilerle buluştu, orada bir kıvılcım vardı. Dudağının kenarı acımasız, psikotik bir sırıtışla kıvrıldı.

Buraya kadardı, onu öldürecektim. Dünyayı onun kötülüğünden kurtarmak için tüm geleceğimi feda edecektim.

Sırıtışı ortaya çıktığı hızla kayboldu. Hâlâ Kim'i omuzla-

rından kavrarken, Bayan Stone'a altın çocuk gülümsemesiyle baktı "Üzgünüm. Kimberly iyi hissetmiyordu. Ben de onu revire götürmek durumunda kaldım."

Bu çocuk ciddi miydi? Bayan Stone'un ifadesi azarlamadan, kabullenmeye geçtiğinde şok olmuştum. "İyi misiniz, Bayan Reed?"

Kim tek kelime etmeden başını salladı.

"Çok kibarsınız, Bay King." Bayan Stone ona gülümsedi. "İkiniz de yerlerinize geçin."

Çenem muhtemelen yere değiyordu. Buna inanamıyordum. Az önceki karanlık delik, ben neredeyse nefes alamayana kadar genişledi. Kim'e bir şey yapmış olmalıydı ve şimdi de herkesi ona yardım ettiğine inandırıyordu.

Herhangi bir işaret bulmak için yüzünü inceledim. Gülümserken maskesi yerindeydi, tam olarak herkesin kıskandığı altın çocuk gibi görünüyordu. Kızlar onu istiyordu. Erkeklerse o olmak istiyordu. Ancak hiçbiri onun içindeki boşluğun farkında değildi. Eksikliği, hiçliği görmüyorlardı.

Yalnızca bu Aiden'ı tanıyorlardı. Gösteri için sergilediği. Onlara yansıttığı imaj buydu. Onun sahte ışığıyla öylesine kör olmuşlardı ki gölgelerini göremiyorlardı.

Bu daha iyi değil miydi? Yalan gerçekten daha iyi değil miydi? Ne de olsa gerçek, herkesi özgür bırakmadan önce yok ederdi. Attığı her adımla nabzım hızlandı. Bu defa, kendim için korkmuyordum. Kim'e yaptığı şeyler için korkuyordum.

Onu tekmelemenin acı bir sonucu olacağını biliyordum ama bu kadar hızlı olacağını hiç düşünmemiştim. Ya da ölümcül. Kim'in peşine düşeceğini hiç düşünmemiştim.

En yakın arkadaşımın bakışlarıyla buluşup onu iyi olduğundan emin olmaya çalışırken dudaklarım titriyordu. Başı öne eğikti. Nane rengi saçlarının perçemleri, yüzündeki ifadeyi benden ve dünyadan saklıyordu.

Aiden yanımda durdu. Defterime odaklanmadan önce cebine uzandı. Kalemi o kadar sıkı kavramıştım ki kırılması an meselesiydi. Bedeni tıpkı bir ölüm meleği gibi üzerimde uzanırken gözleri başımın tepesinde delikler açıyordu. Bir yanım kafamı kaldırmak, ters bakışlarına karşılık vermek istiyordu. Son iki yıldır yaptığım gibi. Ancak o zamanlar, neler yapabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu.

Şimdiyse vardı.

Sonsuz gibi hissettiren bir sürenin ardından, arkamdaki boş yere ilerledi. Orayı Kim için ayırmıştım.

Kim sınıftaki tek boş yerin yanında, Xander'ın önünde kıpırdanıyordu. Xander'ın gözlerinde oturması için ona meydan okuyan alaycı bir bakış vardı.

"Bayan Reed?" Bayan Stone'un sabırsız sesi duyuldu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye fısıldadı Kim.

"O hâlde lütfen yerinize geçin ve derse devam edelim."

Kim, orada kendisini bekleyen bir bomba varmış gibi yavaşça yerine oturdu. Cole arkasına dönüp Kim'e baktı, Ronan önümden bana göz kırptı. Etrafımız düşmanlarla çevriliydi.

Sekizinci Bölüm

Deniyordum.

Derse konsantre olmayı gerçekten deniyordum.

Ancak imkânsızdı.

Kim'in kafası başka yerde gibi duruyordu, neredeyse hiç not almıyordu. Bu da beni son derece endişelendiriyordu. Ayrıca REO futbol takımının forvetleri, arkamdaki büyük kötü kurt dahil olmak üzere bizi kurt sürüsü gibi çevrelemişlerdi.

Aiden tek kelime etmemişti, etmesine de gerek yoktu. Sessiz kalsa da varlığı başkasınınkiyle karıştırılamazdı. Gözlerinin, kafamın arkasında bir delik açarak beynimle ziyafet çektiğini hissedebiliyordum.

Bayan Stone, hazırlık sınavından bahsetmeye başlamıştı. Ders başladığından beri ilk defa ona odaklandım.

"Bilinen bir senaryoyu sergileyip ona kendi özel dokunuşunuzu katacaksınız. Ne kadar yaratıcı olursanız, o kadar fazla ek puan alırsınız."

Ek puanları seviyordum. Cambridge için başarı kaydımı geliştirmek adına mükemmel bir fırsat sunuyorlardı.

Sınıfın ön tarafındaki bir kız, "Performansımızı kiminle sergileyeceğimizi seçebilir miyiz?" diye sordu.

"Partnerler rasgele seçilecek," dedi Bayan Stone. "Partner değiştirmek de yasak."

"Tek başımıza yapabilir miyiz?"

"Kesinlikle olmaz," diye karşılık verdi. "Amacımız size takım ruhunu öğretmek."

Bazıları hafifçe sızlanırken, diğerleri kıs kıs gülüyordu. Dersin kalanını, aklımı meşgul tutmak için olabildiğince çok not alarak geçirdim. Ancak insan, Aiden'ın şeytan gibi köşede belirip ruhunu çalmayı beklediğini unutmazdı.

Ders bittiği anda Kim eşyalarını çantasına tıkıp dışarı çıktı ama onu takip etmeme fırsat kalmadan kalemim yere düştü. Uzun bir beden eğilerek kalemi yerden aldı ve Aiden doğrulduğunda nefes almayı kestim. Kalemi işaret ve orta parmağının arasında çevirirken, dikkati üzerimdeydi.

O kalemin cehenneme kadar yolu vardı. İsterseniz bana korkak deyin ama Aiden'la başka bir karşılaşmayı daha kaldıramazdım. Ayrıca, önceliğim Kim'di. Aiden'a bakmadan, hâlâ dolu olan sınıftan hızla dışarı çıktım.

Yeni karar: Asla Aiden'la aynı yerde yalnız kalma.

Hayatta kalmak için en iyi şansım buydu. Kim'i bulmam birkaç dakikamı aldı. Kulaklıkları takılı, bakışları uzakta bir yerde kaybolmuş hâlde sonraki dersimizin olduğu sınıfın yakınında dolaşıyordu.

Koşarak omzunu yakaladım. "Kim! Senin için çok endişelendim. Neden beni geri aramadın?"

Kulaklıklarını çıkarırken, yüzü hayalet görmüş gibi bembeyazdı. "Ellie..."

"Ne? Ne oldu? Aiden bir şey mi yaptı?"

"Aiden mı?" Kaşları çatıldı. "Onun bununla ne alakası var?"

"Ah... Kim? Sınıfa o şerefsizle birlikte geldin."

"Beni revirin önünde buldu, onunla sınıfa yürümemi söyledi."

Kan beynime sıçramıştı. "Seni incitti mi? Zorladı mı?"

"Ne? Neden öyle bir şey yapsın ki?" Sırt çantasının askılarıyla oynadı. "Nazikçe sordu. Neredeyse..."

"Neredeyse ne?"

Bir anlığına gözlerinde özlem dolu bir kıvılcım parladı. "Arkadaş canlısıydı."

"Vay canına. Kim. Ne dediğini duyuyor musun? Aiden arkadaş canlısı değildir. Arkadaş canlısı olamaz." *O lanet bir psikopattı!*

Kim'in aklıyla da oynamamış olduğunu umuyordum. Bu bana bir tür *siktir git* deme şekli miydi? Yoksa ben mi çok dramatik davranıyordum? Yine de Aiden, hamle yapmadan önce onları hesaplayan biriydi.

Kim kaşlarını çatarken, dudaklarını sıktı. "Neden bu kadar gerginsin?"

"Üzgünüm." Sesimi yumuşattım. "Yalnızca senin için endişeleniyorum, tamam mı? Aiden hiçbir zaman sana arkadaşça davranmadı, neden şimdi başlasın ki?"

"King bana asla kötü de davranmadı. Bilirsin, bir geçmişimiz var." Dudakları titriyordu.

Geçmiş mi?

Kim'in diğer atlılarla birlikte Royal Elite Junior'da okuduğunu bilsem de daha önce hiç onlarla arkadaş olduğu izlenimine kapılmamıştım. Demek istediğim, Xander eline geçen her fırsatta ona zorbalık yapıyordu. Neden diğerleri Kim'le arkadaş olsundu ki?

Özellikle Aiden.

"Neden revirdeydin?"

"Sadece baş ağrısı." Gülümsese de gözlerine ulaşmadı. "Seni almaya gittim ama enişten çoktan çıktığını söyledi."

"Bunun için üzgünüm. Teyzem beni bıraktı, telefonumu okulda unutmuşum." Alt dudağını ısırdı ve bir saniyeliğine sessiz kaldı. En sonunda bana neler olduğunu söyleyecekti. Bu yüzden omzunu ovalayarak yumuşak bir tonla konuştum. "Son sınıf, son kararlar, değil mi?"

"Ne kararları?"

"Bilirsin işte, bu sene de başarılı olacağız."

Anlamamış gibi görünerek bana baktı. "Nasıl? Bunu nasıl yapabiliriz? Çünkü senin boş iyimserliğin bize hiç fayda sağlamadı."

"Kim..."

Beni duymamış gibi, hızla konuşmaya devam etti. "Onları durduramayız. Yalnızca üzerimize su dökerlerken suyun altında kalabiliriz. Bir de buna tekrar katlanmayalım diye ıskalamamaları için dua edebiliriz. Yalnızca bunun son olmasını umarak, eğilip saldırmalarına izin verebiliriz."

"Kim!" Onu sarstım. "Bir daha böyle şeyler söyleme. Biz ezilmek için doğmadık. Beni duyuyor musun?"

"Senin gibi güçlü ve çekici değilim, Ellie." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Senin gibi herkese soğuk davranamam. Her şey canımı yakıyor. Yoruldum, tamam mı? Bu boktan çok yoruldum. On yıl önceydi. On lanet yıl. Evet, işleri batırdım ama ben sadece insanım. İkinci şansı hak ediyorum."

Kim gözlerini silip yanımdan geçerek sınıfa girdiğinde, ben yerimde kalakalmıştım.

O... kendini kaybetmişti

Kim kendini kaybeden biri değildi. O nazikti, sessizdi ve... Zorbalığa uğramıştı.

Onu bu kadar delirtecek ne olmuş olabilirdi? Ve ikinci şansı hak ettiğini söylerken neyi kastediyordu? Kimin ikinci şansını hak ediyordu? Belki de en yakın arkadaşımı düşündüğüm kadar iyi tanımıyordum. Ensemde karıncalanma hissettim, tuhaf bir farkındalıkla midem burkuldu.

Arkamı döndüğümde, şeytan kralın dumanlı gözleriyle karşılaştım.

Sırıtıyordu.

Günün kalanı boyunca, derslerimizle o kadar meşguldük ki Kim'le konuşma şansı bulamadım. Kıpırdanıp duruyordum, bacaklarım sallanmayı kesmiyordu ve kalemlerimin kapaklarını ısırıyordum. Bir de dört atlı sürüsünün, her derste etrafımızı sardığı gerçeği vardı. Her. Lanet. Ders. Aiden, yaklaşan bir tehdit gibi sürekli arkama oturuyordu.

Eğer birileri Kim'le benim yanımızdaki yere otururwhile, sadece orada dikilerek yanımıza oturan her kimse onu hızla uzaklaştırmayı başarıyorlardı.

Aiden benimle konuşmak adına bir hamle yapmamış ya da daha önce sunduğu sırıtıştan bu yana burada olduğumu fark ettiğini belli etmemişti. Sessizliği, kelimelerinden daha korkutucuydu. Sözlerine tepki verebilirdim. Peki ya... Hiçliğe nasıl tepki verebilirdim? Sadece bir günde kafamı patlamaya hazır hâle getirmişti.

Kim sınıftan fırladığında peşinden koştum ve beş dakika boyunca okulun çevresinde onu aradım. Kulübede ya da kütüphanede değildi.

Son dersimizin olduğu okulun dokuzuncu kulesine ilerlerken başım dönüyordu. Aniden kafam sert bir şeye çarptı.

Ah.

Xander girişte durmuş, yolu kapatıyordu. Yumrukları sıkılı, bakışları uzakta bir yerdeydi. Gözlerimi baktığı yere çevirdiğimde kalbimdeki bir şeyin ölüşüne şahit oldum.

Kim, Aiden'ın göğsünde ağlıyor, Aiden da onun sırtını sıvazlıyordu.

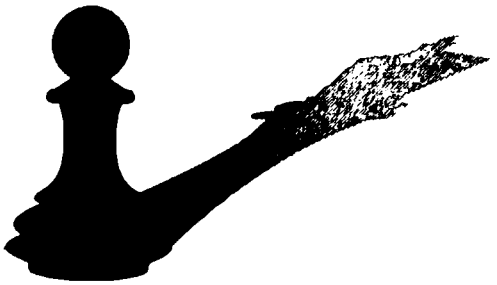

Dokuzuncu Bölüm

Herkesin hayal etmekten kaçındığı şeyler vardı. Ebeveynlerinizin seks yapması. Evcil hayvanınızın ölümü. Dünyanın sonu. Kim'in Aiden'ın kollarının arasında ağlaması, asla hayal etmek istemediğim şeylerden biriydi.

En yakın arkadaşım, hayatımı mahvetmekte olan kişide teselli arıyordu. İhanet hissi, midemin dibine çöküp doğrudan göğsüme ilerledi. Mantıklı yanım, bunu Aiden'ın intikam şekli olarak algılıyordu. REO'da sahip olduğum tek kişinin Kim olduğunu biliyor ve bunu bana karşı kullanıyordu. O yanım, onun fırsatçı bir psikopat olduğunu da biliyordu. Ancak diğer yanımı görmezden gelemiyordum. Küçük, zar zor fark edilse de oradaydı.

Öfke. Acı. Bunları hissetme sebebim neydi, bilmiyordum.

Xander, yumruklarını sıkarak onlara doğru hızla ilerledi. Lakabı, Savaş olabilirdi ama şiddet yanlısı değildi. Xander Knight sizi kibarlığı ve gamzeli gülümsemesiyle öldüren biriydi. Oyunbaz ama nefret doluydu. Bu, onun herhangi bir şiddet belirtisi gösterdiğine ilk tanık oluşum olabilirdi.

Koridor, Aiden'ın kollarındaki Kim'in fotoğraflarını çeken okulun fotoğrafçılık kulübünün başkanı dahil olmak üzere sayısız seyirciyle doluydu. Şimdi her ne olursa, birkaç saat içinde REO'nun her yerinde yayınlanacaktı.

Bir dakika. Aiden'ın istediği bu muydu? Tüm bu gösteriyi planlamıştı, değil mi?

Xander onların önünde durduğunda yüzü ifadesizdi. Kaskatı omuzları üniformanın altında gerilmişti. Bakışları, Aiden'ın Kim'in sırtındaki elini buldu. Bakışlarını takip ettim.

O eli kırmak istiyordum.

O eli yakıp köpeklere yedirmek istiyordum.

Aiden da Xander da tek kelime etmedi. Birbirlerine bakarak, sözsüz bir şekilde iletişim kurdular. Zafer ve Savaş birbirlerini tamamlarlardı, şimdiyse birbirlerini yok etmenin eşiğinde görünüyorlardı.

Aiden'ın suratında sinir bozucu, ifadesiz maskesi belirirken, Xander patlamaktan iki saniye uzakta gibi görünüyordu. Herkes susmuştu, sanki bir bombanın düşmesini bekliyormuşçasına zar zor nefes alıyorlardı.

Xander parmaklarını Kim'in ceketine geçirip onu geri çekti ve onun kana susamış bakışlarıyla karşılaştığında, Kim'in ıslak gözleri büyüdü. Ona doğru koşsam da ben onlara ulaşamadan Xander onu bıraktı. Kim tam tersi yöne doğru koştu.

Onun peşinden gitmeliydim ama bunun yerine, Aiden'ın önünde durdum. Xander neredeyse onun suratına hançerler fırlatacak gibiyken Aiden'ın dikkati benim üzerimdeydi.

Yalnızca benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Hâlâ bana morluğu göstermeni bekliyorum."

"Bunların hepsini o yüzden mi yaptın?" diye tısladım.

İfadesiz surat.

"Sana söyleyecek sözüm bile yok," diye fısıltıyla bağırdım.

"Hayır de, tatlım." Sıcak nefesi tenime ürpertiler gönderiyordu. "Sana meydan okuyorum."

"Okuldan sonra," dedim duygusuzca. "Okuldan sonra benimle buluş."

Aiden bununla nereye varmak istediğimi merak ediyormuşçasına kaşını kaldırdı. Benim de bir fikrim yoktu ama onu bir şekilde durdurmam gerekiyordu. O zamana kadar bir şey

bulurdum. Onu ve sinirli Xander'ı birlikte bırakarak yanlarından ayrıldım.

Gösteriyi kaçırmış olan Cole ve Ronan, kafeteryadan çıkarken adımları yavaştı. Ronan, hararetli bir şekilde, "Sana söylüyorum, Nash," dedi. Onun aksine Cole oldukça sakindi. "Doğum günümde o anal yapan fahişeleri çağıracağım."

Cole tek kaşını kaldırdı. "Bunun geçen yılın fantezisi olduğunu sanıyordum?"

"Geçen yıl, Kaptan Levi hevesimi kaçırmıştı." Ronan haylazca gülerek göğsüne vurdu. "Bu yıl beni durduramayacak."

"Peki, bu yıl kaptanın benim ve sana hiç fahişe olmayacağını söylüyorum."

"*Mais non!*" Ronan'ın yüzü dramatik bir küçümsemeyle asıldı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, seni pislik."

"Bu konuda hâlâ kararsızım."

"Buraya kadar. Arkadaş listemden çıkarıldın. Partinin nerede olduğunu bulma konusunda iyi şanslar çünkü evime girmeni yasaklıyorum ve..." Diğer ikisine ulaştıklarında gevezelikleri kesildi. Konuşmalarına odaklanmamın nedeni, dikkatimi arkamdaki istenmeyen ilgiden uzaklaştırmaktı.

Ve bu ilgi, aval aval bakan öğrencilerden değildi.

Hayır.

Bu sinir bozucu farkındalıktan dolayı ensem karıncalanıyor ve tüylerim ürperiyordu: Söz konusu olan kırılmaz bağdan dolayı. Sanki tüm hücrelerimi işgal ediyor, kendini tenimin altına işliyordu. Kim'i köşedeki merdivenin altında saklanırken buldum. Gözleri kıpkırmızıydı, şişmişti. Sırt çantasını daha sıkı kavrarken elleri titriyordu. Nane rengi tutamlar, giden bir laboratuvar deneyinden çıkmış gibiydi, saçları darmadağınıktı.

"Kim?" Ona yaralı bir hayvanmışçasına yavaş yaklaştım.

Bir yanım ona bağırmak, neden Aiden'ın ona sarılmasına

* Fransızca: 'Hayatta olmaz.' –ç.n.

izin verdiğini sormak istiyordu. Sanki yaz kampından döndükten sonra onu tanımıyordum. Kim yalnızca fiziksel olarak değişmemişti, artık etrafına duvarlar örüyormuş gibiydi. Göğsüm ağrıyordu. O parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu, onu nasıl tutacağım ya da onunla nasıl konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu. Birçok duyguyla dolu olmalarına rağmen en belirgini üzüntüydü. Derin bir üzüntü.

Kendini kollarıma attığında ona sarılmadan edemedim. Kafasını göğsüme gömerken, boğazından bir hıçkırık koptu. Onun kırılma noktasını fark edip yanında olamadığım için korkunç bir arkadaş gibi hissediyordum. Muhtemelen Aiden'ın kollarında ağlama sebebi buydu. Yalnızca teselli istemişti. Tıpkı köpekbalığının kana çekildiği gibi, Aiden da bunun kokusunu almış ve bir beyaz atlı prens gibi devreye girmişti. Eğer planı onu kullanarak beni kızdırmaksa, işe yaramıştı.

"Kim... sen benim en iyi arkadaşımsın, seni seviyorum ama bana neler olduğunu anlatman gerekiyor."

Geri çekilip avuç içleriyle gözlerini sildi. "Hiç, birinin hikâyesindeki kötü adam olup olamayacağını merak ettiğin oldu mu?"

"Kötü adam mı? Sen mi? Sen tanıdığım en nazik insansın." Güldüm ama bana eşlik etmedi.

"Bazen kötü adamlar çok masum görünürler, Ellie." Gözleri uzaklara dalmıştı. "Gerçek kötü adamlar, kötü adam olduklarını bilmezler çünkü her şeyi doğru yaptıklarını düşünürler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Affedilemez bir şey yaptım ve bedelini ödüyorum." Tuttuğu nefesini bıraktı. "Yalnızca bu seneyi atlatmanın bir yolunu bulmalıyım."

"Kim," diyerek omuzlarını kavradım. "Sen yanlış bir şey

yapmadın, tamam mı? Aiden'ın sana söylediği saçmalıklara inanma. Zorba olan onlar, sen değilsin."

"Arabalarına yumurta atmaya ne dersin?" Gözyaşları arasından gülümsedi. "Daha iyi bir fikrim var, formalarını çalabiliriz ya da yaklaşan maçı kaybetmeleri için sahada totem yapabiliriz."

Gülümserken, o rahatladığı için gerginliğim azalmıştı. "Bu beni onların seviyesine düşürür, bu kadar alçalmayı reddediyorum."

"Ah, tıpkı yaşlı bir kadın gibisin." Şakalaşıyordu. "Olgun bir sürtük gibi davranmayı bırak."

"Zorba olmaktansa olgun olmayı tercih ederim."

"Biliyor musun..." sözleri kesilirken bakışlarımızı birleştirdi. "Aiden hep böyle değildi."

"Hayır. Seni duymuyorum. Onun nasıl biri olduğu umurumda değil." Söz ettiğim zorbaları anlamaya çalışmama kuralını çok ciddiye alıyordum.

"Belki de umursamalısın, Ellie. Neden seni seçtiğini hiç merak etmiyor musun? Neden senden başka kimseyi rahatsız etmediğini?"

"O hâlde ne öneriyorsun? Hayatını mı eşeleyeyim? Altın kalpli çok iyi bir insan olduğu için travmatik geçmişini bulup onu düzeltmeli miyim?" İç çektim. "Bu yalnızca senin aşk romanlarında ve Kore pembe dizilerinde olur, Kim."

Koluma vurmadan önce, "Ne kabasın!" dedi. "Aşk romanlarıma hakaret etme ve bininci kez söylüyorum, onlara K-drama deniyor."

"Evet, tabii. K-dramalar."

"Aynen öyle." Reverans yapıyormuş gibi eğildi. "Söylesene, King'le aranızda bir şey mi oldu?"

"Neden böyle söyledin?"

"Onun hakkında her zamankinden daha agresif görünüyor-

sun. Demek istediğim, normalde onun adını bile söylemeyi reddederken, az önce hakkında koca bir paragraf dizdin."

Göğsüm daraldı. Kim'e dün olan her şeyi anlatmak istesem de ben bir korkaktım. Beni zayıf olmakla yargılamasını istemiyordum. Bana hep güçlü, sert dese de dün tek darbeyle parçalanmıştım. Ona olanları anlatmak şöyle dursun, gözlerine bile bakmaya utanıyordum.

"Sadece sana sarıldığı için kızgınım."

"Neden?"

"Ne demek neden? Her zamanki manipülatif kişiliğini konuşturuyor."

"Onu tanımayı reddederken bunu nasıl bilebilirsin?"

Dudaklarımı büzdüm.

"Hadi ama, Ellie, Çin savaş kitaplarında düşmanlarını arkadaşlarından daha yakın tutman gerektiğini söylemiyorlar mı? Onun hakkında hiçbir şey bilmezsen, onu yenemezsin."

Karşı çıkmak istesem de haklıydı. Aiden'la ilgili hiçbir şey bilmiyordum, bu da beni dezavantajlı konuma getiriyordu. Kim, ne zaman birlikte büyüdükleri yıllardan onun hakkında bildiklerini bana anlatmayı teklif etse, onu geri çevirmiştim. Aiden beni rahatsız eden ve farkında olmamı sağlayan o kaşıntıydı. Adının anılması bile ruh hâlimi mahvediyor, akıl sağlığımın iplerini çekiştiriyordu.

Onu silmek için her şeyi yapmam bir şeyi değiştirmezdi, değil mi? Kral silinmezdi. Orada olmasa bile, ismi REO'nun her yerinde dolaşıyordu. Evde bile, teyzemle eniştem sürekli King Enterprises'dan bahsediyorlardı. Gittiğim her yerde bana musallat olan bir hayalet gibiydi. Belki de olaylara yanlış taraftan bakıyordum. Belki de çözüm, onu silmek değildi. Onu tanımayı seçersem, bunu onu anlamak için yapmayacaktım. Bu yalnızca, ona nasıl karşılık vereceğimi öğrenmek için kullanacağım bir taktik olacaktı.

"Xander'ı tanıyorsun," dedim Kim'e. "Yine de bu sana hiç yardımcı olmadı."

"Xander'ı *tanıyordum*. Geçmiş zaman. Yıllardır bana yabancı." Dudaklarından acı dolu bir ses çıktı. "Ayrıca onunla mücadele etmeye niyetim yok. Öte yandan sen, King'e meydan okumaya kararlı görünüyorsun."

"Yalnızca kendimi savunuyorum ve..." Elini tuttum, boğazım aniden kurumuştu. "Arkadaşlığımızı korumaya çalışıyorum. Aramıza girmesinden nefret ediyorum, Kim."

"King'le ilişkim öyle bir şey değil."

İlişki mi?

Ben onu sorgulayamadan, son ders zili çaldı ve Kim, "Senin koşu antrenmanın," dedi.

Ona hızlıca sarıldım. "Sonra görüşür müyüz?"

O herhangi bir spor dersi almıyordu.

Yüzüne bir sırıtış yerleşti. "Lucifer'ı* mı izleriz?"

"Kesinlikle."

Soyunma odasında, kızlar gelmeden önce rekor sürede üzerimi değiştirdim. Her zaman ya ilk ya son olurdum, hiçbirinin yara izimi görmemesi için genellikle uzak bir köşede giyinirdim. Şimdi morluklarla çevrili olan yara izini. Koçu koridorda beklerken bazı kızların kendi aralarında sohbet ettiklerini duyabiliyordum. Aiden'ın beni dışlanmış kişi ilan ettiği ilk günden beri, atletizm takımının benden pek hoşlandığı söylenemezdi. Ben kendi alanımda kalıyordum, onlar da kendilerininkinde.

Kendime, yalnızca neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için olduğunu söyleyerek, telefonumu çıkardım ve sosyal medyaya girdim. Başka bir amacım yoktu.

Aiden King'i *Aiden_King* adıyla Instagram'da buldum, çünkü beni yaklaşık bir senedir takip ediyordu. O zamanlar bunun üzerine pek düşünmemiştim, profilini gezme isteğini hep göz ardı etmiştim.

* 2016'da başlayan FOX yapımı fantastik dizi –ç.n.

Birkaç yüz bin takipçisi vardı. Yüz kahrolası binlerce.

Tanrım. Ünlü falan bile değildi. Profilinde *Bastırın Elitler* yazıyordu ve sayfası maçlarda çekilmiş fotoğraflarla doluydu. Tüm takımın boydan çekimleri vardı. Fotoğraflarının çoğu Elitlerin forvetlerinden oluşuyordu. Xander, Cole ve Ronan. Partilerde, içkiye boğulurken fotoğrafları vardı. Bir başka fotoğrafta, aralarına sıkışmış kızlar vardı.

Eski fotoğraflarda, yanlarında Levi King de vardı. Aiden'ın yaşça büyük kuzeni, Elitlerin eski kaptanı ve Arsenal'ın şu anki oyuncusu. Sezon başladığından beri yakından takip ettiğim için onu tanıyordum. Arsenal'in orta sahasına çok fazla denge katmıştı.

Geçen yılın sonunda Levi, Elitlerin okullar arası şampiyonluğu kazanmasında büyük rol oynamıştı Aiden o anı, Levi'yı omuzlarında taşıyan forvetlerin fotoğrafıyla ölümsüzleştirmişti. Aiden'ın yanında duran esmer biri, mutlu ve samimi şekilde gülüyordu. Aiden bile... Mutlu mu görünüyordu? Hayır. Mutlu değil. Daha çok coşkuluydu. Bu bir çeşit güç olmalıydı, değil mi? Instagram'ı aracılığıyla bile, mükemmel altın çocuk, yıldız oyuncu imajını gösteriyordu.

Dünyanın, onun harika bir hayat yaşadığını ve bunu sevdiğini düşünmesi kolaydı.

Ne kadar çok kaydırırsam, bu o kadar çok maskeymiş gibi hissettiriyordu. Sanki bu bir şeyi saklama yöntemiydi ama ne olduğunu bilmiyordum. Sonra örüntüdeki bozulma dikkatimi çekti. Ara sıra, neşeli fotoğraf dizisinin arasında yüzünün görünmediği siyah beyaz çekimler de paylaşmıştı. Birinde arkadan çekilmiş karanlık silueti vardı. Diğerinde üzerinde adı olan bir topu gösteriyordu. Birkaçında satranç tahtası vardı. O fotoğraflarda açıklama yazmıyordu, yazanlardaki açıklamalar da kısa ve gariplerdi.

Ruh halim.

Dürtüler.

Kraliçemiz çok yaşa.

Oyunu oynama, oyuncuyu oyuna getir.

Dur & Bak.

Mahvolmadan önce mahvet.

Kendimi bu türden fotoğrafları ararken buldum. Diğer fotoğrafların aksine, bunlar gerçek Aiden'a açılan bir pencere gibilerdi. Son siyah beyaz fotoğrafı dün gece paylaşmıştı. Cam bir satranç tahtasının fotoğrafıydı. Siyah şah ortada dimdik dururken, beyaz vezir* dibinde yere düşmüştü.

Açıklamada '*Hasta*' yazıyordu.

Yorumların çoğu kadınlara aitti. Aşırı sevgi dolu cümlelerin yanı sıra bir an önce iyileşmesini dilediklerini de yazmışlardı. Fiziksel anlamda hasta demek istediğini sanmıyordum. Ona söylediğim gibi kafadan hastaydı.

Ona söylediğim gibi mi?

Kafamı salladım. Bu doğru olamazdı.

"Hadi, kızlar! Gidelim! Gidelim! Gidelim!"

Koç Nessrine'in sesi beni ürküttü. Telefonu kapatıp çantama attım ve antrenman yapmak için dışarı çıktım. REO'da koşu antrenmanıyla ilgili en nefret ettiğim şey, futbol takımının antrenman yaptığı sahanın etrafında koşmamızdı. Hayır. Benim için koşmayı mahvetmelerine izin vermeyecektim. Koç bize bugünkü antrenmanla ilgili talimatlar verirken bir yandan da esniyordum. Bakışlarım sahaya kaydı ve hiç çabalamadan onu buldum. Onun aşırı farkında olmak, istemesem bile kalabalığın arasından sıyrılmasına neden oluyordu.

Aiden, kraliyet mavisi formayı tıpkı bir manken gibi taşıyordu. Forma, ikinci bir deri gibi bedenine yapışarak yapılı göğsünü ve kaslı baldırlarıyla bacaklarını belli ediyordu. Topu istemesinin ardından top ona ulaştığında gözleri meydan okumayla parladı. Savunmayı yarıp geçmesi uzun sürmedi.

* İngilizcede şah 'king', vezir 'queen' kelimesine karşılık gelir. –ç.n.

Zafer.

Hedefe ulaşmak için asla durmadı. Piçten nefret etsem de bu yetenek seviyesiyle, Premier Lig'in en iyi takımlarından birine girebilirdi. Tabii, çoktan girmediyse. Belki de kuzeni gibi, REO mezun olana kadar ayrılmasına izin vermiyordu.

Elitler birbirlerine karşı oynayan iki takıma ayrılmışlardı. Cole'la Aiden, mavi giyen takımdalardı. Xander ve Ronan, neon tişörtler giyen takımdaydı. Aiden'la Xander takımın forvetleriydi ancak şimdi, Xander defansta oynuyordu. Genelde bu pozisyonda oynamazdı. Ne? Kim bana geçen yıl izlediği maçları anlatırken, dinlemiş olabilirdim.

Aiden rakiplerini geride bırakarak topa doğru ilerledi. Tam fileye doğru hız kazandığında, Xander ona büyük bir güçle saldırdı ve Aiden, gümbürtüyle yere çarptı. Etrafımdaki kızların birkaçının nefesi kesildi. Öyle ki koçumuz bile durup baktı. Antrenmanı izlemek için toplanan seyirciler sustu, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Aiden'ın insanlar üzerindeki etkisi buydu. REO dersleriyle tanınıyor olsa da son birkaç yıldır futbola kafayı takmışlardı. Geçen senekinin ardından, bir şampiyonluğun daha hayalini kuruyorlardı.

Xander, Aiden'a yardım etmek için elini bile uzatmadı. Onun aksine Cole ve Ronan uzattı. Kel kafalı ve gür kaşlı orta yaşlı bir adam olan Koç Larson, kâğıttan sopayla Xander'ın omzuna vurdu. Hissettiyse bile bunu belli edecek bir şey yapmadı. Yaptığı tek şey, yüzünden ne hissettiği belli olmayan Aiden'a ölümcül bir bakış atmaktı.

Aramızdaki kızlardan biri, "Vay canına. Knight gergin," diye fısıldadı.

"Evet, değil mi?" Diğeri cevapladı. "Sanki intikam peşinde gibi."

Demek ki bunu fark eden tek kişi ben değildim. İlk defa Xander'la Aiden'ı birbirlerinin boğazına sarılmış hâlde görüyordum.

Kaptan Cole ve koç, kenarda Xander'la konuşuyordu ve Koç Larson'ın kızaran yanaklarına bakılırsa, pek mutlu değildi. Kendi kendime homurdandım. Elbette olmazdı. Yıldız oyuncusuna dokunduğu için Xander'ı öldürmekten kendini zor aldığına emindim. Aiden yıldız forvetti, ne kadar iyi paslar alsalar da tüm övgüyü forvetler alıyordu.

Esnemeye devam ederken, gözlerim Aiden'ı aradı. Yedek kulübesinin yakınında durmuş, elindeki sporcu içeceği şişesini kavrasa da dikkati içecekte, Xander'da ya kendisiyle konuşan Ronan'da değildi.

Bendeydi.

Elimi sırtıma doğru esnetirken donakaldım. Pozisyon göğüslerimi, eşofman üstüme doğru itmişti. Aiden'ın bakışları yavaşça memelerimin kıvrımında ilerledi. Acı verici kadar yavaşça. Boğazım daralıyordu. Ciğerlerimden havayı çıkarmak, güçlükle solumak ve nefes almak için yalvarmak istiyordum.

Metalik gözleri benimkilerle buluştuğunda, gizli bir açlıkla doluydular.

İlkel.

Öfkeli.

İstesem de nefes alamıyordum. Bir nefes alsam üzerime atılacakmış gibi hissediyordum. İki yıldır onun öldürücü bakışlarına alışmıştım. Bunun nesi farklıydı? Nefret dolu bakışlarını kaldırabilirdim. Nefret dolu bakışlar evresine dönmemizi bile istiyordum. En azından o zamanlar, aklım başımdan gitmemişti. Fakat bu bakış? Bu açlık? Bunu kaldıramazdım.

Göz temasını ilk kesen ben oldum, istediği oyunu kendi başına oynayabilirdi. Antrenman genel olarak iyi gitmişti ama dördüncü turdan sonra yorulmaya başlamıştım. Bu da gereğinden fazla mola vermeme sebep olduğu için sürekli rekorumu düşürüyordu.

Ara sıra futbol sahasına baktığımda, Aiden'ın dengemi bo-

zan gözlerini üzerimde hissediyordum. Kahrolası. Antrenmandan sonra diğer kızlar duşa girerken, Koç beni ofisine çağırdı.

"Her şey yolunda mı, Quinn?" diye sordu çatık kaşlarla. "Süren istediğimiz kadar iyi değildi. Yazın antrenman yapıyor muydun?"

"Yapıyordum." Yutkundum. "Çok çalışacağım. Söz veriyorum."

"Sorun kalp rahatsızlığın mı?" diye sordu.

Koşmak istediğimi Blair teyzeye söylediğimde, reddetmişti. Enişteme ben, onu ikna etmek için her şeyi yapmıştık. Sadece kendi şartlarını koyarak izin vermişti. Bunlardan biri, koçumun kalp rahatsızlığımı bilmesi ve bir şey olursa teyzemi her zaman aramasıydı. Takımın düzeninden çıkarılamazdım. Beni hayatta tutan şey koşmaktı.

"Hayır. Sadece mevsim değişiklikleri yüzünden."

Koç Nessrine başını salladı ancak ikna olmuş gibi görünmüyordu. Ben duşa girmeden önce, sonraki yarışmamızın stratejisini belirlemek için yirmi dakika daha harcamıştık. Sonuncu kız da soyunma odasından çıktığında rahatlayarak nefesimi verdim ve kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim.

Su üzerimden akarken, başım geriye düştü. Suyun beni ıslatıp tüm günahları temizleyen yağmur damlaları olduğunu hayal ettim. İşim bittiğinde, ellerimi ovuşturarak yıkadım ve duştan çıkarken bedenime havlu sardım. Diğer taraftan küçük bir hışırtı geldiğinde Koç'un kapıyı kilitlemeye geldiğini düşündüm. Ancak köşeyi döndüğümde, donakaldım.

Aiden, soyunma odasının ortasında duruyordu.

Onuncu Bölüm

Aiden soyunma odasındaydı. Kızların soyunma odasındaydı. Bir anlığına beni hazırlıksız yakaladığı için bakmak dışında bir şey yapamadım. Dolaba yaslanmıştı, kollarını ve ayak bileklerini birleştirmişti. Gölgeli bakışlarında karanlık bir kıvılcım dans ediyordu. Avı için salya akıtan aç bir yırtıcıyı andırıyordu, sinir bozucu dikkatiyle beni izliyordu. Dikkatini vücuduma çevirdiğinde, bakışlarını takip ettim. Açık saçlarımdan hâlâ su damlıyor, tenimden aşağı bir yol çizerek ilerliyordu. Memelerimin üstünü zar zor kapatan havlu, sadece baldırlarımın ortasına kadar geliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Aiden'ın karşısında sadece bir havluyla durmak, içinde bulunabileceğim en kötü durumdu.

Çenemi kaldırarak kapıyı işaret ederek, "Dışarı çık, yoksa Koçu çağırırım," dedim.

Yüzündeki hastalıklı arzuyu gizleme zahmetine girmeden, beni tepeden tırnağa süzmeye devam etti. "Okuldan sonra buluşacağımızı söylemiştin."

"Dışarıyı kastetmiştim, soyunma odasını değil."

Omuz silkti ve gözleri nihayet benimkileri buldu. "Yer belirtmedin. Burası da herhangi bir yer kadar iyi."

"Dışarı çık. Seninle dışarıda buluşurum."

"Neden burada değil?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Lanet olsun, Aiden. Üzerimde yalnızca havlu varken konuşamam."

Dudakları sadist bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sorun ne, tatlım? Utandım mı?"

"Senden mi? Asla."

"Hmm." Başını yana eğdi. "O zaman baştan çıkarılmaktan mı korkuyorsun?"

"İlgini üzerimde istemiyorum demek, daha doğru olur."

"Sorun da bu, Frozen." Kendini dolaptan itip soğuk, yırtıcı adımlarla bana doğru geldi.

Geri adım atma.

Sakın geri adım atma.

Kendime güçlü olmayı, Aiden'ın beni incitmesine izin vermemeyi hatırlatmam gerektiğine inanamıyordum. Ancak sonra hayalarını tekmelediğimi hatırladım, intikam almak için burada olabilirdi. Sırtımdan aşağı inen ürpertiyle ayaklarım geri gitti. Geriye doğru attığım her adımla, kasırga gibi üzerime geldi.

Kaçınılmaz.

Durdurulamaz.

Tehlikeli.

Her şey daha yoğun bir hâl almıştı.

Nefeslerim hızlanmış, sığlaşmıştı. Hâlâ kurumamış su, tenimin üzerinde jilet gibi keskin bir sürtünme yaratarak göğüslerimin arasından aşağı ilerliyordu. Havludaki tutuşum, ölümcül derecede sıkılaşmıştı. Sırtım duvara çarptığında irkildim, ağzımdan bir inlemenin kaçmasına zar zor engel olmuştum.

Ona da beni etkilemesine izin verdiğim için bana da lanet olsun.

Yanından geçmeye çalıştığımda, elini başımın yanındaki duvara koyarak beni hapsetti. Soluduğum tek şey onun temiz,

duştan yeni çıkmış kokusu olana dek kişisel alanımı işgal etti. Okul üniformasını giymişti ama ceketi yoktu. İnce belinini saran ve pantolonun içine gelişigüzel sokulmuş ütülü beyaz bir gömlek giyiyordu. Sonra pantolonuna baktığımı fark edip dikkatimi yüzüne çevirdim.

Büyük bir hataydı. Bu kadar yakınken, neredeyse aynı havayı soluyorduk. Sağ gözünün altındaki beni, gözlerindeki boşluğu görebiliyordum.

Boştaki eli saçıma uzandı ve sarı bukleyi parmaklarının arasında döndürdü.

"İstemesen de ilgimi çekiyorsun, Frozen. Dünden beri düşünebildiğim tek şey, sana dokunmak oldu. Saçlarını yumruğuma sarıp sikimi boğazının derinliklerine ittiğimde nasıl hissettireceğini merak etmeden duramıyorum."

Dudaklarım titreyerek aralandı.

Rahat bir ses tonuyla, "Ya da seni bayılana kadar becerdiğimde altımda nasıl hissettireceğini," diye devam etti. "Ya da seni dilimle siktiğimde tadının nas-"

"Dur." Bu kelimenin bir uyarı olması gerekirsen dudaklarımdan çaresiz bir inilti olarak dökülmüştü. Kaba sözlerinden dolayı yoğun, tuhaf bir his bedenimi ele geçirmişti. Bu hislerin utanç ve öfke olmasını dilerdim ama alakaları bile yoktu.

Karnımın alt kısmı kasıldı ve tenimin her bir noktası ısındı. Meme uçlarım dikleşti ve ufak da olsa acı verecek şekilde havluya karşı gerildiler. Aiden, bakışlarıyla bir şey arıyormuş gibi beni izlerken başı yana eğilmişti. İzin istemeden, istediği her şeyi alırdı. Her zaman. Üstelik izin verilmemesi hoşuna gidiyordu. İşin garip tarafı, tepkimi ölçmek için bu kadar ileri gidiyor olmasıydı.

"Islandın mı, Frozen?"

Çenemi dışarı itmek için elimden gelen her şeyi yaptım. "Hayır."

"Islanmadın, öyle mi?" Saçımı bırakıp başparmağını dudağımın altında gezdirdi. "O hâlde elimi havlunun altına soksam, parmaklarımı sırılsıklam etmeyeceğini söylemek istiyorsun."

İçimden tırmanan sese karşı dudaklarımı birbirlerine bastırdım.

"Belki de kontrol etmeliyim, ha? Sadece emin olmak için."

Bir elimi havluda tutarken, diğerini onun göğsüne yerleştirdim. 'Dur' kelimesi dilimin ucunda olsa da bunu bir meydan okuma olarak algılayıp devam edeceğini bildiğim için sözcüğü geri yuttum.

Bunun yerine, "Bunu yapmanın tek yolu, beni bayıltman olur," diye karşılık verdim.

"Bu hem nekrofili* hem de hile yapmak olur. İkisiyle de ilgilenmiyorum. Seni orgazma ulaştırdığımda, yüzünün kıpkırmızı olmasını ve çığlıklarının nefesini kesmesini istiyorum."

"Sen gerçekten hastasın."

"Ve sen aynı şeyleri tekrarlamaya başladın."

Bakışları çıplak omuzlarıma, belli belirsiz görünen ve bıraktığı morluklarla çevrili yara izime kaydı.

"Aiden... Yapma..." Onu uyardım. Sanki havlu bir can kurtaran ipiymiş gibi, tırnaklarım avucuma batana dek tutuşumu sıklaştırdım.

"Bu sabah nazikçe sordum." Koyu gözleri benimkilerle buluştu. "Belki de nezaketten hoşlanmıyorsundur, tatlım. Belki de içten içe, naziğin tam tersinden hoşlanıyorsundur."

"Rahat bırakılmaktan hoşlanıyorum."

"İnandığın şey bu mu?" Başparmağı, yanağımdan aşağı inip sanki bir şeyi silmeye çalışıyormuşçasına alt dudağımda sertçe kaydı.

Onunla savaşamazdım bile çünkü bu, havlumla bedenimi onun insafına –ya da insafsızlığına– bırakmak anlamına gelirdi.

* Cesetlere ilgi duyma anlamına gelen bir cinsel bozukluk. –ç.n.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bir yanının naziğin tersinden hoşlandığını ancak çok iyi bir kız olduğun için onu yok etmek istediğini düşünüyorum. Onun, senin hakkında ne ifade edebileceğinden korkuyorsun. Bu kadar mükemmel bir insanken, nasıl böylesine ahlaksız bir şeyden hoşlanabilirsin? Sen kendinden korkuyorsun, tatlım."

"Hayal dünyasında yaşıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Yüzümü bıraktığında, parmakları köprücük kemiğime indi. Teninin benimkiyle olan her teması, kavurucu bir yangın gibiydi. Her yangında olduğu gibi geride kalacak tek şey küller olacaktı.

Tısladım. "Beni rahat bırak."

"Sana söyledim. Yapamam."

Havluyu aşağı çekip yara izimi ve solgun memelerimi ortaya çıkardı. Havluyu belime sarılı tutmam bir mucizeydi. Belki de yalnızca o izin verdiği için tutabiliyordum.

Başparmağı ve işaret parmağını meme ucumun etrafına dolayıp sertçe sıktı ve merkezime doğrudan bir elektrik akımı yolladı. Gözlerim utançla kapandı.

"Meme uçların çok sert." Dudaklarımdan bir inilti dökülene kadar biraz daha sıktı. "Gördün mü? Sert ve hassaslar, belki de onlar da naziğin tersini seviyordur."

Yabancı bir ses çıkmasından korktuğum için, dudaklarımı sıktım.

"Siktir." Metalik gözleri merakla doluydu.

Meme ucumu çimdikleyip döndürmeye devam etse de ilgisi orada değildi. Tüm dikkati, yara izimin etrafında bıraktığı kırmızı izlerdeydi.

Vücudumdan geçen hisleri bastırarak şüpheyle ona baktım. "İnsanlara acı çektirmekten zevk mi alıyorsun?"

Bakışları, gözlerimle buluşmak adına isteksizce göğsümden ayrıldı. Bir kayıtsızlık parıltısı yüzünü kaplayarak, az önceki ilgisini gizledi. "Acı mı çekiyorsun?"

"Hayır ama rahatsız hissediyorum. İlgini kendine sakla."

"Neden?" Meme ucumu sertçe çimdikledi.

Aklımı toplamaya çalışırken dudakların titriyordu. "Toksik birisin. Ve ah, iki yıldır hayatımı mahvediyorsun."

Eğildi, dudakları hafifçe kulağıma değip karnımın alt kısmına ürpertiler yayarken fısıldadı. "Yeterince değil."

"Ben sana ne yaptım?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, sesim titriyordu.

"Var oldun."

Sözleriyle gözlerime yaşlar doldu.

İçten içe, Kim'e katılıyordum. Aiden okulda başka kimseye zorbalık yapmıyordu – ona bile. Beni kapana kıstırdığı gibi diğerlerini kapana kıstırma zahmetine girmiyordu.

"Neden ben?" diye bağırdım. "Neden benim hayatımı mahvetmeye karar verdin? Yazı tura attın ve ben mi çıktım? O gün uyanıp zorbalık yapacağın kişinin ben olduğuma mı karar verdin?"

Elini boğazıma dolayarak sıktı. Nefes almak için yalvarmama, kontrolün onda olduğunu göstermeme yetecek kadar sıkıydı. Her an beni boğazlayarak canımı alabilecek kadar sıkıydı.

Karanlık bir sesle, "Seni mahvettiğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. "Henüz hiçbir şey görmedin, Frozen."

Göğsünü itmeye çalıştım ama boştaki eliyle meme ucuma uzandı ve onu çimdiklerken, boğazımı daha da sıktı.

Nefes alamıyordum.

Siktir, nefes alamıyordum.

Çırpındım ve kollarını tırmalamaya başladım, ciğerlerim var olmayan havayla boğuluyordu. Gözlerim büyümüştü, tüm sinir uçlarımın karıncalandığını hissediyordum. Baş dönmesi tarafından ele geçirildiğimde, her şey bulanıklaştı.

"Ne kadar çok mücadele edersen, o kadar sert sıkarım."

Dilini aralanmış dudaklarımda gezdirdi ve ağzıma doğru fısıldadı. "Akıllısın, değil mi tatlım?"

Ellerim iki yanıma düşerken titriyordu. Biraz nefes alabilmem için elini hafifçe gevşetti. Gözlerimle ciğerlerim oksijenle yanarken, onu açgözlülükle içime çektim.

"Uslu kız." Ben küçük nefeslerle titrerken, başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

"Uzak durabilirdin, Frozen." Sesi, ay ışığından yoksun bir gece gibi karanlık ve ürperticiydi. "Sense gidip savaşı başlatmak zorundaymış gibi davrandın."

Ne?

"Elsa?" Koç Nessrine'in sesi kapının öteki tarafından yükseldi ve ayak sesleri, yaklaşmaya başladı

Yüzüm ısınırken, panik tarafından ele geçirilmiştim. Beni Aiden'la bulursa, temiz ve mükemmel sicilime veda edebilirdim. Cambridge'i, uğruna çalıştığım her şeyi tehlikeye atacaktı. Aiden beni bırakıp pencereye doğru ilerledi. Aşağı atlayıp gözden kaybolmadan önce, bana son bir anlaşılmaz bakış gönderdi.

Havluyu yukarı çekerken titrek bir nefes verdim. Bacaklarım titriyor, beni zar zor ayakta tutuyordu.

Koç Nessrine görüş alanıma girdi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

Tam olarak değildi.

Hem de hiç değildi.

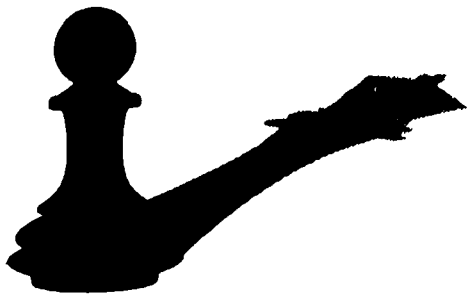

On Birinci Bölüm

Blair teyzeyle birlikte, yan plank pozisyonundan meditasyon pozisyonuna geçtik. Gözlerimiz kapalıydı, yalnızca hissediyorduk. Etrafımızdaki kuşların şakıması, yatıştırıcı bir müzik misali kulaklarıma doluyordu. Nemli hava yanaklarıma yapışıyor, saçımı geriye savuruyordu.

Kendimi bildim bileli, bu içsel huzur anını teyzemle paylaşırdık. Farklı olan tek şey, benim şu anda odaklanamıyor oluşumdu. Dün soyunma odasında Aiden'la yaşadığım yüzleşme, tekrar eden kâbus gibi zihnimin bir köşesinde oynayıp duruyordu.

Tenim huzursuzlukla karıncalandı. Peki bunun huzursuzluk olduğundan emin miydim?

Bedenim, onun ne kadar yaklaştığını, buna hakkı varmış gibi bana nasıl dokunduğunu unutmamıştı. Bu yıl, okula döndüğüm andan itibaren hiçbir şeyin kontrolünü elimde tutamamıştım. Korumak için elimden geleni yaptığım iç huzurum parçalanıyor, çiğneniyor ve kapı dışarı ediliyordu. Ya da belki ben güçlü olmak için elimden geleni yaparken, son iki yıldır parçalara ayrılıyordu. Veya ondan önceki on yıldır.

Aiden'ın cehennemin en karanlık çukurlarında kahrolmasını diliyordum. Herkesten gizli tuttuğum bir yanımı uyandırıyordu. Öyle ki kendimi bile o yanımdan sakınıyordum.

Lanetli anılar.

Dayanılmaz acı.

Ölü gözler.

Onun buğulu gözlerine her baktığımda, arkamda bıraktığım karanlığın izlerine rastlıyordum. Onun ya da başka birinin beni o kâbusu hatırlamaya zorlamasına izin verirsem lanetlenecektim.

"Elsie?"

Gözlerim aniden açıldığında, teyzemi karşımda bağdaş kurmuş otururken buldum. Çatık kaşlarıyla, sıkılı yumruklarıma bakıyordu.

"Amacımız rahatlamak." Gülümsedi ancak çatılmış kaşlarından ne kadar endişeli olduğu belli oluyordu. Hiç kırışıklığı yoktu. Küçük elimi eline alıp bana yeni bir hayat vaat ettiği günden beri, yüzü bir santim bile değişmemişti. İnsanlar koruyucu meleklere inanırdı, bense Blair teyzemle Jaxon enişteme inanıyordum.

"Özür dilerim." Gülümsemesine karşılık verip uzattığı maden suyu şişesini aldım. "Sınavı düşünüyordum."

Matematik sınavım vardı ama şu anda kafamı meşgul eden o değildi. Ah. Teyzeme yalan söylemekten nefret ediyordum.

Kâküllerimi alnımdan çekip kulaklarımın arkasına itti. İkimiz de yoga pantolonu giyiyorduk. Ben kolsuz bir üst giyerken, onun üzerinde sporcu sutyeni vardı. Matını döndürdü, böylece arka bahçemizin yeşil manzarası yerine birbirimize bakıyorduk.

"Ne yaparsan yap seninle gurur duyduğumuzu biliyorsun, değil mi? İstemiyorsan Cambridge'e gitmek zorunda değilsin." Gülüşü sıcaktı, aynı zamanda da acılıydı. Bazen, bana baktığında annemi görüp görmediğini merak ediyordum. Giderek onun karbon kopyasına dönüşüyordum.

"Ne büyük hakaret," derken güldüm. "Jaxon enişte, Cambridge'e hayır dediğini duymasın. Ayrıca, Cambridge'i istiyorum, teyze. Bu benim hayalim."

Alyansını döndürdü. "Jaxon'a söylemezsen, bayılana kadar dandik aşk filmleri izleyip dondurma yeriz."

"Anlaştık."

Matlarımızı rulo hâline getirdikten sonra bahçenin soğuk havasına karşı kapıyı kapatıp içeri girdik. Teyzem istediğim kadar dondurma yememe izin verme konusunda yalan söylemişti. Ebeveyn yanı devreye girmeden önce, zar zor iki kaşık alabilmiştim. Dondurma, sağlıklı beslenme rutinim için iyi değildi. Daha sonra Netflix'te gezindiğimiz on dakikanın ardından, Gurur ve Önyargı'yı birinci kez yeniden izlemeye karar verdik.

Kimsenin gücenmesini istemem ama, hâlâ kitabının daha iyi olduğunu düşünüyorum.

Elimizde patlamış mısırla –benimkinde tuz yoktu çünkü... sağlıklıydı– kanepede kıvrılırken, teyzem e-postalarını cevaplıyordu. Teyzem bugün eve geldiği için muhtemelen eniştem bütün geceyi çalışarak geçirecekti. Son zamanlarda yeni bir projeye gömülmüş durumdalardı. Onları gittikçe daha az göreceğimi bilmek kalbimi sıkıştırıyordu.

"Ofisinde çalışabilirsin, teyze," diye teklif ettim.

"Saçmalama." Beni kendine çekerek omzuna yaslanmamı sağladı. "Bu kızlar gecesi."

Yarım saatin ardından, "Teyze?" diye seslendim.

"Hmm?" Bana baktıktan sonra telefonuna geri döndü.

"Daha önce Londra'da yaşadık mı? Ebeveynlerim ve ben?"

Kafasını yavaşça, çok yavaşça telefonundan kaldırdı. "Hayır. Birmingham'da doğup büyüdün."

Ben de bu şekilde biliyordum. Kazadan sonra hafızam silinmiş olsa da Birmingham'ı hatırlıyordum. Bakır rengindeki havayı. Boğucu, gri atmosferini ve gölün kokusunu.

"Neden Londra'da yaşadığını düşündün?" Şimdi telefonunu bırakmış, yüzünde beliren anlaşılmaz ifadeyle bana bakıyordu.

"Hiç. Sadece o zamanlarda sizi ziyaret edip etmediğimizi merak ettim."

"O zamanlar enişten ve ben Cambridge'de okuyorduk. İşimizi kurana kadar Londra'da yaşamadık."

"Evet." Beceriksizce gülümsedim. "Yalnızca zihnimde canlandırmaya çalışıyorum."

Teyzem bana döndü. Yüzündeki ifade hâlâ anlaşılmaz olsa da burnunu kırıştırıp hastanede uyandığımda sorduğu aynı soruyu sorarken uzak bir anıyı hatırlattı. "Bir şey hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım.

"Dr. Khan'ı aramamı ister misin?"

Psikiyatristimden bahsediyordu. Yedi yaşından beri hayatım iki doktorun tutsağı olmuştu. Kalp doktoru ve psikiyatrist.

"Hayır, teyze. Önemli bir şey yok."

"Normal insanların da psikiyatristlerle konuştuğunu biliyorsun, değil mi? Rahatlatıcı ve sağlıklı." Güldü. "Aslında, ona Jaxon'a veya sana anlattığımdan daha fazlasını anlatıyorum."

"Bunu düşüneceğim."

Yalandı.

Bir daha Dr. Khan'ın ofisine adım atmamayı tercih ederdim. Beynimin irdelenmesinden hoşlanmıyordum. Teyzem, filmin kalanı boyunca telefonunu görmezden geldi. Sona geldiğimizde, uyumadan önce notlarımı gözden geçirmek için geceyi sonlandırdım.

Pijama üstünü iliklerken duraksayarak Aiden'ın tenimde bıraktığı morluklara göz attım. Eskiden yara izine ne zaman baksam, ailemi kaybettiğim kazayla ilgili korkunç anılar görürdüm. Şimdi öyle değildi. Anılar hâlâ korkunç olsa da tenimi ısırıp işgalci, samimi şekilde işaretini bırakırken ruhumu kemiren koyu gri gözlerle doluydu.

Bir yanının bunu sevdiğini düşünüyorum ancak o kadar iyi bir kızsın ki o yanını yok etmek istiyorsun.

Düğmelerin kalanını titreyen ellerle iliklediм. Kendime kızgındım, hayır öfkeden köpürüyordum. Onlara önem vermek bir yana, sözlerini nasıl hatırlayabilirdim? Daha önce söylediklerim konusunda ciddiydim. İlgisini istemiyordum ama öte yandan kahretsin ki, o da benim ilgimi çekiyordu. Ona zamanımı harcamaya başladığım gerçeğiyle tüylerim ürperdi.

Psikopat olsa da Aiden bir insandı, yaptığı her şeyi neden yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Herkesin bir gerekçesi vardı, değil mi? Aiden'ı ne kadar siyah kategoriye sokmaya çalışırsam çalışayım, yalnızca kendimi kandırıyordum.

Yatağıma kıvrıldım, Bastille'in *Power* şarkısı çalarken telefonumu kontrol ettim. Kim küçük kardeşini arabayla bırakacağını, bu yüzden yarın beni alamayacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Ayrıca Kirian'ın bacağına yapıştığı sevimli bir fotoğrafını da göndermişti.

Kim'in saçları koyu olsa da kardeşinin sapsarı saçları vardı.

Kim: Bebek bakıcılığı. Kurtar beni.

Elsa: *kalp emojisi* O tatlı küçük elfe ben bakarım.

Onunla biraz sohbet ettikten sonra Instagram'a geçtim. REO'nun resmi sayfasında, okulun fotoğrafçılık kulübü tarafından çekilmiş bir fotoğrafıma denk geldim. Antrenmanda koşarken, mükemmel bir kare yakalamışlardı. Arkadan çekilmiş olsa da ismim ve okulun logosu belliydi.

Fotoğrafın açıklamasında şu yazıyordu: *Mükemmel bedenlerdeki harika zihinler.*

Yıllar içinde REO politikasını değiştirmişti. Şimdi yalnızca akademik başarıdan ibaret olmadıklarını, sporla da ilgilendiklerini duyuruyorlardı. Fotoğrafımın hemen arkasından, daha çok beğenisi ve yorumu olan bir tanesini buldum. Şaşırtıcı değildi çünkü futbol takımıyla ilgiliydi.

Fotoğraf kulübü, antrenman sırasında Aiden vurup gol

atmak üzereyken onun mükemmel bir fotoğrafını çekmişti. Sanki havalanacakmış gibi sol ayağıyla simetrik olarak bir eli geriye savrulmuştu. Solak olduğu için olabilirdi ancak duruşu çok... Olağanüstüydü. O mükemmel, estetik duruşuna lanetler yağdırmaktan kendimi alamıyordum.

Aiden hariç sahadaki herkesi geride bırakmak için fotoğrafı yakınlaştırdım. Birkaç saniye sapık gibi baktıktan sonra, Instagram'dan tamamen çıkıp öfkeyle başımı kavradım. Bu piç yüzünden nefret ettiğim bir şeye dönüşüyordum.

Telefonuma bildirim geldiğinde, Kim olduğunu düşünerek üzerine atladım.

Aiden.

Bir dakika. Aiden mı?

Elbette. Ne de olsa bütün gün boyunca telefonum ondaydı. Eğer şifreyi kırmayı başardıysa, numarasını kaydedebilirdi. Telefonu fırlatıp parçalara ayırmak istesem de merakıma yenik düşerek mesajı okumak için ekranı kaydırdım.

Aiden: Uyudun mu?

En başta ona 'siktir git' yazmayı düşünsem de daha sonra, onu görmezden gelmeye karar verdim. Bana mesaj atarken ne düşündüğünü gerçekten bilmiyordum. Eski arkadaşlar değildik, tanıdık bile sayılmazdık.

Bir mesaj daha geldi.

Aiden: Ben uyumadım.

Belli.

Telefonum yeni bir mesaj bildirimiyle titredi.

Aiden: Seni çırılçıplak bir hâlde, ben küçük dar amına girdiğimde, adımı haykırırken hayal ediyorum.

Bir karıncalanma bedenimden aşağı ilerleyip bacaklarımın arasını ısıttı.

Aiden: Cevap vermezsen, sana fantezilerimi anlatmaya devam edeceğim.

Dudaklarımı büzdüm. Beni etkileyemeyecekti.

Aiden: Yaşlarla dolu mavi gözlerinle bana bakarken yüzünü becerdiğimde, dolgun dudaklarının sikimin etrafında nasıl hissettireceğini düşünüyorum.

Açık seçik görüntü, sırtımdan aşağı bir ürperti yolladı.

Aiden: Memelerini ve avuçlarıma mükemmel bir şekilde sığmalarını özlüyorum. Meme uçların sızlıyor mu?

Meme uçlarım pijamamın yumuşak kumaşına karşı sertleşti ve Aiden onları görebilirmiş gibi kolumu etraflarına doladım.

Aiden: Uyumadığını biliyorum, tatlım. Son şansın. Cevap vermezsen pişman olursun.

Sessiz kaldığımda, yeni bir mesaj daha gönderdi.

Aiden: Nasıl istersen.

Mesaj atmayı bıraktı ve beş dakika beklesem de başka hiçbir şey gelmedi. Telefonu komodinin üzerine koyarken ellerim titriyordu. Neden mesaj atmayı bırakmıştı? Hayır. Beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim.

Sabah, elim bacaklarımın arasında uyandım.

Yine.

Siktir.

Rüyalarımı genelde hatırlamasam da bunun kısa anlarını hatırlıyordum. Koyu gri gözlerini. Gözlerimdeki yaşları ve ağzımda kalın bir şey olduğunu hatırlıyordum.

Hayatımdaki en uzun, en soğuk duşu alıp sendeleyerek aşağıya indim.

"...Belki de hatırlıyordur."

Blair teyzenin endişeli sesiyle, merdivenlerin köşesine ya-

kın bir yerde durdum. Enişteмin sesi, cevap verirken yediği bir şeyden dolayı boğuk çıktı. "Fazla düşünüyorsun."

O hâlde dün gece eve gelmişti.

"Belki de Dr. Khan'ın tavsiyelerini dinlemeliyiz," dedi teyzem. "Yakında on sekiz olacak."

Dr. Khan'ın tavsiyeleri mi? Ve yaşımın bununla ne ilgisi vardı? Dehşet midemin derinliklerine yerleşti. Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyordu.

"Fazla düşünmeyi bırak, Blair." Enişteмin ses tonu azarlayıcıydı. "Ben gidip uyanmış mı bir bakayım. Okula geç kalacak."

Teyzem bir şeyler mırıldandı ancak ne dediğini duyamadım. Yüzümde kocaman gülümsememle köşeyi dönerken, ayaklarımı kasıtlı olarak yere çarpıp ses çıkardım. "Günaydın!"

Enişteмin yanağını öptüm ve teyzemin de benimkini öpmesi için eğildim. Sırt çantamı sandalyeye koyup reçelle tereyağına gömüldüm. Fazla şeker içermeyen özel bir reçel ve hayvansal olmayan özel tereyağı. Hayatım sağlıklı beslenme üzerine kuruluydu.

İştahım kaçsa da kendimi küçük ısırıklar almaya zorladım. Blair teyzem yemek yemediğimi fark ederse, bu onu çıldırtırdı.

"Kim geç mi kaldı?" diye sordu teyzem.

"Hayır, bu sabah Kir'i bırakmak zorunda. Ben taksiyle gideceğim."

"Saçmalama. Ben seni bırakırım, bal kabağım," dedi enişteм.

"Hayır. Sen çok dikkatsiz araba kullanıyorsun." Teyzem gülümsedi. "Ben bırakırım."

Zil çaldı. Yan evdeki Bayan Robinson olmalıydı. Yemek yapmayı ve keklerini komşularına vermeyi çok seviyordu. Gerçi teyzem onları yememe izin vermezdi.

Teyzemin dikkatini zar zor yenmiş sandviçimden dağıtmak için fırsatı değerlendirdim. "Ben açarım!"

Enişteм bana bir bakış attı. "Ben açarım. Kahvaltını bitir, bal kabağım."

Yakalanmıştım.

Teyzem, atkuyruğumu düzeltirken, "Neden saçlarını açık bırakmıyorsun?" diye sordu.

Portakal suyundan bir yudum aldım. "Çok zahmetli."

Gerçek şu ki saçlarımın açık olmasını hiçbir zaman sevmemiştim.

"Bal kabağım?" Eniştem eşikte belirdiğinde sesi şaşkındı. "Bir arkadaşın senin için gelmiş."

"Bir arkadaş mı?" Kim fikrini mi değiştirmişti?

Yine de Jaxon enişte, Kim için 'arkadaş' tabirini kullanmazdı.

Arkadaşım göründüğünde, portakal suyu boğazımda kaldı.

Aiden kahrolası King, yemek odamızın ortasında duruyordu.

On İkinci Bölüm

Dünya dışı varlıklara inanmasam da o anda yemek odamda Aiden kahrolası King yerine bir uzaylı olmasını tercih ederdim. Tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Çenem neredeyse yere değecek bir hâldeyken ekmeğim havada asılı kalmıştı.

Aiden kendinden emin, soğukkanlı adımlarla yemek odamın ortasına ilerledi. İnsanlar ilk kez girdikleri yerlerde kendilerini garip –en azından çekingen– hissederlerdi.

Aiden öyle değildi. Parıldayan gözleri, bu her gün yaşanan bir olaymış gibi büyük bir rahatlıkla benimkileri buldu. Okul ceketi belirgin omuz kaslarının üzerinde gerilmişti ve bu, onu on sekiz yaşından daha büyük göstermişti. Kapkara saçları mükemmelce geriye taranmıştı, bugün kravatını bile takıyordu. Ütülü pantolonuyla zarif, özel tasarım ayakkabıları fiyakalı görünümü tamamlıyordu. Aiden, yalnızca yıl sonu töreninde konuşma yapması gerektiğinde böyle görünürdü. Birilerini etkilemek için giyinmezdi ancak bugün kesinlikle yaptığı buydu.

Sadece REO'daki bir öğrenci değil, okulun gelecekteki varisi olduğunu da hilekâr bir şekilde hatırlatıyordu. O yalnızca Aiden değildi, Aiden King'di.

Onun varlığıyla hava daha boğucu, gergin bir hâl aldı. Şok olmuştum, eniştem de şaşkın görünüyordu ve teyzem portakal

suyu bardağını o kadar sıkı kavrıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Aiden'a hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Enişte boğazını temizledi. "Elsa'nın, Kim'den başka arkadaşları olduğunu bilmiyordum."

Bravo enişte. Ona bu ailenin, en büyük müteahhitleri King Enterprises sayesinde var olduğunu da söylesen tam olurdu.

Aiden somurttu –piç gerçekten *somurttu*– ve bana doğru ilerledi. "İncindim, tatlım. Beni ebeveynlerinden sakladığını bilmiyordum."

Birkaç ince sözle, teyzemle eniştemi bir ilişki içinde olduğumuza inandırmıştı. Söyleyiş biçimi o kadar rahattı ki kimse onun yalancı olduğunu düşünmezdi. Az önce bahsettiğim uzaylılar beni uzay gemileriyle kaçırıp gezegenlerine götürebilirlerdi.

Eniştemin kaşları çatıldı ve teyzemin üzerimdeki bakışları sertleşti. Göğsümde bir şey burkuldu. Sanki ona ihanet etmişim gibi geliyordu.

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak, "Öyle bir şey değil," diye fısıldadım ama teyzem beni duymuyor gibiydi.

"Bize Aiden'ı tanıdığını söylemedin, bal kabağım." Eniştemin ses tonu daha neşeliydi.

"Bu benim hatam." Aiden gördüğüm en samimi, ciddi yüz ifadesiyle enişteme döndü. Aksanı bile havalı hâle gelmişti. "Şirketinizin babamın şirketiyle olan sözleşmesinden dolayı, Elsa ailemizi bu işe karıştırmaktan endişe duyuyordu. Onun isteklerine saygı duysam da onu kız arkadaşım olarak tanıtmak istiyorum."

Elsa mı?

Kız arkadaşım mı?

Lanet bir kâbusun içinde miydim?

Kusursuz yüzünü su dolu bir lavaboya sokmak, nefesi tükenene kadar orada tutmak istiyordum. Aniden bu görüntüyle göğsüm sıkıştı. Çok tanıdık ve... Rahatsız ediciydi.

Büyümüş gözlerim, Aiden'a döndü. Bilinçaltlarında insanlar yalan söylemekten utanırlardı, beyinleri bunu bazı hareketlerle ele verirdi. Ense ovmak. Göz seğirmesi. Dudak kıvrılması. Bu Aiden için geçerli değildi. O utancı hiç hissetmiyordu, bu yüzden yalanlar ağzından pürüzsüz ve karmaşık bir ağ olarak dökülüyordu.

Enişte min omuzlarındaki gevşeme bir işaretse, ona inanmıştı.

Blair teyze elindeki bardağı hâlâ sımsıkı tutmaya devam ederken bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Bu..." Ellerimi kucağımda yumruk yapsam da ben devam edemeden, Aiden yanımda belirdi

Parmaklarıyla yanağıma dokunduğunda, alev çukuru gibi ısındılar. Kahrolası Aiden. Teyzemle eniştemin önünde bana nasıl dokunabilirdi?

"Gördün mü? Dün gece sana endişelenmemeni söylemiştim. Bay ve Bayan Quinn'in açık fikirli olduğunu, senin kararlarını daima destekleyeceklerini söylemedim mi?" Elini omzuma yerleştirirken, dikkatini teyzemle enişteme çevirdi. "İş ahlakınız hakkında babamdan çok şey duydum. Aile ahlakında da bir o kadar mükemmel olduğunuzu görmek beni çok mutlu etti."

Beni saf dışı bırakmıştı.

Hem de tamamen saf dışı bırakmıştı. Öyle ki artık uğruna savaştığım bir davam bile yoktu.

Aiden onlara saygı, sevgi duyduğum için 'ilişkimizi' gizli tuttuğumu düşündürmekle kalmamış, işlerini de gündeme getirmişti. İşin içine onların tanrılarını da sokmuştu. Bu ikisinin de nefes alma sebebiydi. Bununla kıyaslanamazdım bile. Quinn Mühendislik onların biyolojik çocuğuydu, bense evlat edinilmiş çocuklarıydım. Beni sevseler de daima ikinci plandaydım.

Aiden bunu nereden biliyordu? Bu bilgiyi bulmak için ne kadar derine inmişti?

Enişteminin dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bay King bizden mi bahsediyor?"

"Sürekli, efendim. Yeni projeniz, son yönetim kurulu toplantısında konuşulmuştu. King Enterprises, yalnızca Quinn Mühendislik gibi güçlü değerlerle gelişebilir. Bazıları küçük şirketlerin büyük şemada hiçbir anlam ifade etmediğini söylese de üretimi besleyen, piramidi zirveye kadar inşa eden küçük şirketlerdir. King Enterprises da bir noktada küçük bir şirketti."

Mükemmel havalı aksan.

Mükemmel tavırlar.

Mükemmel her şey.

"Aynen öyle, evlat." Enişteminin göğsü kabardı. "Senin gibi bir varisle King Enterprises'ın geleceği parlak."

Ona evlat demişti.

Kahrolası *evlat* demişti.

Yine de enişteminin etkilenmiş olmasına şaşırmamalıydım. Büyük şirketlerin küçüklere burun kıvırmasından daima nefret etmişti ama burada dünyanın en büyük şirketinin varisi, ona tam olarak inandığı şeyi anlatıyordu.

"Sadece çabalayabilirim, efendim. Daha yolun başındayım ancak umarım siz ve diğer herkes kadar sıkı çalışırım."

Daha önce binlerce kez söylediği prova edilmiş sözler olduklarını bilsem de taktığı samimiyet maskesiyle, ben bile ona kanmaya yakındım.

Aiden bir parazitti. Aslında hayır. Birinin kanına girebilen, yalaka veya açıkça manipülatif görünmeden ona tam olarak duymaktan hoşlandığı şeyi söyleyebilen bir şeytandı.

Siz farkına varmadan, ne yapacağınızı ve nasıl yapacağınızı söylerdi ve o noktadan sonra, eylemleriniz üzerinde hiçbir kontrolünüz olmazdı.

"Bizden saklamana gerek yoktu, bal kabağım." Enişte çoktan Aiden'ın büyüsüne kapılmış bir şekilde bana gülümsedi. "Sana karşı o kadar katı değiliz, değil mi?"

Şu anda Aiden'ın yalan söylediğini ve cesedini yakıp arka bahçeye gömmemiz gerektiğini söylesem, muhtemelen teyzemle enişte beni Dr. Khan'a geri götürüp ondan çocukken nefret ettiğim hastaneye yatırılmamı isterlerdi.

"Bu Elsa'nın hiç erkek arkadaşı olmamasıyla alakalı." Teyzem de yumuşuyordu ama enişte aksine, bir şey onu geri tutuyordu.

Teyzemin az önce paylaştığı gereksiz bilgiyle, Aiden tek kaşını kaldırdı. Omzumu sertçe sıkarken, dudakları sadece bana yöneltilmiş küçük bir sırıtışla kıvrıldı. Yüzümü buruşturma dürtüsünü bastırdım. Mükemmel sahte kişiliğini sürdürebilmek için sadizmini hızlıca maskeledi. "Onun ilki olmaktan gurur duyuyorum."

Teyzem köprücük kemiğine dokundu, ne zaman kararsız hissetse böyle yapardı. "Bunu konuşacağız, Elsa. Şimdilik, okula gitmelisin."

Teyzemin sandviçimi bir kaba koyup sırt çantama yerleştirmesinin ardından Aiden, "Hadi," dedi. Sevecen bir erkek arkadaş gibi kolumu tutmuştu. "Geç kalacağız."

Ben cinayetten paçayı kurtarmanın yollarını düşünürken, Aiden teyzemle enişteme altın çocuk gülümsemesini sundu. "Sonunda sizinle tanışmak güzeldi, Bay ve Bayan Quinn."

"Lütfen bize Jaxon ve Blair diye hitap et, evlat." Enişte bakışlarını bana çevirdi. "Onu ziyarete getirdiğinden emin ol."

Cesedimi çiğnemeniz gerek.

"Kesinlikle ziyaret edeceğim." Kör edici bir gülümseme daha. "Elsa bana Arsenal taraftarı olduğunuzu söylemişti."

"Aynen öyle. Yürekten bir Gunner'ım."

"Ben de. Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm ailem öyle.

Kuzenim Levi King takımda oynuyor. Başkan, babamın eski bir dostu. Bir maça gitmek isterseniz, bana haber verdiğinizde size özel geçiş kartı ayarlarım."

Eniştem karşısına ünlü biri çıkmış gibi donakaldı. "Bu harika olurdu. Bastırın, Gunnerlar."

"Bastırın, Gunnerlar." Aiden onunla yumruk tokuşturdu.

Eniştem bizi kapıya kadar geçirdi. Yukarı koşup odama girerek, geri sarma tuşuna basmak ve bu sabah hiç yaşanmamış gibi yapmak istiyordum. Ya da daha iyisi, Aiden'ı kapıda baltayla bekliyor olmak istiyordum.

Arabasını evin önüne park etmişti. Parlak kırmızı bir Ferrari. Zaten ancak onun gibi bir pislikten hızlı, İtalyan marka bir araba sürmesi beklenirdi.

Teyzem evin kapısının eşiğinde kaldı. Kavuşturduğu kolları ve anlaşılmaz ifadesi, enişteminin coşkusunun tam tersiydi.

Aiden sırtıma yerleştirdiği eliyle beni arabaya bindirdi. Siyah deri koltukta kıpırdanmamaya çalışarak sırt çantamı bir kalkan gibi göğsüme yakın tuttum. Yerleşmemizin ardından, Aiden enişteme son birkaç güzel söz söyledikten sonra düğmeye bastı. Motorun güçlü titreşimleri beni ürküttüğünde, sırt çantamı daha sıkı tuttum.

Araba geniş caddelerde hızlanıyordu ve bu şeyin gücü nefesimi tutmama neden oldu. Kendimi, baldırlarımı birbirine bastırmaktan alamadım.

"Gücü sever misin, tatlım?" Ben tuhaf heyecan dalgasıyla savaşırken, Aiden'ın bakışları benim üzerimdeydi.

Şeytanla birlikte gittiğimi hatırladığımda, hissettiğim tüm heyecan uçup gitti. "Kenara çek."

"Daha varmadık."

İnanamayarak ona baktım. "Gerçekten beni okula bırakmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Dün, beni görmezden geldiğine pişman olacağını söylemiştim."

"Senin kaba mesajlarına gerçekten cevap vereceğime mi inandın?"

Omuz silkti. "İleride referans olması açısından söylüyorum, görmezden gelinmekten hoşlanmam."

Sesim yükseldi. "Neyden hoşlanmadığın umurumda değil, Aiden."

Az önce yaptığı gösteri ve teyzemin hayal kırıklığına uğramış yüzü, midemi bulandırıyordu.

"Umursamalısın yoksa..." Uzanıp elimi tuttu. "Haber vermeden uğramaya devam eder, seni evlat edinen ebeveynlerinin bana âşık olmasını sağlarım." Elimi kaldırıp eklemlerime bir öpücük kondurdu. Dışarıdan bakan biri için bu hareket nazik, neredeyse saf görünürdü. Ancak o Aiden kahrolası King'di. Gözlerindeki kötülük, beni düğüm düğüm ediyordu.

"Evinize adım attığımda yüzünde oluşan ifade paha biçilemezdi, tatlım. O anı kameraya almalıydım."

Elimi çekerek tutuşundan kurtuldum. Otomatik tepkim çığlık atıp onun beni indirmesini sağlamak olurdu ancak Aiden'la işler bu şekilde yürümüyordu. Öfkeden, güçlü duygulardan zevk alıyordu. Psikopat olduğundan ve bu nedenle hisleri olmadığından neredeyse emin olduğum için, onları başkalarını kışkırtmak için kullanıyordu. Eğer tuzağına düşersem, çıkış yolunu asla bulamazdım.

Az önce beni doğduğumdan beri tanıyan teyzemle enişte-mi, nasıl onlardan romantik bir ilişkimi sakladığımı düşünmeleri için manipüle ettiğine ilk elden tanık olmuştum. Onun karmaşık manipülasyon ağından kurtulmanın tek yolu, mantıklı hareket etmekti.

Ona dönerken, omuzlarımı dikleştirdim. Sesim sakindi. "Benimle ilgili takıntının ne olduğunu bilmiyorum ama işe yaramayacak."

Gözlerini kıstı. "O kısmı düşünmeyi bana bırak, tatlım."

"Ben senin güzelin değilim, Aiden. Ben yalnızca zorbalık yaptığın bir kızım. Bunu söylemekten nefret etsem de bu istenmeyen ilgidense, yardakçılarının bana zorbalık yaptığı günleri tercih ederim. Seni benim ya da ailemin yakınında istemiyorum. Bir yıl daha, sonra herkes yoluna gidecek. Bu yüzden, son birkaç gün yaşanmamış gibi davranalım."

"Rol yapmak hiçbir zaman ilgimi çekmedi."

"Ah, lütfen. İkimiz de beni umursamadığını biliyorken, az önce beni ne kadar önemsediğine dair Broadway seviyesinde bir performans sergiledin."

"Seni önemsiyorum, tatlım. Belki alışmış şekilde değil ama seni önemsemeyi asla bırakmadım. Bu artık yorucu ve rahatsız edici olmaya başladı." Koyu gözleri ruhuma doğru giden bir yol açıyordu. "Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

On Üçüncü Bölüm

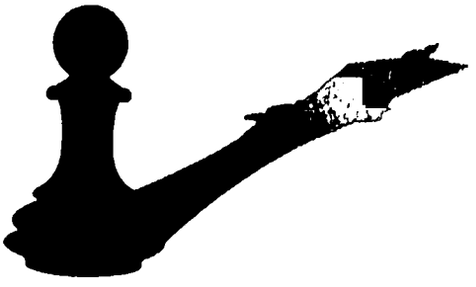

Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi.

Aiden bu kelimeleri söylediğinden beri araba yolculuğu sessiz geçiyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Aiden'ın duvarında bir çatlak bulmaya çalışmak, kalın bir çeliğe vurmak gibiydi; zor, acı verici ve çıldırtıcıydı.

Araba yüksek bir hızla mesafeyi katederken, aklımda çılgınca bir fikir belirdi. Belki de o çatlağı bulmak için yanlış yöntemleri kullanıyordum. Güç Aiden'ın üzerinde tam tersi bir etki yapmakla kalmıyor, ayrıca ona ne zaman güç gösterisinde bulunsam üstünlüğü ele geçiriyordu. Mantıklı olmaya çalışıp tüm önyargılarımı bir kenara bırakırsam, o çatlak en az benim kadar basit olabilirdi.

Aiden King, atlıları ve futbol dışında kimseyle ilgilenmezdi. Xander'la Ronan'ın aksine, koluna taktığı kızlar yoktu ve bunun nedeni çabalamaması da değildi. Silver dışındaki kızları yok sayıyordu. Onunla hikâyesi neydi bilmiyordum ama Ferrari'sine bindiğini gördüğüm tek kız oydu.

Ne? Kim'le eve giderken, kimi gördüğüm benim suçum değildi.

Ayrıca, Silver'layken bile genelde soğukkanlı tavrını ve sinir bozucu ifadesiz suratını takınıyordu. Bütün enerjisini bana yöneltiyor olması, rahatsız edici olsa da yüzeyin ve rahatsızlığımın ardına bakarsam, bana olan ilgisi zırhında dünyanın –ya da en azından benim– görmeme izin verdiği tek çizik olabilirdi.

Bundan faydalanabilirdim. Onu etkisiz hâle getirip ezmek için oyuncağı gibi davranabilirdim. Şimdi, ondan kurtulabilmek için onun oyunlarını oynayabilecek kadar güçlü olup olmadığıma karar vermeliydim. Onu manipüle ettiğimde ne kadar çabuk fark ettiğini hesaba katınca, onu kandırmak neredeyse imkânsız duruyordu.

Ona gerçekten ilgim varmış gibi davranmak şöyle dursun, onunla aynı arabaya binmek bile bir zorluktu.

Şeytanın ininde olup yanmamayı umut edemezdiniz.

Aiden sapkındı. Tehlikeli derecede kuralsızdı.

Öte yandan derinlerde bir yerde, kafasının çalışma şekline biraz ilgi duyuyordum. Sevdiğim Çin savaş kitaplarından birinin içinde olsaydı, Aiden hiçbir generalin tahmin edemediği bir taktik olurdu.

İki yıldır neden mesafesini koruyup yardakçılarının bana bok gibi davranmasına izin verdiğini ama şimdi yakınlaşmaya karar verdiğini bilmek istiyordum. Gerçeği ortaya çıkaramazsam, asla huzur bulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Hâlâ ailen hakkındaki gerçeklerden kaçıyorsun. Huzurun bunun neresinde, seni ikiyüzlü?

Araba antik görünümlü bir kafenin önünde durdu. Gözlerimi kırparak puslu zihnimden çıktım ve gözlerden uzak olan yere baktım. Eski bir havası olsa da kafe ana caddede değildi. Yakınlarda yalnızca birkaç ev vardı. Yoksul bir mahalle sayılmazdı ama lüks de değildi.

"Neden burada durduk?" Aiden'a döndüm ama çoktan arabadan inmişti. Benim tarafıma geçip kapıyı açtı.

Boş boş yüzüne baktım. Az önce benim için kapıyı mı açmıştı? Şeytanlar bunu yapar mıydı? Bir dakika. Belki de kurbanlarını asitle eritmeden önce soğukkanlılıkla öldürdüğü depo, şu köşenin ardındaydı.

"Bütün gün orada oturacak mısın?" Tek kaşını kaldırdı. "Seni içeri taşımamı mı tercih edersin, tatlım?"

"Okulumuz var."

"Okulun internet sitesine baksaydın, Bay Bently'nin bugün gelmeyeceğinin duyurulduğunu görürdün."

Ceketimin cebinden telefonumu aldım. Söylediği gibi, öğrenci portalında birinci dersimizin iptal edildiği duyurulmuştu.

Ona baktım. "Beni kandırdın."

"Hmm, kandırdım mı?"

"Dersimiz olmadığını biliyordun ve buna rağmen beni sanki geç kalacakmışız gibi dışarı çıkardın."

"Geç kalacaktık."

"Nereye?"

"Kahvaltı etmedin, ben de sana kahvaltı ısmarlayacağım."

"Seninle herhangi bir yere gitmek istediğimi sana düşündüren ne?" İfadesiz yüzü, yerini tüyler ürpertici soğuk boşluğa bırakarak kayboldu.

"Seni kimsenin bulamayacağı bir yere kaçırabilirdim. Burada kibar davranıyorum, Frozen. Sana daha rahat olman için, benimle insanlarla dolu bir yerde kahvaltı etme şansını tanıyorum."

Terli parmaklarımı sırt çantamın askısına geçirdim. Korku kürek kemiklerimi kilitlese de artık Aiden'ın gerçekte söylediklerinin ardını görebiliyordum. İlk tercihi beni kaçırmaktı, bu onun doğasında vardı. Beni irademden yoksun bırakmak, onun insafına kalmamın heyecanını yaşamak istiyordu. Ancak kendini beni rahat ettirmeye zorluyordu.

Neden?

Ahlak sınırını ya da benim rahatımı umursamadığını kesin olarak biliyordum.

Bu bir başka entrika olmalıydı. Başka bir akıl oyunu olmalıydı.

"Bunun bir seçim olmadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum.

"Hmm, nasıl yani?"

"Seçeneğin seni farklı bir yöne götürmesi gerekir. Senin sundukların yalnızca sana çıkıyor."

Aptalca yakışıklı olan yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Yalnızca bana çıkıyor, öyle mi?"

Tanrım. Kelimelerimi tekrar etme şekli sinir bozucuydu, onu tokatlamak istememe neden oluyordu. Bu dürtüyü bastırdım. Bunun, beni kızdırmak için tercih ettiği bir yol olduğunu anlamıştım.

"Beni manipüle ediyorsun, Aiden." Çenemi kaldırdım. "İnsanların beni manipüle etmesinden hoşlanmam."

"Seni manipüle ediyorum, öyle mi?" Eğilip vücuduyla güneşin ve tüm dünyanın görüntüsünü engelledi. Sesi fısıltıya dönüştü. "Manipüle edilmek nasıl hissettiriyor, tatlım?"

Boğazımdan yükselen sıcaklığa karşı yutkundum. Bunu binlerce kez yapabilirdi, yine de ona bu kadar yakın olmaya alışamazdım.

Temiz kokusuna.

Dağınık simsiyah saçlarına.

Gözünün köşesindeki küçük bene.

Kendimi, kabul etmek istediğimden daha uzun bir süre bakarken buldum.

Aiden'la dik dik bakma yarışını kazanmak hep imkânsız olmuştu. Sanki bir şey onu içeriden dilimliyor, kesiyor, yırtıp açıyormuş gibi karnımın alt kısmı sürekli bu aptal şeyi yapıyordu. Nefret. Aşırı nefret böyle hissettiriyor olmalıydı. Tıpkı beşinci evre kanser gibi, sizi içeriden tüketip yok ediyordu.

Eğildi kadar hızlı bir şekilde geri çekildiğimde tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

"Kaçırılma ya da kafede kahvaltı." Duygusuzca konuştu. "Hangisini tercih edersin?"

Hayır. *Onun* tercihiydi. Seçenek verse de sonucun kendi lehine çalıştığından emin oluyordu. Bu seviyede bir kurnazlık, cezai ehliyeti olmayan insanlara ait olabilirdi ama Aiden sadece deli değildi. Çok zekiydi ve bunun farkındaydı. Üstelik bu konuda rahatsız edici derecede iddialıydı.

Zengin ve genç olmasaydı, nasıl bir canavar olurdu? Muhtemelen yüzyılın en kötü şöhretli seri katili olarak anılırdı. Sırt çantamı kalkan gibi göğsüme bastırıp arabadan indim. Şeytanla dansıma başlayacaksam, buna şimdi başlayabilirdim.

Aiden arabasını kilitlerken, dudaklarında beliren altın çocuk gülümsemesiyle bana baktı. O gülümsemeden nefret ediyordum. Bu, herkese sunduğu sahte gülümsemesiydi. Onun gerçekte ne olduğu hakkında çoktan bir fikir edinmiştim, bu yüzden etrafımda numara yapmayı bıraksa iyi olurdu.

Granit duvarlar ve dışının verdiği eski hisse bakarsak, kafenin antik olmasını beklemiştim. İçeri girdiğimizde beklentilerim boşa çıktı. Duvarlar pastel yeşili duvar kağıdıyla kaplanmıştı, masalar yumuşak kahveye yakın bir renkti. Tavandan birkaç siyah beyaz motive edici alıntı asılıydı.

Dekor yatıştırıcıydı, atmosfer de... en hafif tabirle samimi olarak adlandırılabilirdi.

Etrafta sadece birkaç müşteri olsa da Aiden boş masalardan hiçbirine geçmedi. Elini sırtıma koydu ve tuhaf bir farkındalık tenimin altında kıvrılırken, temasıyla irkildim. Beni pastel yeşil ve beyaz basamaklı gizli merdivenden çıkardı. Burada yalnızca devasa cam pencereye dönük oturan bir adam vardı.

Kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu, üzerinde ütülü beyaz bir gömlek vardı ve kahvesini yudumlarken bir yandan da gazete okuyordu. Aiden beni minderli masalardan birine ilerletti. Yerime geçtiğimde, onun da karşıma oturmasını bekledim.

Ve sürpriz, beklediğim gibi olmamıştı.

Yanıma oturdu. Aramızdaki mesafe o kadar azdı ki vücut ısısını hissedip temiz, zehirli kokusunu alabiliyordum.

Kahrolası kokusu.

Serbest bırakılma isteğiyle dolu olan itirazıma karşı dudaklarımı büzdüm. Ona yerini değiştirmesini söylersem, tam tersini yapacaktı. Tenimi ürpertmek için sınırları bile aşabilirdi.

Dirseğini masaya dayadı, bana sırıtarak bakarken başını avucuna yasladı.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Yüzün hislerini fazla dışarı vuruyor, çok sevimli."

"Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim."

"Sevimli olmamakla yaşayabilirim."

"Hislerini dışarı vurmayı kastettim. Yıldız imajın sayılmaz. Onun bir maske olduğunu biliyorum."

"Maske olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

"Söylediklerimi tekrar etmeyi bırakır mısın?"

"Seni sinir etmenin ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor musun, Frozen?"

"Nereden bilebilirim ki?"

"Aynen öyle." Kısık bir sesle gülerek, yanağımı sıkmak için uzandı. "Bunların ne kadar kızardığını görmelisin. Seni o kadar çok mu etkiliyorum?"

Dokunuşundan kaçtım. "Daha çok beni çileden çıkarıyorsun."

"Bana istediğin kadar yalan söyleyebilirsin, tatlım. Ama kendine yalan söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Belki de hepimiz kendimize yalan söylüyoruzdur." Hareketini taklit ederek başımı avucuma yasladım. Onu silahsız bırakıp beni etkilediğine izin verme yolum buydu. "Sen de sürekli maske takıyorsun."

"Maske, ha?"

"Ne? Dünyaya kim olduğuna inanmalarını istediğine dair hesaplanmış bir imaj gösterdiğini inkâr mı edeceksin?"

"Soyadıyla birlikte geliyor." Göz kırptı. "Eğer lider olacaksam, ağlayan, duygusal bir karmaşa olamam."

Ona odaklandım. Gerçekten odaklandım. Okulun kralı ya da Elitlerin yıldız forveti olan Aiden'a değil, diğer Aiden'a. Aiden King'in ta kendisine. King Enterprises'ın vârisine.

Bu yaşta bu kadar olgunsa, tam olarak nasıl davranacağını ve lider pozisyonu için ne yapması gerektiğini biliyorsa, büyürken çok fazla baskı görmüş olmalıydı.

Sosyopatlar yaratılırdı.

Bu fikirle sırtım gerildi.

O... istismara mı uğramıştı? Bana yaptığı –ve yapmaya devam ettiği– şeyleri gösterdiğinden değildi ama bu yapbozun bazı parçalarını bir araya getirebilirdi.

Sudan bir yudum aldım. "Baban sana karşı sert miydi?"

"Eğer düşündüğün buysa, iki ebeveynim tarafından da istismar edilmedim."

Kahretsin. Varsayımlarımı dile getirirken yeterince akıllıca davranamamıştım. Şimdi ortaya çıktığına göre yapacak bir şey yoktu.

"Baban değilse, o zaman başka biri tarafından istismar edildin mi?"

Bana baktı. Sertçe. Ondan yayılan enerji puslu, boğucu bir hâle gelmişti. Gözleri elleri olsaydı, şimdiye kadar beni boğarak öldürürdü.

Masamızın önünde duran garson paylaştığımız anı böldü. "Maden suyu, lütfen," dedim.

"Haşlanmış yumurta. Domuz pastırması. Büyük boy protein içeceği." Aiden menüye bakmadan listeledi.

"Ve sıfır yağ asidi içeren vejetaryen kahvaltı menüsü." Du-

daklarım aralandı. Çoğu restoranda olmadığı için, yağsız kahvaltı menüleri olup olmadığını sormak üzereydim.

Garson siparişimizi not aldıktan sonra, başını sallayıp gitti.

Aiden'a döndüm. "Yalnızca o tür yiyecekler yediğimi nereden biliyorsun?"

"Teyzen vejetaryen öğle yemeğini hazırlıyordu, kahvaltı sofranda yağ asidi içermeyen özel bir bisküvi markası vardı." Bana baktı. "Ayrıca, okulda sadece beslenme çantandakileri yiyorsun."

"Okulda beni mi izliyordun?"

Sorumu görmezden gelerek başını eğdi. "Neden kafeteryadan tercih ettiğin türden yemekler istemiyorsun?"

Omuz silktim. "Kafeteryada yemeyi sevmiyorum."

"Neden?"

"Orası zorbalığın daha da kötüleştiği yer."

Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi mırıldandı. Aşağılık herif.

Parmaklarım masanın üzerindeki pipetlerle oynuyordu. "Beni gerçekten neden buraya getirdin, Aiden?"

Sırıttı. "Sana söyledim. Kahvaltı etmen için."

"Arkasında farklı bir niyetin olmadığına inanmamı mı istiyorsun?"

"Sadece seni beslemek istiyorum." Sağ yanağımdan makas aldı. "Fazla düşünmeyi bırak."

Dokunuşundan geri kaçtım. "Yıllarca bana zorbalık yaptığını hesaba katarsak, bu biraz zor."

Aşikâr gerçeği görmezden geleceğimi düşünüyorsa, çok beklerdi.

"Sana hiçbir şey yapmadım, Frozen."

"Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Neye?"

"Hiçbir şey yapmadığına!" Sesim yükselmişti. "O ilk gün

ölüm belgemi imzaladın. Beni hedef alacaklarını biliyor olmalıydın."

"Bunu nereden bileyim ki?"

"Bütün kahrolası okul önünde eğiliyor. Sen beni yok edeceğini etkili şekilde ilan ettikten sonra gerçekten beni rahat bırakacaklarını mı düşündün?"

Sadist bir tavırla sırıttı. "Bu kadar seviliyor olmam benim suçum değil."

"Bunun için üzgün bile değilsin, değil mi?"

"Hayır."

Göğsümde bir şey sıkıştı. Neden biraz pişmanlık göstereceğini düşünmüştüm bilmiyordum. Duygusuz bir canavar pişmanlık hissetmezdi.

Ayağa kalkıp peçeteyi göğsüne fırlattım. "Açıklamalar için teşekkürler. Boktan bir gün geçirmen dileğiyle."

Bileğimi kavrayıp beni o kadar hızlı ve sert aşağı çekti ki sıcak bir şeyin üzerine düşerken cıyakladım. Kucağına. Kucağında oturuyordum.

Ona bu kadar yakın olmak kalp atışlarımı hızlandırdı. Aynı havayı soluyacak kadar yakındık. O kadar yakındık ki güçlü, sert baldırlarının her dalgalanmasını altımda hissedebiliyordum. O kadar yakındı ki kalp atışlarımı neredeyse kulaklarımda duyabiliyordum.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, burunlarımız birbirine değmek üzereydi. Kolu neredeyse acı verici, çelik bir tutuşla belime dolanmıştı. Gözleri dudaklarıma odaklandığında, konuştu. "Gidebilirsin dedim mi?"

Yakınlığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Dudaklarına bakma dürtüsüne rağmen, yüzüne odaklandım.

"Anlamaya çalışıyorum Aiden, gerçekten anlamaya çalışıyorum ama bu imkânsız. İki yıldır hayatımı cehenneme çevirdin, şimdi de özür bile dilemeden bana yaklaşmak mı isti-

yorsun? Sırf majestelerinin varlığı yüzünden tüm o işkenceyi unutacağımı mı sanıyorsun?"

Bakışlarıyla dudaklarımda ziyafet çekmeye devam etti. "Seçme şansın olduğunu mu düşünüyorsun, tatlım?"

"Sana her baktığımda. Kim beni bulana kadar duşta beş saat kilitli kaldığımı hatırlıyorum. Birinin koşu kıyafetlerimi çaldığını ve o gün antrenman yapmamak için başım ağrıyormuş gibi yaptığımı hatırlıyorum. Oraya ilk adım attığım gün kafeteryada çelme takıldığını ve kıyafetlerimin, yüzümün, saçımın her yerinde makarnayla meyve suyu olduğunu hatırlıyorum. Öğretmen Orospusu olarak anıldığımı, onlarla yatmakla suçlandığımı hatırlıyorum. Sırf kendim olduğum için nefret edildiğimi hatırlıyorum!"

Patlamadan sonra nefes nefese kalmıştım, kalbim boğazımda atıyordu. Aiden'a ağzıma geleni söyleyeceğim bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Özür dilerim." Düşünmemişti bile.

"Bunu gerçekten kastetmiyorsun."

Kayıtsız, sahte özrü, özür dilememiş olmasından daha çok can acıtıyordu.

"Özür istediğini söyledin, bunu kastetmemi değil. Ayrıca..." Parmakları boğazımda kayarak nabzımı buldu ve elini boğazıma doladı. Geçen seferki gibi hemen boğulma tehlikesi olmasaydı, nazik, neredeyse şefkatli bir dokunuştu. "İlk yanlışı yapan sendin."

"Ne?"

Garson siparişlerimizle geri döndü. Kısa bir mesafede durmuş, rahat bir dikkatle bizi izliyordu. Yanaklarım alev alırken, Aiden'ın kucağından güçlükle uzaklaştım ve Aiden da sırıtarak beni bıraktı.

Tanrı aşkına, üzerimizde okul formaları olduğunun farkın-

da değil miydi? REO'nun birinci sınıf itibarını zedelememekle ilgili bir yerlerde kural vardı.

Garsonun yanımızdan uzaklaşmasıyla, düşük karbonhidratlı muffinlere ve domatesli omlete gömüldüm. Sabahtan beri açlıktan ölüyordum. Eğer ısmarlıyorsa, ben de yerdim. Yemeğin, şeytana olan düşmanlığımla hiçbir alakası yoktu. Ancak bahsettiğimiz şeytan yemeğine dokunmamıştı, sapık gibi sessizce beni izliyordu.

Kafamı kaldırıp ona sorgulayıcı bir bakış attığımda, ceketini çıkarıp sandalyenin kenarına koydu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırarak, güçlü damarlı kollarını ve... dövmelerini ortaya çıkardı. Ön kolunun alt kısmında dövmeler vardı.

Zıt yönleri gösteren iki basit siyah oktu. Dövmelerin yönünü incelemek için daha yakına eğildim. İşte o zaman fark ettim. Dirseğinin yanında, oklardan birinin işaret ettiği soluk bir yara izi vardı.

Yumurtalarını kesip bir ısırık alırken hareketleri özenliydi.

Dövmesini işaret ettim. "Bir anlamı var mı?"

Koyu gözleri benimkilerle buluştuğunda, onların derinliği karşısında donup kaldım. Sanki biri onu aşılmaz bir sisin içine itmişti ve o da dışarı çıkamıyordu. "Bazı yara izlerinin gizli kalması daha iyidir."

Usulca sordum. "Ne gibi?"

"Senin izin gibi. Çok iyi saklıyorsun, değil mi Frozen?"

Omletimi bölerken göz temasını kesmedim.

"Ah. Demek benden bahsetmeyi seviyorsun ama konu Bayan Küçük Frozen'a gelince kırmızı çizgi oluyor. Bunun ne kadar çifte standart olduğunun farkında mısın?"

"Her şeyi sana uyacak şekilde evirip çevirmeyi bırak."

"Cevabım hayır."

"Bundan zevk mi alıyorsun?"

"Neyden?"

"Böyle çileden çıkaracak kadar kontrolde olmaktan."

"Belki."

Dudaklarım kıvrıldı. "Daha önce hiç kontrolünün dışında bir şey oldu mu?"

"İki şey," diye mırıldandı. "Sen üçüncüsün."

Portakal suyumu içmeyi bıraktım, sesim kısıktı. "Nasıl?"

"Benim ol."

Meyve suyu boğazımda kaldı ve damlalar burnumdan fışkırarak tüm masaya saçıldı.

Aiden kısık bir sesle gülüp bir peçete uzattı. "Tanrım. Senden doğacak ilk çocuğunu istemedim."

"Bu daha kötü." Suratımı silerken ona baktım. "Ciddi değilsin, değil mi?"

"Daha önce sana hiç şaka yaptım mı?"

"Cevabımın hayır olacağını biliyorsun, değil mi?"

"Hayır da bir başlangıç, tatlım."

Yutkundum.

"Ayrıca..." Elini baldırıma koydu, parmakları yukarı doğru ilerliyordu. "Ağzın bir yalancı. Ben, cevap olarak yalan söylemeyen bir şeyi dikkate alıyorum."

On Dördüncü Bölüm

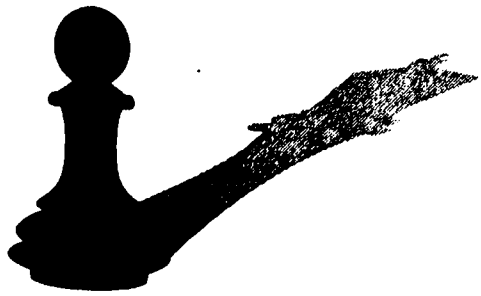

Aiden'ın bedeni benimkine yaslandı. Sanki bir sır vermek için eğiliyormuş gibi belli belirsiz bir hareket olsa da beni kavrama şeklinde gizli hiçbir şey yoktu.

Ondan kurtulmak için verdiğim faydasız çabayla, sırtım duvara çarptı. Soğuk duvara karşı iki bileğimi de ölümcül bir tutuşla kavradı ve bacaklarımı sert baldırlarının üzerinde kalacak şekilde döndürdü.

Bu pozisyondayken onunla mücadele edebilmem imkânsızdı. Ne zaman kıvranıp serbest kalmaya çalışsam, ben acıyla yüzümü buruşturana kadar parmaklarını bileğime batırıyordu. Lanet olası Aiden ve lanet olası kas gücü. Ek olarak, kendimi onunla duvar arasına hapsettiğim için aptallığıma da lanet okuyordum. Neden kendimi sürekli onunla kapana kısılmış hâlde buluyordum?

Büyük avucunu eteğimle çorabımın arasındaki küçük alana yerleştirdi. Sırtımdan aşağı süzülen tuhaf bir farkındalık dalgası ve havada çıtırdayan gerilimle, tenim ısınıp karıncalanıyordu.

Vücudumun ona verdiği tepki, artık komik değildi. Nasıl oluyordu da beni bu hâle getirmeyi bu kadar iyi beceriyordu?

Dişlerimin arasından tısladım. "Aiden."

"Efendim, tatlım?" Parmakları baldırlarımda kıvrılıp sataşırken ve daha yukarıya çıkmakla tehdit ederken, yoğun bakışları asla yüzümü terk etmemişti.

"İnsan içindeyiz."

"Ve bunu umursamam mı gerekiyor?"

Elbette, umursamazdı. Aiden bana dokunurken yakalanma ihtimaliyle birlikte kan damarlarıma hücum etti. Pencereye dönük, bizi duyamayacak kadar uzakta olan yaşlı adam kafasını çevirse veya gitmeye karar verse, her şeyi görecekti.

"Teklifime *evet* dersen vücudunun verdiği *evet* cevabını aramak zorunda kalmam."

"Öylece senin olamam."

"Neden?"

"Senden nefret ediyorum da ondan."

"Hmmm."

Baldırımı daha sıkı kavradı. Mırıldanmasına rağmen, sesi dümdüzdü.

"Aiden." Dişlerimi gıcırdattım, bakışlarım onunla yaşlı adam arasında gidip geliyordu.

"Hadi o çok sevdiğin seçim oyununu oynayalım."

"Senin oyunlarını sevmiyorum."

Parmaklarımı baldırımın iç kısmında daireler çizerken, yana eğdiği başıyla dikkatle beni izliyordu. "Bence onları seviyorsun ama bunu itiraf etmekten hoşlanmıyorsun."

Çılgınca kafamı salladım.

"Benim ol yoksa seni öyle sert, öyle hızlı parmaklarım ki parmaklarımın her yerine boşaldığında o baktığın adam yardım çağırıyor olur."

Baldırlarım kasılırken, dudaklarım aralandı. Yüzüm, kan kırmızısına bürünmüş olmalıydı ama Aiden'ın ifadesi aynı kaldı. Söylediği kaba sözlerden sonra nasıl öyle kalabilirdi? Yalnızca kelimeleriyle nasıl bedenimde bir isyan başlatabilirdi?

"Bu evet demek mi, Frozen?"

"Hayır." Sözcük dudaklarımdan bir mırıltı şeklinde dökülmüştü.

"Hmmm." Parmakları baldırımda yukarı çıktı. "Teşhirci olduğunu bilmiyordum, tatlım. Her an yakalanabilecek olmamız seni tahrik mi ediyor? O adam şimdi arkasını dönebilir." Baldırımın iç kısmını okşarken, başparmağı iç çamaşırımın kenarında geziniyordu. "Ya da şimdi."

Ayağını tekmeleyip onu itmeye çalışsam da bu sadece bedenimdeki tutuşunu sıkılaştırmasına neden oldu. Bu işgalci hisse karşı gözlerimi kapattım. Mantığımın her bir zerresi bundan nefret etmemi, bunu bir taciz olarak görmemi istiyordu... ama elinin yukarı çıkmasını istemek, bunu taciz yapar mıydı? Ahlaksız sözleri bacaklarımın arasında kontrol edilemez bir zonklama yaratıyorsa, bu tacize girer miydi?

Eğildiğinde, sıcak nefesleri boğazıma çarptı. Tüylerim diken diken olurken alçak, hırıltılı bir sesle mırıldandı, "Evet de."

"Aiden..." Ona ne söylemek istediğimi bilmediğim için sustum. Durmasını mı söyleyecektim, yoksa devam etmesini mi?

"Bu kelime değil. Evet demene ihtiyacım var."

"Neden?" Kesik nefeslerim eşliğinde çıkan sesimi bile tanıyamıyordum.

"Kelimeyi söyle, Elsa." Hâlâ boğazıma doğru konuşuyordu ve sanki ona daha iyi erişim sağlamak ister gibi başımı yana eğdim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

"Biliyor musun? Ailenin şirketini tehdit edebilirdim. King Enterprises'ın onların en büyük girişimcisi olduğunu biliyorum ve sıkıntı yaşadıklarını, şu anda bankaya borçlu oldukları miktarla eninde sonunda iflas edeceklerini biliyorum. Kimberly'i kendi tarafıma çekip senden uzaklaştıracak bilgilere sahibim. Hayatını henüz mahvetmemiş olmamın tek nedeni, onu doğru ana saklıyor olmam. Eğer istersem, seni ve sevdiğin her şeyi tehdit edebilirim, senin de ayaklarıma kapanmaktan başka çaren kalmaz."

Söylediği her sözcükle, gözyaşları gözlerime hücum etti.

Söylediklerini yapamayacağını, hepsinin boş tehditler olduğunu düşünmek istiyordum. Ancak bu Aiden'dı. Asla sonunu getiremeyeceği bir şey vaat etmezdi. Bu, onun gücüne kıyasla ne kadar zayıf olduğumu bana göstermesinin bir yoluydu. Yine de pes etmeyerek, gözyaşlarımı yuttum. Zayıflığımı görmesine müsaade etmeyecektim.

"Öyleyse neden tüm bunları yapmıyorsun?" diye sordum.

"Sana ilk hamleyi yapma şansını sunuyorum."

"Bu neden senin için bu kadar önemli?"

"Bir teoriyi test ediyorum." Parmakları iç çamaşırımın kenarına uzanarak, karnımın alt kısmında bir zevk patlaması yarattı.

"Ne teorisi?" Sesim boğuk çıkmıştı.

"Herhangi bir hamleyi yapmaya zorlanmaktan hoşlandığın teorisi. Bu heyecan seni tahrik ediyor, değil mi?"

Tanrım. O deliydi.

"Hayır..." Bu, şimdiye kadar söylediğim en zayıf hayır olmalıydı.

Boğazıma çarpan nefesi ve en hassas noktamın kıyısındaki parmaklarının çifte saldırısı, derinden gelen bir zonklama yarattı. Baldırlarım, onu en çok sızlayan yere davet edercesine elinin etrafında kasıldı.

"Eğer benim olursan, REO'daki kimse sana yaklaşamaz. Rüya gibi bir son sene geçirirsin."

Kahrolası hileli oyunlar oynuyor, tıpkı teyzemle enişteme yaptığı gibi, bana da duymak istediklerimi söylüyordu.

Güçlükle, "Rüya gibi bir yıl istemiyorum," demeyi başardım.

"O zaman ne istiyorsun, tatlım?"

Aklımın bir köşesinde, bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bir milyon yanlışa bedeldi. Ancak vücudum yanlış ya da doğruyu ayırt edemiyordu. İstesem de istemesem de Aidan'ın büyüsüne kapılmıştı. Bedenimi bana düşman ediyordu.

Aşağılık herif.

Alnımda terler birikti, tenim sanki onun tarafından dokunulmak için yalvarıyormuşçasına nabız gibi atıyordu.

"Benden hiçbir şey alamayacaksın."

"Daha akıllı oynamalısın, daha güçlü değil." Aiden'ın dudakları boğazıma değerek, sırtımdan aşağı şiddetli ürpertiler gönderdi. "En derin, en karanlık arzularını kabul et, Elsa." Dudaklarından mı yoksa boğuk, neredeyse hırıltılı tonuyla ismimi söylemesinden dolayı mıydı bilmiyordum ama hapı yutmuştum. Sessiz, yaklaşan bir dalganın altına çekiliyormuşum gibi, tüm bedenim bir titremeyle sarsıldı. Artık bu çekime karşı bile koyamıyordum.

Aiden'ın parmakları, iç çamaşırımın kenarında gezinerek yavaşça altına kaydı. İnledim ve sesimi saklamak için kafamı omzuna gömdüm. Az daha yalnız olmadığımızı unutacaktım. Varlığı cinsel arzumu yok etmeliyken tam tersi bir etki yaratıyordu.

Aiden benim cehennemimdi ve ben yanıyordum.

İç çamaşırımın üzerinden beni avuçladı. Dışarıya çıkmaya çalışan muhtaç sesleri bastırmak için dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Aiden boynuma doğru, "Sırılsıklamsın," diye hırıldadı ve başparmağını kumaşın üzerinde, ıslaklığımda gezdirdi. Dokunuşuyla birlikte sırtım yay gibi gerilmişti.

"Seni tahrik eden ne, tatlım?" Dudakları kulağımı buldu, ağzımdan iniltiyi andıran küçük bir ses çıktı. "İnsan içinde olmamız mı? Yakalanma riski mi? Ya da tamamen benim insafıma kalmış olman mı?"

Saydıklarının hepsiydi. Ama hayır, hepsi bu da değildi, değil mi?

Asıl sebep... oydu. Karşımda bir başkası olsaydı, tüm bu ezici hislere sahip olacağımı düşünmüyordum.

Parmağı iç çamaşırımın altına kaydı ve içime girdi. Gömleğin üzerinden sert omzunu ısırdım.

Aman. Tanrım.

Bu kadar samimi ve derin hissettirmesi normal miydi?

Bir parmağını daha içime soktuğunda ona doğru eğildim, artık tüm ağırlığımı o tutuyordu.

"Aiden..." Bir uyarı, itiraz olması gerekse de ağzımdan inilti olarak çıkmıştı.

"Kabul et, Frozen."

Kafamı salladım ve bir yumrunun büyüyüp boğazımı tıkadığını hissettim.

Boştaki eli karnıma uzandı, gömleğimin üzerinden sertleşmiş meme ucuma hafifçe vurduktan sonra, parmaklarını boğazıma sardı. Parmağı, nabzımın attığı yeri bulup sıktığında, hâlâ içimde olan parmaklarını çaprazlıyordu.

Karanlık ve sıcak bir sesle, "İsmimi haykırırken mi kabul etmeyi tercih edersin?" diye fısıldadı.

Alt dudağımı ısırdım ve çılgın, şehvet dolu gözlerle ona baktım.

"İstediğin kadar mücadele et ama eğer ben çığlık atmanı istiyorsam, o kahrolası çığlığı atacaksın, Elsa."

Parmakları içime girip çıkarken, başparmağı yavaş dairesel hareketlerle klitorisimi aşağı yukarı okşuyordu. İçimde bir dalga yükseldi ve o dalga, dehşet ürpertisi beni yutana kadar ikiye katlanarak büyüdü. Bana ne oluyordu?

Aiden boynumdaki parmaklarını araladı ve dudaklarını nabzıma bastırıp sertçe emdi. Artık her şey kontrolden çıkmıştı. O dalga neredeyse kıyıya vurmak üzereyken, omzuna karşı inledim. Eline doğru sürtündüm.

Sadece bir sürtünmeye daha ihtiyacım vardı.

Sadece bir dokunuşa daha.

Bu his çok, *çok* yakındı. Hiçbir zaman hiçbir şeye, bu yabancı dalganın bana çarpmasına duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım.

Aiden aniden durdu.

Parmaklarını uyarılmış sinirlerimden çekerken, elini eteğimin altından çıkardı ve boğazıma sarılı olan parmaklarını serbest bıraktı. Mindere doğru geri yaslanıp saniyeler önce ihlal ettiği kişisel alanımı bana geri verirken, bıraktığı boşlukla baş başa kalmıştım. Birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım. Aşağılanma ve hüsran, yakıcı bir asit gibi içimi kemiriyordu.

Başka biriyle yaşayacağım ilk cinsel deneyimimi az kalsın bir kafede, bu şerefsize vereceğim için aşağılanma. Durduğu için hüsran. Sanki bana ilk olarak dokunmamış gibi. Kimden daha çok nefret etmem gerektiğini bilmiyordum. Kendimden mi yoksa ondan mı nefret etmeliydim?

Benimle dalga geçmesini bekledim, bu defa kesinlikle bunu hak etmiştim. Bir anlığına, inledim. Bir anlığına, ona doğru sürtündüm. Bir anlığına, şerefsizin sunduğu tüm ahlaksızlığı *istedim*.

Biri beni öldürebilir miydi?

Aiden'ın bakışları üzerimden çekilmedi. Bana ruhumu delip, parçalara ayırıyor ve kalıntılarında dans ediyormuş gibi bakıyordu.

Ve sonra, beni şok eden bir şey yaptı.

Parlayan işaret ve orta parmağını –beni neredeyse uçurumun kenarına getiren parmakları– yüzüne yaklaştırdı ve ağzına aldı.

Dilini parmaklarında gezdirdi, sanki bir gösteri yapıyormuş gibi onları yavaşça yalayarak temizledi. Bu neden çok... *ateşliydi?*

Başka yöne bakmak istesem de bunu başaramıyordum. Baldırlarım sızlayan merkezimin etrafında kasıldı. Tam burada, şu anda patlayacakmış gibi hissediyordum.

Son bir yalamadan sonra, parmaklarını ağzından çıkardı ve dilini alt dudağının çevresinde gezdirdi. Kendimi o alt dudağın

büyüsüne kapılmış hâlde buldum. O dilin. Yanlış olduğunu bilmeme rağmen kendimi ona doğru eğilmekten alıkoyamadım.

"Senin tadını ne kadar uzun süredir hayal ettiğimin farkında mısın, tatlım?" Boğazının derinliklerinden homurdandı.

Tek kelime edemeden, başımı salladım.

"Seni karanlık bir sınıfa kapatıp masaya itmeyi, bacaklarını omuzlarıma kaldırıp seni çığlık atana dek tatmayı hayal ettim. Seni koşu antrenmanından kaçırıp arkadaki bir ağaca karşı sıkıştırmayı ve bayıltana kadar siktiğimi hayal ettim."

"Aiden... Dur..."

Müstehcen konuşması, var olduğunu hiç sanmadığım bir yanımı kışkırtıyordu. Kaba sözleri sonumu getirecekti. Lanetim olacaktı ve cehenneme düşüşüm gerçekleşecekti.

Eğer onu durdurabilirsem, bunlar olmazdı.

Titreyen elimi göğsüne koydum ve sıcak, sert kaslarının altındaki çılgınca kalp atışıyla irkildim. Böyle sakin ve kontrollü görünürken nabzının hiç böylesine... düzensiz olacağını düşünmemiştim. Neredeyse benim kalp atışım kadar onunki de kontrolden çıkmıştı.

"Fantezilerime engel olamam, tatlım." Elini, kalbinin - kara, kapkara kalbinin–üstüne koyduğum elimin üzerine yerleştirdi. "Ama geri kalanını sana söylemeyeceğim, neden biliyor musun?"

Sanki onu yakmışım gibi, elimi göğsünden çekti.

"Çünkü onları duymaya hazır değilsin. Yine de sana şunu söylememe izin ver." Ateşli sözlerini fısıldamak için eğildi. "Tadın her fanteziden daha güzel."

On Beşinci Bölüm

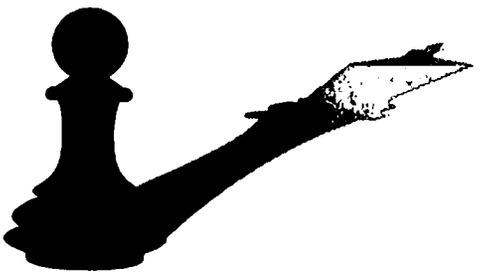

Birkaç gün geçti. Her ne kadar her şeyin normale dönmesini istesem de öyle bir şey olmamıştı. Kafedeki günden beri Aiden, her gece ve her sabah bana mesaj atmaya devam etti. İlk mesajlar, aynı gece Jaxon enişteyle Nat Geo* izlerken geldi.

Aiden: Akşam yemeğinde ne yedin?

Aiden: Biz makarna yedik ama tadını alabildiğim tek şey sendin. Sen inlerken, sırılsıklam duvarlarının içindeki parmaklarımı düşünmeden edemiyorum. Seni doğru düzgün tadamamış ve dilimi o dar, küçük amına sokamamış olmam çok yazık.

Aiden: Bir dahaki sefere, tatlım.

Odama kaçmadan önce, enişteme zar zor mırıldanarak iyi geceler dilemeyi başardım.

Bu kaba mesajları her gece ve her sabah göndermeye devam etmişti. Ona birkaç kez psikopat olduğunu söylemiştim. Diğer zamanlarda ise deli. Ancak bu yalnızca onun mesaj atmak konusunda daha ısrarcı olmasını sağlamıştı.

Aşağılık herif.

Kim'le ben, öğle yemeği için arka bahçeye oturmuştuk. İkimiz de salata yiyorduk. Bir yandan izlediği son Kore yapımı pembe diziyi tüm detaylarıyla anlatırken bir yandan da uzaktaki büyük çam ağaçlarını izliyorduk.

* National Geographic, belgesel kanalıdır. –ç.n.

Dizi anlatmayı bitirdiğinde, "Tuhaf bir şey fark ettin mi?" diye sordum.

"Ne gibi?" Ağzı salatalıkla doluyken sordu.

"Artık kimsenin sana lakap takmaması gibi. Zorbaların zorbası olan Adam bile, bu sabah yanından geçerken tek bir kelime bile etmedi."

Sırıtırken, nane renkli saçı rüzgârda uçuştu. "Yeni görünüşüm onları oldukça şok etmiş olmalı."

Bu yeni öz güvenini ne kadar çok sevsem de durumun bu olduğunu sanmıyordum. Yeni görünüşü Silver'la yardakçılarını okulun başında ona zorbalık yapmaktan alıkoymamıştı.

"Aiden seni tüm okulun önünde teselli ettiğinden beri tüm bunların değiştiğini düşünmüyor musun?"

Kralları ona ilgi gösterirse, onu rahatsız ettiklerinde kendi ölüm belgelerini imzalarlardı. Bu Aiden'dı. İyi tarafında olanlar cennette yaşardı ama gerisi, cehennemde çürürdü.

"Eh, evet." Kaşlarını oynatmadan önce, ifadesi anlaşılmaz bir hâl aldı. "Belki sen de onda teselli bulmalısın. Böylece REO senin yakandan da düşer."

"Kim!" Omzuna vurdum.

"Ne? Yapabiliyorken, onları kullan Ellie."

"Senin Aiden'la yaptığın bu muydu? Onu *kullanmak* mı?"

Omuz silkti. Kim insanları kullanan türde biri değildi. Tanrım. En yakın arkadaşımı artık tanıyamıyormuşum gibi hissediyordum.

"Aiden King'in kullanılacak biri olmadığının farkındasın, değil mi?" Çatalımı, yemek kabımın dibine sapladım. "Kısa sürede manipülasyonunu fark edecektir."

"Belki de birbirimizi kullanıyoruzdur." Kabını yana bırakıp kırmızı bir elmayı yemeye başladı.

Belki de birbirimizi kullanıyoruzdur mu? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu?

"King cumartesi günü harika oynadı. Attığı golü görmeliydin." Coşkulu bir şekilde konuşmaya devam etti. "Otuz metre uzaktan, buna inanabiliyor musun?"

Yemeğimle oynamayı bıraktım. "Elitlerin maçına mı gittin?"

"Şey, evet? Sana cumartesi dışarı çıkacağımı söylemiştim."

"Ailenle akşam yemeği yemek için olduğunu sanmıştım." Dudaklarım büzüldü. "Ayrıca onların maçlarına gitmeyi bıraktığını sanıyordum."

Omuz silkerek, "Canım gitmek istedi," dedi. "Gittiğime memnunum, King kahrolası bir yıldızdı. Çok parlak ve göz kamaştırıcıydı. Hâlâ kuzeni gibi Premier Lig'de oynamadığına inanamıyorum."

"Kim." Muhtemelen dehşete düşmüş gibi görünen ifademle ona bakarken, boğazım kupkuru kesilmişti. "Ne söylediğinin farkında mısın? Şu an Aiden kahrolası King'i ilahlaştırıyorsun."

"Ne? Tanrı gibi oynadığını inkâr edemezsin."

Evet, edebilirdim. Bu yüzden oynarken ona odaklanmaktan kaçınıyordum.

"Ama Xander bok gibi oynadı." Kim'in pembe boyalı dudakları kıvrıldı. "Siktiğimin psikopatı, rakibini yere çok sert düşürüp neredeyse dişlerini kırdığı için kırmızı kart gördü. Yine de Kirian onun hakkında konuşmayı bırakmadı, o küçük velede inanabiliyor musun?"

Kim'in küçük kardeşi, Xander'ı ilahlaştırıyordu ve bu durum onu daima öfkelendiriyordu.

"Sadece bir çocuk."

"O benim küçük kardeşim, onun değil. Kahrolası pislik."

Bunun ardından oyunla ilgili ayrıntılı bir rapor sundu. Bu, her zamanki hâli olsa da bu defa, her Aiden'la ilgili konuşurken sesinde uyanan hayranlık gözümden kaçmamıştı. Ya da belki hayranlık dolu ses tonu hep oradaydı, yalnızca ben onu duyamayacak kadar sağırdım.

Sanırım kusacaktım.

Tam anlatmayı bırakmasını söylemek üzereyken, tepemizde bir gölge belirdi. Kafamı kaldırdığımda, bakışlarım bize aptal gibi sırıtan Ronan'la karşılaştı.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştım.

"Rahatla, Frozen." Kusursuz bir çekicilikle gülümserken, şaşkına dönen Kim'in yanına oturdu. "Barış için geldim."

Barış mı? Dalga geçiyor olmalıydı. Şeytanın ortaya çıkıp oyun oynamasını bekleyerek, Ronan'ın arkasına ve ağaçların etrafına baktım. Hiçbir şey beni, bunun Aiden'ın ahlaksız oyunlarından biri olmadığına inandıramazdı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Ne zamandan beri bizimle konuşuyorsun, Ronan?" diye sordum.

"Kim taraftarımız olduğundan beri." Ona gülümseyip başıboş bir bukleyi kulağının arkasına yerleştirdi. "Neden daha önce göstermedin, *chérie**? Gizli bir hayran olmana gerek yok."

"Değilim." Rahatlamış görünerek gülümsedi. "Elitlerin takım oyununa bayılıyorum. Cole mükemmel bir kaptan. Aiden en iyi forvet, sen de okul şampiyonasındaki en iyi orta saha oyuncularından birisin."

"Düzeltme. En iyilerinden biri değilim. Ben en iyisiyim, Kimmy."

"Kahrolası en iyisi!"

Elitlerin bu yıl oynadığı birkaç maç ve geçen seneki şampiyona hakkında uzun bir futbol sohbeti yapmaları üzerine bir şey fark etmiştim. Ronan Aster ve Kim, bağ kuruyorlardı.

Tanrım. Biri beni öldürse iyi ederdi.

Yemek kabımın kapağını, onların dikkatini çeken bir güçle kapattım. "Bitti mi?"

"*Bah alors***, Frozen. Daha önce hiç sana rahatlamanı söyleyen oldu mu?"

---

* Fransızca: 'Canım, sevgili '–ç.n.

** Fransızca: S'akin ol' –ç.n.

"Bizden olabildiğince uzak olduğunda tamamen *rahat* olacağım."

Kim kaşlarını çattı. "Bu çok kaba, Ellie."

Kaba mı? Ronan'ın oyun oynadığının farkında değil miydi? Ortada Aiden'ın onu içine koyduğu bir oyun dönüyordu.

"Saplantılı hâle gelmesine şaşmamalı." Ronan mırıldandıktan sonra Kim'e dönüp beni tamamen görmezden geldi. "Gizli bir taraftar olmayı bırakıp benim partilerimden birine gelmeye ne dersin?"

Kim'in gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Kim? Ben mi?"

"Senin için içki yarışmasını kazanacağım, Kimmy."

"Öyle mi yapacaksın?" Neredeyse bağırmıştı.

"Taraftarlarımız için her şeyi yaparım." Göz kırpıp parmaklarını onun eline sürttükten sonra, ayağa kalktı ve bana baktı. "Eğer bu dondurucu tavrından kurtulursan, sen de gelebilirsin." Ardından kibirli bir el hareketiyle yanımızdan uzaklaştı. Ağaçların arasında gözden kaybolmasını umursamadan sırtına hançerler fırlatmaya devam ettim.

"Bunu duydun mu? Bizi partilerinden birine davet etti."

"Ve?"

"Bu Ronan Astor'ın partisi, Ellie. Hep onlardan birine katılmayı hayal etmiştim. Bizi davet ettiğine inanamıyorum."

"Kim!" Omuzlarını kavradım. "Onlarla asla muhatap olmamaya karar vermiştik, hatırlıyor musun? Farklı dünyalara aitiz, farklı standartlarımız var."

"Yalnızca bir parti, Ellie. Son senemiz, en azından bir partiye gidebiliriz." Gözlerindeki kıvılcım kaybolmadı. Aksine, heyecandan patlamak üzere gibi duruyordu. İşte tam o anda gördüm. Bakışlarındaki hevesi. Çocuksu heyecanı. Kim bunu istiyordu. Ne zaman futbol hakkında konuşsa ya da diğer öğrencilerin Ronan'ın partileriyle ilgili konuşmalarına kulak mi-

safiri olsak, gözlerinde hep bu hayalperest bakış olurdu. Benim aksime, o diğer taraftakileri görmek istiyordu. Aiden ve onun kurt sürüsünü.

Belki kendini geri tutmasının sebebi zorbalıktı. Belki de benim yüzümdendi. Her iki durumda da yeni Kim sevdiği şeyin peşinden gitmekten korkmuyordu. Aksine, ona doğru koşuyordu. Söyleyeceğim ya da yapacağım hiçbir şeyin, partiyle ilgili fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum.

Problemin asıl kaynağıyla ilgilenmem gerekiyordu. Bu da değiştiği bu süreçte onu manipüle etmiş olan belli bir şerefsizi kapsıyordu.

Bir sonraki dersimiz için okula geri döndük. Konuyu değiştirmeye çalışsam bile Kim parti hakkında konuşmayı bırakmıyordu. Bunun yerine pembe Kore dizilerini anlatmasını tercih ederdim.

Sınıfa yaklaştığımız esnada Aiden, karşı yönden gelerek yolumuzu kesti. Kapıya yakın bir yerde durduğunda, Kim de ona ayak uydurdu.

"Günaydın, Reed." Aiden ona, bir şekilde buğulu gözlerine ulaşan gülümsemesini sundu. Göğsüm rahatsız edici, neredeyse acı verici şekilde sıkıştı.

Kim, gülümsemesine karşılık vererek, "Günaydın, King," dedi.

"Son maçta harikaydın. Senin gibi daha fazla taraftara ihtiyacımız var."

"Bastırın Elitler!" Kim sırıttı. "Bu sene şampiyonluğu kesin alıyoruz."

"Aynen öyle, Kimmy!" Ronan arkamızdan tezahürat yaparak kolunu Kim'in omzuna doladı ve onu içeri götürdü. Aceleyle arkalarından gitmeme fırsat kalmadan iri bir vücut beni duvar sabitledi. Öğrencilerin uğultusu yok oldu, Aiden'ın ruhsuz gözlerine bakarken sırtım kaskatı kesildi.

Kim'e sunduğu tüm gülümsemeler kaybolmuş, ardında Aiden'ın aslında olduğu şeytanı bırakmıştı. Ona baktığımda, teninin benimkine değdiğini hatırlamadan edemiyordum. İçime giren parmağını. Boynumu ısıran dudaklarını-

Hayır. Beni etkilemeyi başaramayacaktı.

"Benim olacak mısın?" O kadar alçak sesle sormuştu ki ses tonu tenimde titreşti.

O lanet kahvaltıdan beri her gün, beni bir köşeye sıkıştırıp aynı soruyu soruyordu.

Çenemi yukarı doğru itip, ona her gün verdiğim cevabın aynısını verdim. "Hayır."

"Hmm." Ensemi kavrayıp beni yerime sabitlerken, parmakları saçımın altından kafa derime batıyordu. Denesem bile, ondan kaçamazdım. Tıpkı gözlerindeki boğucu duman gibi Aiden da her yerdeydi. Eğer akıl sağlığımı korumak istiyorsam, kartlarımı akıllıca oynamam gerekecekti.

Bu bir futbol maçı olsaydı, takımın kaybediyor olduğu ve koçun belirleyici seçimler yapmak zorunda olduğu bir anda olurduk. Hücum için hamle yapabilir, karşı atak durumunda arkada kendisine pahalıya mal olacak bir boşluk bırakabilirdi. Ya da düzenini koruyabilir, düşmanı kendine çekip karşı tarafın en az beklediği anda saldırabilirdi.

Ben daima ikinci seçeneği seçmiştim.

Aiden'la tanıştığımdan beri daha maç başlamadan yenilgiyi kabul eden takım olmuştum. Dünya kupası daha başlamadan önce, İngilizlerin milli takımın bir şey başarmasına dair hiç umudunun olmaması gibiydi.

Bu kaybetme stratejisi Aiden zaferini ilan edip yoluna devam ettiği zamanlarda işe yarıyordu. Ancak artık beni zorladığı için taktik değiştirmemin vakti gelmişti.

Bu okul yılının başından beri Aiden'ın üzerinde işe yara-

madığı açıkça belli olan tüm gücümle hücumu kullanmıştım. Daha güçlü, büyük –ve acımasız– bir rakip olmasının yanı sıra, faydasız mücadelemden de zevk alıyordu. İkinci seçeneğe geçme vaktiydi.

Baştan çıkar. Bekle. Saldır.

Tanrım. Onun gibi düşünmeye başlıyordum. Yine de bir canavarı durdurmak için canavara dönüşmek gerektiğinin de farkındaydım.

Nefesi alt dudağımı gıdıklayacak kadar yakınıma geldi. Soluğum kesilmişti. Sürekli beni öpecek kadar yakın olsa da asla öpmüyordu.

"Dikkat et, tatlım." Saçımdan bir parça çekti. "Beni zorluyorsun."

Dişlerimin arasından, "Önce sen beni zorladın," diye tısladım. "En azından artık zorlanmanın ne demek olduğunu biliyorsun."

"Bu hiçbir şey." Dudakları kulağımın üzerinde gezindi, sonra dilini çıkarıp kulağımın kepçesini yaladı. "Zorlamana karşılık verdiğimde hoşuna gitmeyeceğine söz veriyorum."

Sözlerindeki soğukluğu, bedeninin yakınlığını bastırıp bakışlarına karşılık verdim. "Bunu zaten yapmıyor musun? Kim'le oynadığın oyun ne?"

Başını yana eğerken, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim ol ve ortada oyun falan kalmasın."

"Lanet olsun, Aiden. Böyle adaletsizce oynayamazsın."

"Adaletten bahseden kim?" Elini boğazıma götürüp başparmağını nabız noktama bastırdı. Buna takıntılıydı. "Sana sevdiğin her şeyi tehdit edeceğimi söylemiştim. Reed sadece başlangıç. Hamle yapmanın vakti geldi, tatlım."

Yanağımdan makas aldı. "Yine de fazla uzatmasan iyi edersin. Sabırlı olmak hiçbir zaman güçlü yanım olmadı."

Sınıfa giderken beni serbest, nefessiz ve pelteleşmiş hâlde bıraktı. Kim'in adını söylediğini duydum. Biliyordum, Aiden'ın saldırısının çok derinden vuracağını biliyordum. Beni en hassas yerden yakalamıştı. Kim'in sınıfta onunla ve Rowan'la güldüğünü fark ettiğimde, kalbim sıkıştı. Göğsüm sızlıyordu. Omzuma dokunan parmaklarla irkildim ve davetsiz misafire döndüm.

Xander'ın parlak mavi gözleri beni karşıladı. "Bir teklifim var."

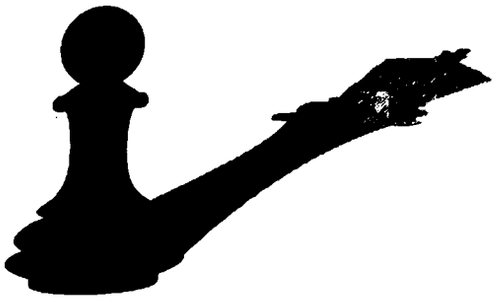

On Altıncı Bölüm

Bir hafta boyunca, Aiden ve Xander'dan kaçmayı başarmıştım.

Bunun hafta sonuyla alakası olabilirdi. Elimden geldiğince ders çalışmış olsam da ne zaman düşüncelerimle baş başa kalsam, ortalık kaos oluyordu. Aiden'ın geçen seferki gibi habersiz çıkagelmesini bekleyerek, evimin basamaklarını izleyip durdum.

Beni eskisi gibi köşeye sıkıştırmıyordu ancak Kim'le daha fazla vakit geçiriyordu. Artık sadece günaydın demekle kalmıyor, onunla sohbet de ediyordu. Kulağa delirmiş gibi gelmeden Aiden'ın onu manipüle ettiğini nasıl haykıracağımı bilmiyordum. Birinin damarına nasıl basacağını ve kulağa düzgün hatta sevimli gelmek için söylenecek her şeyi biliyordu. Kim, tıpkı teyzemle enişte min yaptığı gibi ona inanıyordu.

Kimse, onu benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Kimse gözlerinin ardındaki boşluğu görmemiş ya da alçak sesli tehditlerini duymamıştı. Eğer ortalığı ayağa kaldırırsam, sadece deli rdiğimi düşüneceklerdi.

Aiden'la aramızdaki tek iletişimin kötü bakışmalar olduğu zamana geri dönebilmeyi diliyordum. Kaybetmeden önce ne kadar süre göz teması kurabileceğimle savaştığım zamana.

Kimi kandırıyordum ki? Aiden'ın bana yaptıklarından sonra, asla o aşamaya dönemezdik.

Bana dokunduktan sonra.

Beni işgal ettikten...

Beni *tattıktan*...

Elleri, yüzü ve kokusu hakkında bölük pörçük rüyalar görüyordum. Tanrım. Kokusu aklımdan hiç çıkmıyordu. Bir de dudakları vardı.

Onların bana ahlaksız şeyler yaptıklarını hayal ediyordum. Bunu düşünen bilinçaltımsa, bu beni nasıl bir insan yapıyordu? Aiden'ın draması yetmezmiş gibi, bir de Xander'ın her dersten sonra 'teklifi' konusunda peşime düşmesi vardı. Her seferinde onu susturup söyleyeceklerini duymayı dahi reddediyordum.

Xander, Aiden'ın en yakın arkadaşıydı. Onların oyunlarına kanacak kadar saf olduğumu düşünüyorlarsa, çok beklerlerdi.

Öğle tatilinde okulun koridorlarında güçlükle yürürken uzunca bir nefes verdim. Normalde ana girişteki zorbalıktan saklanmasam da bugün sadece yanlış bir gündü.

Kan, siyah gözler ve bulanık suda boğulmayla ilgili bir kâbusla başlamıştı. Yedi yaşındaki hâlim, tekrar tekrar 'Baba!' diye bağırıp duruyordu. Kendimi o kâbusun içinde görmek gerçeküstü bir deneyimdi. Nasıl göründüğümü unutmuştum; kirli, sarışın bir canavar topu.

Teyzem ve eniştemle birlikte Londra'ya taşındığımdan beri Birmingham'da ailemle olan hayatıma dair tek anım bile yoktu.

Fotoğraf albümü yoktu.

Zihin görüntüleri yoktu.

Hiçbir şey... yoktu.

Her şey evle birlikte yanmıştı. O gün hayatta kalmamın tek sebebi, içeride olmamamdı. O karanlık geçmişle aramdaki tek bağ kâbuslardı. Onlardan yavaşça kurtulduğumu sanmış olsam da bugün yanıldığımı fark ediyordum. Belki Dr. Khan'a geri dönmeliydim. Uzun süre önce, kâbusları durdurmayı başarmıştı. Yine de teyzemle eniştemi endişelendirmemek için Dr. Khan'ı son çare olarak düşünecektim.

Kim'e mesaj atmak için telefonumu cebimden çıkardım. Ancak bunun yerine, Aiden'ın sabahın altısında gönderdiği iki mesajı buldum.

Aiden: Rüyamda sen çığlık atana kadar dar amını becerdiğimi gördüm. Açıkçası odana girmeyi ve seni rüyamdaki gibi sikmeyi planlıyorum.

Aiden: Ah, bu arada günaydın, tatlım.

Kahrolası piç. Mesajlarına alışmaya başlıyordum. Bu defa ne tür bir ahlaksızlık göndereceğini merak ederek dört gözle onları beklemeye bile başlamıştım. Onun şeytan misali içeri dalmasını bekleyerek, birkaç dakika odamın penceresini izlemiş olabilirdim.

Ne? Aiden'dan her şeyi beklerdim. Gelmemişti.

Sadece bununla da sınırlı kalmamıştı, okuldayken o mesajlan hiç atmamış gibi davranıyordu. Ronan'ın hararetli konuşmasını dinlerken bu sabah Aiden'ın yanından geçtiğimde, bana zar zor bakmıştı. Ben içten içe erirken, o neden etkilenmeden kalıyordu?

Kafamı sallayıp Kim'e mesaj attım. Öğle arasını Kirian'ı arabayla almak için kullanmıştı.

Elsa: İşin bitti mi?

Kimberly: Annem müsait değilmiş, o yüzden Kir'i eve götürüyorum. Birkaç dakikaya orada olurum. Öptüm.

Elsa: Onun sevimli yanaklarını benim için öp.

Kim, Kirian'a açık ağızlı bir öpücük verirken çektiği bir fotoğrafı gönderdi. Gülümsedim ve masum, çocuksu hatlarına bakabilmek için fotoğrafı yakınlaştırdım.

Kimberly'ı yanıma çekip senden uzaklaştıracak bilgilere sahibim.

Aiden'ın sözleri karnıma saplanıp ağzıma mide bulandırıcı bir tat getirmişti. İşe yarıyordu. Tehdidi işe yarıyordu. Baştan

çıkarıp, bekleyip sonra saldırma planım, o lanet yemi yutmadığı için işe yaramamıştı. Aiden gibi birinin yemi yutacağına inanacak kadar aptaldım. Beni yemleyip kandıran oydu. Düşünebildiğim tek şey tehditleri ve yapabilecekleriydi.

Arkamda beliren varlıkla birlikte aniden irkilerek durdum. Xander telefonum düşmek üzereyken onu yakaladı. Vay canına, görünüşe göre refleksleri yerindeydi.

Telefonuma baktı, yüzü bir saniyeden fazla ifadesiz kaldıktan sonra gözlerinde beliren haylaz parıltıyla telefonumu bana uzattı. "Seni yakaladım, Frozen."

Xander'ın sarı saçlarının altın rengine, tonlarca kimyasalı karıştırarak bile sahip olamazdınız. Oldukça canlı ve bir o kadar da parlaktı. Kobalt mavisi gözleri de eklendiğinde, altın çocuk klişesinin vücut bulmuş hâli oluyordu. Aiden'ın aksine, onun insanları manipüle ettiğine şahit olmamıştım, yine de Kim'in hayatını hâlihazırda cehenneme çevirdiğinden başka Xander Knight hakkında ne biliyordum ki?

Üzerindeki forması oldukça düzgündü. Gömleğinin kolları dikkatlice ceketinin üzerine kıvrılmıştı, birinin onu giydirdiğini düşünmeden edemedim. Bir bakanın oğlu olduğu hesaba katılırsa, bu şaşırtıcı olmazdı.

Duvara yaslanıp usulca yolumu kapattı. "Neden benden kaçıyorsun?"

"Neden beni kovalıyorsun?" diye karşılık verdim.

"Sana söyledim. Senin için bir teklifim var."

"İlgilenmiyorum." Onun yanından geçip yoluma devam ederken arkamdan ilgisizce seslendi.

"Tüm bu zorbalık sona erecek."

Durup yavaşça arkamı döndüm. Xander'ın dudakları beni ikna ettiğini bilir gibi kıvrılmıştı. Çenemi kaldırdım. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Futbol takımının yıldızıyım. Benimle görülmen, bu şeyi durdurmak için yeterli olacaktır."

Sırt çantamın askılarını kavradım. Bu konuda haklıydı. Aiden'ın Kim'i kollarında tutarak, insanların onu zorbalık yapmasını durdurduğu gibi, Xander da buna bir son verebilirdi. Tek istediği 'onun' olmamdı. Bu altın bileti, karşılıksız sunduğunu düşünecek kadar saf değildim. Teklif ne kadar büyükse, bedel de o kadar büyük olurdu.

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Bakışları üzerimde gezindiğinde, kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Rüyanda görürsün."

Güldü, kahkahası uzun ve içtendi. "Üzgünüm, aşkım. Güzel olsan da tipim değilsin. Tercihim donarak ölmemekten yana."

O hâlde peşinde olduğu seks değildi. Şu işe de bakın. Artan merakımla birlikte, tamamen ona döndüm. "O zaman benden ne istiyorsun?"

"Sahte kız arkadaşım olmanı."

Çenem neredeyse yere değdi. "Ne?"

"Bilirsin işte, gerçek kız arkadaş değil. Yalnızca herkesin önünde rol yapacaksın."

"Sahte kız arkadaşın ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece neden öyle davranmamı istediğini soruyorum."

"Zorbalığı durduracak." Sırıttı. "İstediğin bu değil miydi?"

Gözlerimi kıstım. "Senin çıkarın ne olacak?"

"Bu neden umurunda ki? Son sınıfı huzur içinde geçireceksin."

"Cidden benden ne kaybedeceğimi bilmeden teslim olmamı mı istiyorsun?"

Eline kalbine götürdü. "Hiçbir şey kaybetmeyeceğine söz veriyorum."

"Hayır. Bana sebeplerinden bahset."

Her şeyden habersiz olmak, daha başlamadan kaybetmenin kesin bir yoluydu. Sessiz kaldığı sırada kaşlarını çatmıştı ve

bunu beni korkutmak için yaptığından emindim. Ters bakışlarına aynı şekilde karşılık verdim. "Bana söylemezsen, anlaşmayı kabul etmem."

Omuzları kaskatı kesilirken tekdüze bir tonla cevap verdi. "Birine haddini bildiriyorum."

"Kime?"

O anda kafama dank etti.

Geçen hafta, Aiden Kim'i kollarının arasına aldığında Xander fazlasıyla sinirlenmişti. Antrenman sırasında da hiçbir sebebi olmamasına rağmen ona karşı agresif davranmıştı. Yalnızca Ronan ve Cole ile beraberken yan yana durdukları dikkatimden kaçmamıştı.

"Bunu Aiden'ı kızdırmak için mi yapıyorsun?" Fısıltıyla bağırdım ancak yanımızdan geçen sınıf arkadaşımız bize kötü bakışlar atınca, ona biraz daha yaklaştım. Daha doğrusu, kötü bakışlar benim içindi. Kız, Xander'ın sayısız hayranlarından sadece bir tanesiydi. Ve bu bana, onun sahte kız arkadaşı olmayı kabul edersem nelerle karşılaşacağımı hatırlatmıştı.

Xander tek kaşını kaldırdı. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Pek sayılmaz ama..." Ona biraz daha yaklaştım. "Aiden'ın bana olan geçici takıntısını fazla büyütüyorsun. Beni umursamıyor."

Umursadığı üç şey vardı. Beni küçük düşürmek, bana hükmetmek ve beni iradesiyle şekillendirmek. Yalnızca beni mahvetmek istiyordu.

"Son iki yılda neden kimse sana çıkma teklif etmedi sanıyorsun?" Xander tek kaşını kaldırdı.

"N-ne?"

"Diğer kızların erkek arkadaşları var ama senin yok. Bunun sebebini hiç merak ettin mi?"

Dişlerimin arasından, "Diğer kızlar zorbalığa uğramıyor," dedim. "Onlara Öğretmen Orospusu denmiyor."

"Tüm mesele bu." Parmaklarını şıklatıp beni işaret etti. "Biyoloji öğretmenine sakso çektiğin dedikodusunu kimin çıkardığını düşünüyorsun? Öğretmen Orospusu olduğun dedikodusunu? Ve bulaşıcı bir hastalığın olduğuna dair diğer şeyi?" Parmaklarıyla saydı. "King ve King ve... ah, King."

Konuşamayacak kadar şaşırmış durumdaydım, ağzım ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Bunca yıl, Aiden'ın geri planda kaldığını sanıyordum. Zorbalığın, o gün herkesin önünde bana olan nefretini dile getirdiği ve herkesin ona duydukları sadakatle hareket etmesinden kaynaklandığını düşünüyordum. Görünüşe göre her şeyi planlamış ve gerisini yardakçılarının halletmesine izin vermişti.

Minimum çaba harcamış ve benzer sonuçlar elde etmişti.

Piç kurusu.

Kanım ısındı ve öfkeli bir hâlde hızla damarlarımdan akmaya başladı.

"Neden?" Bu kaygılı sesin kime ait olduğunu bile bilmiyordum.

"Bu onun rekabeti ortadan kaldırma yöntemi."

"Neden rekabeti ortadan kaldırmak istesin ki?"

"Bu konu beni aşıyor." Omuz silkti. "King'i hayatı boyunca tanıyordum, onun başka kimseden senden olduğu kadar büyülendiğini hiç görmedim."

Aiden böyle söylemişti, değil mi? Onun ilgisi normal, etiketlenebilir ya da alışılmış değildi. Yine de onun alışılmadık yöntemlerinin bedelini neden ödemek zorunda olan ben oluyordum? Öfke siyah, dipsiz bir okyanus gibi üzerime çöktü. Beynimin bir köşesinde, sinirliyken ani kararlar vermemem gerektiğini bilmeme rağmen bu fikri görmezden geldim.

"Anlaştık," dedim. "Sahte kız arkadaşın olacağım."

Aiden'dan intikam almanın, en yakın arkadaşıyla 'çıkmaktan' daha iyi bir yolu yoktu. Xander'ın neden bana yaklaştığı-

nı biliyordum. Aiden'ın tüm rekabeti 'ortadan kaldırmak' için yıllarını harcaması ve benim de bu çabayı Xander'ın kollarına atılarak boşa çıkarmam fikri, Xander'ın hoşuna gidiyordu. Çok aşağılık bir hareketti ama Xander'ı biraz sevmeme sebep olmuştu.

Psikopat krala başkaldıran herkesi severdim.

Xander bana kolunu uzatırken, dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlk gösterişimizi yapalım, sevgilim."

Kolumu isteksizce onunkine doladım. Bu benim karakterim değildi. Birinin sahte kız arkadaşı olmak bir kenara dursun, yalan söylemeyi bile sevmezdim. Öte yandan, Aiden en yakın arkadaşımı bana karşı kullanıyorsa, ona saldırmanın tek yolu onun en yakın arkadaşını kullanmaktı.

Göze göz.

Kana kan.

Savaşı başlatan oydu, bense sadece ayak uyduruyordum.

Kafeteryanın önünde ayaklarım sendeledi. Burada yemememin bir sebebi vardı ve bunun yemeklerin lezzetiyle alakası yoktu. Burası lise öğrencileri için lüks bir restoran gibiydi. Çalışanlar bile, saraydan fırlamış uşaklar gibi görünüyorlardı. Öğle arasında, REO'daki tüm öğrenciler burada toplanırdı. Burada bir şey olursa, herkesin hafızasına kazınırdı. Sosyal medyada paylaşılır, tüm okulun diline düşerdi.

Silver içeceklerini birilerinin üzerine dökmeyi alışkanlık hâline getirmişti ve geçen hafta, birinci sınıfa giden bir öğrencinin üzerine meyse suyu dökmüştü. Bu da haftanın konuşması olmuştu. Burada yemek yemiyor olmama rağmen, olay benim kulağıma kadar gelmişti.

"Rahatla." Xander'ın sakin sesi beni düşüncelerimden ayırdı. Sırıtıyordu. Onun için söylemesi kolaydı. Okulun popüler yıldızlarından biriydi, bir bakanın oğluydu. İlgi onun ikinci adıydı ve bundan zevk alıyor bile olabilirdi. Tüm bunlara şim-

di son verebilirdim ancak intikam ihtiyacı, evcilleştirilmemiş bir hayvan gibi yüzeyin altında kaynıyordu.

Bu defa acı çektiren ben olacaktım.

Vay canına. Bu korkutucu bir düşünceydi. Ben o insan değildim, acı vermeye ihtiyaç duymazdım. İhtiyacım olan tek şey adaletti. Evet. *Adalet.*

Derin bir nefes alarak, Xander'la birlikte kafeteryaya girdim. Gevezelik ve çatal bıçak sesleri havayı dolduruyordu. Bazı öğrenciler birbirlerine gülüyor, diğerleri hararetli konuşmalar yapıyor ve birkaç yalnız öğrenci de arkada oturuyordu. Attığım her adımla birlikte kalp atışlarım hızlandı. Şakaklarımı minik terler kaplamış, uzuvlarımı bir titreme ele geçirmişti.

Kafeteryanın ortasına geldiğimizde, sohbetler kesildi ve neredeyse herkesin dikkati üzerimizde toplandı. Bazıları arkadaşlarını dürterken, diğerleri alçak sesle mırıldanıyordu. İlgi odağı olmak, sırtımı kaskatı hâle getirmişti. Ancak Xander'ın beni nereye götürdüğünü anladığımda, kalbim artık yerinden çıkacak bir raddeye ulaşmıştı.

Orta masaya gidiyorduk. Futbol takımının masasına. Aiden'ın oturduğu masaya. Çatalını yarı dolu tabağında kayıtsızca hareket ettirirken, Cole'un söylediği bir şeye başını sallıyordu. Üzerinde okulun logosu olan formanın mavi ceketini giyiyordu. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi iliklenmemiş, bronz tenini ve sert kaslarını ortaya çıkarmıştı.

Ronan sandalyesinde yarı oturmuş, hararetli şekilde konuşurken takımın geri kalanı sessizce gülüyordu. İfadesiz suratıyla izleyen Aiden dışında herkes. Cole'un kahkahası, bizi fark etmesiyle söndü. Gözleri benden Xander'a, sonra da doğruca Aiden'a kaydı. Ancak onu uyarmasına gerek yoktu. Aiden, sanki altıncı hisse sahipmiş gibi yemeğini didiklemeyi bırakıp başını kaldırdı. Puslu bakışları beni bulduğunda, bir anlığına burada ne işim olduğuna anlam verememiş gibi şaşırmış göründü.

Sonra gözleri, Xander'ın kolunu tuttuğum yere kaydı. Böyle zamanlarda Aiden'ın hislerini gösteren bir yüzü olmasını diliyordum. Çatalını gürültüyle bırakıp ayağa kalkarken, ifadesizlik maskesi yüz hatlarına sıkıca bağlıydı. Sakince, fazla sakince, ağzını silip peçeteyi bıraktı. Güçlü ve kendinden emin adımlarla bize doğru gelirken kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Artık Xander'la olduğum için Aiden'ın beni insan içinde küçük düşürmeyeceğine inanmak istememe rağmen, ne yapacağı belli olmazdı.

Xander'ın yüzündeki sırıtış da hiç yardımcı olmuyordu. "Çok öfkelendi."

"Nereden biliyorsun?" Fısıltıyla karşılık verdim.

Bana tamamen ilgisiz görünmüştü.

"Sol gözündeki seğirme." Xander sırıttı. "Onun dışında her şeyi kontrol edebilir."

Xander kolumu onunkinden ayırdı ancak bu yalnızca kolunu omzuma dolaması içindi.

Sandal ağacı kokuyordu.

Aiden yumruğunu Xander'ın suratına indirmeden önce, düşündüğüm son şey buydu.

On Yedinci Bölüm

Xander'ın bedeni geriye doğru sarsılıp masaya çarparken, şaşkın bir sessizlik içinde onlara baktım. Birkaç kız cıyakladı. Diğer öğrencilerin nefesi kesildi. Ben şaşkına dönenler kategorisindeydim. Sırtım masalarından birinin kenarına çarptığında, dengemi sağlamak için sert ahşabı kavradım.

Aiden asla şiddet yanlısı biri olmamıştı. Bunu daha geçen gün söylemişti, değil mi? Daha akıllı oynamayı tercih ederim demişti, daha güçlü değil. O zaman neden şu anda en yakın arkadaşına yumruk atıyordu? Xander kendini toparlayamadan, Aiden sert bir yumrukla ona saldırdı. Onu ilk kez bu hâlde görüyordum.

Vahşi.

Hayvansı.

Kontrolden çıkmış.

Tamamen farklı bir Aiden gibiydi.

Xander Aiden'ı itip yüzüne bir yumruk indirmeden önce alaycı bir kahkaha attı. Aiden'ın alt dudağından kan fışkırmıştı. Yutkundum. Araya girmeli miydim? Bir şey yapmalı ya da bir şey söylemeli miydim? Benim yüzümden kavga ediyor falan değillerdi. Belki biraz payım olabilirdi, o kadar.

Yumruk sesleri dışında, kafeterya tamamen sessizliğe gömüldü. Diğer öğrencilerin hiçbiri tek kelime etmiyordu. Doğru

düzgün nefes aldıklarından bile şüpheliydim ve bu şaşırtıcı değildi. Aiden'la Xander, herkesin hatırlayabileceği bir zamandan beri yakınlardı. Kimse birbirlerine düşman olacaklarına ihtimal vermezdi. Bu kavga, yılın olayı olabilirdi.

Onlara yaklaşmaya cesaret edebilen sadece Cole ve Ronan oldu. Cole, Aiden'ı tutmaya çalışsa da tıpkı bir boğa gibiydi. Colu'u itip tekrar Xander'a saldırdı. Kaptanın işaretiyle futbol takımının kalanı da katıldı. Aiden'la Xander'ın birbirlerini öldürmesini engellemek için birkaç kişi daha dahil olmuştu.

İki öğretmenle beraber Koç Larson hızla içeri girdi, arkalarından ise... Kim geliyordu.

Öğretmenlere mi haber vermişti?

Koç, öfkeyle futbol takımına Aiden'la Xander'ı disiplin ofisine götürmelerini emrettiğinde öğrenciler arasında kontrolsüz mırıltılar başladı. İki öğretmen bile Aiden'la Xander'ın kavga etmesine şaşırmış görünüyordu.

REO kavgalarıyla ünlü olan bir okul değildi. Burası seçkinlerle, akademik olarak başarılı insanlarla doluydu. Rütbe, notlar ve para REO'da önemli olan tek şeylerdi. Şiddet, hiçbir zaman yönetim kurulunun endişe etmesi gereken bir şey olmamıştı. Özellikle de futbol takımının iki yıldızından.

Aiden dışarı çıkarken omzuma çarptı ve sert teması tenimi ürpertti. Sert, metalik bakışları beni bulduğunda, ahşap masanın sırtıma batmasına sebep olacak bir şekilde masaya doğru büzüldüm.

Önümde durduğunda, sol gözü seğirdi. Sıcak, işgalci nefesleri yüzümün yan tarafına değerken fısıldadı. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

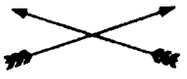

Aiden'la Xander öğleden sonraki derslere girmemişlerdi. Kafeteryada olanlar, herkesin yeni favori dedikodu konusuna

dönüşmüştü. Devamlı garip bakışların hedefi olsam da kimse benimle konuşma cesareti göstermedi.

Herkesin teorisi, Aiden'la Xander'ın takımdan geçici olarak uzaklaştırılmayı içerebilecek disiplin cezaları alacağı yönündeydi. Koç Larson'ın REO'nun iki yıldız oyuncusunu almasına izin vereceğine inanmakta zorlanıyordum ama yönetim kurulu, söz konusu şiddet içeren herhangi bir eylem olduğunda oldukça katıydı.

Zihnim, ürettiği pek çok teoriyle deliye dönmüştü. Evet, intikam almak istiyor, Aiden'ın bana yaptığı gibi ona acı çektirmek istiyordum ama ben böyle bir insan değildim. Diğerlerini incitmek bana kendimi iyi hissettiren türde bir şey değildi.

Canavar olmaları bir şeyi değiştirmiyordu.

Derste odaklanmak imkânsızdı. Aiden'la Xander'ın dönmesini bekleyerek kapıya bakmayı sürdürmüştüm. Gün bittiğinde ikisi de gelmemişti.

Sınıftan Kim'le beraber ayrıldık ancak ikimiz de tek kelime etmemiştik. Bana öğle arasından beri bakışlar atıyordu ve ben onun huysuzluğuna odaklanamayacak kadar endişeliydim. Otoparka ulaştığımızda yolumuzun Silver ve iki yardakçısı tarafından kesilmesiyle duraksadık.

Ah, hadi ama.

Böyle boktan bir günde, konuşmak istediğim son insanlar onlardı. Özel tasarım ayakkabılarını yere vurarak, sanki onun hizmetçisiymişim gibi bana tepeden bir bakış attı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, Frozen? Hiçten başka bir şey değilsin, biri olmaya çalışmayı bırak."

Dişlerimi sıkmama rağmen görmezden gelmeyi seçtim.

Zorbalara asla istediklerini vermeyin.

Silver'ın yardakçılarından biri arkamdan, "Buzdan kalene geri dönmelisin," diye seslendiğinde Kim onlara doğru hırladı. "Senin üzerine bir kar fırtınası yağdırmadan önce sesini kes."

Onu kolundan tutup Mini Cooper'ına doğru sürükledim. "Buna değmezler."

Silver arkamdan seslendi. "Sanırım senin pisliğini ben temizleyeceğim." Ses tonu sinir bozucu derecede sakin ve ukalacaydı. Söyleyeceklerini duymak istemesem bile arabaya koşup ondan kaçtığımı düşünmesine izin vermeyecektim.

Hiç kimse, beni kaçarken göremeyecekti.

Silver devam etti. "King gergin olduğu için onu ziyaret etmem ve gevşetmem gerekecek."

Hızla yolcu koltuğuna yerleşip kapıyı istediğimden daha sert şekilde kapattım. Nefes alışlarım sert ve düzensizdi, biri bana tokat atmış gibi kulaklarım çınlıyordu.

Gevşetmem gerekecek.

Aiden'ı kimin gevşettiği kimin umurundaydı ki?

Kim'in arabayı çalıştırırken sessiz kalması beni sevindirmişti ancak Silver ukala bir gülümsemeyle ekranında 'King' yazan telefonunu gösterirken, öfkem alevlenmişti.

Onu arıyordu.

Aiden onu arıyordu.

Eve dönüş yolculuğunun tamamı, sinir bozucu bir sessizlik içinde geçti. Göğsüme oturan yumruya rağmen, Kim'le aramızdaki bu gerginlikten nefret ediyordum.

En sonunda dayanamayıp sırt çantamın askısını kavrayarak, "Sorun ne, Kim?" diye sordum.

Tekrar yola odaklanmadan önce bana ters bir bakış attı. "Bunu sorması gereken benim. Yıllarca erkekleri başından savdıktan sonra, birdenbire Xander'la ilgilenmeye mi başladın?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Xander'la ilgilenmiyorum."

"O hâlde sadece gösteriş için mi onun koluna girdin? Yıllar sonra ilk defa kafeteryaya girmenin sebebi Xander'la gösteriş yapmak mıydı?" Konuşurken dudakları titriyordu. "Bekle bir dakika. Senin... bunca zamandır ona karşı hislerin mi vardı?"

"Kesinlikle hayır."

"O zaman sorun ne? Yıllardır bana zorbalık yaptığını biliyorsun! Eminim en yakın arkadaşının zorbasıyla çıkmayacağın arkadaşlık kurallarında bir yerlerde yazılıdır."

Söylediklerine inanamayarak, alev almış suratımla ona baktım. Şu anda mantıklı taraf olmak çok zordu. "Peki bu arkadaşlık kurallarında, en yakın arkadaşının zorbasına sarılıp göğsünde ağlamaman gerektiği de yazıyor mu? Bu kurallar, beni açıkça rahatsız ettiği hâlde, onun yanında dostça davranmana izin veriyor mu?"

Kim'in dudakları aralandı ve frene basarak arabayı yolun kenarında durdurdu. Kim bir sürücünün bağırıp korna çalmasına aldırış etmeden direksiyonda çılgınca bir ritim tutmaya koyuldu. "O hâlde bütün mesele bu mu? Bunun için benden intikam mı alıyorsun?"

"İntikam almıyorum."

"O zaman ne?" Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Xan'den bahsediyoruz, Ellie. Onunla olamazsın... *lütfen*?"

"Birlikte değiliz. Zorbalığı durdurmak için bir numara, oyun. Yapabiliyorken onları kullanmamı söyleyen sen değil miydin?"

"Ah."

Araba bir anlığına sessizliğe gömüldü. Pencereden, karşıdan karşıya geçen anaokulu çocuklarına baktım.

"King'le ben sandığın gibi değiliz." Kim'in sesi daha yumuşaktı.

Mağlup bir ses tonuyla cevap verdim. "Aramıza girdiğini görmüyor musun, Kim?"

"Buna izin vermeyeceğim. Aptal değilim, ihtiyacım olan bilgiyi alır almaz ondan uzaklaşacağım."

"Ne bilgisi?"

Direksiyonda ritim tutmaya devam ediyordu. "Emin ol-

duğumda sana söyleyeceğim. Demek istediğim, seni asla incitmeyeceğime söz veriyorum, Ellie. Ben görünmezken beni gören sendin, bunu asla unutmayacağım."

Bedenimi ona çevirdiğimde, yaşlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Ben de seni asla incitmem, Kim. Bu kahrolası okula geldiğimden beri başıma gelen en güzel şeysin."

Kim, sıkı bir tutuşla kollarını bana doladı. Ben de ona sarılırken yumuşak, çiçekli parfümünün kokusunu içime çektim. O teklif edene kadar sarılmaya ihtiyacım olduğunun farkında değildim.

Geri çekildiğinde, gözleri yana kaydı sonra benimkilerle buluştu. "Xander senden neden sahte kız arkadaşı olmanı istedi?"

"Emin değilim, sanırım Aiden'ın geçen hafta sana sarılmasının ve o zamandan beri sana olan tavırlarından dolayı intikam almak istedi."

Dudakları aralanırken, gülümsemesini bastırdı. "Gerçekten mi?"

"Neden mutlu olmuş gibi görünüyorsun?"

"Mutlu değilim!" Ağzını sıkıca kapattı.

"Kesinlikle öylesin!" Kolunu parmağımla dürttüm.

Kıvranıp ofladı ve umursamaz bir ifadeyle elini savurdu. "Sen ve King, ha?"

Adını duymamla birlikte göğsüm sıkıştı. "Ben ve King, ne?"

"Hadi, Ellie. Daima sakin olan King'in ilk kavgasının sebebi sensin."

Başımı salladım. "Yalnızca Xander'la bazı sorunları var."

"Evet. Xander'ın sana dokunmasıyla ilgili sorunları var. Onun kontrolü kaybettiğini hiç görmedim, annesi öldüğünde bile."

"Annesi öldüğünde orada mıydın?"

Bayan King'in hayatta olmadığını bilsem de yokluğunun

Aiden'ın hayatında nasıl bir rol oynadığını hiç merak etmemiştim. İnsanların psikolojik sorunları, her zaman ebeveynlerine dayanırdı. Dünyanın en ünlü psikopat katillerinin genellikle anneleriyle sorunları vardı.

"Elbette," diye cevapladı. "Komşu olduğumuzu biliyorsun."

Haklıydı, bunu bazen unutuyordum.

"O zaman kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"Belki yedi? En azından ben öyleydim. Ölüm sebebi hastalığıydı ama..."

"Ama ne?"

Kim bana çok önemli bir sır veriyormuş gibi sesini alçalttı. "Söylentilere göre, asıl ölüm nedeni intiharmış ama King Enterprises bunu hastalık olarak yansıtmış."

"Neden?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum ama hisselerden dolayı falan olabilir," dedi.

"İntihara meyilli miydi?"

"Sanmıyorum. Alicia teyze çok tatlı ve sevecen bir kadındı. Aiden'ı sevdiğini ve ona karşı aşırı korumacı davrandığını hatırlıyorum ama bu Jonathan amcanın pek hoşuna gitmezdi. Zavallı Aiden, annesi öldüğünde orada bile değildi."

Koltuğumda öne eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yaz kampına gitti ve döndüğünde annesi ölmüştü. Cenaze esnasında gözlerinde beliren boş bakışı hâlâ hatırlıyorum. Hâlâ tüylerimi ürpertiyor... Biliyor musun, o gün ağlamadı. Tüm tören boyunca, tek bir kelime etmeden sadece babasının yanında durdu."

Midem anlamlandıramadığım bir hisle kasıldı. Uzaktayken annesini bu kadar genç bir yaşta kaybetmek, yıkıcı olmuş olmalıydı. Ebeveynlerimi hatırlamamama rağmen bazen, sanki dün olmuş gibi kayıplarını hissediyordum.

Kim beni eve götürdükten sonra akşamın geri kalanını

ders çalışarak geçirmiştik. Daha sonra da teyzem gelene kadar birkaç bölüm Lucifer izleyerek vakit öldürdük. Bir süre sonra Kim, Kirian'a ödevinde yardım etmek için evine gitmişti. Sürekli kardeşi bir baş belasıymış gibi davransa da gün içinde mutlaka onu düşünüyordu. Kim'in babası, zamanının çoğunu Brüksel'de geçiren bir diplomattı ve nadiren evde olurdu. Annesi, genellikle stüdyosuna kapanan ünlü bir sanatçıydı. Bu yüzden Kirian sekiz yıl önce doğduğunda, Kim yetişkin olmak zorunda kalmıştı. Yalnızca Kirian'ın ablası değil, aynı zamanda annesi, babası ve en yakın arkadaşıydı. Her zaman, onun büyürken hissettiği boşluğu hissetmesini istemediğini söylerdi.

Teyzem geldiğinde birlikte akşam yemeğini hazırladık, onun anlattıklarını pek dinleyemesem de kendi günümden bahsetmiştim. Dikkatim dağınıktı.

Teyzem şüpheci bir tonla, "Telefonunda bir şey mi var?" diye sordu. Son bir saat içinde milyon kez telefonumu kontrol etmiştim.

Zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim. "Hiç, hiçbir şey."

Hiç bildirim yoktu. Aiden, geceleri attığı mesajlardan bir tane bile göndermemişti.

Onu gevşeteceğim.

Silver'ın sesi, bir ilmek gibi boynuma dolandı. Parmaklarım titriyor, ellerimi yeni yıkamış olmama rağmen kirlilermiş gibi hissediyordum. Ellerimi lavaboda suyun altına tuttum ancak teyzemin beni izlediğini fark edince geri çekildim. Sadece endişeli olduğum durumlarda ellerimi yıkama konusunda takıntılı olduğumu biliyordu.

Dikkatini dağıtabilme umuduyla, "Ben markete gidiyorum," deyiverdim.

"Ne için?"

"Tamponlarım bitti." Aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

"Ama regl değilsin, canım."

"Birkaç güne olacağım. Hazırlıklı olmayı sevdiğimi biliyorsun." Çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Elsie."

"Efendim?" Omzumun üzerinden dönerek cevap verdim.

Blair Teyze elindeki banknotu salladı. "Parayı unuttun."

"Doğru," diyerek beceriksiz bir gülümsemeyle parayı ondan aldım.

"Ayrıca üzerine bir kazak giy. Dışarısı soğuk."

Kapı eşiğinden, "Tamam, teyze," diye seslendim.

"Çabuk dön."

Ayağıma geçirdiğim babetlerle, üzerinde 'Evde Rahat' yazan siyah, pamuklu elbisemin üzerine ince bir kazak giydim. Elbise, dizlerimin üzerinde bitiyordu ve büyük beden bir tişörtü andırıyordu.

Evden çıktığım anda yağmurun ilk damlaları burnuma ve kirpiklerime düştü. Şemsiye için eve geri girebilirdim ama bunun yerine, kontrolü bacaklarıma bıraktım. Boş, ışıklı sokaklarda olabildiğince hızlı bir şekilde koşmaya başladım. Gecenin soğuğu yüzüme çarpıyordu, yağmur sayesinde saniyeler içinde sırılsıklam olmuştum. Ancak yeterli değildi. Göğsümde bir ağırlık vardı ve boğucuydu. Beni temiz havadan mahrum bırakıyordu. Aldığım her nefesle kirli ve ahlaksız hissetmeme engel olamıyordum.

Kirli ve ahlaksız hissediyordum. Beni temizleyebilecek tek şey, üzerime yağan yağmur ve koşmaktı.

Ancak... temizlemiyordu.

Zihnimin bir köşesinde, Silver'ın Aiden'ı *gevşettiği* görüntüler, bir porno gibi oynuyordu. Mesaj atamayacak kadar meşgul olmasının sebebi bu olmalıydı. Gözlerimi kapatarak görüntüleri kafamdan atmayı denedim. Silver ve Aiden birbirleri için yaratılmışlardı. Onları ve okul sonrası yaptıkları şeyleri umursamıyordum.

Eğer kaprisleriyle ilgilenecek biri varsa, neden onun olmamı istemişti? Aşağılık herifin tekiydi. Markete vardığımda, birkaç tampon ve şemsiye aldım. Geri dönerken de yağmurda koşmayı tercih ederdim ama teyzemin bu konuyla ilgili canımı sıkacağını da biliyorum.

Kalbimdeki tuhaf histen bahsetmiyordum bile. Boş yere onu zorlamayacaktım.

Evimizin köşesini dönmek üzereyken karşıma camları filmli, siyah bir Mercedes çıkmıştı. Bir elimle marketten aldıklarım, diğeriyleyse şemsiye tutarken göğsüm panikle sarsıldı ve kalan yolu koşmaya başladım. Sanırım marketten beri arkamdaydı.

En yakın giriş arka tarafta olduğu için o yöne doğru koştum ancak köşeyi dönmemle, güçlü bir elin ağzımı sarması bir oldu. Ağzımdan kaçan cıyaklamayla, elimdekileri yere düşürdüm. Çığlığım, dudaklarıma kapanan el tarafından bastırılmıştı.

İleri doğru çekildim. Tökezlerken, yanağım arabanın kaputuna yapıştı. Sıcak nefesi kulağıma çarpmadan önce, kokusunu tanımıştım.

"Bedelini ödeme zamanı, tatlım."

On Sekizinci Bölüm

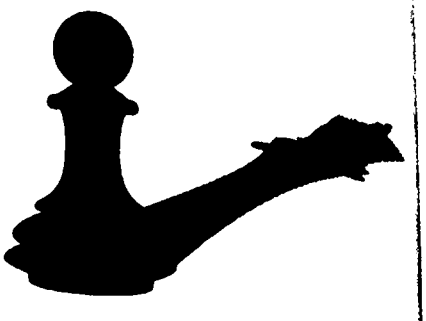

"A-Aiden?"

Kalbim göğsümde hızlandı ve arabanın kaputuna karşı düzensizce atmaya başladım.

Onun arabasına karşı. Köşeden gelen loş ışık pek fazla görmeme izin vermese de onu *hissedebiliyordum*. Yağmurla karışan temiz, eşsiz kokusunu soluyunca onu hissetmemek imkânsızdı. Onun için daima beslediğim o tuhaf farkındalıkla karnımın alt kısmına bir ağrı saplandı. O lanet farkındalık, vücudumu terk etmeyi reddeden ve tedavisi olmayan bir hastalık gibiydi. Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya çalışsam da yanağımı tekrar ıslak kaputa yapıştırmıştı.

"Ne yapıyor-"

Sertçe saçımı avuçladı. "Kahrolası çeneni kapa, Elsa."

Saç derimi sızlatan acı ve beni zorla soktuğu pozisyonun rahatsızlığıyla sızlandım. Hareket etmeye çalıştıkça, arabanın soğuk, ıslak metali karnıma batıyordu. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda, beni saçımdan tutup yukarı çekti. Artık kararmış gözlerine bakıyordum.

Üzerindeki düz siyah tişört sırılsıklamdı, kaslarını ikinci bir deri gibi sarmıştı. Yağmur damlaları sert yüzünden, güçlü çenesine ve Xander'la kavgasından dolayı dudağında oluşan şişlikten aşağı doğru kayarak minicik birikintiler oluşturuyordu.

Öfkeli görünüyordu.

Hayır. Öldürücü görünüyordu.

Sebebi karanlık, yağmur ya da ıssız sokaklar olabilirdi ama tenime bir dehşet ürpertisi yayıldı. Bu Aiden'ın gerçek hâliydi. Ruhsuz, duygusuz psikopat.

"Şşş, tek kelime etme." Sol gözü seğirdi. "Şu anda beni test etmek istemezsin."

Dudaklarım titriyordu ve bunun sebebi soğuk ya da yağmur değildi.

"Teyzem yukarıda." Onu tehdit etmeye çalışıyordum. "Aşağı inecektir."

Dudakları kulağıma değerken zalim bir tonda fısıldadı. "O zaman neden çığlık atmıyorsun?"

Ben buna kafa yoramadan, dişlerini kulağıma geçirdi. Sertçe. O kadar sert ısırmıştı ki bir anlığına beni yemek istediğini düşündüm. Çığlık attığımda eli dudaklarıma kapandı ve sesim boğuk, kaygılı bir fısıltıya dönüştü. Gece yarısı kaçırılan kurbanların çıkardığı türden bir sesti.

Karanlık, tüyler ürpertici bir sesle, "Ellerindeki kanı seviyor musun?" diye sordu.

Zihnimde beliren görüntü karşısında sırtım kaskatı kesildi.

Ellerimdeki kan.

Saçımdaki.

Benim-

"Xan'ı bugün öldürseydim, bunun sorumlusu sen olurdun."

Eline doğru mırıldandım ama bu sadece saçımdan daha sert çekmesine sebep oldu. "Birisi sana dokunduğunda cinayete meyilli hissettiğimi biliyor musun? O lanet numaranın sebebi bu mu?"

Kafamı salladım, gözlerime dolan yaşlar yağan yağmurla karışıyordu. Tanrım. Psikopat, hasta, orospu çocuğunun tekiydi. O hâlde neden mücadele etmiyordum?

Kahrolası savaş, Elsa. Sen bir savaşçısın.

Uzuvlarıma hareket etmeleri için ne kadar yalvarırsam yalvarayım kilitlenmiş gibilerdi.

"Cevap ver."

Anlaşılmaz bir ses mırıldandım. Ağzımı kapatırken nasıl cevap vermemi bekliyordu?

"Eğer çığlık atar ya da savaşırsan, tüm mahalle adımı öğrenene dek seni arabaya karşı beceririm. Beni anlıyor musun?"

Yutkundum ve bir kez kafamı sallayarak onu onayladım. Elini ağzımdan çekmesine rağmen yine de ensemdeki güçlü tutuşu beni arabanın kaputuna yapıştırdı.

"Kim'i bana karşı kullanıyorsun." Kelimeler ağzımdan bir soluk gibi dökülmüştü. Sesim boğuk, kabaydı. "Senin arkadaşını da sana karşı kullanmaya karar vermem çok mu şaşırtıcı?"

"Hmm. Belki tüm o arkadaşlardan kurtulmam gerekiyordur."

Soğukkanlı ses tonu kulaklarımda çınladı. O... ciddiydi. Kim benim için çok önemli bir insan olabilirdi ama Aiden'ın arkadaşlarına karşı böyle duygular beslemediği ortadaydı. Planlarına karşı herhangi bir tehdit oluşturduklarında, onları kullanıp bir kenara atabilirdi.

Onları bir hiçe dönüştürmekten çekinmezdi. İnsanların duygularını tamamen hiçe sayması korkutucuydu.

Hayır. Dehşet verici demek daha doğru olurdu. Daha da korkunç olansa, onun gibi birinin bana karşı hastalıklı bir takıntı beslemesiydi.

"Hakkımdaki tüm o dedikoduları sen başlattın." *Kapa çeneni. Sesini kes, onu kışkırtma.* Kendimi ne kadar azarlarsam azarlayayım sözler ağzımdan bir zehir gibi dökülmeye devam etti. "Senin yüzünden sürtük olarak etiketlendim. Kimsenin bana yaklaşmamasının sebebi sensin."

"Ve bu böyle devam edecek." Yüzlerimiz birbirine çok yakındı, öyle ki birbirimizin nefeslerini solur durumdaydık. "Nedenini biliyor musun, tatlım?"

"Neden?" Mırıldandım.

"Çünkü sen daima bana aittin. Yalnızca o zamanlar bunu bilmiyordun."

Elbisemi yukarı sıyırdı, hava çıplak baldırlarıma çarparak bedenimdeki tüm tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. İç çamaşırımı indirip beni çıplak, yağmura ve acımasız bakışlarına maruz bırakırken, gözlerimi yumdum.

"Madem istediğini alacaktın, o zaman neden senin olmamı istedin? Bu, bir tür akıl oyunu muydu? Numara mıydı? Bana yaptığın herhangi bir şeyde söz hakkım olduğunu düşünerek boş bir umuda tutunduğumu görmek seni tahrik mi etti?" Kelimeler dudaklarımdan boğuluyormuşum gibi dökülmüştü. Sesim o kadar duygusal, o kadar öfkeliydi ki yağmur damlalarıyla birlikte, gök gürültüsü gibi çatırdadığını hissediyordum.

"Sana söyledim. O senin ilk hamleyi yapma şansındı ama haklıydım. Sen nezaketten hoşlanmıyorsun. Senin istediğin iradenin elinden alınması, değil mi?"

"Üzerimden çekil, seni hasta piç."

"Sen de benim gibi hastasın, tatlım. O kadar ıslaksın ki kokusunu alabiliyorum."

Parmağını içime soktu, hiçbir dirençle karşılaşmadığında kulaklarım utançla ısındı. Baskı yoktu. Hiçbir şey yoktu. Parmağı sanki hep ait olduğu yerdeymiş gibi kadınlığımın sıkı kaslarının arasında yerini buldu. Tanıştığımız ilk andan beri üzerimde hakkı varmış gibi dokunuyordu bana.

"Benim hâkimiyetim altında olmak seni tahrik ediyor." Bir parmağını daha içeri iterek inlememe sebep oldu. "Benim merhametime kalmış olmak, seni sırılsıklam ediyor."

Kaputa karşı kafamı sallasam da ensemdeki güçlü tutuşu hareket etmemi zorlaştırıyordu.

"Bunu şimdi kabul etmek zorunda değilsin ama edeceksin..." Parmaklarının dokunuşu ilkeldi. "Eninde sonunda."

Gözlerim geriye kayarken, ağzımdan yüksek sesli bir inlemenin çıkmasını engellemek için elimle dudaklarımı kapattım.

Aiden durmadı. Beni parmaklarıyla değil de aletiyle beceriyormuş gibi içimdeki hareketleri sert ve hızlıydı. Her acımasız darbesiyle bedenim kaputtan yükseliyordu. Soluğum kesilmişti, nefes nefeseydim ve inliyordum. En kötüsü de bunların hiçbirine engel olamıyordum.

Yağmurun altında, halka açık bir yerde ve teyzemin her an mutfak balkonundan bakabileceği bir alanda olmamıza rağmen, duramıyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu beni daha da tahrik ediyordu. Alev alevdim, yağmur neredeyse tenimde buharlaşacaktı. Bana sahip oluyor ve beni bu yabancı, korkutucu versiyonuma dönüştürüyordu.

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vermeyeceksin. Anlıyor musun?"

Şeytani parmakları tarafından tüketilirken, sözlerine aldırışedemeyecek bir noktadaydım. Karnımın alt kısmında acımasız, yıkıcı bir şey birikiyor, parmaklarının ritmiyle birlikte çarpışıp parçalanıyordu.

O dalgayı hissedebiliyordum. Bir adım ötemdeydi. Daha önce kendimi orgazmın eşiğine yaklaştırmış olsam da getireceği yoğunluktan korkarak kendimi sürekli son anda durdurmuştum. Şu anda, istesem de durmam mümkün değildi.

İradenin elinden alınması hoşuna gidiyor, değil mi?

Sözleri, kadınlığımın duvarlarında şiddetli bir his uyandırıyordu. Tanrım. Benim sorunum neydi böyle?

Klitorisime bir fiske atarken, "Evet de," diye emretti. Ne kadar bastırmaya çalışsam da dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı ve böylece ensemdeki tutuşu sıklaştı. "Evet de yoksa dururum."

Söylediklerini kanıtlamak ister gibi ritmini yavaşlattı ve

gözlerim irileşirken sızlandım. Hayır. Duramazdı. Bu defa bunu yapamazdı. Boşalmak üzereydim. Neredeyse.

"Ben... ben..."

"Kahretsin, *söyle* şunu." Parmakları içime daha hızlı girip çıktı ve göz kapaklarımın ardında yıldızlar belirdi.

"Evet!" Güçlü bir hisle sarsıldığımda çığlık attım ve bir şey söylemek için dudaklarımı aralamama rağmen, dudaklarım 'O' şeklinde kaldı ve tek bir kelime bile edemedim.

Benden konuşma yeteneğimi çalmıştı.

Nefes alma.

Düşünme.

Şiddetli dalganın pençesinden kurtulamıyordum. Tam olarak kendime gelememiştim. Parmaklarını içimden çıkardığında bile bu hisle sarsılmaya devam ediyordum.

Islaklığımla parlayan parmaklarını ağzıma sokmadan önce, "Aç," diye emretti.

Kafamı salladım, itiraz etmek için dudaklarımı aralasam da bu fırsatı, iki parmağını da ağzıma tıkmak için kullanmıştı.

"Parmaklarımdan kendini tadabiliyor musun, tatlım?" Dudaklarımı aşıp parmaklarını dilimin üzerinde gezdirdi. Ağzım sulanmıştı ama tek yapmak istediğim utançla başımı sallamaktı. Ben tek kelime dahi edemeden, kadınlığım kasılarak yanıt verdi.

"Em."

Bir köpek gibi salya akıtmamak için itaat ederek parmaklarını emdim. Onda kendimi tatmak garip, beden dışı bir deneyimdi. Ancak durmadım. Duramadım.

Az önce bana yaşattığı histen sonra, dilim bir şeyleri açıklığa kavuşturmak ister gibiydi.

Aiden parmaklarını ağzıma soktuğu hızla geriye çekerken, beni sersemlemiş bir hâlde bıraktı. Hâlâ arabaya yaslıydım ve sert, düzensiz nefesler alıyordum.

O esnada beni şok eden bir şey yaptı.

Burnuma nazik bir öpücük kondurdu. Gözleri kararmış olmasına rağmen, bakışları netti. "Uslu kız."

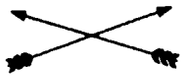

Haftanın geri kalanında Aiden da Xander da okula gelmemişti; çünkü ikisi de uzaklaştırma almıştı. Koç'un kendine özgü bir disiplin yöntemi benimseyerek onları uzaklaştırma cezaları bitene kadar özel bir kampa aldığına dair söylentiler vardı. Hiçbir koç, iki yıldız oyuncusunun birbirinin boğazına sarılmasını istemezdi. Özellikle de mezun olmalarına ramak kalmışken.

Ben mi? Yalnızca Aiden'dan uzak kaldığım için mutluydum. O yağmurlu gecede parmaklarına boşaldıktan sonra, aslında bu uzaklıktan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Aramızda bir kıta olmasına ihtiyacım vardı.

Ona nasıl teslim olabilirdim? Tüm bunlar bir kenara, nasıl parmaklarına boşalabilirdim?

O hasta bir canavardı ve beni sadece incitecekti.

Yok edecekti.

O hâlde neden o geceyi aklımdan atamıyordum?

Aiden, hâlâ bana ne yapmayı düşündüğüyle ilgili müstehcen mesajlarını atmaya devam ediyordu. Mesajlar gün geçtikçe, daha kaba ve yasaklı bir hâle geliyorlardı. Onları asla teyzem ve eniştemin önünde okumuyordum.

O piç beni mahvediyordu ve bunu durdurmamın hiçbir yolu yoktu. Teyzemle eniştem hafta sonu çalıştıkları için, pazar günü Kim'de yatıya kalmaya karar vermiştim. Birkaç güne matematik sınavımız vardı, bu yüzden vaktimizin birazını ders çalışmaya ayırıyorduk.

Kim'in evi, şehrin nezih tarafındaydı. Mahalleleri neredeyse para diye bağırıyordu, aristokratlar ve sonradan zengin olmuş insanlarla doluydu. Kim'in yatak odasında durup bal-

kondan dışarı baktım. Xander'ın evi, onunkinin tam karşısındaydı. Zorbasıyla komşu olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum. Aiden'ın eviyse sokağın aşağı tarafındaydı. Kocaman, heybetli ve... cansızdı. Kimsenin girip çıkmadığı bir yerdi.

Aiden hâlâ kampta olmalıydı ve bu umurumda değildi.

Telefondan Coldplay'in *Yellow* şarkısını açmıştım, Kim dolabını karıştırırken şarkıyla birlikte mırıldanıyordu.

Biraz peynirli makarna yedikten sonra, Kirian'ı yatağına yatırdık. Kim'in annesi, stüdyosundaydı ve sıradaki başyapıtının peşinde koşarken rahatsız edilmemesi gerekiyordu. Kir'se, pazar randevularını Kim ve benimle geçirmekten oldukça mutlu görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda ona odaklandım, tüm kıyafetleri yatağın üzerine fırlatılmıştı.

"Ronan, bu hafta sonu bir parti veriyor. Az önce mesaj attı."

Ronan ne zamandan beri ona mesaj atıyordu?

"Gerçekten Ronan'ın partisine gidecek misin?"

"Bu son senemiz, Ellie. Bir daha yaşayamayacağız." Sırıttı ve sahte tüyden yapılmış bir fularla poz verdi. "Hadi, bir şeyler seç."

"Pas. O partilerle ilgilenmiyorum."

"Frozen olmayı bırak da gidelim."

"Hayır."

"Bir gün seni ikna etmeyi başaracağım."

"Asla, seni şeytan."

Pijamalarımı giymek üzereyken telefonum titredi ve ekranda Aiden'ın adını gördüğümde nabzım hızlandı.

Aiden: Hadi görüşelim.

Sanki sesini duyabiliyormuş gibi neredeyse patronluk taslayan tonunu hayal edebiliyordum. Görünüşe göre kamptan dönmüştü.

Aiden: Seni özledim.

Göğsümde bir şey öylesine sert sıkışmıştı ki neredeyse acıyla kıvranacaktım. Nasıl o sözleri bu kadar kolay söyleyebilirdi? Nasıl beni bu kadar kolay sarsabilirdi?

Aiden: Senin de beni özlediğini biliyorum. Söylemene gerek yok.

Kibirli piç.

Ve hayır, onu özlemiyordum. Kim işkencecisini özlerdi ki?

Zorbasını.

Kâbusunu.

Aiden: Ee? Benimle görüşmeye geliyor musun yoksa doğaçlama mı olmasını istersin?

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmasa yoktu ve benim için iyi şeyler ifade ettiğini düşünmüyordum.

Elsa: Sakın.

Cevap vermedi.

O kahrolası psikopata da umurumda olduğunu ona gösterdiğim için kendime lanetler yağdırıyordum. Bakışlarım Kim'e kaydı. Aiden kamptan çıktıysa, Ronan'ın partisine gidiyor olmalıydı, değil mi?

"Kim." Telefonumu yatağa fırlatıp ona doğru yürüdüm. "Gitmezsen seninle Kore pembe dizilerini izlerim."

İki elbise çıkarmadan önce kahkaha attı. "Onu döndüğümüzde yapabiliriz."

Kahretsin.

"Xander kamptan dönmüş," deyiverdim. "Partide onunla karşılaşmak istemezsin, değil mi?"

"Xander gidip kendini becerebilir." Dudakları meydan okurcasına kıvrıldı. "Artık onun hayatımı mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Siktir. Görünüşe göre bu gece partiye katılmam gerekecekti.

Bu gece partiye katılmam gerekiyor gibi görünüyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Kim'le birlikte arabasından inip Ronan Astor'un devasa evine yürürken, kendime sadece Kim için burada olduğumu söyleyip duruyordum. Xander Knight'ın olduğu bir partide onu yalnız bırakmamın imkânı yoktu.

Peki ya içten içe?

Karnımın alt kısmını kesip tırmalayan kahrolası farkındalık hissi bana kendimi sınırda hissettiriyordu. Yağmurda beni arabasının kaputuna dayadıktan sonra olanların ardından Aiden'i ilk kez görecektim. Herkesin bizi görebileceği bir yerde, bana şiddetli bir orgazm yaşatmasından sonra. O anda herkesin *beni* görebileceği bir yerde.

Teyzem dışarı baksaydı ne olurdu? Peki ya eniştem eve dönseydi? Ya komşulardan biri oradan geçseydi? Aiden'a karışmak, asla kışkırtılmasını istemediğim taraflarımı kışkırtıyordu. Çünkü o anda, düşünebildiğim tek şey içimden çekip çıkardığı duygunun peşine düşmekti.

Tanrım. Ondan nefret ediyordum.

Ronan'ın malikânesinin ön kapısından girerken, Kim'in gözlerinde heyecan parıltıları vardı. Müziğin yüksek sesi içeri girmememize rağmen, duvarların arkasından duyuluyordu. Üniforması ve gergin gülümsemesiyle Downtown Abbey'den* fırlamış gibi görünen bir uşak, bizi karşıladı.

* 2010 yapımı, 1900'lü yıllarda yaşayan İngiliz bir aileyi konu alan dizi. –ç.n.

Ronan bir lordun oğlu olsa da uşaklar ve hizmetçiler, bir gencin partisi için çok fazlaydı. Ailesinin, çalışanları Ronan'ın sonu gelmeyen partilerinde hizmet etmeye zorladıklarını hayal ederken dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Neredeyse REO'daki herkes buradaydı. Onları üniformalarını çıkarmış, gülüp içerken ve popüler bir pop şarkısı eşliğinde birbirlerine sürtünürken görmek tuhaf gelmişti. Bu, onlar için normal bir pazar gecesiydi. Kim'le ben dışında onların etrafında olmaktan kaçınan kimse yoktu. İki yıl boyunca, hiçbir zaman tüm bu gençlik ortamını kaçırıyormuş gibi hissetmemiştim.

Öte yandan Kim, daima bu partilerden kalbimi sıkıştıran belli bir hüzünle bahsederdi. Benim aksime, o normal bir gençlik hayatının özlemini çekiyordu. Üniversiteye gitmeden önceki bu son gösteriyi kaçırmak istemiyordu. Sırf bu ortam bana göre değil diye onun umutlarını öldürmeyecektim. En iyi arkadaşlar bunu yapardı, değil mi? Arkadaşları için konfor alanlarını terk ederlerdi.

Kim, bana dar kot pantolon ve sürekli sağ omzumdan düşüp duran bir askılı vermişti. Kilo verdiği için, yeni bedeni bana biraz sıkı gelmişti, pantolonun içinde patlayacak gibi hissediyordum. Yüzüm makyajsızdı ve saçlarımı tepede gevşek bir atkuyruğu hâlinde toplamıştım.

Kim ise minyon bedenini saran ve dekoltesini belli eden pembe bir elbise tercih etmişti. Topuklu ayakkabı bile giymişti, saçları açıktı.

Tüm yolları deniyorduk.

Bunlar benim değil, Kim'in sözleriydi.

Kim uşağın tepsisinden bir içki kaparken, hoparlörden Thirty Seconds To Mars'ın *Dangerous Night* şarkısı yankılanıyordu.

Ona döndüm. "Gergin misin? İstersen eve gidebiliriz."

"Hayır!" Güldü. "Artık kaçmayacağımıza karar vermiştik, unuttun mu?"

"Bazen kaçmak iyidir. Bilirsin, kendini korumak için."

İçkinin yarısını tek dikişte bitirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Bu kadar güçlü davranmayı, Ellie! Keşke senin soğukkanlılığına sahip olsaydım."

Cevap vermeden önce omuz silktim. "O kadar da soğukkanlı değilim, Kim. Yalnızca hislerimi dışa vurmuyorum."

"Vurmuyor musun?"

Görüşümün kenarında karanlık bir figürü fark ettiğimde, damarlarımdaki kan buza dönüştü.

Kan.

Çok fazla kan.

Damarlarında çelikten bir kan akıyor. Onu utandırmayacaksın.

Kafamda yankılanan ses, bir iblise ait gibiydi. Parmak uçlarım karıncalanıp buz kesmişti. Onları ovarak temizleme dürtüsü, beni bir doz için yanan uyuşturucu bağımlısı gibi ele geçirdi.

O esnada üzerimde hissettiğim gözlerle, tuhaf bir ürperti omurgamdan aşağı süzüldü. Boş, cansız gözler.

İzliyorlardı.

Beni almaya geliyorlardı.

Beni yiyeceklerdi.

Kaç, Elsa!

ŞİMDİ!

"Elsa?"

Bakışlarım, yüzümün önünde elini sallayan Kim'e kaydı.

"Ha?"

"Dalıp gittin." Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Dudaklarımda zoraki bir gülümseme belirdi. "Yalnızca tuvaleti kullanmam gerek. Hemen dönerim."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla uzaklaştım ve uşaklardan birinin yardımıyla tuvaleti buldum. Tenimin altındaki yangın, cehennem ateşine dönüşmüş, beni bütün olarak yok etmek üzereydi. Yalnızca su döküp tekrar tekrar ovarak temizlediğimde soğurdu.

Sanki birinin duvarlardan –ya da daha kötüsü aynalardan– üzerime atlamasını beklerken devamlı etrafımı izliyordum. Aynadaki korkmuş yansımama baktım. Gözlerim irileşmişti, beyaza çalan saçlarım bir cadınınkileri andırıyordu.

"Bir şey yok." Titreyen dudaklarımla zorla gülümsedim. "İyi olacaksın."

Yüz ifademe çeki düzen verip ellerimi temizledikten sonra tuvaletten çıktım.

Müziğin gümbür gümbür çaldığı ve herkesin gece kulübündeymiş gibi dans ettiği salona geri dönerken, düşüncelerimin arasında kaybolmuş hâldeydim. Bu yüzden kendimi sert bir duvara –ya da birine– çarpmış bulmak şaşırtıcı olmamalıydı.

Eyvah. Güçlü eller, beni kıçımın üzerine düşmeden yakalamayı başardı.

"Pardon," diye mırıldandım. "Seni görmedim."

"Kesinlikle." Cevabı eşliğinde attığı kahkaha dikkatimi uzun boyuna, geniş ve oldukça tanıdık olan yüzüne çekti.

Levi King.

Elitlerin bir önceki kaptanı ve Arsenal orta sahasının şu anki cevheri.

Gerçek hayatta bir Gunner olarak onunla karşılaşmak, neredeyse hayran kız anı yaşamama neden olmuştu. Jaxon enişteyle maçlara gitmiş olsam da bu bir oyuncuya en yakın olduğum zaman dilimiydi.

"Şerefsiz kuzenimi gördün mü?" Levi'ın meraklı gözleri omzumda gezindi.

Kuzeni. Doğru. Aiden ondan bir yaş küçüktü ve kuzenlerdi. Jonathan King onun vasisiydi.

Gözle görünür şekilde kendimi sarstım. Neredeyse Levi'ın kim olduğunu unutacak kadar kendimi hayran kız anında kaybettiğime inanamıyordum.

"Bekle bir dakika." Beni pahalı tıraş losyonunun kokusunu alabilmeme yetecek kadar yakından inceledi.

Aiden'ın tamamen karanlık bir havası olsa da Levi'ın loş ışıkta açık griye dönen soluk mavi gözleri vardı. Saman sarısı saçları, yataktan kalktığında taramayı umursayamazmış gibi dağınıktı.

Beyaz tişörtle koyu renk kot pantolonun üzerine, Elitlerin kraliyet mavisi ceketini giymişti.

"Sensin." Sırıttı. "Frozen."

Alayla karşılık verdim. "Elsa diyebilirsin, teşekkürler."

Güldü. "Elsa, doğru. Gerçek adını bilmiyordum."

Elbette bilmiyordu. Krallar tüm köylüleri tanımazlardı, değil mi?

"Ronan'ın partisinde ne arıyorsun?" diye sordu. "Bir dakika. Seni buraya Aiden mı sürükledi?"

Açıkçası böyle düşünmesine şaşırmamıştım.

"Sürükledi, değil mi?" Sanki Aiden tenimin altından ortaya çıkacakmış gibi beni tepeden tırnağa süzdü. "Peki şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Hah. Tıpkı bir ucube gibi kendine karşı satranç oynuyordur."

"Bir dakika. Bunu yapıyor mu?" Çok tuhaftı. Bunu yapan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

"Sana söylüyorum, Aiden beşinci evre* bir ucube." Göz kırptı.

* Dördüncü evre kanserin son evresidir. Bazı kanser türlerinde beşinci evre tabiri de kullanılır. –ç.n.

Levi tam olarak kafamda çizdiğim resme benzemiyordu. Öğretmeni becermek, Elitlerin kaptanı ve REO'nun kralı olmak hakkında duyduğum her şeyden sonra, Aiden'ın daha yaşlı, daha piç bir versiyonunu beklemiştim.

Ancak öyle değildi, o daha... cana yakındı.

İmzasını istesem, takipçi bir sapık olduğumu düşünür müydü? Eminim bu Jaxon eniştemi çok mutlu ederdi. Bu fikir üzerinde kafa yorarken, müziğin durmasıyla başımı kaldırdım. Ronan, salonun ortasında futbol takımının etrafını sardığı masanın üzerine atlamıştı.

"Dinleyin, sürtükler." Bira şişesini mikrofon olarak kullanıyordu. "Bugün New Castle'a karşı aldığımız galibiyeti kutlamak için buradayız. Bir sıfır kazandık. Şampiyonluk, işte biz geliyoruz."

Herkes tezahürat yapmaya koyuldu. "Bastırın Elitler!"

Levi bile başını sallarken gülüyordu.

"İki forvetimiz olmadan kazanmak kolay olmadı." Ronan'ın tonu ve ifadesi kederli bir hâl aldı, sonra gülümsedi. "Fakat ben de her zaman bir forvete dönüşebilirim, sürtükler. King ve Knight da kimmiş, ha?"

"Siktir git, Astor," diye mırıldandı Xander yanından ve bu herkesi güldürdü.

"La ferma, Knight. Hevesimi öldürme." Ronan sırıtmaya geri döndü. "Her neyse, Knight'ın sitemkâr kıçını boş verelim. Bu gece özel bir konuğumuz var. Kendi Premier Lig yıldızımız. Eski kaptanımız Levi King'e hoş geldin diyelim!"

"Bunu yapmasa olmazdı," diye sessizce mırıldandı Levi. "Pislik."

Futbol takımının geri kalanı, tezahürat yapıp deli gibi masaya vuruyorlardı.

Ronan, Levi'yı işaret edip bağırdı. "Buraya gel, Kaptan!"

"Kaptan, kaptan, kaptan..." Ronan ve Cole tarafından yönlendirilen diğerleri bağırıyordu.

Levi homurdandı, gitmeye yeltenmeden önce durup bakışlarını bana çevirdi. "Aiden'ın beşince evre ucube olduğuyla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Bir defa başımı salladım.

"Ayrıca beşinci evre bir sapıktır. Ondan uzak durmak senin yararına olur." Göz kırptı. "Senin için, onun değil."

Ardından beni şaşkına çevirmiş bir hâlde bırakarak, futbol takımının oyuncularıyla sarıldı.

'Senin için, onun değil' derken neyi kastetmişti?

Levi şakacı bir tonla konuşmaya başladı. "Öncelikle," derken Ronan'a ters bir bakış atıyordu. "Burada olmamın tek sebebi şerefsiz kuzenimi almak. Yani konuşma tuzağı için cehenneme kadar yolun var, Astor."

"Hadi ama, Kaptan." Ronan onu geçiştirdi. "Şampiyonluk için cesaret verici sözler söylemelisin."

"Bu yıl tekrar kazanmazsanız..." Levi'ın cümlesi yarım kalmıştı. "Cezalandırılacaksınız, kaptanın yöntemleriyle."

Zıplayan Ronan dışında herkes homurdanıyordu. "Hayır, artık kaptanımız değilsin." Cole'un omzunu kavramadan önce sırıttı. "Nash kaptan."

Levi kaşını kaldırdı. "Sence Nash'e kaptanlık pozisyonunu kim verdi?"

Cole kafasını sallayıp onları gülerek izlerken, diğerleri bir tartışmanın içinde kendilerini kaybetmişti. Cole'u, Levi mi kaptan yapmıştı? Kuzeni olduğunu hesaba katınca, Aiden'ı seçmemesi tuhaftı.

"Ellie!"

Dikkatimi futbol takımından ayırıp esmer birinin dirseğini tutmuş, sırıtan Kim'e çevirdim. "Bu Astrid." Onu tanıtırken gözlerinin içi gülüyordu. "Astrid Clifford, bilirsin geçen yılki maçta birlikte oturduğumu söylediğim kişi."

Astrid'e ve ışıldayan aurasına karşı gülümsedim. Sade,

şortlu bir tulum ve file çorap giymişti. Kızlara özgü bir sevimliliği vardı. Onu ilk kez görüyor değildim. Levi'la olan sarsıntılı ilişkisi, geçen sene REO'nun diline düşmüştü. Aiden'ı bile onunla takılırken yakaladığım olmuştu. İşin aslı, Astrid ve Silver, Aiden'ın muhatap olduğu tek kızlardı.

Elbette onları izlemiyordum.

"Astrid, bu en yakın arkadaşım Elsa."

"Elsa." Astrid belirsiz bir gülümsemeyle ismimi dilinde yuvarladı.

"Ne?" diye sordum.

"Hiç." Elini sallarken güldü. "Yalnızca hakkında pek çok şey duydum, karşılaştığım tek isimler Frozen ve Buz Prensesiydi. Gerçek adını öğrendiğime sevindim."

Yüzümü buruşturdum.

"Ah, özür dilerim. Seni kırmak istemedim." Elimi sıktı. "Sonunda Aiden'ın saplantı hâline getirdiği kızla tanıştığım için gerçekten çok mutluyum."

"Bir dakika. Ne?" Dudaklarım aralandı.

"Eskiden sürekli seni izlerdi."

Konuşmaya devam etmek üzereyken bakışları, futbol takımıyla birlikte dikilen Levi'ya kaydı. Aralarında bir elektrik akımı geçti, kendimi onların birbirlerini izleyişlerine kapılmış hâlde buldum. Bu odada onlar dışında kimse yokmuş gibi bakıyorlardı birbirlerine. Özlem ve tutku o kadar somuttu ki neredeyse tadını alabilmiştim. Göğsüm adını koyamadığım bir hisle sıkıştı.

"Buraya gel, prenses," diye bağırdı Levi.

"Evet, kraliçem." Ronan seslendi. "Eski günlerin hatırına bir içki yarışması yapmalıyız."

Levi homurdanarak karşılık verdi. "Rüyanda görürsün."

Astrid gülerek, "Varım," dedikten sonra, önce bana ardından da Kim'e baktı. "Hadi gidelim."

Kim onun elini tutsa da ben kafamı salladım. "Pek bana göre bir şey değil ama teklifin için teşekkürler."

Astrid'i partinin ortasına doğru takip ederken Kim'in attığı azarlayıcı bakışlar gözümden kaçmamıştı. Ronan, çoktan takım arkadaşlarının yardımıyla içkileri hazırlamaya başlamıştı. Bu da partinin geri kalanı boyunca hem saklanıp hem de Kim'i izleyebileceğim bir köşe bulmam gerektiği anlamına geliyordu. İki ya da üçüncü *shot*ını attığına tanık olmuştum. Kesinlikle eve onun arabasıyla dönmüyorduk, taksiye binecektik.

O sırada bir şey arıyormuşum gibi bakışlarım kalabalığı taradı. Ya da birini. Hayır, kesinlikle *onu* aramıyordum.

Hepsinin abur cubur olmamasını umarak yiyecek bir şeyler almak için resepsiyon tarzındaki masaya ilerledim ve tekrar sert bir göğse çarptım. Ah. Gerçekten mi, neden bugün insanlara çarpıp duruyordum?

Fakat bu defa... farklı olan bir şey vardı.

Güçlü bir kol, rahatlıkla belimi sardı. Onu görmeden önce sıcaklığını hissedip tanıdık, baş döndürücü kokusunu aldım. Kalbim, içimi alt üst eden o hafif sıçramayı yaptı. Geriye doğru bir adım attım ancak belimdeki güçlü tutuşu pek fazla uzaklaşmama müsaade etmedi. Kafamı kaldırdığımda bu zamana kadar gördüğüm en buğulu, en fırtınalı bakışlarla karşılaştım. Gözlerinde anlaşılmaz bir parıltı vardı.

Bir hafta.

Onu son görüşümün üzerinden bir haftadan az zaman geçmiş olsa da sonsuzluk gibi hissettirmişti.

O güçlü çenesi, biçimli burnu ve simsiyah saçları, çok çok uzak bir anıdan ibaret gibiydi. Öte yandan... değillerdi.

Aiden okul üniformasının içinde havalı gözükse de basit bir kot ve siyah tişörtle karşı konulamazdı. Soğukkanlı tavrını o kadar iyi taşıyordu ki bu hiç adil değildi.

Bakışlarım dudağının kenarındaki kesiğe takıldı. Yanlış bir

şey yapmadığım düşünülürse, kendimi suçlu hissetmemeliydim ama yine de hissediyordum. Onun incindiğini görmekten hoşlanmıyordum.

Ben öyle biri *değildim*.

Birden içki yarışının kaosu, etraftaki müzik ve bağırışlar yok oldu. Sadece o ve ben vardık.

Uzanıp işaret parmağımın ucuyla dudağındaki kesiğe dokundum. "Acıyor mu?"

Elimi çekip kendi elinin içinde tutsak etti.

"Yalan söylemekte ustalaşıyorsun, tatlım." Bakışları parlasa da oyunbazlıktan eser yoktu. Düpedüz şeytanilerdi. "Bir an için beni bile kandırdın."

"Ne?"

"Beni umursuyormuş gibi yapmana gerek yok."

Numara yaptığımı mı düşünüyordu? Siktirip gidebilirdi. Kahretsin, gerçekten adil davranma hatasına mı düşmüştüm?

Çenemi kaldırdım. "Seni umursamıyorum."

"Öyle mi?"

"Hem de hiç, Aiden. Benim için bir hiçsin."

"Hiç, ha?"

"Kesinlikle hiç."

Aiden dudaklarını, hayvani bir çılgınlıkla benimkilere yapıştırmadan önce hiçbir uyarıda bulunmadı. Düşünme ya da nefes alma şansım yoktu.

Yapabildiğim tek şey... hissetmekti. Hâlâ belimden tutmaya devam ederken, diğer eli sahiplenici bir tavırla ensemi kavradı. Aiden beni öpmüyordu, beni sahipleniyordu. Dişleri alt dudağımı ısırdıktan sonra, dilini ağzıma soktu ve dillerimiz, dişlerimiz, dudaklarımız bir savaşa girdi.

Boğucu ve özgürleştiriciydi.

Nefes alamıyordum. Ancak kimin nefes almaya ihtiyacı vardı ki?

Parmaklarım göğsünün sert çıkıntılarına batarken, dengede kalabilmek için tişörtünü avuçladım ve Aiden beni kaldırıp bir yere oturttu. O ağzımı yağmalamaya devam ederken, bacaklarımı beline sardım. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Aiden'ın varlığı yalnızca soluduğum havayı doldurmuyordu, ayrıca onu ele geçiriyordu.

Eziyordu.

Parçalara ayırıyordu.

Eli, tişörtümün kotumla birleştiği yerden içeri kaydı. Sert, nasırlı eli benim daha yumuşak olan tenimle buluştuğunda tısladım, nefes alamıyordum.

Aiden geri çekildiğinde, ciğerlerime tekrar hava doldu. O miskin, şeytani bir şekilde sırıtırken ben sersemlemiş haldeydim.

Arkasını işaret ederek, "Hiç, ha?" diye sordu.

İşte o zaman hâlâ insan içinde olduğumuzu fark etmiştim. Tüm okulun önünde Aiden'ın beni öpmesine izin vermiştim. Kan yanaklarıma hücum etti, sanki tüm bunlar beni yok edecekmiş gibi donakaldım.

Arkamızdan hiç konuşma sesi gelmiyordu, bu yüzden herkesin gözünün üzerimizde olduğundan emindim. *Yer yarılıp beni de yutabilir miydi, lütfen?*

Aiden, hâlâ ona dolanmışken beni kaldırıp dışarı taşıdı. Kimseyle göz teması kurmaya cüret etmeden, kafamı boyun girintisine sakladım ve o esnada Aiden kulağıma fısıldadı. "Tamamen bana ait olma vaktin geldi."

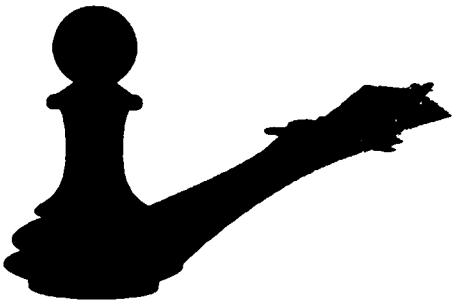

Yirminci Bölüm

Dışarı yürürken arkamızdan gelen mırıltılara rağmen Aiden durmadı. Takım arkadaşları arkamızdan uluduğunda da durmadı.

Parmakları sırtımda daireler çizmeye devam ederken, adımları kendinden emin ve kesindi. Bunun sevecen bir dokunuş olduğunu düşünmek istesem de Aiden'ın zihni böyle işlemiyordu, değil mi? O sevecen hareketlerde bulunmazdı. Daha çok sahiplenici olmayı tercih ederdi.

Az önce tüm okul, dillerimizin de dahil olduğu öpüşmemizi izlemişti ama benim tek düşünebildiğim sırtımdaki küçük dairelerin ardındaki anlamdı.

Gerçek şu ki, seyirciler umurumda bile değildi. Tamamen Aiden'la dolup taşmıştım. Onun uzun boyu, granitten yapılmış gibi görünen kasları. Beni hiç efor harcamadan kendinden emin bir şekilde tutması.

Gücü daima aklımı karıştırıyordu. Beni taşıma şekli, tamamen... erkeksiydi.

Ve bir de kokusu vardı. Kahrolası temiz, bağımlılık yapan kokusu. Kafam boyun girintisine gizlenmişken, onu içime çekip kokusunu hafızama kazıma dürtüsüne karşı koyamıyordum.

Bir kapı açılıp kapandı ve Aiden durdu. Bu benim başımı kaldırmam için bir işaret olmalıydı. Misafirler için ayrıldığını düşündüğüm, sade ve sıradan odayı gördüğümde nefesimi

verdim. Odada orta boy yatak, komodin ve dolap vardı. Duvarlar, çiçekli duvar kağıdıyla kaplanmıştı.

Bana... evi hatırlatıyordu.

Teyzem ve enişteme yaşadığım evi değil, Birmingham'daki asıl evimi ve bu, çok rahatsız edici bir düşünceydi. Evi hatırlamıyordum, hatırlamak da istemiyordum. Dikkatim, beni ilgiyle izleyen Aiden'a kaydı, bu yılın başında olduğu gibi hafifçe alnı kırışmıştı. Sanki bir matematik problemi ya da siber kodu çözmeye çalışıyor gibiydi.

Kısa bir süreliğine yüzünde beliren insani ifade kaybolduğunda, yerini ifadesiz bir surata bırakmıştı. O anda, onu öldürücü bir tutuşla kavradığımı fark ettim ancak bundan daha kötüsü, bu odada yalnız olmamız ve tek çıkışın önünü kapatıyor olmasıydı. Ondan uzaklaşmaya çalışsam da belimdeki güçlü tutuşunu sıkılaştırarak gitmeme izin vermedi.

Göğsünü iterek inledim. "Ah. Acıtıyor!"

"O zaman kıpırdama."

"Bırak beni, Aiden!"

"Neden? Buraya benim için gelmedin mi?"

Bu piç kadar küstahını tanımamıştım. "Sen öyle san, pislik."

"O zaman kimin için geldin?" Işıldayan gözleri daha da öfkelenmeme neden oluyordu.

Hayır, beni öfkelendiren oydu.

Görünüşe göre, kindar bir insandım çünkü kendimi ona alayla gülümserken buldum. "Kimin için sanıyorsun? Buraya erkek arkadaşım Xander için geldim."

Kararan bakışlarına rağmen ürpertici bir şekilde gülümsedi, bir korku filmindeymişiz gibi hissettiriyordu. "Tekrar söyle."

Yutkundum, ses havadaki yakıcı gerilimle çıtırdadı.

"Devam et, tatlım. Bu kelimeleri tekrar söylemen için sana meydan okuyorum."

Söylememeliydim. Etrafındaki öldürücü enerjiyi göz önün-

de bulundurursak, daha fazla zarar görmemek için çenemi kapalı tutmam gerekiyordu. Ancak aklımı kaçırmış olmalıydım; çünkü dudaklarım aralandı. "Erkek arkadaşım Xander. Muhtemelen beni arıyor-"

Her şey o kadar hızlı oldu ki zar zor algılayabildim.

Aiden beni yatağa fırlatıp üstüme çıktı. Gözlerindeki çılgın bakışı fark ettiğimde nefesim kesildi. Sanki biri düğmesine basmış gibi hareket ediyordu.

Bendim. Düğmeye *ben* basmıştım.

İri bedeninin altında yatıyordum, neredeyse burun buruna naydık. Omuzları tişörtünün kumaşına karşı gerilmişti, koşudan yeni dönmüş gibi derin derin nefes alıyordu.

Üzerimdeki yoğun etkisini görmesini istemeyerek, baldırlarımı birbirine bastırdım. Şu anda tehditkâr ve korkutucu olmasına rağmen ben tehlikenin farkında değildim. Olmalıydım ama bunun yerine pençelerimi ona geçirip ifadesiz suratını yırtıp parçalamak, ardında sakladıklarına bakmak için can atarken, o tehlikeyi kendime çekiyordum. Bir canavar bulacağımdan neredeyse emindim, yine de görmek istiyordum.

Hâlâ neyden yapıldığını görmek istiyordum. *Neden* bu hâle geldiğini.

Eli yüzüme uzandı. Parmağını şehvetli şekilde yanağımdan aşağı indirirken yutkundum. Nazik bir hareketti ancak tek gördüğüm, yüzeyin altında gizlenen karanlıktı ve o karanlığı öyle çok arzuluyordum ki, serbest kalmasını istiyordum.

Eğer o hastaysa ve ben de o hastalığı istiyorsam, bu beni ne yapardı?

"Görünüşe göre, o yağmurlu gecenin sana pek bir yararı dokunmamış." Yanağımı çimdiklerken, sesi çok sakindi. "Sana söyledim, bebeğim. Sen uzun zamandır benimsin, o yüzden başka türlü davranmayı bırak."

"Senin değilim."

"Benim olduğun bir gerçek, seçenek değil. Bunu kabullenmen ya da benim önümde aksini iddia etmen, umurumda değil." Burnunu yanağıma sürttü. "Yine de sana özgürlük tanımaktan bıktım. Bana ait değilmişsin gibi davranamazsın."

"Yoksa ne olur?"

Başını salladı. "Bunu bilmek istemezsin."

"Nedenmiş o?"

"Benim olursan, satranç tahtamın veziri hâline gelirsin." Altdudağımı yalamak için dilini uzatmadan önce duraksadı. "Karşı çıkarsan, bir piyon olarak kalırsın."

Boğazımdan bir şey yükseliyordu ve ben yutkunup onu yok sayamıyordum. Aiden sinirliydi.

Hayır. Deliye dönmüştü.

Başka birine Aiden'ın bu hâli normal, yumuşak bile görünebilirdi ancak Aiden öfkesini sakinlik katmanlarının altına gizlemekte ustaydı.

Korkmadığımı söylemek yalan olurdu, aklımı başımdan alan dehşete düşme aşamasını çoktan geçmiştim. Artık, korkunun ardındaki bana olan takıntısını görebiliyordum. Bana sahip olmak için fiziksel olarak kararlı görünmesi... Bu ifadenin ardındaki kıvılcımı gözden kaçırmak mümkün değildi.

Arzuyu.

Benim arzumu.

Ona verdiğim tepki, onun bana verdiği tepkiden daha fazla korkutmaya başlamıştı beni. Sanki bütün duyularım onunla dolu değilmiş gibi, Aiden çenemi sıktığı için gözlerindeki gri fırtınalara kilitlenip kalmıştım. Çalkantılı, güzel, düpedüz ürkütücülerdi.

Artık fırtınalara neden insanların isimlerinin verildiğini biliyordum.

"Hangisi olacaksın?" Sözcükleri uzattı. "Vezir mi piyon mu?"

"Hiçbiri."

"Hiçbiri, ha?"

"Ben tahtandaki bir satranç taşı değilim, Aiden. İnsani ihtiyaçları olan bir insanım."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "İnsani ihtiyaçlar. Hmm. Bunun üzerinde çalışabiliriz."

Omzuna vurdum. "Demek istediğim o değildi."

Bunun ardından dudakları benimkileri ele geçirdi.

Şaşkına dönmüş bir şekilde nefes almak için dudaklarımı araladığımda, ağzıma doğru hırlayarak beni içine çekti. Önceki öpücük baş döndürücüyse, bu vahşi ve kontrolden çıkmıştı. Aiden parmaklarını saçıma geçirip bukleleri gevşetirken, öpüşünün hiçbir insaflı tarafı yoktu.

Bu öpücük vahşiydi.

Hayır.

Daha önce hiç birini öpmemiş gibi ilkeldi. Sanki öpüşmenin nasıl hissettirdiğini yeni keşfeder gibiydi. Az önceki öpücükle alakası yoktu, az önceki kendine hâkim olan birine aitti. O ve dudaklarından başka hiçbir hava, düşünce olmayan bir evredeydim. Onun sert ama yumuşak dudakları.

Merhametsiz dudakları.

Bedeni benimkine çarptı. Tüm sert hatları, benim yumuşak hatlarımla iç içe geçiyordu. Ellerimi beline yerleştirerek ağzına doğru inledim. Geri çekildi ve dudaklarımın kenarına doğru sert bir soluk vererek hırladı. Öpücüğün öfkesini azaltmasını beklemiştim ama artık daha kötüydü. Öfkesi şu anda yaşayan, nefes alan bir varlıktı ve onu gizlemeye bile tenezzül etmiyordu.

"Eğer herhangi biri benim olana dokunmak bir kenara dursun, sana bakmaya cüret ederse, onları öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Doğru düzgün nefes alamıyordum, bu noktada konuşmam mümkün değildi.

Dişlerinin arasından tekrar etti. "Anlaşıldı mı?"

"Ben sana ait değilim, Aiden." Cehennem çukurlarına kadar yolu vardı. Benim ne olduğumu zannediyordu? Bir obje mi?

Kısık sesle güldü, ses tonu karanlık ve otoriterdi. "Ah, ama öylesin. Hâlâ şüphen varsa..." Fısıldamadan önce dudaklarını kulağıma götürdü. "Seni çok sert bir şekilde becereceğim. Öyle derine gireceğim ki o dar amcığından çıkmamam için bana yalvaracaksın."

Zihnimde oluşturduğu görüntüyle bacaklarımı birbirine bastırdım. Bu hayali kovalamaya çalışsam da gitmiyordu.

Ben sorunlu muydum? Kafamda bir sorun mu vardı? Kaba sözlerine böyle güçlü tepkiler vermemin tek mantıklı açıklaması buydu.

Tam olarak neler olup bittiğini anlayamadan, Aiden kot pantolonumu aşağı çekti ve pantolon dizlerime ulaştığında, "Tişörtünü çıkar," diye emretti.

"Aiden..." Sesim yine soluk soluğa çıkmıştı.

"Eğer bana bırakırsan, onu yırtarım." Kararmış bakışları, hakimiyet ya da bana bunu yaptırmak için bir meydan okumayla benimkilerle buluştu. Hangisi olduğuna karar veremiyordum.

Ona izin verme düşüncesi ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun tişörtü kafamın üzerine çekip çıkarttım. Şimdi beyaz sutyenim ve külotumla Aiden'ın önünde yatıyordum. Beni bu şekilde gören ilk kişi olduğu düşünülürse, utanmam gerekirdi ama utanmıyordum.

Aksine, meydan okuyan bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordum çünkü benimle işi bitmemişti. Benden bir şeyler almayı asla bırakmayacaktı. Ben ona tek bir şey versem, o daha fazlasını almayı tercih ediyordu.

Ateşli bakışları, yarı çıplak bedenimi baştan aşağı süzerken geçtiği yerlerde ateşten izler bırakıyordu. Görmezden gelmeye çalışsam da acınası şekilde başarısız oldum.

Bakışlarını bana çevirerek, "Sutyenini çıkar," diye emretti.

Bu defa hareket etmedim.

"Son şansın, Elsa." Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı.

Adımın onun ağzından dökülüşünden ne kadar hoşlanırsam hoşlanayım beni etkilemesine izin vermedim. Bunun yerine ona ters ters baktım. Sanki uzaktan bakışma savaşları verdiğimiz o günlere geri dönmüşüz gibiydi.

O zamanları özlüyordum, en azından o zamanlar yalnızca bir pislikti. Şimdi, bedenimi nasıl etkileyeceğini çok iyi bilen bir pisliğe dönüşmüştü. Gözlerine dolan yoğun şehvetle, arkama uzanarak sutyenimi çıkardı. İstemsizce kafamı diğer yöne çevirdim, vücudum utanmıyor olabilirdi ama söz konusu yara izim olunca durum farklı bir hâl alıyordu.

Yara izi utancımdı.

Pandora kutumun anahtarıydı.

Aiden avuçlarından destek alarak vücudunu üzerimde sabitledi ve yara izim boyunca öpücükler bıraktı. Tenim şokla ürperdi, yaşlar gözlerime dolmuştu.

"Kes şunu!" Bu savunmasızlıktan hoşlanmıyordum.

O kadar insanın arasından Aiden, beni hem bedenen hem de ruhen çıplak görmeyi hak etmiyordu.

"Bu gece kararları senin vermemen ne kötü." Ağzı yara izime tapınmaya geri dönmeden önce sırıttı. Sakalı tenimi gıdıklıyordu.

Onu itmeye çalıştığımda işaretparmağı ve başparmağı meme ucumu kavrayıp sıktı. Sertçe. Bacaklarımın arasında biriken yoğun hisle karışık acı dudaklarımı aralayıp haykırmama neden oldu.

Aiden sırıtarak kafasını kaldırdı. "Hoşuna gidiyor, değil mi?"

Kafamı sallayıp ona siktir olup gitmesini söylemek istesem de yüz ifadem sersemlediğimi ele veriyor olmalıydı. Aiden meme ucumu tekrar çimdiklediğinde, tısladım. Sonra

parmaklarıyla masaj yaparak, vücudumun yoğun bir zevkle sarsılmasına sebep oldu. Kendimi bu histe kaybetmeme müsaade etmeden, tekrar çimdikledi. Bunu tekrar tekrar yapıyordu. Kendime zevke kapılma izni tanıdığım anda çimdikliyor ve ben, zevkle çılgına dönerek sarhoş oluyordum.

Diğer meme ucumu sıcak ağzıyla örttü. Sertleşmiş ucu dudakları ve dişleriyle çevreleyip hafifçe ısırdığında, sırtım yay gibi yükseldi. "Bunları seviyorum." Sıcak nefesi tenime ürpertiler gönderiyordu. "Onlara yaptıklarımdan hoşlanmıyor musun?"

Tam olarak anlayamadığım bir ses çıkardım.

"Isırmamı mı istiyorsun?"

Sertçe nefes aldım, meme uçlarım hırpalanmış ve hassas olsa da ona hayır diyemiyordum. Evet de diyemiyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Belki Aiden haklıydı. Belki de irademin elimden alınmasından hoşlanıyordum. Gözleri, sanki düşüncelerimi okumuş gibi karardı ve cevabımı beklemedi. Sert bir şekilde dişlemesiyle sırtımdan aşağı süzülen acı, karnımın alt kısmının tuhaf bir hisle gerilmesini sağladı. Sızlayan meme ucuma diliyle masaj yaparken inliyordum. Tekrar tekrar ısırdı. Onun altında kıvranan, inleyen bir karmaşadan başka bir şey değildim ancak ona durmasını söyleyemiyordum.

Durmasını istemiyordum. Hayatımda hiçbir zaman böyle bir duygu tarafından istila edilmemiştim, bunu arzuluyordum. Daha fazlasını istiyordum. Delilik bulaşıcı bir hastalık mıydı; çünkü şu anda kendimi Aiden kadar ahlaksız hissediyordum.

Tıpkı parmaklarıyla yaptığı gibi dişleriyle işkencesine dönmeden önce yatıştırıcı masajlar yaparak beni kendine hazırlıyordu.

Aşağı inmeden önce, aynı şeyi göğüslerimin kıvrımlarıyla karnımın yumuşak derisine de uygulayarak, "Sormalı mıyım, bebeğim?" diye sordu. Sesi boğuktu, damarlarımda dolaşan yoğun şehveti taşıyorlardı.

Parmakları iç çamaşırımın kenarında kıvrıldıktan sonra bacaklarımdan aşağı indirdi. Soğuk hava, hassas ıslaklığıma çarptığında ürperdim. Aiden havayı kokladı ve sırıttı.

Gözlerinde şeytanı gördüm ve ilk düşüncem... o şeytanı istediğim oldu.

Şeytanı nasıl isteyebilirdim ki?

"Islaklığının kokusunu alabiliyorum." Hırladı. "Şimdi seninle ne yapacağım?"

Yirmi Birinci Bölüm

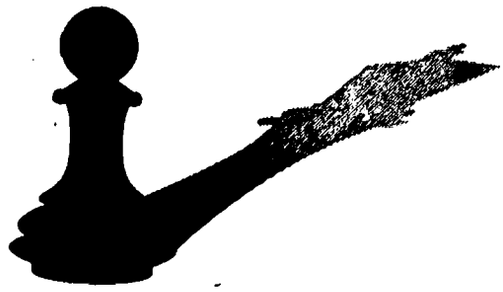

Aiden bacaklarımı kavrayıp genişçe araladı ve bedenini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Uzun saniyeler boyunca, sadece beni inceledi. Kadınlığımı daima pürüzsüz tutuyor olmamdan memnundum. Aiden'ı net şekilde göremesem de *hissedebiliyordum.*

Serin soluklarını. Omuzlarının ağır hareketlerini. Beni gözlerinin önünde bacaklarım açık tutmak adına onları kavrarken kullandığı gücü. Sadece beni izliyordu ancak bu, ilkel bir his tarafından ele geçirilmem için yeterliydi. Sanki beni bakışlarıyla yakarak eritiyordu.

"Aiden..."

İsmini neden söylediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, aramızdaki bu boğucu gerilime katlanamadığımdı.

"Hmm. Islanmışsın." Bir bacağımı bırakıp başparmağını ıslaklığımda gezdirdi. "Seni öptüğümden beri mı ıslaksın? Yoksa seni yatağa attığımdan beri mi?"

"Ben... bilmiyorum."

"Seni öpmeyi seviyorum."

Ben de.

Lanet olsun, ben de.

"Dudakların benim için yaratılmış, tatlım." Duraksadı. "Sana ait olan her şey benim için yaratılmış." Islaklığıma nazik bir öpücük kondurdu. Temas o kadar samimi, o kadar... kabaydı ki omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Daha önce biri sana oral seks yaptı mı? Onlara izin verdin mi?" Sesinde, sanki cevabı duymak istemiyormuş gibi bir ton vardı. Yalnızca kelimeleri bile kafamda müstehcen bir resim çizmeye yetmişti. Aiden'ın ağzı en mahrem yerimdeydi.

Zihnimde yarattığı o resmi istiyordum. O resimde kendime yer bulmazsam, muhtemelen bunu rüyamda görecek ve elim bacaklarımın arasında uyanacaktım.

Başparmağıyla klitorisime hafifçe vurdu. "Bana cevap ver."

İnlememi bastırdım. "H-Hayır."

Donakaldı. Ben de donakalmıştım. Az önce ne yapmıştım? Bu bir tür test miydi ve ben batırmış mıydım?

"Gelecekte de kimse yapmayacak." Parmağını içime sokarak, sırtımın yataktan yükselmesine neden oldu. "Amın yalnızca benim parmaklarımı, dilimi ve sikimi tanıyacak. Anlaşıldı mı?"

Kafamı salladım. O anda söylediği her şeye kafa sallardım; çünkü bedenime onun eline sürtünmemesi gerektiğini söylemekle ve parmağının nasıl kısa süre önce bana zevk sancıları verdiğini hatırlamamaya çalışmakla meşguldüm.

"Sana nazik davranmayacağım." Aiden'ın sesiyle birlikte gözleri de kararardı. "Pes edemezsin. Bana durmamı söyleyemezsin. *Hiçbir şey* senin kontrolünde değil."

Tüylerim diken diken oldu ve dudaklarım aralandı.

"Bunu anlamana ihtiyacım var." Sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bacaklarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Durmayacağım."

Bu kaçıp asla geri dönmemenin daha akıllıca olacağı zamanlardan biriydi. Aiden tüm gücünü ortaya koymadan önce, bana durma şansını verme zahmetine girmişti. Herhangi normal bir insan bu şansı kullanırdı. Belli ki ben o normal insanlardan değildim.

"Anladım."

Tek kelime. Tek bir basit kelime. Ve işim bitmişti.

Aiden çıldırmış bir adam gibi üzerime atıldı. Parmağını içimden çıkardı, ben itiraz edemeden dili ıslaklığımda aşağıdan yukarı doğru kaydı.

Aman. Tanrım.

Sırtım yataktan yükselmeden önce kafam geriye düştü. Hareketini tekrarladı ve ben bu işgalci, büyüleyici his karşısında haykırdım. Karnım alışılmadık bir gerginlikle kasılıyordu. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki kusurlu kalbimde gerçekten bir sorun olduğundan korktum.

Tek bir dokunuşun böyle ilkel bir tepkiye neden olması ürkütücüydü. Heyecan verici ama aynı zamanda korkutucuydu. İçimdeki bir şeyin kilidini açmıştı.

Bir tür patlamaydı. Uyanıştı.

Çırpınıyor, inliyordum ve çarşafı sanki cankurtaran halatıymış gibi kavrıyordum.

Ne yapıyordu böyle?

Dilini içeri sokmadan önce klitorisimi dişledi ve ardından sanki aletini kullanıyormuş gibi beni diliyle becermeye koyuldu.

"Aiden... Tanrım, Aiden!"

Durdu, suratında ukala bir gülümsemeyle bacaklarımın arasından başını kaldırdı. "Senin Tanrın olma fikrini sevdim."

Dili tekrar içime girdi.

Hapı yutmuştum. Onun ve ahlaksız dilinin kurbanı olmuştum. Dili hem bana tapınıyormuş gibi hem de beni cezalandırıyormuş gibi acımasızca beni beceriyordu. Hızı amansız, pişmanlıktan uzak ve tamamen kontrolden çıkmıştı. Bundan sonra ne yapacağının ne kadar ileri gidebileceğinin tahmin edilebilir hiçbir tarafı yoktu. Aptal bir sinek gibi özenle örülmüş ağına düşmekten kendimi alamıyordum.

Buna karşı koyamıyordum.

Ona karşı koyamıyordum.

Baş ve işaretparmağı klitorisime vurduğunda, içimdeki her şey yerle bir oldu. Sözsüz bir çığlıkla parçalara ayrıldım. Hissettiğim bu şiddetli şey, bir tür fırtınayı andırıyordu ve ben, kıyıya çıkmayı reddederek kendimi kasırganın kollarına attım. Kendime geldiğimde Aiden'ın ukala bir gülümsemeyle bana bakmasını beklemiştim ama öyle değildi.

Hâlâ beni yalamaya devam ediyordu. Dili hızla ıslaklığımda aşağı yukarı hareket ediyordu. Hassaslaşmış tenimde, dil darbeleriyle birlikte hem zevk hem de acı uyanıyordu.

"Dur..."

Simsiyah saçından bir tutamı kavrayıp onu itmeye çalışsam da dilini içime sokup çıkarmaya devam etti. Bu defa, işin içine parmağını da dahil etmişti. Yatağa karşı kıvranırken, gözlerim geriye kaydı.

"Lütfen..." Onu hem itiyor hem de çekiyordum. İçimde uyandırdığı hislerin bitmek bilmeyen saldırısıyla vücudum aldığım binlerce kesik gibi beni yavaşça öldürüyordu.

"Bu defa, çığlık at." Hırladı, gözleri şehvetle buğulanmışken parmağıyla birlikte dilini de içime sokuyordu.

Bedenim başka bir sarsıcı orgazmın esiri oldu. Çığlıklarım hıçkırıklara dönüştü. Ağlayan, haykıran bir karmaşaydım. Önceki saldırısından ve bacak aramın aşırı uyarılmasından dolayı, meme uçlarım acıyla zonkluyordu. Başım dönüyor, gözlerimi zar zor açabiliyordum.

Aiden durmak bilmiyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen..." Ağlıyor, omzunu kavrıyordum. "Sana durman için yalvarıyorum."

Beni yok sayarak yeni bir orgazmla cezalandırmasını bekledim ancak Aniden bacaklarımın arasındaki kafasını kaldırdı ve dilini yavaşça nemli dudaklarında gezdirdi.

Hayır. Dudaklarını yalamıyordu. Dudaklarından *benim* tadımı alıyordu. Peki bu neden böylesine ateşliydi?

Aiden üzerime tırmandı, beni coşku ve vahşi bir ihtiyaçla öptü. Yüzümü kavrayıp dilini benimkine doladığında dudaklarından kendimi tatmak, hassaslaşmış kadınlığımı zonklattı.

"Tadını beğendin mi?" Dudaklarıma karşı fısıldadı. "Ben kesinlikle beğendim."

Yanaklarım alev almıştı.

"Bakalım bir orgazmdan sonra tadın aynı olacak mı?"

Kolunun üstünü kavradım. "Yapma. Lütfen."

Başka bir orgazmı kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Dilini alt dudağımda gezdirdi. "Karşılığında ne alacağım?"

"Takdirimi." Zayıf bir gülümseme sundum.

Kafasını salladı. "Bundan fazlası gerekiyor."

Tereddüt ederek elimi tişörtünün üzerine yerleştirdim ve doğrularak çekingen bir öpücükle dudaklarını yakaladım. Öpücüğü derinleştirmeden önce homurdandı. Ardından öpücüğü derinleştirirken beni nefessiz ve pelteleşmiş hâlde bıraktı.

Geri çekildiğimde, Aiden sırıtıyordu. "Hâlâ yeterli değil."

İlgiyi onun üzerinde tutarsam, beni rahat bırakırdı, değil mi? Onu iterek kalçalarının üzerine oturmasını sağladım. Önünde, benzer bir pozisyondaydım. "Tişörtünü çıkar."

Bunu nereye götürdüğümü bilmiyormuş gibi kaşını kaldırdı. "Bunu neden yapayım?"

"Sadece yap."

Kısık sesle güldükten sonra, tişörtünü başının üzerinden çekip arkasına doğru fırlattı. Gözlerimi üzerine dikmemeye çalışsam da acınası bir şekilde başarısız oldum. Üniforması ve takım formasıyla iyi görünüyor olabilirdi ama üzerinde hiçbir şey yokken nefis görünüyordu.

Kaslarının sert çıkıntıları yalnızca biçimli değildi, o kasların üzerinde zaman harcadığı da belli oluyordu. Yan tarafında, gözünün kenarındaki gibi birkaç ben vardı. Ok dövmelerinden biri, tam kalbini işaret ediyor gibi görünüyordu.

Tereddütle elimi kalbine doğru uzattım ve temasla avucum yandı, kalp atışlarım onun kalp atışlarına karşılık neredeyse yerinden çıkacaktı.

Düzenli, sağlıklı kalp atışlarına karşılık.

Sapık gibi kalp atışını hissederken yakalanmak istemediğim için sertleşmiş meme ucunu okşadım. Sanki o dokunuyormuş gibi benimkinin de sertleşip zonkladığını hissedebiliyordum.

"Bir erkeği ilgisiz davranıp sonra da nasıl baştan çıkaracağını bilmediğinden neredeyse emindim." Sesi sert, derin ve ürperticiydi. "Ama başarıyorsun."

"N-Ne?"

Elimi meme ucundan çekip kot pantolonundaki kalın çıkıntıya bastırdı. "Küçük dokunuşlarının bana ne yaptığını hissediyor musun?"

Gözlerim büyüdü, nabzım düzensiz bir ritimle atıyordu.

Ben tepki veremeden, Aiden pantolonunun fermuarını açıp baksırıyla birlikte aşağı indirerek, sertleşmiş aletini serbest bıraktı.

Aman. Tanrım.

Bu zamana kadar sadece pornolarda penis görmüştüm ve evet, merak etmiştim. Bunun için yargılanamazdım. Hep gerçeğinin estetik açıdan hoş –ya da büyük – olmayacağını düşünürdüm.

Yanıldığım kanıtlanmıştı; çünkü Aiden'ın kasıkları bir tabloya konu olmalıydı. Ya da fotoğrafı çekilmeliydi. Veya benden uzak tutmalıydı. O şeyin, insanların ulaşabileceği bir yerde olmaması gerekiyordu. Aiden, uzunluğuna attığım bakışları karanlık gözlerle izliyordu. "O dudakları daha önce bir sikin etrafına sardın mı?"

Yutkunurken kafamı salladım.

Sanki mümkünmüş gibi, Aiden'ın ereksiyonu daha da sertleşti.

"Siktir." Gözleri, içime işleyen bir sahiplenme parıltısıyla parlıyordu. Bedenim ilgiye tepki veriyordu, dudaklarımı yalamama engel olamamıştım. Beni ittiğinde, sırtüstü yattım. Aiden üstümdeyken, dizleri yüzümün iki tarafındaydı.

"Bu ağzı becermeme izin verecek misin, tatlım?"

Çılgına dönmüş gözlerim, onunla aleti arasında gidip geliyordu.

"Ya da amını mı sikmemi istersin?"

Ah, Tanrım. İçime girmesine izin verirsem, beni resmen parçalardı. Son bir yutkunmayla, dudaklarımı hafifçe araladım ve bu ihtiyacı olan tüm izin buymuş gibi tek seferde ağzıma yerleşti. *"Siktir."*

Onu olabildiğince içeri almaya çalışsam da boğazımın arkasına çarpmıştı. Öğürme refleksim tetiklendiğinde, gözlerime yaşlar doldu. Neredeyse tamamen dışarı çıktığında, aletini tekrar ağzıma sokmadan önce soluklanma şansım olmadı.

Sert, kaba ve kontrolden çıkmıştı.

"İyi ve uslu bir kız gibi beni ağzına almanı ne kadar çok hayal ettiğimi biliyor musun?" Hırladı, başımı eğmek ve daha derine vurmak için saçımı avuçladı. "Sikimle doluyken ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun?" Onu yalamaya ve bir şekilde yavaşlatmaya çalışırken, dudaklarımdan anlaşılmaz sesler dökülüyordu.

İşe yaramıştı çünkü kalçasını itip sert parmaklarıyla saçımı okşadı. "Bunu daha önce yapmalıydım. Daha önce benim olmalıydın."

Söylediklerine odaklanamayacak kadar tadıyla ve bedenimde bıraktığı etkiyle doluydum. Yaptığım şeyi sevdiği için, daha hevesli bir ritim tutturdum. Dilim yukarı aşağı kayarken, hayalarını avuçladım. Aiden, hâlâ saçımı kavrıyor olsa da kontrolü ele almama müsaade etti.

Ağzıma girip çıkarken hızını artırdı ve sonra kasılan omuz-

larıyla dudaklarından bir küfür savurdu. O homurdanıp ağzıma boşalırken, büyülenmiş bir hâlde onu izledim. Pozisyonuma rağmen, kafamı eğip hepsini yutmaya çalıştım.

Ağzımın kenarlarından meni akıyordu. Aiden'ın üzerimdeki bakışları hayranlık ve delice bir ilgiyle doluydu. Akan meniyi takip ederken, gözlerinde o sahiplenme kıvılcımı parlıyordu. Onu başparmağıyla silip dudaklarıma bulaştırdı.

"Aç."

Açtım. Sadece... yaptım.

Başparmağını ağzıma sokarak, tadını dilime yayıp, "Bu ağız bana ait," diye hırladı ve hemen ardından dudaklarımızı birleştirdi. Çifte orgazmdan ve onun orgazmından dolayı hâlâ sersemlemiş hâldeydim. Onu başta özensiz bir şekilde öpsem de daha sonra hızına ayak uydurmuş, dudaklarımı aralayarak iştahla öpmeye koyulmuştum.

Birbirimize dolanmış, öpüşüp birbirimizin ağzını keşfederek birkaç dakika geçirdik. Bu süre zarfında, Aiden elini sahiplenici şekilde kalçamda tutmuştu. Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırmak için ağzımdan geri çekildi. "Kendine gel, tatlım. Daha yeni başlıyorum."

"N-Ne?"

"Bana bir dakika ver. Çığlıklarınla bu evin başımıza yıkılmasına neden olmana sebep olacak kadar sert bir şekilde becerileceksin."

Bu görüntüyle bedenim zonklasa da pazısını kavrayıp başımı salladım. Gözlerini kıstı. "Nedenmiş?"

"Çok hassasım. Daha fazla uyarılmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Şeytan gibi sırıttı. "Bu yalnızca boşalmanı daha güçlü hissetmeni sağlayacak."

"Aiden. Yapamam."

"Başlarken sana ne demiştim?"

Alt dudağımı ısırıp sessiz kaldım.

Saçımı avucuna doladı. "Sana. Ne. Söyledim?"

"Pes edemeyeceğimi."

"Ve sen şu an ne yapıyorsun?"

"Aiden-"

"Şu an ne yapıyorsun, Elsa?"

"Bu kadar yoğun olacağını sanmamıştım, tamam mı?"

"Bu benim sorunum mu olmalı?"

Durmayacağını söylediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Yalnızca kaybeden bir savaşı yürütüyordum ancak savaşmak bile istemiyordum. Sahta bir maske takmıştım. Bunu istemediğime kendimi inandırmaya çalışmıştım. Sadece... benden istediğini alması hoşuma gidiyordu. Bu çok ahlaksızcaydı, değil mi?

Sırıttı. "Bilerek yapıyorsun, değil mi?"

"Gerçekten hassasım." Bacaklarımı birbirlerine bastırırken, şimdiden büyüyen ereksiyonunu hissediyordum.

"Yine de devam etmek istiyorsun."

Bir soru değildi. Gözlemdi.

"Benimle oynuyorsun, değil mi bebeğim?" Zonklayan meme ucumla oynayarak gözlerimin kapanmasına neden oldu. "İradeni elinden alıp bunu yaptırmam için bana hayır diyorsun."

İnledim. "Öyle... mi?"

"Ah evet... öyle. İçten içe, seni sikmemi istiyorsun ama bu, senin zoru oynamanın çarpık versiyonu. Bunu bekaretini kaybettiğin kişiyle de yaptın mı?"

"H-Hayır. Sadece seninle."

Parmakları meme uçlarımda gezinmeyi bıraktı. Gözlerimi açtığımda, hafif çatık kaşlarıyla beni izlediğini gördüm.

"Neden?" diye sordu.

"Ne neden?"

"Neden sadece benimle yaptın?"

Sadece seninle yakınlaştığım için, aptal herif.

Bunun yerine omuz silktim.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Durmayacağım."

Acımasız dürüstlüğü daima hoşuma giden bir şey olmuştu. Aiden filtresi olmayan biriydi. Ereksiyonu daha da kalınlaşırken, olacakları düşünmek bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu.

"Duracakmış gibi bile yapmayacak mısın?" diye sordum.

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun?" Beni incelerken başını yana eğdi. "Daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

"Öyle değil. Bu..."

Ellerimi, ellerinin arasına alıp avucumda daireler çizdi. "Konu sen olduğunda, neler yapabileceğimi bilmiyorum. Sınırlarım olduğunu düşünmek istiyorum." Koyu gözleri yüzümde gezindi. "Ama yok."

Omurgam dikleşti.

Burası koşup yardım istediğim kısım olmalıydı, değil mi? Ancak gerçek şuydu ki, konu Aiden olduğunda, ben de neler yapabileceğimi bilmiyordum. Onu arzulayacak kadar ona bağlanacağımı hiç düşünmemiş olsam da bir şekilde kendini tenimin altına kazımıştı.

"Seni korkutuyor muyum, Elsa?" Avucumu sert karnına koyarken, beni o çılgın ilgiyle izliyordu.

Usulca cevap verdim. "Hayır."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor." Kısık bir sesle güldü. "Hâlâ berbat bir yalancısın."

"Yalan değil," diye azarladım.

Fırtınalı gözleri benimkilerle buluştu. "Yalan söylediğinde anlıyorum, bebeğim."

"Nasıl?"

"Seni ele veren bir şey var." Burnuma dokundu, yüzünde muzip bir ifade vardı. "Birazcık burnunu kırıştırıyorsun. Bunun üzerinde çalışmalısın."

Kendini ele veren şeylere de bunu mu yapmıştı? Onlar *üzerinde çalışmış* mıydı?

"Bunun üzerinde çalışırsam, yalan söylediğimi anlaman zor olmaz mı?"

"Yalan mı yoksa doğru mu söylediğini bilmek için seni ele veren bir şeye ihtiyacım yok."

"Nasıl?" Kafam çok karışmış görünüyor olmalıydım; çünkü gülmüştü.

"Bana bir şey söylemeyi dene, sana doğru ya da yanlış olduğunu söyleyeceğim."

"Buraya yalnız geldim."

"Yalan. Seni Reed'le gördüm. Bilmediğim bir şey dene."

"Tek başıma oynarsam, eğlenceli olmaz. Bire bir nasıl olur?" Bu onun hakkında daha fazla şey öğrenmemin tek yoluydu, bunu kaçırmamın imkânı yoktu.

Titredim. Üzerime çarşafı atıp kollarını sararak, beni sımsıkı kucakladı. Bacakları benimkileri örterken, üzerinde yarı uzanmış hâldeydim. Onun kollarında olmanın bu kadar doğal hissettirmesi tuhaftı.

"Önce sen," dedi.

"Evlatlığım."

Gözleri anlaşılmaz bir şeyle parlarken konuştu, "Doğru. Ama bunu zaten biliyordum."

"Tamam. Senin sıran."

"Keşke evlatlık olsaydım."

Onu yakından inceledim, yüzü değişmedi. "Doğru."

"Yanlış." Sırıttı. "Olduğum kişiyi seviyorum."

"Öyle mi?" Neden yalan söylediğini düşündüğümü bilmiyordum.

Mantıken, King Enterprises'ın varisi olmaktan nefret etmesi için bir neden olmasa da içten içe, sanırım... sevmiyordu. En azından herkesin ondan beklediği şekilde.

"Şimdi soru mu soracağız?" Kaşını kaldırdı. "Soruları daha çok severim, ilk ben soracağım."

"Neden?"

"Çünkü sen kendininkini zaten sordun."

Gözlerimi devirdim. Aiden her şeyi istediği yere çekiyordu. "Her neyse."

Bir anlığına düşünceli görünmüştü. "Neden evlat edinildin?"

Bu soruyu beklemeliydim ama bu cevabı kolaylaştırmıyordu. "Aslında Birminghamlıyım. Bana bir yangın çıktığı söylendi. O yangında hem annemi hem de babamı kaybettim. Teyzem velayetimi aldı ve sonunda beni evlat edindi."

Aiden'ın yüzünde normalde karşılaştığım acıma yoktu. Aksine, hesapçı görünüyordu. "Sana söylendi. Öyleyse hatırlamıyorsun."

Ondan hiçbir şeyin kaçmaması inanılmazdı. Daha tuhaf olan, ona her şeyi anlatmak istememdi. Aiden tehlikeliydi, bunu bana karşı kullanabilirdi ve kullanacağını da biliyordum ancak şu anda umurumda değildi.

"Evet. Hatırlamıyorum," diye karşılık verdim. "Yalnızca anlar ve küçük parçalar var. O zaman dev, kara bir yapboz gibi geliyor. Her parça birbirine o kadar benziyor ki bir araya getirmeye başlayamıyorum bile. Üzücü olan şey, ebeveynlerimin yüzünü bile hatırlamamam ve onları hatırlamama konusunda hiçbir sıkıntım olmaması. Korkunç bir evladım."

"Ya da beynin mantıklı bir seçim yapmış olabilir." Sesi kısılmıştı. "Bazen, ebeveynler olmaları gerektiği gibi değildir."

Bununla ne kastettiğini sormak istesem de ifadesi hissettiklerini ele vermiyordu. Ne kadar zorlasam da bir şey elde edeceğimden şüpheliydim. Yarasını deşmek yerine, yıllardır aklımı kurcalayan soruyu sordum.

"Neden beni ilk gördüğünde, benden nefret ettiğine karar verdin?"

Onunla konuşurken cümlelerimi süslemeyecektim. O hâlâ benim zorbamdı. REO'daki hayatımı mahvetmişti. Bedenimle zihnim pişmanlık duymadan ona çekilebilirdi ancak bu, bana yaptıklarını asla değiştirmeyecekti.

Bana baktı ama beni gerçekten gördüğünü düşünmüyordum. Gri gözleri şiddetli bir fırtınaya dönüştü.

"Sen bir hayalettin."

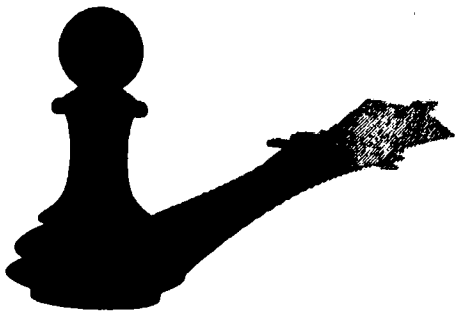

Yirmi İkinci Bölüm

Hayalet mi? Ben bir hayalet miydim?

Yüz hatlarını inceleyip şaka mı yapıyor yoksa aklımla mı oynuyor diye bakarken, kafamı geriye doğru çekip Aiden'ın göğsüne yasladım. Ancak bundan daha emin olmam gerekirdi; çünkü o şaka yapmazdı. En azından bu anlamda. Çenesi gergindi, kalın kirpikleri kararmış bakışlarını çevreliyordu.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Sakin görünmeye çalışıyordum ama her geçen saniye nabzım, onun duyabileceğinden endişe ettiğim bir seviyeye yükseliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini öğrenmeye hazır değilsin, Frozen." O kahrolası lakabı kullanması, beni yine kendinden uzaklaştırdığı anlamına geliyordu. Aiden tam olarak kapalı biri değildi. Kafasındaki tüm pislikleri itiraf etmekten utanmıyordu. Öte yandan kendini bana bu kadar kolay açacağına inanacak kadar aptal değildim. Kalenin duvarları arkasında sakladığı bir tarafı vardı.

Belki de onun satranç tahtasından kaçamazdım. Kralı devirmek için, taburda olmanız gerekirdi.

Kollarından uzaklaştım. "Bana böyle hitap etmenden hoşlanmıyorum."

"Nasıl hitap etmemden?"

"Frozen. Ben *soğuk* değilim."

"Hmm ama öylesin." Hafifçe göğsüne vurdu. "O kadar soğuksun ki bu bazen canımı yakıyor."

"Bunun ne ifade etmesi gerekiyor?"

Aiden beni altına aldı ve etrafımdaki çarşafı bir kenara fırlattı. Hava tenime çarpmasıyla birlikte, tüylerim diken diken oldu. Vahşi bakışları, beni ilk kez görüyormuş gibi çıplaklığıma kaydı. Bu bakışlar altında kalbim o kadar hızlı atıyordu ki acı vericiydi. Beni izleme şeklinde bir şey vardı.

Beni sahipleniyordu.

Saplantı hâline getiriyordu.

Bakışlarında bir çılgınlık vardı.

Vücudumun onun bu dengesiz yanına verdiği tepkiden nefret ediyordum. Tüm kızların beyaz atlı prensten etkilenmesi gerekmiyor muydu? O zaman neden ben kötü adama doğru çekiliyordum? Bacaklarımın arasında biriken ısıyı görmezden gelerek, çarşafı tekrar kendime çekip gövdeme sardım.

Parmakları çarşafı çekiştirirken Aiden'ın fırtınalı gözleri ruhumu delip geçiyordu. "Kendini benden saklama."

"Konuşuyoruz." Kumaş parçasını tüm gücümle tutuyordum. "Beni sadece seks için buraya hapsedemezsin."

"İzle de gör." Çarşafın kenarını yırttı.

Nefesim kesildi ve altından yuvarlanırken çarşafı da beraberimde götürdüm. Aiden benimle boğuşuyordu. Onu iterken, şehvet, nefret, kazanma ihtiyacı uzuvlarımda dolaşıyordu. Aiden'la mücadele etmeyi seviyordum. Bacaklarımın arasını kaplayan ıslaklığa bakılırsa, belki biraz fazla seviyordum.

Ayrıca Aiden'ın gözlerinin aldığı aşırı zevkle parlaması yardımcı olmuyordu. Mücadelem onun da hoşuna gidiyordu.

Dakikalarca mı saatlerce mi boğuştuğumuzu bilmiyordum. Ciğerlerime zar zor nefes girerken, terliyordum. Aiden'ın durusunda, gözlerindeki kıvılcım hariç hiçbir şey değişmedi. Ya etkileyici bir dayanıklılığı vardı ya da ben onun kadar güçlü değildim.

Ellerimle dizlerimin üzerinde doğrulup onun mağara adamı pençelerinden kurtulmaya çalıştım. Ayak bileğimi yakalayarak beni geri çekti. Yüzüstü yatıyordum ve neredeyse sırtımın tamamı açıktı. Aiden üzerime çıktı, kaygan sert göğsü sırtımı kaplamıştı. Bileklerimi başımın üzerinde yatağa hapsetti. Nefesi kulaklarıma çarpıyordu, soluk sesleri gözlerimin kapanmasına neden oldu. Onun insafına kalmak, gizli olmayan iplerimi çekiştiriyordu.

Bir dürtü.

İhtiyaç.

Ahlaksızlık.

"Hâlâ mücadele etmek istiyor musun, bebeğim?" diye mırıldandı kulağıma, sesi ürpertici bir şekilde kısılmıştı. "Ya da sana çığlık attırmamı mı istersin?"

Kalçalarını ittiğinde, kalın ve sert bir şişkinlik popoma doğru yerleşti. Boğuştuğumuz için mi yoksa bana çığlık attıracağı vaadiyle mi sertleşmişti bilmiyordum.

Belki de sebebi ikisiydi.

O hastaydı. Kesinlikle, düpedüz hastaydı. Ancak görünüşe göre ben de hastaydım çünkü; sırılsıklamdım.

"Sen bir götsün."

Sıcak nefesi kulak mememi gıdıklarken, onu ısırdı. "Seninkini becermem için beni zorlama, tatlım."

Nefesim kesildi, sonra parmakları popomu iki yana ayırdığında kaskatı kesildim.

O... ne yapıyordu?

Nasırlı başparmağını arka deliğime bastırdı.

"Hmm, burası el değmemiş gibi görünüyor."

"A-Aiden... Dur."

"Endişelenme, seni buradan becermeyeceğim... Henüz." Başparmağının ucunu içeri ittiğinde, gerildim. "Ama zamanı geldiğinde bana izin vereceksin, değil mi?"

Ben daha doğru düzgün seks yapmanın nasıl hissettirdiğini bilmiyorken, kıçımı becermekten bahsedemezdi.

"Yoksa bunu da mı benim almamı istersin?" Ereksiyonunu ıslaklığımda aşağı yukarı kaydırırken, parmakları diğer deliğimde geziniyordu.

Tanrım...

Neden bu kadar... iyi hissettiriyordu?

Yalnızca dokunuşu değil, ayrıca arkamdaki tüm varlığı. Sanki bedenimi yıllardır tanıyormuş gibi dokunuyordu bana.

Sanki bedenime onlarca yıldır *sahipmiş* gibi.

Mutlak öz güveninde, beni yalnızca ellerindeki bir kuklaya dönüştüren bir şeyler vardı.

"Deliklerinin her birine sahip olacağım... Eninde sonunda." Parmağı popomdan ayrılıp ıslaklığıma sürükledi. "Ama buradan başlıyorum. Diğer herkesin hatırasını senden sikerek çıkaracağım." Sözlerinin saldırısı dilinin o vahşi, çılgına çeviren hızıyla beni yalamasına benziyordu.

Kulak mememi dişleyerek, omurgamdan aşağı küçük zevk kıvılcımları gönderdi. "Her bir zerrene sahip olmama izin vereceksin, değil mi bebeğim?"

Sinir uçlarım o kadar uyarılmıştı ki düşünmek ve konuşmak bir kenara dursun, nefes bile alamıyordum. Çıkarabildiğim tek ses derin iniltilerden ibaretti.

"Siktir." Beni döndürdüğünde, sırtım yatağa çarptı.

Fırtınalı gözleri, yüz hatlarımda sadece onun konuştuğu, mistik bir dilde yazılar varmış gibi suratımı inceliyordu.

Gergin bir sesle mırıldandı. "Durdur beni."

"D-Durdurayım mı?"

"Yap hadi."

Onu nasıl durduracaktım ki? Ayrıca... "Pes etmemin ya da seni durdurmanın yasak olduğunu söylemedin mi?"

"Bu sana ilk hamleyi verdiğim tek sefer. Gitmemi söy-

lersen, gideceğim." Kalçalarını itti, eli boğazıma dolanırken karnımdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi. "REO'daki son yılını huzur içinde yaşamana izin vereceğim. Fanteziyi öldüreceğim. Her şeyi bitireceğim."

Dudaklarım titriyordu. İstediğim buydu, değil mi? Son yılımı huzurla geçirecektim ve Aiden beni yalnız bırakacaktı.

Aiden beni yalnız bırakacaktı.

Kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına rağmen, karnıma batan ereksiyonu yüzünden konsantre olmakta zorlanıyordum.

"Bu bir tür akıl oyunu mu?" diye çıkıştım. "Bu yüzüme kahkaha atıp şaka yaptığını söylediğin kısım mı?"

"Bu benden kaçmak için tek şansını kaybettiğin kısım." Boğazımı sıktı. "Gerçekten hapı yuttun, tatlım."

Dudakları her şeyi tüketen, akıllara durgunluk veren bir öpücükle benimkileri buldu ve içimdeki bir parça o anda öldü. Özgürlüğü, Aiden'dan kaçma şansını özleyen parçam artık yoktu. Fakat diğer parçam... İçimi tuhaf bir rahatlama duygusuyla dolduruyordu. Omurgamdan aşağı bir dehşet ürpertisi indi.

Bu ben değildim.

Ben böyle biri değildim.

Ben nasıl bu kadar... Arızalı olabilmiştim? Ne zaman bu kadar ahlaksız birine dönüşmüştüm?

Aiden'ı itmek için faydasız bir çabayla elimi göğsüne bastırdım ama kımıldamadı. Aksine, beni altında ezmeye devam ediyordu. Gövdesi memelerimi sıkıştırıyor, parmakları boynumu sıkıyor ve dizleri baldırlarımı hareketsiz bırakıyordu. İstesem de kaçamazdım. Tamamen onun insafına kalmıştım. Beni ezebilirdi, mahvedebilirdi ve kimsenin ruhu bile duymazdı.

Ereksiyonu bacaklarımın arasına sürttüğünde, dudaklarım aralandı. Teyzem bana bir süredir doğum kontrol hapı kullandırdığı için minnettardım.

Dur.

Aiden'a mı yoksa kendi bedenime karşı mı olduğunu bilmeden kafamın içinde bağırıyordum. Aiden bekaretimi almayacaktı. Ondan nefret ediyordum. Ondan tiksiniyordum. Hayatımı mahvetmişti. O zaman neden bunu sesli bir şekilde dile getiremiyordum?

Konuş, Elsa. Lanet olsun konuş.

Konuşsam bile, beni dinler miydi ki? İrademe saygı duyar mıydı?

O esnada kapının güçlü şekilde çalınması düşüncelerimi böldü. Bir dakika. Ne?

Aiden vahşi bir hırıltıyla dudaklarını benimkilerden ayırdı. "Siktir git."

Diğer taraftan Ronan'ın sesi yankılandı. "Acil durum!"

Aiden üzerimden kalkarken, "Ölüyor olsan iyi olur, yoksa seni kendim öldürürüm," diye homurdandı.

"Dışarı çık, pislik."

Aiden iç çamaşırını giyerken gözleri kararmıştı. Buruşmuş çarşafa uzanıp gövdeme sardım ve yere dağılmış kıyafetlerimi görmeden aramaya koyuldum. Nefes nefeseydim, terliydim ve yanıyordum.

Sutyenime dokunduğum sırada, Aiden bana ters bir bakış attı. "Giyinmeyi aklından bile geçirme."

Sanki kavanozdan çalarken yakalanan bir çocukmuşum gibi iç çamaşırımı geri bıraktım. Kapı onun arkasından kapanır kapanmaz, kendime lanet okumaya başladım. Bana patronluk taslayarak kim olduğunu sanıyordu? Ayrıca bu, bunu durdurma şansımdı.

Bunu, şu anda olan şey her neyse.

Parmaklarım uyuşmuştu. Hayır, uyuşmuş da değillerdi. O kadar uyarılmışlardı ki uyuşuk hissettiriyorlardı. Titreyen bacaklarımın üzerinde dururken, havadaki güçlü seks kokusunu

alabiliyor ancak görmezden gelmeye çalışıyordum. Hızlı bir şekilde kıyafetlerimi giydim.

Seks kokusunun yanında bir de onun kokusu vardı.

Kahrolası kokusu.

Doksan yaşına gelsem bile onun kokusunu hâlâ hatırlayacakmış gibi hissediyordum.

Saçlarımı tepeden bir atkuyruğu yaparken, Aiden geri döndü ve gözlerini kısarak giyinik vücudumu süzdü. "Bugünlük işimiz bittiği için şanslısın."

İşimiz... bitmiş miydi?

Birdenbire üzerime çöken hayal kırıklığıyla savaşmaya çalışarak, "Kuzenin seni götürüyor mu?" diye sordum.

"Kuzenim mi?"

"Levi King. Onu daha önce gördüm."

"Onu daha önce gördün." Kelimelerimi tekrar ederken ses tonunda saklamaya çalışmadığı bir tehdit havası vardı.

"Evet. Seni almak için burada olduğunu söyledi."

"Lev bir sürü boktan şey söyler." Kaşını kaldırdı. "Gerçekten onun bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyor musun?"

Hayır. Bunu düşünmek bile aptalcaydı. Ayrıca, ona Lev diyordu. Birine lakap taktığını ilk defa duyuyordum. İşin aslı birine isimleriyle hitap ettiğini bile nadiren duyardım. Arkadaşlarına bile soyadlarıyla sesleniyordu.

"Levi değilse, neden gidiyorsun?"

İfadesini düzeltmeden önce gözlerini kıstı. "Kimberly bayıldı."

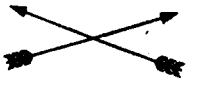

Aiden bizi arabayla götürüyordu ve Xander yolcu koltuğunda oturmuş, ara sıra dikiz aynasından bize bakıyordu. Ben de Kim hafifçe horlarken, başını kucağımda tutuyordum. Eğer araba boğucu bir sessizlikle kaplı olmasaydı, duyulan tek sesin onun horultusu olması komik bile olabilirdi.

Aiden'la Xander arasındaki sessizliği –ya da gerginliği– nasıl dağıtacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden Kim'in saçını yüzünden çekmeye odaklandım ama bir sinekmişim gibi elini savurarak parmaklarımı itti. Tekila kokusu havaya nüfuz etmişti. Yarın, akşamdan kalma olduğuna çok pişman olacaktı.

Ronan'ın evi, Kim'inkinden arabayla sadece on dakika uzaklıktaydı ve bu kısa mesafe için minnettardım. Aiden, Kim'in garaj yoluna park ettiğinde Xander sıkılmış bir tonla, "Arabayı ben kullanabilirdim," dedi. "Zaten burada oturuyorum."

Aiden'ın yüzü ifadesizdi. "Ben etrafta yokken, onun yanına yaklaşman yasak."

Aiden'ın hangi 'o'yu kastettiğinden emin değildim ancak Kim'i kastetmiş olabileceği düşüncesiyle göğsümde bir şeyler burkuldu. Onlar çocukluk arkadaşıydılar, neredeyse birlikte büyümüşlerdi. Hobileri aynıydı. Ebeveynleri bile aynı arkadaş çevresine aitti. Belki de Aiden'la aralarında bir bağ vardı. Ne de olsa Kim ağlarken, ona sarılmıştı.

"*Kız arkadaşımı* mı kastediyorsun?" Xander arkasını dönüp bana göz kırptı. "Seni eve bırakmamı ister misin, bebeğim?"

Aiden'ın direksiyondaki tutuşu o kadar sertti ki elinin altında parçalara ayrılmamasına şaşırmıştım.

Xander'a neredeyse bir ruh hastasına ait olduğunu düşündüğüm bir gülümsemeyle baktı. "Eceline mi susadın, Knight?"

"Sen, King?" Çenesindeki bir kas seğirene kadar, Xander'ın ifadesi sertleşti.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Geçen haftaki morluklar yetmemiş görünüyordu, hâlâ birbirlerini parçalamanın eşiğinde gibi duruyorlardı. Bu defa, etrafta onları birbirlerini öldürmekten alıkoyabilecek bir futbol takımı yoktu.

"Hey." Arka kapıyı açarken olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Biriniz Kim'i arabadan çıkarmama yardım edebilir mi?"

Xander kana susamış bakışma yarışını bitirip arabadan indi ve kolaylıkla Kim'i kucağımdan çekti. Ondan hafif bir alkol kokusu alsam da Kim'in üzerindeki tekila kokusu kadar güçlü değildi. Onu bir bez bebekmiş gibi rahatlıkla gelin tarzında taşıdı.

Kim'in gözleri hafifçe aralandı. İnlerken, kafası Xander'ın göğsüne doğru düştü. Sonra biraz ayılmış gibi görünerek ona baktı ve saçını çekti.

"Sen!" Dili dolanıyordu. "Hepsi senin yüzünden!"

"Kim." Arkalarından onları takip ettim.

"*Elliiie.*" Sırıttı, sarhoş olduğu düşünülürse, şaşırtıcı şekilde sevimliydi. "Hadi *cinayet* işleyelim!"

Güldüm. "İyi bir fikre benzemiyor, Kim."

"Hayır! Harika fikir." Dili dolanırken, parmakları miskince Xander'ın saçma dalmıştı... neredeyse okşuyordu. "*Xaaan*, ben güzel miyim?"

"Hayır." Tereddüt bile etmemişti.

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Beni hiç affedecek misin?"

"Hayır."

"*Siktir. Git.*"

Xander durduğunda, sırtına çarpmamak için ben de durdum. Kim'le onun arasında bir tür bakışma yarışı patlak vermişti. Xander'ın bakışları bahçenin loş ışığında kararırken, Kim'in gözleri akmayan yaşlarla doluydu.

Güçlü bir el koluma sarılıp beni geri çekti, o ikisi arasında her ne oluyorsa onlarla olan tüm bağlantımı kopardı. Kim'in bedeni tekrar gevşemişti, Xander evlerinin kodunu tuşladı. Bir dakika. Kodu biliyor muydu?

"İkinci kattaki son oda," diye seslendim.

"Biliyorum."

Peki. Bu gerçekten garipti.

Kim'in annesinin stüdyosundan çıkmayacağına emindim, çıksa bile pek de umurunda olmazdı. O çok... rahattı.

Xander içeriye doğru gözden kaybolduğunda, Aiden'ın kısılmış gözleriyle karşılaştım. Duruşu kaskatı kesilmişti. Neden öfkeliydi?

"Ne?"

"Kapılarını ve pencerelerini kapat. Hepsini."

"Ah, evde alarm sistemi var. Bir sorun olmayacaktır."

"Hepsini." Dişlerinin arasından tısladı. "Bana kendimi tekrar ettirme."

Sıcak ve soğuk davranışları, üzerimde kırbaç etkisi yaratıyordu. Xander'a kızmış olsa bile, yanlış bir şey yapmadığım hâlde öfkesini benim üzerime salmaya hakkı yoktu. İnsanların, karşılarında daha zayıf bir kişi bulduklarında onu kum torbası olarak kullanmalarından nefret ediyordum.

Sırtıma bir kırbaç indi, bir kere daha ve bir kere daha. O kadar yüksek sesle haykırıyordum ki kulak zarım patlamıştı.

Bu ani görüntü karşısında irkildim. O da neydi?

"Elsa?"

Bakışlarım, ben neredeyse düşmek üzereyken omuzlarımı kavramış olan Aiden'a kaydı. Bir dakika. Az önce... bilincimi mi kaybetmiştim?

Aiden'ın meraklı gözleri ruhumu inceler gibiydi. "Az önce ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ben sana yalan söylemiyorum, o yüzden bana aynı saygıyı göster ve yalan söyleme."

"Aynı saygı mı?" Kıvranarak ellerinden kurtuldum. "Sen ve saygı kelimesi aynı cümlede bile yer almamalı."

"Az önce ne oldu?"

"Sana söylemek istemiyorum."

Görüntüyü o tetiklemişken, ne hakla bunu benden talep edebilirdi?

"Ya bana söylersin ya da senden çekip çıkarırım." Çenemi kavradı. "Nasılsa öğreneceğim, tercihi sana bırakıyorum."

Akıl oyunlarını da alıp siktirip gidebilirdi. Tek istediğim kendime karanlık, küçük bir köşe bulup cenin pozisyonu almaktı.

Ona ne düşündüğümü söylemek üzereyken, ön kapı açıldı ve kaşlarına yerleşen derin bir çatmayla Xander dışarı çıktı. Aiden'ın anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak, evin içine koşup kapıyı kilitledim. Kapının arkasında dururken, salonun uzun pencerelerinden dışarı baktım. Xander kendi evine geçiyordu. Aiden onu bıraktığım yerde kalmış, eve bakıyordu.

On saniye geçti.

Yirmi.

Otuz.

Altmış.

Xander'ın peşinden giderken, yüzüne yine o ifadesiz maskesini yerleştirdi. Arka cebimde titreyen telefonumla olduğum yerde sıçradım.

Aiden: Vezir ya da piyon.

Aiden: Senin yerine hamlede bulunmamı istemezsin.

Homurdanarak telefonu kapattım, arka cebime geri koydum. Lanet olsun, kafamı allak bullak ediyordu.

Görüntü tekrar bana saldırdığında, gözlerim açılıp kapandı. Ancak az önce olan şey öylesine bir görü değildi, değil mi? Bir anıydı.

Hayatımda yaşanmış bir şey.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kim direksiyonda homurdandı. "Bana bir daha asla içmemem gerektiğini hatırlat."

Onu bu sabah uyandırdığımda, akla gelebilecek her şekilde bana küfretmişti. Biraz insani görünmesinin tek sebebi ona Advil vermiş olmamdı, Kirian da ona kahvaltı için sıcak çorba hazırlamama yardım etmişti. Kir'in okulu olmasaydı, Kim evden asla çıkmayabilirdi.

Saçları başının üstünde dağınık bir topuz hâline getirilmişti, üniforması düzgün sayılmazdı ama ben de ondan daha iyi bir durumda değildim. Gecenin çoğunu uykusuz geçirmiştim ve litrelerce kahve içerek uykumu def etmiştim. Kâbus görme düşüncesi, beni korkutmuştu. Dr. Khan'ın onları isimlendirdiği gibi görülerden sonra uyumazdım.

Görüler.

Böyle bir ismi olması, medyummuşum falan gibi hissettiriyordu.

Onlar görü değil, anılardı.

Onları kovalamak için ders çalışmış, Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı* kitabını okumuştum ve Kim'in balkonundan Xander'ın evini gözetlemiş olduğumu da inkâr edemezdim. Aiden geceyi orada geçirmişti, arabası garaj yolunda kalmıştı. Elitlerin forvetleri arasındaki herhangi bir cinayet planını önlemek için Xander'ın ebeveynlerinin evde olmasını ummuştum.

Şafak söktükten sonra uyuyakalmıştım ve uyandığımda Aiden'ın arabası orada değildi.

"Bok gibi görünüyorum, değil mi?" diye sordu Kim.

"Benden kötü görünmüyorsun." İç çekip ona döndüm. "Dün gece gerçekten ne oldu?"

"İçmenin dışında mı?" Kafasına vurdu. "Pek bir şey hatırlamıyorum."

"Dün gece Xander seni taşırken özür diledin ve seni affetmesini istedin. Bu ne demek oluyor?"

Bana dehşete düşmüş bir bakış attı. "X-Xander beni mi taşıdı?"

"Odana kadar."

"Ve sen de izin mi verdin?"

"Kendimi savunacak olursam, seni içeri taşıyamazdım."

"Siktir." Bana baktığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Başka ne yaptım?"

Parmaklarımı kaldırıp saymaya koyuldum. "Xander'ın saçını çektin, ona güzel olup olmadığını sordun, ardından ondan af diledin, sonra da ona küfrettin."

Başını eğerken homurdandı. "Biri beni öldürsün. Hadi eve gidelim. Bugün fiziksel olarak okulda bulunmam mümkün değil. Seni dondurmayla tıka basa doldurur, teyzene de tek kelime etmem."

"Bence o kadar kötü değildi." Güldüm. "En azından tüm okulun önünde öpülmedin."

Kim frene o kadar sert bastı ki emniyet kemerim takılı olmasaydı, öne fırlardım.

"Kim!"

"Sen..." Bana çılgınca bir bakış atmadan önce yutkundu. "Xander seni öptü mü?"

"Xander mı? Hayır. Aiden."

"Aiden mı?"

Suçlu hissederek omzumu kaldırdım.

Gözleri büyüse de ifadesi yargılayıcı değildi. "Vay canına... Bu konuda nasıl yorum yapacağımı bilmiyorum."

"Ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum." Bir de yalnızken yaptığımız şeyleri.

Boşalmıştım. İki defa.

Başımı ellerimin arasına alarak inledim. "Bütün okulun önündeydi, Kim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ondan... hoşlanıyor musun?" diye sorarken sesi tereddütlüydü.

Hoşlanıyor muydum?

Aiden dengemi bozuyordu. Başından beri beni gerçekten görmemişti. Tırnaklarını daha derine geçirmiş, var olduğunu bile bilmediğim yanlarımı ortaya çıkarmıştı. Beni iliklerime kadar sarsarak sınırlarımla oynuyordu. Onun hastalığını arzuluyordum. Onun karanlığına, yoğunluğuna uyum sağlamaya başlıyordum.

Fakat ondan hoşlanıyor muydum?

Birinden hoşlanmak belli bir düzeyde güven gerektirirdi ve ben, Aiden'a güvenmediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim.

Ya da onun yanında kendime güvenmediğimi söylemek daha doğru olurdu.

"Hayır." Homurdandım. "Bilmiyorum."

Kim, bunun ne anlama geldiğini biliyormuşçasına onaylarcasına bir ses çıkardı. "Ama öpücükten hoşlandın?"

"Ben... bilmiyorum. Belki. Önceki okulumda öpüşmüştüm ama bu kadar yakıp yıkıcı değildi, anlıyor musun?" Durdum, kirpiklerimin arasından ona baktım. "Beni yargılamayacak mısın?"

"Öyle bir şeyi asla yapmam." Bana döndü ve omzuma sarılmak için eğildi. "Ben her zaman yanındayım, Ellie. Hayatında biraz maceraya ihtiyacın var ve yakıcı öpücükler kulağa harika bir başlangıç gibi geliyor."

O dile getirene kadar onayına ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Kolunu sıkarak, sessizce ona ne kadar minnettar olduğumu söyledim.

"Sadece..." Kim'in yüz ifadesi normal bir hâl aldı. "Dikkatli ol, tamam mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yalnızca incindiğini görmek istemiyorum."

Sözleri, önceki coşkuyu söndürdü. Başımı salladım, az önce bana duymam gereken gerçeği söylemişti. Kim'in en iyi arkadaşım olmasının sebebi buydu. Benim adıma hem mutlu olabiliyor hem de olayın olumsuz yanlarını görebiliyordu. Okulun otoparkına vardığımızda, kaltaklar kraliçesi ve yardakçıları tarafından durdurulduk.

Cidden mi? Silver, bugün ihtiyacım olan son kişiydi.

Silver'ın yardakçılarından biri, "Bu Frozen ve şişman arkadaşı değil mi?" diye sordu. Yanlış hatırlamıyorsam adı Veronica'ydı. Üniforması, içinde patlayacağını düşünmeme neden olacak kadar dardı.

Yanlarından geçmeye çalışsam da diğer yardakçısı Summer, kolumu yakalayarak bana engel oldu. "Seninle konuşuyoruz, Öğretmen Orospusu."

"Ve ben de sizinle konuşmuyorum." Kolumu çekip serbest kaldım. Kim diğer tarafımda kaldı, başını dik tutmasından dolayı onunla gurur duyuyordum.

Silver sonunda önüme çıktı. Benden birkaç santim daha uzundu ve her santimini küçümseyici tavrıyla bana tepeden bakmak için kullanıyordu.

"King'den uzak dur, seni küçük sürtük."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Neden ona benden uzak durmasını söylemiyorsun? Peşimde olan o."

Bunun onu susturmasını, yüzündeki kendini bilmiş sırıtışı silmesini beklesem de ifadesi yalnızca daha yoğun bir hâl almıştı.

"Onun için bir kaçamaktan başka bir şey değilsin, Frozen. Neden biliyor musun?" Cevap beklemediği sorusunu sorduktan sonra durdu. "King her zaman benimdi. Yapabileceğin hiçbir şey bunu değiştirmez."

Koruduğum sakin tavrıma karşın, öfkeden köpürüyordum. Yumruğumu sıktığım sırada Kim kolumu tuttu.

Silver bana son bir bakış attı. "Bir kralın kraliçeye ihtiyacı vardır, köylü."

Yardakçıları kıs kıs güldükten sonra, Kim'le beni itip girişe doğru ilerlediler. Onları saçlarından tutup sürüklememek için elimden geleni yapmak zorunda kalmıştım. Ancak ben böyle biri değildim, değil mi? Başkalarını incitmeyi hayal etmezdim.

O zaman neden etrafımda iblisler dönüyormuş gibi hissediyordum?

"Onu boş ver." Kim kolumu okşadı. "Her zamanki gibi sürtüklük yapıyor."

Okula girerken, güven verici göründüğünü umduğum bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrıldı.

Kim, "Bizi izliyorlar," diye fısıldadı.

İşte o zaman herkesin bana baktığını fark ettim. Aralarından bazıları çaktırmadan fotoğrafımı bile çekiyordu ama göz teması kurduğumda, telefonlarıyla uğraşıyormuş gibi yapıyorlardı. Öte yandan, merakım uzun sürmemişti. Kim'le birlikte koridorlarda yürüdükçe fısıltılar daha yüksek sesli hâle geldi.

"Gerçekten King'in kız arkadaşı mı?"

"Geçen gün Knight'la birlikte değil miydi?"

"Cidden mi? King'in kız arkadaşı mı var?"

"Instagram'ı gördün mü?"

"Partideki canlı yayını gördüm."

"Kız arkadaş..."

"...Kız arkadaş..."

Gerçeklik, istenmeyen görülerimden biri gibi üzerime

çöktü. Aiden bunu bilerek yapmıştı. Pislik, Xander'ın iddia edemediği hakkı elde etmek için beni tüm okulun önünde öpmüştü. Aiden, ertesi gün herkesin bunu konuşacağını biliyor olmalıydı.

Herkesin bunu konuşmasını *planladığından* emindim.

Onu *öldürecektim.*

Nispeten daha sessiz bir köşeyi dönerken, Kim beni dürttü. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi irileşmişti. "Aman Tanrım, Ellie."

"Şimdi ne var?" Sesim korku doluydu.

Bana telefonunu gösterdi. Daha doğrusu, Aiden'ın Instagram profilini ve son gönderisini. Aiden beni masaya oturtup ağzımı tahrip ederken, biri harika bir açıyla fotoğrafımızı çekmişti. Kollarım ve bacaklarım onun etrafına dolanmışken, Aiden'ın bedeni benimkiyle iç içe geçmişti.

Fotoğrafın açıklamasında şöyle yazıyordu: *Benim.*

"Hayır, yapmadı." Sesim bir fısıltıyı andırıyordu, utanmış mıydım yoksa şok mu olmuştum, bilmiyordum.

"Ah evet, yaptı." Kim sırıtırken, eliyle kendini yelliyordu. "Tüketmek demek yeterli olmaz, Ellie. Seni canlı canlı yiyormuş gibi duruyor."

"Derse geç kalacağız." Onun aptal sırıtışını kesip ilk dersimizin olduğu sınıfa yöneldim.

Kim bana yetişti. "Sürtükler Kraliçesi'nin tehdit altında hissetmesine ve pençelerini göstermesine şaşırmamalı. King'in daha önce hiç kız arkadaşı olmadı, kesinlikle biriyle öpüşürken de fotoğraf paylaşmadı."

Hah. Bu... iyi hissettiriyordu.

Bu da senin içindi, Silver.

Sınıfa girer girmez durdum. Dört atlının konuşma sesleri havayı dolduruyordu. Elbette, hepsi buradaydı. Aiden sandalyesinde geri yaslanmıştı, bacakları önünde üst üste atılmış ve

parmakları karın kaslarının üzerinde birbirine kenetlenmişti. Gözlerindeki bulutlar hem zaferle hem de içimi burkan koyulukta bir karanlıkla parlıyordu.

İstediğini almıştı.

Bütün okul, onun kız arkadaşı olduğumu düşünüyordu. Bir kez daha, kararı benim ellerimden almıştı ve bu defa, beni çok öfkelendirmişti. Silver'ın söylediklerıyle de ilgisi olabilirdi. Sinirlerimi zıplatan, konuşurken kendinden emin bir tavır sergilemesiydi.

Canım acıdığı için karşılığında birinin canını acıtmam gerekiyordu.

Büyük adımlarla Aiden'a doğru yürüdüm. Ronan aptal gibi sırıtıyordu. Xander kafası başka bir yerdeymişçesine pencereden dışarı bakıyordu. Aiden'la konuşmakta olan Cole, Aiden'ın masasının önünde durduğumda konuşmayı kesti.

Avucumu masaya koydum, onunla göz göze gelmek adına eğildim. Bana meydan okuyormuş gibi kaşını kaldırdı.

Oyun başladı, aşağılık herif.

Sesimi bütün sınıfın duyacağı kadar yüksek ve net tuttum. "Ben senin *değilim*."

Yirmi Dördüncü Bölüm

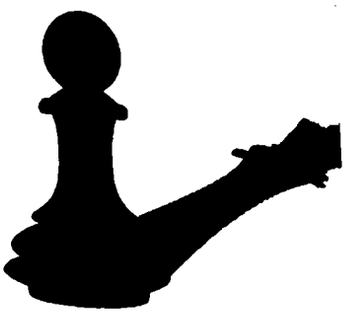

Aiden'a onun olmadığımı söylediğimde, öfkelenmesini, kötü tarafını ortaya çıkarmasını beklemiştim. Zorbalar böyle yapardı, değil mi? Biri onları zorladığında, karşılık vermekten çekinmezlerdi.

Kendini bırakıp gerçek benliğini göstermek yerine, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Yüzüme boşaldığında böyle demiyordun. İki defa."

Çenem neredeyse yere çarptı.

Hayır.

Bunu söylemiş olamazdı.

Yanımdaki Kim'in nefesi kesildi, sınıf öğrencilerin mırıldanmalarıyla dolmuştu. Hiç kimse Aiden'ın önünde konuşmaya cüret edemezdi.

Ronan başını sallarken, gülen tek kişiydi. "Buna katılıyorum. Çığlıkları duydum."

Siktir.

Aiden tekrar ağzını açtığında, elimi dudaklarına kapatarak onu susturdum. Her ne söyleyecekse, beni çoktan yaptığından daha fazla mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı. Daha önce zafer kazanmış gibi görünüyorduysa, şimdi tamamen kendini beğenmiş görünüyordu. Sessiz bir kafa tutmayla kaşlarını kaldırdı, sözlerini inkâr etmem için bana meydan okuyordu.

Zil çaldığında, Bayan Stone sınıfa girdi. Aiden'ı bırakıp önündeki sandalyeye oturdum, tek boş yer orasıydı. Defterimle kalemlerimi çıkarırken, hareketlerim telaşlıydı.

Sıcak nefesler kulağımı gıdıkladıktan sonra Aiden'ın pürüzsüz fısıltısını işittim. "Benim olduğunu bir kez daha inkâr etmeye çalışırsan, bunu kanıtlamak için seni onların önünde beceririm."

Kalemimi daha sıkı kavrarken, gözlerim büyüdü. Bayan Stone dersine devam ederken, Aiden arkamdan kısa sürede kayboldu. Yüz hatlarımı düzeltmekte ve Aiden'ın az önce kafamda çizdiği resimleri kovalamakta zorluk yaşıyordum.

O ve kahrolası pis ağzı.

Öte yandan bacaklarımın arası ısınmıştı ve bu hissi uzaklaştırmak için onları birbirine bastırmak zorunda kalmıştım.

İşe yaramadı.

Aksine, sürtünme durumu katlanılamaz bir hâle çevirmişti. Neredeyse dişleri hassas tenimi sıyırırken diliyle parmakları içime girip çıktığı sırada Aiden'ın ağzının bacaklarımın arasında olduğu zamanki gibi-

"Bayan Quinn?"

Bayan Stone'un sesiyle irkildim, yanaklarım yanıyordu

"İyi misiniz?" Sesi tepemden geliyordu.

"Ne?"

"Kızarmışsınız. Tıbbi müdahaleye mi ihtiyacınız var?"

"İyiyim." Kalemimi daha sıkı kavrarken, yerin yarılmasını ve içine girmeyi diliyordum.

Bayan Stone gittiğinde alçak, hırıltılı bir ses mırıldandı. "Aklına bazı anılar mı geliyor?"

"Kapa çeneni," diye tısladım.

Aiden'ın kendini beğenmiş sırıtışını görmek için arkama bakmama gerek yoktu. Sabahki iki dersten sonra, kitaplarımı toplayıp Kim'e el salladım ve öğle yemeğini atlamayı seçerek

soyunma odasına gittim. Teyzem, bu sabah marketten beslenme şeklime uygun bir yemek almamı söylemişti ancak unutmuştum.

Soyunma odasına giden köşeyi dönemeden, önümde uzun bir beden belirdi. Onu görünce kalbimin taklalar atmasından nefret ediyordum. Ceketiyle mükemmel görünmesinden, uzun bacaklarının onu bir manken gibi göstermesinden nefret ediyordum.

Koyu renk saçlarının hafifçe savrulmasından, dudaklarına ve on sekiz yaşında birinin sahip olmaması gereken keskin çene hattına kadar onunla ilgili her şeyden nefret ediyordum.

Sabahtan beri hissettiğim bastırılmış gerilimi serbest bıraktım. "Senden nefret ediyorum."

"Bence etmiyorsun, tatlım ama etmeyi diliyorsun." Bana uzanıp yanağımdan makas aldı. "Kızardığında çok sevimli oluyorsun."

Bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Hareketi o kadar şefkatli ve nazikti ki neredeyse savunmamı yıkacaktı.

Sonra onun bir sosyopat olduğunu, bunu yalnızca onun önünde gardımı indirmem için yapıyor olabileceğini hatırladım.

"Neden saçını hiç açık bırakmıyorsun?" Parmakları sanki bu fikir karşısında büyülenmiş gibi kafa derime masaj yapıyordu.

"Sadece hoşuma gitmiyor."

Başını yana eğdi. "Neden?"

Sebebini ben de bilmiyordum. Şefkatli davranışı, dikkatimi onun şeytani ruhundan uzaklaştıramayacaktı.

Kavrayışından uzaklaştım. "Daha önce ne düşünüyordun?"

Sanki bunu yapmaktan kendini alamıyormuş gibi saçımı okşamaya geri döndü.

"Daha önce mi?"

"Sınıfta. Bayan Stone seni hayal kurarken yakaladığında."

Yanaklarım ısınırken, arkamı döndüm. "Bu doğru değil."

"Yalancı." Sesinde baştan çıkarıcı bir ton vardı. "Dün geceyi yeniden yaşıyorsun, değil mi? Sen adımı haykırırken sıcak, ıslak amına dilimi soktuğum kısmı mı hayal ediyordun? Ve-"

"Aiden!" Elimi ağzının önüne koydum. Kimsenin duyup duymadığını görmek için etrafa bakınırken, utanç midemi burkuyordu.

Başını iki yana sallarken, elimi çekse de bırakmadı. "Neden bundan utanıyorsun?"

"Ciddi misin? Nasıl olur da utanmam?"

"Bütün gece seni hayal ettim, bundan utandığımı görüyor musun?"

"Sen farklı bir türsün." Utancın ne demek olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

"Yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Bunu senin bana karşı olduğun bir tartışmaya dönüştürme."

"Öyleyse bu ne hakkında? Aydınlat beni."

"Cinselliğini tanı, Elsa." Sahiplenici bir şekilde elimi tuttu. "Sende bundan bol miktarda var, ziyan olmasına izin vermeyi düşünmüyorum."

"Bu kadar kaba olmayı bırak. Derse odaklanmam gerek."

"O hâlde o anı düşünüyorsun." Sırıttı. "Islandın mı?"

"Hayır."

"Hadi ama," diye zorladı. "Kabul et."

"Ya ıslandıysam?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bastırılmış tüm hüsranım birdenbire yüzeye çıkmıştı. "Bu konuda ne yapacaksın? Beni okulda becerip ikimizin de uzaklaştırılmasını mı göze alacaksın? Ah, bir dakika. Okulun sahibi baban, bu yüzden yakalansan da fark etmez. Cinayetten bile paçayı kurtarabilirsin, değil mi? Majesteleri Aiden King'i baştan çıkarmış gibi gösterildikten sonra okuldan atılacak kişi ben olurum. Ne de olsa sen kralsın, bense hiç kimse."

Sözlerini ona geri söylemenin ne kadar harika bir his olduğunu patladıktan sonra fark ettim. Onları beni aşağılamak, haddimi bildirmek için kullanıyordu ama şimdi, doğrudan suratına çarpmışlardı.

Çenemi kaldırarak bir şey söylemesi için ona meydan okudum.

Sol gözü seğirse de ifadesi anlaşılmaz kaldı. "Ağzına dikkat et."

"Yoksa ne?"

"Yoksa onu sikerim."

"Siktir git, Aiden. Sürekli beni kışkırtıp karşılığında yalnızca 'evet majesteleri' dememi bekleyemezsin. Bundan sonra ne istersiniz, majesteleri? Sizin için yatıp bacaklarımı mı açmalıyım? Beni sikmenize izin verirsem, beni bünyenizden atabilir misiniz?"

Patlamamdan sonra nefes nefeseydim. Sorunumun ne olduğunu bilmiyordum bile ancak Silver'ın sözleri, Aiden'ın gelişigüzel tavrı beni çok sinirlendirmişti. Daima istediğini alacak, eninde sonunda benden sıkılıp gidecekti.

Artık gitmesini istiyordum; çünkü duvarlarımın yıkıldığını hissediyordum. Onu içeri alırsam ilk tanıştığımızda söylediği gibi beni mahvedecekti. Arkasında yalnızca tahribat bırakan bir fırtına olacaktı.

Kendimi ona kaptırmaktansa zorbalığa katlanmayı tercih ederdim. "Hayır."

Aval aval baktım. "Hayır mı?"

"Bacaklarını açman, seni bünyemden atmayacak. Bedenine sahip olmayı sevsem de ilgilendiğim tek şey bu değil."

"Öyleyse başka ne istiyorsun?"

Sesi ürkütücü bir fısıltıya dönüştü. "Her. Kahrolası. Şeyi."

Ağzım açıldı ancak tek bir kelime bile çıkmadı. Aiden'ın sırtına çarptığında, Ronan beni kurtardı. Sırıtan Ronan kolunu onun omzuna atarken, Aiden pozisyonunu korudu.

"Hey, King! Öğle yemeği vakti."

Aiden ona ters bir bakış atsa da sesi sakindi. "Görünüşe göre eceline susadın."

"Pardon, kötü bir zaman mıydı?" Meraklı gözleri benden Aiden'a kaydı. Aiden ona dik dik bakmaya devam ediyordu.

"İncindim, dostum." Göğsünü ovuşturdu. "Böyle sözler, terk edilme sorunlarımı tetikliyor."

Yutkunurken gözlerim büyüdü. "Senin terk edilme sorunların mı var?"

Başını sallarken, kirpiklerinin altından Aiden'a bakıyordu. "Ve o, bana bunları hatırlatıp duruyor. *Connard**."

"Hey!" Aiden'ı dürttüm. "Bu onu yaralayabilir."

Yalnızca gösteriden zevk alıyormuş gibi eğlenceli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Zaten terapi alıyorum," diye devam etti Ronan.

"Kapa çeneni yoksa alacağın tek terapi kırık burnun için olacak."

"Burnum olmaz, King." Ronan burnunu sakladı. "Bu bebek aristokratik."

"Onunla işim bittiğinde öyle olmayacak."

"Bir dakika." Şaşkın bir ifadeyle ikisine baktım. "Şaka mı yapıyordunuz?"

"Çok sevimli görünüyordun." Aiden'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ah... Geri sar." Ronan, ikinci bir kafası çıkmış gibi Aiden'a baktı. "Az önce 'sevimli' mi dedin?"

Aiden'ın ifadesiz suratı geri döndü.

"Hayır, hayır, hayır... Kendini kapatma. Hadi ama, King." Telefonunu çıkardı. "Bir daha söyle, bunu kameraya almam gerek."

Aiden, Ronan'ın kamerasına bakıp dudaklarını oynattı. "Siktir. Git."

* Fransızca: 'Pislik'. –ç.n.

Ronan telefonu cebine sokarken, ona orta parmağını gösterdi. Sonra fısıldamak için eğildi. "Böyle saçma şeyler söylerken onu kaydedersen, sana yüz kâğıt veririm."

"Ne?"

"Beş yüz."

Ona bakmaya devam ettim, bir şey söyleyemeyecek kadar şoktaydım.

"Tamam, son teklif. Nash ve Knight da beşer yüz ödeyecekler. Bu bin beş yüz eder."

Aiden aramıza girip Ronan'ın tek taraflı pazarlığına bölerek, "Senin gitmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

"*Mais non**. Ben burada iyiyim." Ronan Cheshire kedisi** gibi sırıttı.

"Gel bizimle yemek ye, Ellie."

"*Ellie* mi?" diye çıkıştı Aiden.

"Ne? Kimmy sana böyle sesleniyor, değil mi?"

"Bana Frozen demiyor musun?"

Omuz silkti. "Ellie'yi daha çok seviyorum. Hadi, yemek yiyelim."

"Pas geçiyorum."

Gitmek için arkamı döndüğümde güçlü bir el kolumu kavradı ve Aiden beni yanına çekti. "Yemek yiyeceksin."

Üçümüz kafeteryaya girerken, kolunu sahiplenici şekilde belimde tuttu. Bu raundu kazandığını düşünüyorsa, çok beklerdi. Kafeteryada benim yediğim türden yemekler yoktu, bana söylendiği gibi yemek yemeyecektim.

Telefonum titrediğinde ceketimin içine uzandım.

J. Enişte: Bu hafta sonu maça gelebileceğimi sanmıyorum. İşlerim çok yoğun. Çok üzgünüm, bal kabağım.

---

* Fransızca: 'Hayatta olmaz.' –ç.n.

** Lewis Carroll'ın yazdığı *Alice Harikalar Diyarında* kitabında sırıtışıyla ünlü karakter. –ç.n.

Göğsüm sıkıştı ancak yine de mesajı cevaplamayı başarmıştım.

Elsa: Sorun değil. Hem ders çalışmam gerek. Cambridge'e gittiğimde beni özleyeceksin. *havai fişek emojisi*

J. Enişte: Sakın beni duygusallaştırma. Bizden daha iyi bir derece yapacaksın. Takım çalışması.

Elsa: Takım çalışması!

Onları yazarken kelimeleri hissetmiyordum.

J. Enişte: Bu gece kapıları kilitle. Eve geç gelebiliriz. Buzdolabında sebzeler var, ayrıca teyzen dondurma yok diyor.

J. Enişte: Seni seviyoruz, bal kabağım.

Yalnız bir gece daha.

Elsa: Sorun değil! Kendinize iyi bakın. Sizi seviyorum *kalp emojisi*

Telefonumu cebime geri koyduğumda, üzerimde hissettiğim gözlerle kafamı kaldırdım. Aiden başını yana eğmiş bir şekilde dikkatle beni izliyordu. Mesajları okumuş muydu? Ronan sonraki maçın kadrosu hakkında tahmin yürütürken, Aiden ona en ufak bir ilgi göstermiyordu. Başparmağı belime sürtündü. Hareketinin mahremiyeti karşısında, tenim ürperdi. İnsanlar neden fiziksel temasın önemli olmadığını söylüyordu? Neden duyguların yabancı bir yerde yeşerdiğini varsayıyorlardı?

Fiziksel temasın *daima* bir rolü vardı.

Daha akıllı olmalıydım; çünkü görünmez 'dokunmak yok' kuralını çiğnediği günden beri Aiden'ın dokunuşu beni mahvediyordu.

Doğruca futbol takımının masasına ilerledik. Aiden beni yanına oturtabilmek için elini çekti. Xander iki gamzesini de

göstererek bana gülümsedi. Yeterince gerçekçi görünüyordu, bu yüzden belli belirsiz bir gülümsemeyle yanıt verdim. Aiden'ın bize attığı sert bakışlar karşısında dikkatimi sırt çantama verdim. Xander'ı sırıtışı yalnızca genişledi. Aiden iki elini de omuzlarıma koydu. "Bugünden itibaren, Elsa bizimle yemek yiyecek."

Mümkün değildi.

Ayağa kalkmaya yeltensem de eğilip fısıldadı. "Kıpırdama yoksa dün gece sana kaç kez sahip olduğumu onlara söylerim."

"Bana *sahip* olmadın." Sadece onun duyabileceği şekilde tısladım.

Kaşını kaldırdı. "Onlar bunu bilmiyorlar."

Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırdım. Nasıl oluyordu da beni bu kadar sinirlendirmeyi başarıyordu?

Takım üyelerinden hiçbiri, yeni yemek düzeni hakkında bir şey söylemedi. Söylemelerini de beklemiyordum. Ne de olsa o King'di. Sözü kraliyet fermanıyla eş değerdi.

Ronan kaşlarını kaldırdı. "Gemiye hoş geldin, Ellie."

"İncindim, Frozen." Xander bana yaklaştı. "Biz çift değil miyiz?"

Aiden'ın omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşsa da sinirli suratını görmek için arkama dönmeme gerek yoktu. Xander'ın neden Aiden'ı kışkırtıp durduğunu bilmiyordum. Onun gözü döndüğünde nasıl bir şeytana dönüştüğünü biliyor olmalıydı.

"Hey, Knight..." Aiden'ın sesinde bariz bir tehdit vardı. "Bir daha böyle şeyler söylersen, hoşuna gitmeyecek şeyler söylerim."

Xander'ın yüzündeki gamzeler kayboldu, çatalını makarna dolu tabağına atmadan önce gözlerini kıstı. "Siktir git, King."

"Bir dakika. Ne gibi şeyler?" Ronan'ın bakışları ikisinin arasında gidip geliyordu. "Ciddiyim, bilgisiz kalmaktan bıktım. Neden buralarda kimse bana bir şey söylemiyor?"

"Boşboğaz olduğun için olabilir mi?"

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin." Masadaki herkes katıldı.

Ronan onların adına sakladığı tüm sırları ortaya dökerek uzun bir tartışmaya girdi. Xander'ın kışkırtması ve Cole'un onu susturmaya çalışmasıyla bir drama kraliçesi gibi davranmasını izlemek eğlenceliydi. Aiden omzumu son bir kez sıktıktan sonra, yemeğin servis edildiği yere doğru ilerledi.

"Onun gibi beşinci evre bir sapıkla birlikte olmak istediğinden emin misin?" Xander sırıtırken Aiden'ın tehdidinden etkilenmemiş gibi görünüyordu, yanıma kaydı. "Fikrini değiştirirsen, her zaman buradayım."

Yaklaşmaya başladığında Cole aramıza girerek, Xander'a bilmiş bir bakış attı ve aralarında bir tür gizli konuşma geçti. Xander gözlerini devirip tekrar yemeğine odaklandı.

"King'i kışkırtmayı bırak, Knight." Konuşan futbol takımının kalecisiydi. "En iyi forvetlerimiz birbirlerinin boğazına sarılmaya devam ederse, şampiyonluğun içine edeceğiz."

Takım arkadaşlarından birkaçı, tüm bu kaosun kaynağı benmişim gibi bana küçümseyici bakışlar atıyorlardı.

"Bana neden öyle bakıyorsunuz?" Omuzlarımı dikleştirdim. "İkisinin de ilgisini isteyen ben değildim. En iyi forvetinizi benden uzak tutabilirseniz, minnettar olurum."

Sırıtır hâlde gamzelerini sergileyen Xander dışında masaya sessizlik çöktü. "En iyi arkadaş olmasına şaşmamalı."

"Birinin King'e bir şey söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" Ronan sinsi bir gülümsemeyle kafasını salladı.

"O hâlde, dediği kadar sevimlisin."

"Öyle mi... dedi?" diye sordu kaleci.

"Tanrıya şahidim olsun ki dalga geçmiyorum. Hâlâ tüylerim diken diken oluyor, gerçekten."

"Hadi, Ellie. Bir dahaki sefere bizim için ses kaydı al."

Gülümsememi bastırmadan edemedim. Eskiden bana sert bakışlar atan futbolcular, şimdi beni... hayranlıkla mı izliyorlardı?

Cole boğazını temizledi. "Kes şunu, Ro."

"Ah, hadi ama kaptan. Eğlenceyi öldürme." Ronan sandalyesinin üzerine çıktı. "Açık artırmayı beş yüzle açıyorum. Artıran var mı?"

Sonra gerçek bir müzayedelermiş gibi, sayıyı artırmaya başladılar. Zengin çocuklarının gerçekten farklı bir yaşam stilleri vardı.

Cole başını sallayıp bir kitap açtı. *Kötülüğün Anatomisi.*

Kim bir futbolcunun bu tür kitaplarla ilgileneceğini düşünürdü? Yine de bu durumu klişeleştiriyordum.

"Yemeyecek misin?" Cole pek aldırış etmeden sordu. "Benimkini alabilirsin."

"Onu yemez." Aiden'ın sesi arkamdan geldi, varlığı yüzünden omurgamdan aşağı ürpertiler inmesinden nefret ediyordum.

Cole'u itip, iki tabak uzatarak yanıma oturdu. Tabaklardan birinde makarna vardı. Önüme ittiği tepside salata ve glütensiz makarna vardı.

"Bunu nereden aldın?" Ona baktım. "Kafeteryada bu tür yiyecekler yok."

"Artık var."

Artık var.

Öylece, bir şeylerin olmasını sağlıyordu. Bana okuldaki ilk özel yemeğimi getirdiği için etkilenmek istemiyordum ancak etkilenmiştim. Bu, teyzemle eniştem dışında herhangi birinin benim için yaptığı en güzel şeydi.

Hatırlamış ve bunu gerçekleştirmişti. Kirpiklerimin altından ona baktım. Aiden King'in iyi tarafında olmak cennetle eş değerdi. Kötü tarafıysa tam bir cehennemdi.

Hangi tarafta olacağımı seçmenin zamanı gelmişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

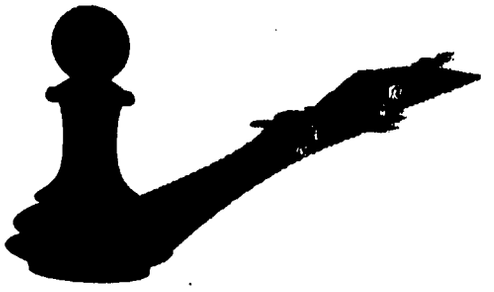

Teyzemle eniştem, bütün hafta eve zar zor geldiler. Genellikle kıyafetlerini değiştirip buzdolabını yiyeceklerle doldurup, sonra tekrar gittiler. İkisi de burada olmadığında evden nefret ediyordum, özellikle de üst üste olmadıkları zamanlarda.

Kim, Kir'le birlikte benimle birkaç gece geçirmişti. Ders çalışmış, Lucifer'ın son sezonunu izlemiş ve Coldplay şarkılarıyla dans etmiştik. Kim müzik konusunda benden daha seçici olmasına rağmen, Coldplay konusunda hemfikirdik. Geçtiğimiz hafta boyunca, bir şekilde Kim'i benimle futbol takımının masasında oturmaya ikna etmeyi başarmıştım. Xander'la aynı masada oturup o hiç yokmuş gibi davrandığında hem şok olmuş hem de onunla gurur duymuştum.

"Kalamayacağına emin misin? Cuma gecesi." Bağcıklarını bağlamak için basamaklara oturduğunda, kapı eşiğinden sordum.

"İsterdim ama Kir'i de yüzüstü bırakamam."

"Biliyorum." Babası bitmek bilmeyen diplomatik gezilerinden dönmüştü, annesi de sonunda stüdyosundan çıkmıştı. Birkaç ay önce Kirian'a bir aile yemeği sözü vermişlerdi, bunu gerçekleştirmek için tek şanslarıydı.

"Evim genellikle ölüm sessizliğinde, bu yüzden canlı olmasının nasıl bir his olduğunu anlıyorum." İç çekti.

"İyi eğlenceler. Bana Kir'in fotoğraflarını gönder."

"Elbette." Dudakları kıvrıldı. "Umarım bir kez olsun ikisi de ebeveyn gibi davranırlar ve onu hayal kırıklığına uğratmazlar."

"Kim..."

"Önemli değil. Kir bana sahip." Ayağa kalkıp tuhaf bir ifadeyle bana bakarken, umursamaz bir tavırla elini salladı. "Tüm King olayını benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Tüm King olayı mı?"

"Bilirsin işte, yüzünün her yerine boşalmanla ilgili kısım? İki kez."

Yanaklarım ısındı, kendime bir delik bulup saklanabilmeyi diliyordum. "Ben de bunu unuttuğunu sanmıştım."

"Hayatta olmaz." Beni dürterek kıkırdadı. "İtiraf etmeni bekliyordum."

"Ben sadece..." Başımı duvara yasladım. "Bilmiyorum. O, çok yoğun. Ona teslim olursam asla çıkış yolunu bulamayacakmış gibi hissediyorum. Cambridge çok yakında, hiçbir şeyin onu benden almasına izin veremem, özellikle de erkek dramasının ama..."

"Ama?"

"Ama beni köşeye sıkıştırdığında ve irademi elimden aldığında, hastalıklı bir rahatlama hissediyorum. Bu çılgınca değil mi?"

Sırıttı. "En iyi şeyler genellikle öyledir."

Şakacı bir tavırla omzunu dürttüm. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ellie, sen en yakın arkadaşımsın. Seni seviyorum ama sen çok... Güvendesin." Kim'in sesi, küçük kardeşine karşı kullandığı yetişkin tona büründü. "Hayatını öylesine kurallara göre yaşıyorsun ki on sekiz yaşındaki birinin bedenine hapsolmuş otuz yaşında bir kadınsın."

Buna kırılmalıydım ama kırılmadım.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım.

"Doğru değil mi?" Bana 'benimle dalga mı geçiyorsun' bakışı attı. "Teyzen burada olmadığı hâlde dondurmaya dokunmadın. Eminim bir iki lokma seni öldürmez ama teyzenin isteklerine karşı gelmeyi aklından bile geçirmek istemiyorsun."

"O tür yiyecekler, vücudunu çürütür."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Tıpkı teyzen gibi konuşuyorsun ve hayır, bu bir iltifat değil."

"Kim!"

"Demek istediğim, ilgi alanlarına bir bak."

"Ne olmuş onlara?"

"Teyzen yüzünden yogaya başladın. Enişten yüzünden futbolu seviyorsun. Sırf onlar oradan mezun olduğu için Cambridge'e gidiyorsun."

Kollarımı kavuşturdum. "Teyzemle eniştem beni başka koruyucu aileye mahkûm olmaktan kurtardılar. Beni güvenli ve sağlıklı bir ortamda yetiştirdiler. Parasını ödedikleri kalp ameliyatı olmasaydı, ölürdüm. Onların mutlu olmasını istemekte yanlış bir şey yok."

"Elbette. Tamamen haklısın." Kim duvara yaslandı. "Ama hiç kendi hayatın yerine teyzenle eniştenin hayatını yaşıyor olduğun ihtimalini düşündün mü? Belki de bu yüzden anlaşılmaz şekilde King'e bu kadar çekiliyorsun."

"Ne? Nasıl?"

"Daima kurallara göre yaşadın. O yaşamadı. Senin olmadığın yönlerden özgür. Belki de bu yüzden ona ilgi duyuyorsun."

Kim'in sözleri beni o kadar derinden etkilemişti ki gözle görülür şekilde irkildim.

"Biliyor musun? Yaz kampında, Budist rahip bize ilginç bir bilgi verdi," diye devam etti.

"Ne?"

"Ruhlar birbirini çeker."

Ona veda ettikten sonra, girişte kalmaya devam ederken son sözleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Ruhlar birbirini çeker.

Aiden'ın ruhu kapkaraydı, peki bu benimkini ne yapıyordu?

Bir hareket sezdiğimde, içeri girmek üzereydim. Evin tam karşısındaki sokak lambasının altına siyah bir araba park etmişti. Camları filmli olduğundan içini göremiyordum. Ben okula gidip döndükten sonra bile, araba bütün gün orada durmuştu. Omurgamdan aşağı uğursuz bir his ilerledi. O arabayı daha önce görmüş gibiydim.

Nerede?

Kapıyı kilitleyip alarm sistemini devreye soktum. Akşam yemeği yemek için oturdum ama aç değildim. Teyzem kutuları bıraktığı gibi bulunca üzülmesin diye, yine de yedim.

Hiç kendi hayatın yerine teyzenle eniştenin hayatını yaşıyor olduğun ihtimalini düşündün mü? Kim'in söyledikleri geri geldiğinde onları kafamdan uzaklaştırdım.

Yemek yemem gerekiyordu çünkü kalbim tekrar sorun çıkarmaya başlamıştı. Yakında Dr. Albert'ı ziyaret etmem gerektiğini bilsem de bundan önce katılmam gereken bir atletizm yarışması vardı. Geçen sefer, Dr. Albert bir başka ameliyattan daha bahsetmişti. Pist koşusuna veda etmekle kalmayacak, aynı zamanda üniversiteye hazırlanmam için gereken değerli ayları da kaybedecektim. Bu yılı dolu dolu yaşamak niyetindeydim, ameliyat zamanı geldiğinde olacaktım.

Yemek yerken kendime karşı satranç oynadım ve siyah şahı birkaç kez devirdim. *Gördünüz mü?* Satranç oynamayı seviyordum. Kim yanılıyordu, tüm ilgi alanlarım teyzem ve eniştemle bağlantılı değildi. Bana satrancı ilk öğreten Jaxon enişte olsa bile.

Birkaç turdan sonra, tahtayı itip okulun internet sitesini kontrol etmek için telefonumu aldım ve o anda hafta sonu olduğunu hatırladım.

Parmağım Instagram ambleminin üzerinde geziniyordu. Nihayet tıkladığımda, ana sayfada kaydırıyormuş gibi bile yapmadım, doğruca Aiden'ın profiline girdim.

Öpüştüğümüz fotoğraftan sonra hiçbir şey paylaşmamıştı. Günde en az bir kere gönderi paylaştığı düşünülürse, bu hiç onluk bir hareket değildi. Fotoğrafı ilk gördüğümde, düzgünce inceleyemeyecek kadar utanmıştım ancak şimdi daha sakindim. Kısmen.

Yakınlaştırdığımda, aslında ne kadar iç içe geçmiş olduğumuzu gördüm. Yüzünde saf bir sahiplenme ifadesi varken aynı zamanda alçakça üzerimde hak iddia ediyor gibiydi. Benim yüzümse, teslimiyetle kaplanmıştı.

O zaman zihnimdeki bir vida gevşedi.

Yorumlara doğru aşağı kaydırdım. Bu fotoğrafta hiçbir kız ona asılmamıştı. Çoğu yorum dostane alaylarla doluydu ve futbol takımına aitti.

Ronan, '*O gece şovumu çaldığın için üzgün olsan iyi olur, King,*' yazmıştı.

Bizi nasıl yakaladığını hatırlayınca kızardım.

Son yorumu okuduğumda tansiyonum çıktı. Birkaç dakika önce yazılmıştı ve Silver'dandı.

Asıl menü gelene kadar meze.

Çatalımı boş tabağa sapladım. Bu kızın sorunu neydi? Önce köylü olmuştum şimdi de meze mi? Ve piç yorumunu silmemişti bile.

Ana ekran tuşuna basıp telefonu masaya fırlattım. Birkaç sakinleştirici nefes sonrası tabaklarımı aldım. Bulaşık makinesiyle uğraşmadan, bulaşıkları olabildiğince sakin şekilde elimde yıkadım. Çatal bıçakları neredeyse kıracaktım. Su hâlâ akıyor-

du, derin nefesler alırken lavabonun kenarını iki elimle kavradım. Kıskançlığın hep zayıf, öz güvensiz insanlar için olduğunu düşünmüş olsam da ben de onlardan birine dönüşüyordum.

Benim olan bir şeyle uğraştığı için onu bu kadar incitmeyi istemem kör edici, düpedüz korkutucuydu.

Yine de Aiden bana ait değildi.

Tam olarak sayılmazdı.

Bu da bir hiç için sinirlendiğim anlamına geliyordu ve daha da öfkelenmeme yol açıyordu.

Bulaşıkları yıkamayı bitirip ders çalışmak adına odama çekildim. Şu an hayatımdaki tek mantıklı şey buydu. Bir saat kadar sonra, yatağa girip Aiden'ın her gün benim özel yemeğimi getirdiğini düşünmemeye çalıştım. Artık kimsenin bana zorbalık yapmaması için koridorda birlikte görüldüğümüzden emin olduğunu. Antrenmandan sonra bana su getirdiğini. Sanki kalbimin pek iyi bir durumda olmadığını biliyormuş gibi beni endişeyle izleme şeklini.

Düşünceli hareketlerini takdir etmemeliydim ancak ediyordum, bu da savunmama indirilen büyük bir darbeydi. Dayanamayıp tekrar Instagram'a girdim. Silver'ın yorumuna bakmak için sayfayı aşağı kaydırsam da artık orada değildi. Onun mu yoksa Aiden'ın mı sildiğinden emin değildim.

Telefonum bir mesajla titredi. Aiden.

Yatakta doğruldum, kalbim göğüs kafesimde taklalar atıyordu.

Aiden: Uyuyamadım. Seni düşünüyorum.

Uyuyormuş gibi davranmalıydım ama yapamadım. Bu gece kendimi çok kötü hissediyordum, gözlerimi kapatırsam kâbusların aniden ortaya çıkmasından korkuyordum.

Cevap yazdım.

Elsa: Ben de uyuyamıyorum.

Aiden: Neden?

Elsa: Bazen uyumaya korkuyorum.

Gönder tuşuna bastığım anda, pişman oldum. Bunu bilmesine gerek yoktu. Kısa bir süre sonra sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi üç nokta bir görünüp bir kayboluyordu.

Aiden: Ben de uyumayı sevmiyorum.

Oturduğum yerde dikleştim.

Elsa: Neden?

Aiden: Sıkıcı.

Elsa: *göz deviren emoji* Gerçekten mi?

Aiden: Sana bahsettiğim hayaleti hatırlıyor musun? Uyurken, beni sık sık ziyaret ediyor.

Hayalet annesi miydi?

Ben cevap yazamadan, bir mesaj daha gönderdi.

Aiden: Birbirimizin dikkatini dağıtmaya ne dersin?

Elsa: Bunun kulağa geliş şeklinden pek hoşlanmadım.

Aiden: Güven bana. Hoşlanacaksın. Eninde sonunda.

Aiden: Ne giyiyorsun?

Elsa: Cidden mi? *alnına vuran emoji* Bu oyunu mu oynuyoruz?

Aiden: Söyle bana.

Elsa: Peki. Üzerinde küçük tavşanlar olan bir pijama. Hiç seksi değil.

Aiden: Bırak da ona ben karar vereyim *göz kırpan emoji*

Aiden: Ayrıca, senin üzerinde her şey seksi görünüyor.

Kızarmamaya çalışsam da kızardım.

Aiden: Bana daha fazlasını ver. Pijamalarının altında ne giyiyorsun?

Cevap yazarken alt dudağımı ısırdım.

Elsa: Hiçbir şey.

Aiden: Siktir. Şimdi, tavşanlı pijama olmak istiyorum.

Elsa: Öyle olsaydı ne yapardın?

Aiden: Sen boşalana kadar sana sürtünmek dışında mı? Pijamaların sahip olduğu diğer seçenekleri düşünmeliyim.

Bacaklarımın arasında sıcaklık filizlendi, yazarken parmaklarım titriyordu.

Elsa: Ya burada benimle olsaydın? Pijamalarla ne yapardın?

Aiden: Bu hileli bir soru mu?

Elsa: Bilmek istiyorum...

Aiden: İlk olarak onu üzerinden çıkarır, sonra meme ucunu ısırıp sen durmam için yalvarana kadar emerdim. Elimin her yerine boşalana dek seni parmaklarımla sikerdim ama durmazdım.

Elim, iç çamaşırımın lastiğinin altından içeri kayıp ıslaklığıma daldı.

Elsa: Durmaz mıydın?

Aiden: Hayır. Sen zevk dalgasından aşağı inerken, tekrar çığlık atana kadar amınla bir ziyafet çekerdim. Sonra saçını bırakır, ikimiz de bayılana dek becerirken seni tutardım.

Mesajlarındaki her kelimeyle, aşağı yukarı doğru daha sert ovdum. Beni çılgına çeviren elim değil, Aiden'ın ağzıydı. İçimdeki parmakları, boğazımdaki aleti...

Haykırarak boşalırken sesi yastığımla bastırdım. Yanaklarım sımsıcaktı, patlayacaklarmış gibi hissediyordum.

Aiden'ı hayal ederek kendimi boşalttığıma inanamıyordum.

Telefonum bir kere daha titredi.

Aiden: Uyuma.

Az önce yaptığım –ya da onun bana yaptırdığı– şeyden utanarak homurdandım. Ayağa kalkmadan önce telefonu komodinin üzerine bıraktım. Ardından balkon penceresini açarak serin havanın duyularımı doldurmasına izin verdim. İlk yağmur damlaları burnuma çarptı, beni yıkaması için gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Beni temizlemesi için.

Yağmurdan sonraki toprak kokusu burnuma dolduğunda kokuyu içime çektim. Gözlerimi açtığımda, siyah araba hâlâ oradaydı.

Yağmurdan ayrılıp yatağıma geri dönerken dudaklarım titriyordu.

**

Bodrumdan sızlanma sesleri geliyordu.

Küçük ayaklarım sesi takip etti. Ben de sızlanıyordum ama benimkilere kıyasla bodrumdan gelenler daha yüksek sesli ve acı içindeydi.

Mmmmm.

Mmmm...

Mmmm-

Öcünün beni buraya kadar takip etmesini bekleyerek geriye doğru baktım. Annem asla burada olmamam gerektiğini söylemişti çünkü o canavarlar böyle yerlerde saklanırlardı.

Annem ondan bahsederken bazen canavar gibi görünürdü. Adı anılmayacak olandan.

Annemin gözleri, babamın arkadaşlarınınki gibi siyah görünürdü.

Bazen, adı anılmayacak olana katılacağımı düşünene kadar bana sarılır ve beni sıkardı.

"Elsa?"

Ah. Hayır.

Annem beni bulursa, yine kollarını nefessiz kalmama neden olacak kadar sıkı bir şekilde etrafıma dolayacaktı. Gözlerindeki canavarları sevmiyordum; çünkü o canavarlara sahip olduğunda, babam ona vurmayı bırakmıyordu.

Sonra onun canavarlarıyla, annemin canavarları aynı canavarlara dönüşürdü.

Sızlanmalar, yerini inliltilere bıraktı. Bodrumun kapısında durup anahtar deliğinden içeri baktım.

O canavarlar, adı anılmayacak olan gibi başka birini daha almışlardı.

Bu defa, onlara yardım etmeliydim. Annemle babamın gözlerindeki canavarları durdurmalıydım.

"Elsa!" Sırtıma bir şaplak indi.

Kafam kapıya çarptı, şakağımdan aşağı sıcak ve kırmızı bir şey akıyordu.

Arkama dönüp baktığımda, o canavarları gördüm.

Simsiyahlardı.

Bulanıklardı.

Çukurdan gözleri vardı.

Bana tekrar vurulduğunda dudaklarım titriyordu.

Şaplak.

Şaplak.

Şaplak.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Elsa."

Sıçrayarak uyandım. Omurgamdan aşağı ter akıyor, pijamamı sırtıma yapıştırıyordu. Gözlerimi yana çevirdiğimde, çığlık attım.

Yatağımın kenarında bir gölge dikiliyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Çocukluğumun canavarı, bir gölge gibi yatağımın tepesinde duruyordu.

Öcü.

Sonunda benim için gelmişti.

Kanım kulaklarımda uğulduyordu. Kalp atışlarım düzensiz, hasta bir ritim tutturmuştu.

Güm.

G-Güm...

Güm...

Gözlerimi sıkıca yumarken, iki elimle kulaklarımı kapattım. Bu rüyaydı. Hepsi kafamın içindeydi. Öcü gerçek değildi. Canavar gerçek değildi.

Bunu ne kadar söylersem söyleyeyim seslerin, yüksek inşa edilmiş kaleme sızmasını engellemiyordu.

Mırıltılar.

Ürpertici iniltiler.

Acı içindeki sızlanmalar.

Ağır ayak sesleri gittikçe yaklaşıyor, beni bir mengene gibi boğuyordu.

"Sus küçük bebek, ağlama..."

Hayır. Ellerimi kulaklarıma koyarak, ürpertici sesi bastırmaya çalıştım.

O şarkıdan nefret ediyordum. O manik mırıldanma ve gözlerindeki canavarlarla söyleme şeklinden nefret ediyordum.

"... Her şey güzel olacak..."

HAYIR!

"Anne sana küçük bir oyuncak alacak... Ve o oyuncak işe yaramazsa, annen sana bir tane daha getirecek."

Hayır, hayır, hayır...

"Benden asla kurtulamayacaksın, Elsa."

"Sen benim şaheserimsin, Elsa."

"Elsa."

"Elsa..."

Beni ele geçiremeyeceklerdi.

Tekrar olmazdı.

Asla olmazdı.

İki yumruğumla göğsüne vurdum. Kolları beni sarıp midemi bulandırdı. Bir daha asla bana elini sürmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim.

Tekrar olmazdı.

Bu defa olmazdı.

"Anneee!" diye çığlık attım.

O bana yardım edebilirdi. Etmesi gerekiyordu. Anneler böyle yapardı, değil mi? Çocuklarını canavarlardan kurtarırlardı.

"Anne, yardım-"

Sesim ve nefesim kesildi.

Suya atılmıştım. Karanlık, bulanık, dipsiz suya.

Nefes almaya çalıştım ama boğazıma, ciğerlerime... her yerime yalnızca su doluyordu.

O canavarlardan kurtulmak için çırpınarak yüzeye çıkmaya çalışıyordum.

Bir el, kafamı suyun altında tutuyordu. Boğucuydu. Burnumu, ağzımı ve çılgına dönmüş gözlerimi dolduruyordu.

Nefes alamıyordum.

Lütfen, anne.

Lütfen baba.

L-lütfen, bana yardım et.

Soğuk su, tenimde şok yarattı, uzuvlarım uyuşuyordu. Yüzüyordum, sürükleniyordum...

Onunla savaşmak faydasızdı.

Belki adı anılmayacak olan da savaşmıştı. Belki adı artık bu yüzden anılmıyordu.

Belki de onun gibi olacaktım.

Sisli pusun içinde, biri sesindeki keskin tonla ismimi söylüyordu.

İsmimi söylüyordu.

Adı anılmayacak olan gibi olmayacaktım.

İsmimi biliyordu.

"Canavarların ardında beni görebiliyor musun?" diye sordum kafamın içinden.

"Görüyorum."

Gördüğünü sanmıyordum ancak o sesin pırıltısına tutunuyordum.

Yatıştırıcıydı.

Çok yatıştırıcıydı.

Belki canavarlar onun için görünmezdir.

Beni daha önce kimsenin görmediği gibi görüyordu.

BENİ görüyordu.

"Elsa!"

Okyanusun derinliklerinden çekilmiş gibi, güçlükle nefes aldım ve aniden gözlerim açıldı. Görüşüm bulanıktı, tek gördüğüm karanlık gölgelerdi. Yine o yerde olduğumu düşünüyordum ve kalp atışlarım sakinleşmiyordu. Fakat etrafımı saran kollardan korkmuyordum. Aksine, yatıştırıcıydılar. O zamanlar bulamadığım bir kaçışı andırıyorlardı.

Gözlerimi kırparak yaşları, bulanık görüşümden uzaklaştırdım. Kaşları çatılmış karanlık yüz hatları beni karşıladı. Koyu renk saç tutamları alnına düşüyordu.

Bir defa göz kırptım. İki defa. Kaybolmadı.

"A-Aiden?" Sesim o kadar kısıktı ki kelimeler güçlükle dudaklarımdan dökülüyordu.

"Sorun yok." Minik daireler çizerek sırtımı okşuyordu. "Yalnız değilsin. Ben buradayım."

Sözlerinden mi yoksa az önce gördüğüm kâbustan dolayı mıydı, bilmiyordum. Bunu umursamıyordum da. Parmaklarım tişörtünü kavradı, alnım göğsünün sertliğine yaslandı ve gözyaşlarımı serbest bıraktım. Hıçkırıklar göğsümü sarsarken, hepsini dışarı attım. Neye ağladığımı bile bilmiyordum.

Onlar yalnızca kâbustu. Gerçek değillerdi.

Gerçek *olamazlardı*.

Aiden'ın kucağına iyice kıvrılıp ona daha sıkı sarıldım. O gerçekti. Sıcaklığı, kollarındayken hissettiğim tuhaf güven duygusu gerçekti. Kâbuslar gerçek değildi.

Aiden elini popomun altına yerleştirerek, beni kendine çektiğinde kucağında oturur hâldeydim. Bacaklarımı beline dolayıp onu sıktım ama şikâyet etmedi. Sadece sessiz kalarak sırtımı, saçlarımı ve kolumun yan tarafını okşadı.

Sakin, bir çapayı andıran varlığı için daha fazla minnettar olamazdım. Burada olsa da konuşmuyordu. Üstesinden kendi başıma gelmeme izin veriyordu.

En son böyle bir nöbet geçirdiğimde –tuhaf şekilde RE-O'daki ilk günümden sonraydı – teyzemle eniştem çıldırmıştı. Demek istediğim, gerçekten çıldırmışlardı. Teyzemin canavarla birlikte olduğunu sanıp ona vurmuştum. Ona bağırıp küfürler savurmuştum. Eniştem onu odanın dışına çıkarana kadar durmamıştım.

Kendime geldiğimde, teyzem ne gördüğümü sorup durmuştu. Yüzünde sanki kusacakmış gibi dehşete düşmüş bir ifade vardı. Ertesi sabah beni Dr. Khan'a götürmüştü ve neredeyse altı ay terapi görmüştüm. O zamandan beri kâbuslardan

kaçınıyordum ya da en azından, çok... Gerçek gibi görünen güçlü, felç edici olanlardan. İki yıl boyunca, ağlayacak bir omza ihtiyacım olduğunda bile teyzemle eniştemi kâbuslarımla rahatsız etmemiştim. Gördüklerim –hissettiklerim– beni çok korkuttuğunda bile yanlarına gitmemiştim.

Bana işkence edip beni zorbalayan Aiden'ın, kimsenin doldurmadığı rolü üstlenmesi tuhaftı. O, nasıl ağladığım omuz olabilirdi?

Tişörtünü kavramaya devam ederken ona baktım. Kaşları, gözlerinde gördüğüm en fırtınalı rengin üzerinde çatılmıştı. Yüz hatları derin bir endişeyle kaplıydı.

Nefesim kesildi.

Aiden King'in bir gün benim için endişeleneceği kimin aklına gelirdi?

Çirkin ağlamam için utanmalıydım ya da az önce ona gösterdiğim savunmasızlıktan nefret etmeliydim. Şu anda yüzümde kaotik bir ifade olmalıydı.

Hıçkırıklarımın arasından mırıldandım. "Hey."

Bir eli çenemi kaldırdı ancak diğeri sırtımı okşamayı bırakmadı. Gözlerimi inceliyordu, bir şey arar gibiydi.

Ya da birini.

"Daha iyi hissediyor musun?" Sesi keskin olsa da sert değildi.

Başımı salladığım sırada, akmayan yaşlar gözlerimde birikti.

Temkinli bir şekilde, "Bunu balkondan gelerek mi tetikledim?" diye sordu

"Sen geldiğinde zaten kâbus görmüştüm, yani öncesinde tetiklenmiştim."

"Neyden?"

"Bilmiyorum." Başım ağrıyordu, uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Bu fikri kafama geldiği gibi uzaklaştırdım. Kâbus geri döner miydi?

"Kâbusların sürekli tetikleniyor mu?" Aiden hâlâ çenemi

tutmaya devam ediyor, inatçı gözlerine bakmamı sağlıyordu. Nedense her zamanki gibi işgalci değildiler, yalnızca... meraklıydılar. İlgili oldukları bile söylenebilirdi.

Belki de ona güvenmemin sebebi buydu. "Evet, Dr. Khan tetikleyici olabilecek her şeyden daima uzak durmamı söylerdi."

"Ne gibi şeylerden?" diye sordu Aiden.

"Mumlar. Bodrumlar. Karanlıkta uyumak." Dr. Khan'ın listeyi nasıl bulduğunu bile bilmiyordum, belki de ona anlattığım kâbuslardan yola çıkmıştı.

Dudaklarım aralanırken, tökezleyerek ayağa kalktım. "Siyah araba!"

Aiden ardımdan geldi, sanki tekrar nöbet geçirecekmişim gibi bana bakıyordu.

"Siyah araba." Sesim çatladı. "Hâlâ sokağın karşısına park etmiş siyah bir araba var mı?"

"Hayır."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sokağın karşısına park ettim, orada siyah bir araba yoktu."

Salyangoz misali hareketlerle, balkonun perdelerini yavaşça araladım. Gerçekten de Aiden'ın Ferrari'si sokağın karşısına park etmişti, lamba kırmızısının parlamasına neden oluyordu.

Siyah arabadan iz yoktu.

İç çekip tekrar yatağa otururken, dağınık saç tutamlarımı kulağımın arkasına ittim. Gözlerim şişmiş gibi hissediyordum. Ayrıca burnum tıkanmıştı, berbat hissediyordum. Aiden'ın beni böyle görmesini istemezdim.

"Sen burada ne arıyorsun ki?" Dağılmış görüntümü saklamaya çalışarak, yorganın altına girdim.

Yanıma oturdu, dudakları sinsi bir gülüşle kıvrılmıştı. "Sana neden uyumamanı söylediğimi sandın?"

Sebebini bilmediğim bir nedenden ötürü bu beni gülümsetti. "İnsanların balkonlarına sık sık tırmanır mısın?"

"Sadece seninkine. Genelde kapıları tercih ederim."

Dudağımı ısırdım. "Bir dakika. Alarm devredeydi."

"Ama balkon kapısını açık bıraktın."

"Doğru." Yağmura öylesine kapılmıştım ki sonrasında kapıyı kapatmayı unutmuştum.

Beynimin bir yanı, odama gizlice girdiği için Aiden'a kızmam gerektiğini düşünse de kızmıyordum. Alakası yoktu. Tek başımayken güçlü bir nöbet geçirseydim ne olurdu bilmiyordum.

"Teşekkür ederim." Taze yaşlar gözlerimi yakarken onları geri yuttum.

Aiden ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıp yanıma tırmandı. İri vücudu ve uzun bacakları, yatağımı olduğundan küçük gösteriyordu.

Yorganı çeneme kadar çektim. "Ne yapıyorsun?"

İlgisiz bir şekilde, "Uyuyorum," diye cevap verdi.

"Sen... burada uyuyamazsın."

"Elbette uyurum."

"Ama-"

Aiden dudaklarını yumuşak, hızlı bir öpücükle benimkilere bastırdığında kelimeler boğazıma dizildi. Beni göğsüne çektiğinde, başım pazısına yaslanmıştı. Temiz kokusu burnuma doldu, bağımlı gibi derince içime çekmekten kendimi alamadım.

Güçlü kollarıyla beni sararken, "Sadece uyu, bebeğim," diye mırıldandı. Elimden gelseydi, bir kâbustan sonra asla uyumazdım çünkü devam edeceğinden korkardım.

Fakat Aiden'ın kollarında korkmuş ya da paranoyak hissetmiyordum. Gördüğüm çifte kâbusları bile düşünmüyordum.

Ben... güvende hissediyordum.

Parmaklarım tişörtüne sarıldı, kulağımı kalbinin –normal kalp atışlarına sahip kalbinin– üzerine yerleştirdim.

Gözlerimi kapatıp uykunun çekimine teslim oldum.

Güvendeydim.

Yirmi Yedinci Bölüm

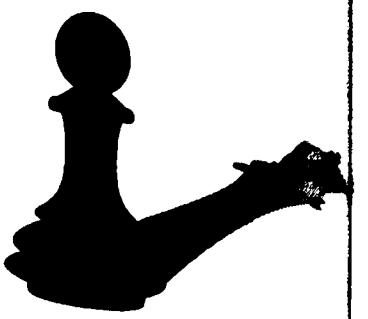

Hiç kâbus görmemiştim. Gözlerimi açtığım anda, uykulu bilincimden geçen ilk düşünce buydu. Hemen ardından etrafımdaki sıcaklığı içime çektim. Çok, çok fazla sıcaktı.

Aiden geceyi burada geçirmişti.

Yatağımda.

Uyuyan yüzüne baktım. Çenesi alnıma sürtündüğünde, hafif sakalı tenimi gıdıkladı. Bir kolu belime dolanmıştı, eli sırtımın ortasında duruyordu. Diğeri, pazısını yastık olarak kullandığım için gevşekçe duruyordu. Bacağı, sanki kaçmamı engelliyormuş gibi iki bacağımı da hapsetmişti. Yüzünü tam olarak görebilmek için başımı kaldırmam gerekti. Gözleri kapalıyken kirpikleri daha sık, daha uzun görünüyordu. Yüz hatları, kolundaki başımın ağrılığını hissetmiyormuşçasına huzurla kaplıydı.

Aiden gibi birinin uyurken böylesine huzurlu görüneceğini kim bilebilirdi ki? Aynı şekilde, bütün gece ona sarılarak uyuyacağım da kimse tarafından tahmin edilemezdi. Beni kendine çektiğinde, bir aidiyet duygusu hissetmiştim.

Hayır. Onu henüz anlamamışken, Aiden'a karşı herhangi bir aidiyet hissetmemeliydim. Hâlâ boğazıma sarılan ve beni mahvedeceğini söyleyen kişiydi. Balkonuma tırmanıp kâbuslarımı yatıştırdığı için ona güvenmeye başlayamazdım.

Öyle, değil mi?

Düşüncelerim birbirine geçmiş hâldeyken, ağır kolunu yavaşça belimden çekip yatağın kenarına doğru yaklaştım, bu esnada telefonumu da aldım.

Ayağa kalktığımda, bakışlarım son bir kez daha yatağıma yığılmış iri bedene kaydı. Karıncalanmalar ayak parmaklarımı kıvırıp omurgamda ilerledi.

Hayır, bunu düşünmeyecektim.

Banyoya girip kapıyı sessizce kapattıktan sonra aynada yüzüme baktığımda, dudaklarımdan bir nefes döküldü. Bu yüze bakıp mahvolmuş demek az olurdu. Gözlerim kıpkırmızı ve şişti, hâlâ açık olmaları mucizeydi. Sarı saç tutamlarım başımdan antenler gibi çıkıyordu, yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülürken geride izler bırakmıştı.

Beni uyutmak bir kenara, Aiden bana nasıl bakmıştı? Bu kendi yüzümdü ve ben bile ondan tiksiniyordum. Musluğu açıp yüzüme su çarptım. Tuhaftı. Ellerimi ovarak temizlemek gibi bir dürtüm yoktu. Genellikle, kâbus gördükten sonra yaptığım ilk şey bu olurdu.

Dişlerimi fırçalayıp saçlarımı dağınık bir topuz yaptıktan sonra, banyodan çıkmak için döndüm ama telefonum tezgâhın üstünde titredi. Neredeyse sabahın yedisi olduğu için beni bu kadar erken kimin yoklayacağını tahmin etmeme gerek yoktu.

B. Teyze: Günaydın, canım. Hafta sonu olduğu için uyumaya devam et, tamam mı? Hâlâ işimiz başımızdan aşkın, bu gece geç saatlerde geri gelebiliriz. Öğünlerini atlama, kutuları kontrol edeceğim.

Mesajına bakarak, ne cevap vereceğimi düşündüm.

Ancak şu an cevap vermek istemiyordum. Cumartesiydi, bana söylediği gibi uyuyormuş numarası yapacaktım.

Hiç kendi hayatın yerine teyzenle enişteninin hayatını yaşı-

yor olduğun ihtimalini düşündün mü? Keşke Kim bu sözleri söylemeseydi çünkü onları kafamda tekrarlamadan duramıyordum.

Dünkü kâbus, bana sürekli arka plana attığım bir şeyi hatırlatmıştı; teyzemle eniştemin kâbusuma verdiği tepkileri düşünmüştüm. Kâbuslarım normal değildi, hep aynı örüntüyü takip ediyorlardı. Bodrumda. Suda. Karanlıkta.

Yedi yaşımdan beri değişmemişlerdi. Ebeveynlerimin ölümünden beri.

Omurgamdan filizlenen korkuyla birlikte, tezgâhı kavradım. On yıl boyunca, hep geçmişin ait olduğu yerde kalması gerektiğini düşünmüştüm. Teyzemle eniştem bana yeni bir hayat teklif etmişlerdi, bunu kucaklamanın tek yolu ondan önceki tüm hayatımı silmekti. Yine de onu görmezden gelmek yok olduğu anlamına gelmiyordu.

Titreyen parmaklarla, Google'ı açtım ve kelimeleri arama motoruna yazdım.

On yıl önce Birmingham'da yangın.

Çıkan ilk makaleler, bakır fabrikasında çıkan büyük bir yangınla ilgiliydi. Elli kişi olay yerinde, yirmi kişi hastanede ölmüştü. Birkaç hafta sonra bir düzine kişi daha onlara katılmıştı. Ülkeyi, hükümeti sarsan devasa bir yangındı. Nedeni sigara içen ihmalkâr biri olarak belirlenmişti, dava çok erken kapanmıştı.

Bir kaosun içine düştüm ve tüm makaleleri, yorumları hatta röportajları araştırdım. Birkaç işçi, tesisin içinde sigara içmekle suçlanan Reggie'nin asla içeride sigara içmediğini söylemişti. Olay yerinde öldüğü düşünüldüğünde, Reggie kendini savunabilecek değildi.

Ana aramaya geri döndüm. Ev yangını hakkında bir makale bulmak birkaç sayfa sürdü.

Yuvam.

Hayır. Evim. Oraya yuva demek garip hissettiriyordu.

Yangın, büyük Birmingham yangınından bir hafta sonra meydana gelmişti.

Çoktan bildiğim şeyleri okurken, sırtımı tezgâha yaslamıştım.

'Ocak arızası bir ailenin canını aldı. Hayatta kalan tek kişi, dışarıda göl kenarında olan kızlarıydı.'

Göl.

'Yangın evi içten dışa, bodruma kadar kül etti. Dedektifler kanıt toplamakta zorlandılar.'

Bodrum.

'Bay ve Bayan Steel'in kalıntıları bulundu ve teşhis edildi.'

Kalıntılar.

Neden sadece teknik detaylara takıldığımı bilmiyordum. Diri diri yanmanın en acılı ölüm olduğunu söylerlerdi. Ebeveynlerimin böylesine acı çekerek öldüğünü hatırladığımda, bir şeyler hissetmeliydim ama benim... zihnimde bir kopukluk vardı. Muhtemelen sebebi onları pek hatırlamıyor olmamdı. Yine de bu bir bahane sayılır mıydı?

'Tek görgü tanığı, yedi yaşında bir kız olan Bayan Steel. Özenli zihinsel ve fiziksel bakım altına alındı. Doktor, Bayan Steel'in yaşananlara dair tüm hafızasını kaybettiğini söyledi. Polis, daha ayrıntılı bir incelemenin ardından davayı gaz arızası olarak kapattı.'

Daha fazla okumak istemediğim için makaleden çıktım. Evimizde bodrum ya da yakınında bir göl olduğunu hatırlamıyordum. Teyzemle eniştem beni asla Birmingham'a geri göndermeyeceklerini açıkça belirtmişlerdi. Oraya gitmek istiyor da değildim. En azından eskiden. Şimdi, bilmiyordum.

Daha fazla kâbus görme pahasına kafamı kuma gömmeye hazır mıydım? Burnumdan nefes verdim. Muhtemelen Dr. Khan'ı tekrar görmem gerekiyordu.

Banyodan çıktığımda, Aiden'ın yatağımı kaplayan iri vücudu karşısında donakaldım. Hâlâ bıraktığım pozisyondaydı. Dövmeli kolu, ben hâlâ üzerinde uyuyormuşum gibi yastığın üzerindeydi. Diğer kolu, bıraktığım gibi yatağa düşmüştü. Görünüşe göre uykusu ağırdı.

Cumartesi bu saatlerde yoga yapardım.

Bugün yapmayacaktım.

Sessizce ilerleyip Aiden'ın kolunu kaldırıp sıcak bedenine sokuldum ve başımı pazısına yasladım. Onun kollarında olmanın verdiği hisse oldukça hızlı bir şekilde bağımlı hâle geliyordum. Kolumu sert, belirgin karnına dolayıp ona sarıldım ve belirgin bir şişkinliğin karnıma batmasıyla donakaldım.

Bu sabah ereksiyonu diye adlandırdıkları şey olsa gerekti.

Uyurken daha da sertleşmesi mümkün mü diye merak etmeden edemedim. Elimi yüzünün önünde gezdirdim ancak tepki vermedi.

Tereddütlü hareketlerle, karnımı ona sürttüm.

Aman Tanrım.

Aleti kaya gibi sertti, koyu renk pantolonunda çadır kurmuştu. Bacaklarımın arası ve tenim eşzamanlı olarak ısındı. Meme uçlarım, pijamalarımın pamuklu kumaşına karşı gerildi.

Durmam gerekiyordu fakat *yapamıyordum*.

Aiden söz konusu olduğunda, sürekli daha fazlasını arzuluyordum.

Daha fazla temas.

Daha fazla dokunuş.

Sadece... *Daha fazlası.*

Canavardan kaçamıyor ya da onu evcilleştiremiyorsam, en azından onu keşfedebilirdim. Hızım artarken hareketlerim daha cesur hâle geldi. Her aşağı yukarı hareketimle, bacaklarımın arasını ıslaklık kaplıyordu. Bir iniltiyi elimin tersiyle bastırdım.

"Umarım uyanıksındır ve ne yaptığının farkındasındır, tatlım."

Kulaklarım yanarken sürtünmenin ortasında donakaldım. *Siktir.* Uykusunun ağır olması gerekmiyor muydu?

"Sana durmanı söyledim mi?" Boğuk, uykulu sesi doğruca merkezime bir zonklama gönderdi.

Aiden yavaşça gözlerini açtı. Gözlerinden daima nefret etmiştim. O gri renk bana bulutları, fırtınaları ve metali hatırlatıyordu.

Ayrıca hayatımı mahvediyordu. Kendime onlardan nefret ettiğimi söylemek yalnızca saptırma yöntemiydi, değil miydi? Çünkü gözleri... Muhteşemlerdi.

Kalp kırıcı şekilde.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi, tokamı çekip çıkardıktan sonra bir tutam saçımı yüzüne götürüp içine çekti. "Hmm, baştan çıkarıcı bir kokun var."

Beceriksizce gülümsedim. "Günaydın."

"Sabahları sikeyim."

Kahkaha attım. "Sabah insanı değil misin?"

Beni o meraklı bakışlarıyla dikkatle inceledikten sonra, eli kalçamı kavramak için belimden aşağı kayarken gözlerini kıstı. "Başkalarının karşısında kahkaha atma. Önlerinde gülümseme bile."

"Nedenmiş o?"

"Gülümsemelerin ve kahkahaların bana ait. Başkalarının bana ait olana bakmasından hoşlanmıyorum."

"Ciddi misin?" Gözlerimi devirdim. "Sırada ne var? Beni mağarana kapatıp içime bir düzine bebek mi koyacaksın?"

Dudakları keyifle kıvrıldı. "Bununla başa çıkabilir misin?"

"Neyle?"

"İçine bir düzine bebek koymamla."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Şimdi başlasak iyi olur."

Şaka yaptığına dair herhangi bir işaret ararken ağzım açık kalsa da yüzünde yine etkileyici bir ifadesizlik vardı. Ereksiyonunun beni dürtmesi de hiç yardımcı olmuyordu, bu konuda hiç utanmışa benzemiyordu. Sanırım hiçbir şey Aiden'ı utandırmazdı.

Kıvranıp serbest kalmaya çalıştım. "Böyle şakalar yapma."

"Hmmm, sana hiç şaka yapmadım ama her nedense hâlâ yaptığımı düşünüyorsun." Beni döndürdüğünde, sırtüstü yatar hâle geldim. Üzerime eğilmişti. "Kayıtlara geçsin, seni kimsenin göremeyeceği bir yere saklamak istiyorum."

"Neden?" Bu çok aptalca bir soruydu.

Az önce beni kaçırmak istediğini itiraf etmişti ve tek umursadığım bunun nedenini bilmekti. Davranış birimindeki bilim adamları gibi düşünmeye başlıyordum. Arkalarındaki sebebi bildikleri sürece, eylemleri umursamıyorlardı.

"Başka bir adamın sana dokunduğu düşüncesi beni delirtiyor. Özellikle de sana sahip olmamışken." Aiden'ın eli boğazımı sardı, nabızımı okşadı. "Bunu değiştirmenin vakti geldi."

Yirmi Sekizinci Bölüm

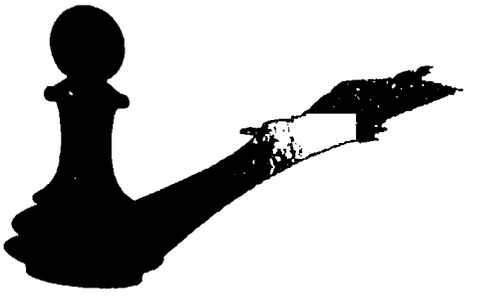

Bunu değiştirmenin vakti geldi.

Aiden yaklaşan bir tehlike, hafife alınmaması gereken bir güç gibi üzerime eğilmişti. Metal gözlü, sert bakışlı ve dengesiz karakterli bu çocuk içime işlemişti ve bunu başardığından beri beni alt etmişti.

Seni mahvedeceğim.

Bana söylediği ilk sözler, ilişkimizin belirleyici noktası olmuştu. Bunu, geçtiğimiz haftalarda yaptığı birkaç düşünceli şeyle ya da kâbusumdan sonra beni kollarında uyutarak öylece silemezdi. Bunların hepsi gardımı indirmem için onun akıl oyunlarından biri olabilirdi. Bekaretimi aldığı anda, tıpkı kötü bir alışkanlık gibi beni bırakacaktı.

Beni ezecek, kalıntılarımın üzerinde yürüyecekti.

Kulağa çağdışı ya da saf gelebilirdi ama ilk seferimi hep çok değer verdiğim birine saklamak istemiştim.

Aiden o kişi değildi.

Elimi geniş göğsünün ortasına koydum. "Hazır değilim."

Başını yana eğerek, kafamın iki yanındaki gergin ellerinden destek aldı. "Hazır değilim derken ne kastediyorsun?"

"Benim... daha fazla zamana ihtiyacım var."

"Ne için daha fazla zamana?"

Kendimi anlamak, doğru şeyi yaptığımdan emin olmak için daha fazla zaman ihtiyacım vardı.

Sen çok güvendesin.

Kim'in sözleri, jilet keskinliğindeki pençeler misali beynimi kesiyordu.

"Sana karşı sabırlı davrandım, Frozen."

Bana öyle hitap etmesinden nefret ediyordum.

Ona bir bakış attım. "O hâlde başından beri istediğin bu muydu? Beni becermek için mi sabırlı davrandın?"

"Seni becermek isteseydim, uzun zaman önce sikip bünyemden atardım."

Yaşlar görüşümü bulanıklaştırdı, onun yanında kendimi rahat hissettiğim ya da boğucu dumanın altında başka bir katman olduğunu düşündüğüm için kendimden tiksiniyordum.

"Öyleyse neden yapmadın? Yapsaydın, kendi yollarımıza giderdik."

Neden beni kandırıp daha fazlasının olabileceğini düşündürdün?

"Sana söyledim." Ses tonu kayıtsızlığını kaybetmişti. "Seks final hamlem değil. Bunu anlatmak için sabırlı oldum. Sabırlı bir insan olmadığımı artık anlamış olmalısın, bu da beni zorlamaman gerektiği anlamına geliyor."

İçimden ona küfretmek, onu itmek gelse de bu kesinlikle yırtıcı tarafını tetikleyecekti. Bu durumla başa çıkarken akıllıca davranmalıydım. Gerçekten, onun düzgün bir insan gibi davranmasını sağlamak için nöronlarımı yakmamalıydım ama normali hiçe sayan biriyle muhatap olmak, beni buna mecbur bırakıyordu.

Bedenimi rahatlamaya zorlayıp birkaç sakinleştirici nefes aldım. "Ne için sabrettin?"

Tek kaşını kaldırdı, davranışım karşısında bariz şekilde şaşırmıştı. Planlarını bozmayı seviyordum. Hazırlıksız yakalandığında, onunla başa çıkmak daha kolaydı.

Gelişigüzel bir tavırla cevap verdi. "Beni istemen için."

"Bu neden önemli?"

"Sadece öyle."

"Ahlaki sonuçları umursamıyorsan ve cezai sonuçlardan da kesinlikle korkmuyorsan, o hâlde neden sadece istediğini almadın? Neden o gün bana tecavüz etmedin?"

'Tecavüz' kelimesini söylediğim anda, pişman oldum. Onun sorunlu kafasına fikir sokmak istemiyordum. Yine de o kahrolası bir deliydi, muhtemelen bundan daha kötü fikirler düşündüğü olmuştu.

Kaşını kaldırdı. "Benim tarafımdan tecavüze mi uğramak istiyorsun?"

"Ne? Hayır! Ciddi misin? Söylediklerimden çıkardığın tek şey bu mu?"

"Ne çıkarmam gerekiyordu?" Dirseklerinin üzerinde alçaldığında, göğsü memelerimi sıyırdı. "Az önce senden istediğimi almamı söyledin."

"Benden neden almadığını *sordum*, bunu istediğimden değil."

"Aynı şey."

"Hayal dünyasında yaşıyorsun."

Parmakları saçımı buldu, nazikçe okşadı. Çok nazikçe. "Biliyor musun? Sen hayal dünyasında olduğumu söyledikçe, hayal dünyasında yaşayanın sen olduğundan daha fazla emin oluyorum. Kendini yoksun bırakmak mı istiyorsun? Tamam. Politik açıdan doğru bir insan olduğunu mu düşünmek istiyorsun? Ona da tamam. Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söyleyemezsin. Kendini sikimin her yerine sürtüp sonra beni istemiyormuş gibi davranamazsın." Dudaklarım titrediğinde, onları birbirlerine bastırdım. "Sana ulaşmaya çalışıyorum." Burnu boynuma değdiğinde, kesik bir nefes aldım. "Burada gerçekten kibar olmaya çalışıyorum ama o buzdan kalende saklanmaya devam edersen, fethetmekten başka çarem kalmayacak."

Parmaklarım acı vermek istercesine tişörtüne battı. "Bu konuda bir seçeneğim var mı?"

"Benimle her zaman bir seçeneğin var. Vezir ya da piyon."

Elbette. Onun için arası yoktu. "Ya en önemli parça olacağım ya da en önemsiz. Ne kadar... Şairane."

Kaşını kaldırdı. "Satranç oynuyorsun."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Oynamayanlar şah öldüğünde oyun bittiği için, onun en önemli parça olduğunu düşünürler. Şahın vezir olmadan bir işe yaramadığını bilmiyorlar.*"

İşte bu... Şairaneydi. Aiden gibi birinin veziri önemsediğini kim bilebilirdi ki?

Tereddütle, "Oynayabilir miyiz?" diye sordum. Gerginliği dağıtmak ve onu üzerimden atmak için her seçeneği kullanırdım.

"Önce seninle ilgilenmeliyiz."

Tabii ki buna kanmayacaktı. Aşağılık herif.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tecavüz fantezisini duydun mu?"

Nefesim boğazımda düğümlendi. Siktir, siktir.

Bunu nereden biliyordu? Evet, onun hakkında bir şeyler okumuştum, utanmadan porno sitelerinde bile aratmıştım. Sonraki hafta boyunca midem bulanmıştı. Nasıl kadınların hayatını mahveden bir şeyle ilgilenebilirdim? Nasıl onu hayal edecek kadar ahlaksız olabilirdim?

Belki Aiden benim karmamdı. Belki de o şeyleri düşündüğüm için cezalandırılıyordum.

Gözlerinde bir kıvılcım parladı. "Duymuşsun."

"Hayır." Kafamı yana çevirerek mırıldandım. "Bu sapkın şeylerle ilgilenen sadece sensin."

Tanrım. Çok ikiyüzlüydüm.

* Aynı zamanda, 'Kralın kraliçesi olmadan bir işe yaramadığını bilmiyorlar,' anlamına gelir. –ç.n.

"Bir bakmalısın." Çenemi kavrayıp ona bakmamı sağladı. "Faydalı bulacağını düşünüyorum."

"Hangi anlamda?"

Dudakları yırtıcı bir sırıtışla kıvrıldı. İlgimi çektiğini biliyordu. Piç.

"Sert, kontrol dışı seksle gelen adrenalin patlamasından hoşlanan insanlar var. Demek istediğim buna zorlanmayı seviyorlar."

"İnsanlar tecavüze uğramaktan mı hoşlanıyor?" Bunun yalnızca bir fantezi olduğunu sanmıştım, gerçekten yapılan bir şey değildi... Değil mi?

"Hayır. Seks yapmaya zorlanmaktan hoşlanıyorlar. Bunu genellikle partnerleriyle planlarlar, teknik olarak tecavüz değil."

"Kendine söylediğin bahane bu mu?"

"Kendime bahaneler söylemem. Kim ve ne olduğumdan tamamen eminim. Farklı olduğumu biliyorum, sadece bunu umursamıyorum." Parmağı yanağımda gezindi. "Buna çaresizce ihtiyacın varmış gibi durduğundan dolayı, sen bahane olarak algılıyorsun."

"İhtiyacım yok."

"Siktir, Elsa. Bu kadar inatçı olmayı bırak."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Sesimdeki titremeden nefret ettim. "Neden gitmeme izin vermiyorsun?"

Bu düşünceyle tuhaf bir gerginlik göğsümü kapladı. Ya gerçekten gitmeme izin verirse? Ya o-

Sesi alçaldı. "Yapamam."

"Neden?"

"Başka seçeneğim yok."

Keskin ve ağır bir şey göğsümü delip geçti. Aiden'ın her zaman bir seçeneği vardı. Hatta tüm seçimlerin kendi yararına olduğunu açıkça ortaya koyardı. Seçeneği olmayanın o olması hiç mantıklı değildi.

"Başka bir akıl oyunu mu oynuyorsun?"

"Asıl sen oynuyor musun, Elsa? Çünkü senden asla bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu. Seni kendimden fazla düşünmemem gerekiyordu."

Senden asla bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu.

Bunu doğru mu duymuştum? Aiden az önce benden hoşlandığını mı itiraf etmişti? Sanırım doğruydu. Sanırım... Aiden benden *hoşlanıyordu*. Ve ben de ona inanıyordum. Benim aksime, Aiden son derece kendinden emindi. Ne istediğini kabul etmekten korkmuyordu.

Senin olmadığın yönlerden özgür. Belki de bu yüzden ona ilgi duyuyorsun.

Kim'in sözleri beklenmedik bir darbe etkisi yaratmıştı.

Beni istemeni bekledim.

Senden bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu.

Bu sözler savunmalarımı yerle bir ediyordu. Elimin göğsünden köprücük kemiğinin dalgalanan tendonlarına doğru ilerlemesine izin verdim. Aiden daha güçlü olan eliyle benimkini tuttu.

Başını salladı. "Bu kadar acele etme."

"N-ne? Ama neden?" Reddedilmenin utancı içime oturmuştu.

İstediği bu değil miydi?

"Öp beni," dedi.

Kafam karışmış bir hâlde tekrarladım. "Seni öpeyim mi?"

"Bu defa, kollarını boynuma dolamanı ve öpücüğü senin başlatmanı istiyorum, Elsa."

Çok adaletsizdi. Sadece almayacağını bilmeliydim. Eninde sonunda bir şeyler vermemi isteyeceğini bilmeliydim. Sadece savaşmakla ilgilenmiyordu, tüm kanlı savaşın galibi olmak istiyordu. Küçük bir ses, yarın buna pişman olacağımı fısıldasa da şu anda yarın umurumda değildi. Elimi elinden çektim, iki kolumu da boynuna doladım.

Sonra dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

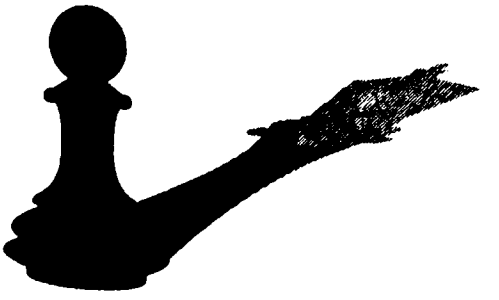

Öpücüğüm tereddütlüydü. Deneyseldi. Bu bir öpücüğü başlattığım ilk seferdi. Aiden'ı ilk kez, o beni zorlamadan öptüğüm sefer.

İlk başta, dudaklarımı onunkilere hafifçe bastırmıştım. Sonra dilim dışarı çıktı, alt dudağını defalarca yaladım. Cesaretim artarken, kendimi yukarı çektim ve ağzının kenarına yumuşak öpücükler bırakmadan önce dudağını hafifçe dişledim. Aiden'sa tüm bu süre boyunca, beni yarı kapalı gözlerle izliyordu. Yatakta ellerinin üzerine eğilirken, kolları gergindi. Bana dokunmuyordu.

Cesaretim biraz azalmıştı. Belki de fikrini değiştirmişti, belki-

Aiden, "Sikerler," diye homurdandı ve dudakları benimkilere çarptı.

Onunki, benim nazik öpücüğümün tam tersiydi. Aiden akıl sağlığını arayan bir ruh hastası gibi öpüşüyordu. Tamamen kontrol dışıydı. Dilini ağzımın içine sokup beni yalayıp yuttuğunda nefesim kesildi. Aiden'ın yaptığı buydu. Yalayıp yutardı. Beni parçalara ayırır, her parçama sahip olana kadar beni çıplak bırakırdı.

Artık kontrolü ele aldığına göre, yapabileceğimi hissediyordum... kendimi bırakabilirdim.

Kendini bırakmak.

Ne garip bir duyguydu. Daha önce hiç kendimi bırakmak istememiştim. Aksine, kendimi bırakmak zorunda kalmamak için her şeyi kuralına göre yapmıştım. Aiden'ın vücudu her yerimdeydi. Bacakları titreyen baldırlarımın arasına girdi. Göğsü, sızlayan memelerimi düzleştiriyordu. Elleri saçlarımın, yanaklarımın, yüzümün her yerindeydi.

O her yerimdeydi.

Temasımızın verdiği ilkel yoğunluk cildimin altına sızıyor, doğrudan damarlarımda ilerliyordu. Bu bulaşıcıydı.

O bulaşıcı bir hastalık gibiydi.

Aiden ağzını benimkinden ayırdı, ikimiz de nefes nefeseyken birbirimizi içimize çekiyorduk. Onun fırtınalı bakışlarına yakalandığımda bana en başından beri, daima birbirimize bağımlıymışız gibi bakmıştı. Beni herkesten daha iyi tanıyormuş gibi. Ve belki, sadece küçük bir ihtimal de olsa ben de onu herkesten daha iyi tanımak istiyor olabilirdim.

Pijamamın üstünü başımdan çekip çıkarmak için göz temasımızı kesti. Kumaş üzerimden çıkarken sert, hassas meme uçlarıma sürtünerek bacaklarımın arasına bir zevk ürpertisi gönderdi

Sert bir hareketle mememi avuçlarken, "Sana bunları ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" diye homurdandı.

Meme ucunu ağzına alıp dişleriyle çekerken, ateşli bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Isırmamıştı ancak bunu her an yapabilecek gibi bakıyordu. Gözlerim kapandı ve boğazımdan bir inilti döküldü.

Dişleriyle meme uçlarımdan biriyle oynamaya devam ederken, diğerini de çimdikliyordu. Fırtınalı gözleri sanki meydan okuyormuş –ya da benimle alay ediyormuş– gibi tüm ilgisini bana vermişti. Parmaklarımı saçlarına kaydırdım, kapkara bukleleri çekiştirdim. Bunu onu itmek mi yoksa çekmek için mi yaptığımı bilmiyordum.

Karar vermeme gerek kalmadı.

Aiden elini sıkıca boğazıma dolayıp, meme ucumu sertçe ısırdığında acı omurgamdan aşağı süzüldü ve zevk, merkezimde toplandı. Dili ısırdığı noktanın etrafında tur atıyor, sızıyı yatıştırdıktan sonra hareketini tekrarlıyordu. Haykırmadan önce sırtım yataktan yükseldi ama pek fazla hareket edememiştim, boğazımdaki kavrayış beni olduğum yere sabitlemişti.

Uçurumdan aşağı düşmek gibiydi. Bunda zevk veren bir şey olmamalıydı çünkü yere çarptığımda ölmüş olacaktım. Ancak şu anda... İnişi düşünmüyordum. Düşme eyleminde takılı kalmıştım. Korkunun ve kendime dayattığım prangaların ötesinde bir gerilim, heyecan vardı. Bilinmeyen vardı.

Ona bağımlı hâle geliyordum.

Hâlâ göğüs ucumu ısırmaya devam eden Aiden, diğer eliyle pijamamın şortunu aşağı çekmek için uzandı. Ardından parmakları ıslaklığımı buldu ve aşağı kayarken homurdandı. Vücudum hâlâ o uçurumdan aşağı düşerken ateşe verilmiş gibiydi. Tüylerim diken diken oluyor, bu his kemiklerime kadar iniyordu.

"Aiden..."

Başını kaldırdı. Şehvet ve adını koyamadığım başka bir şeyle yüzü buruştu. Parmaklarım tişörtünde kıvrıldı, onu kafasından çekip çıkarmaya çalıştım. Tişörtünün üzerinden parmaklarımı kavrayarak beni durdururken, yakışıklı yüz hatlarından bir ifade geçti. Hızlıydı, belki onun büyüsüne bu kadar kapılmış olmasaydım anlamını çözebilirdim.

Ancak ifade ortaya çıktığı hızda kayboldu ve tişörtünü kafasından geçirip çıkardı.

O bir sporcuydu, bu yüzden altılı karın kaslarıyla karşılaşmak sürpriz olmamalıydı ancak bu kadar biçimli durmaları biraz haksızlıktı. Sanki bir dergi için fotoğrafları çekiliyordu.

O esnada kollarını büktüğü için, ok dövmeleri tam kalbini işaret ediyor gibi görünüyordu.

Veya benim kalbimi.

Bakışlarımı tekrar onunkine çevirdiğimde, saldırmamı bekliyormuşçasına sert bir ifadeyle beni izliyordu. Savaşırsam, karşılık vereceğinden hiç şüphem yoktu ve seçimime bağlı olarak, bu savaş gerek duyduğu takdirde çirkinleşebilirdi.

Vezir ya da piyon.

Parmaklarım belinin sert kıvrımlarında, gergin karnında gezindi. Ona dokunmanın ne zaman bağımlılık hâline geldiğini bilmiyordum. Bir zevk, gerekliliğe dönüşmüştü.

O anda korkunç bir düşünce aklımda belirdi. Acaba kendimi onun teninin altına kazımak nasıl hissettirirdi?

Aiden, pantolonuyla birlikte iç çamaşırını da indirdi. Geçen seferki kadar sertti, belki daha sert bile olabilirdi. Canımı acıtacağını bilirken, neden acıtmasını istiyordum?

Boğazıma sardığı parmaklarını oradan ayırmadan bacaklarımın arasına yerleşti. Boştaki eli çenemi kavradı. Fırtınalı gözleri doğrudan ruhuma giden bir yol açıyordu. "Beni deli ediyorsun."

"Sen de beni deli ediyorsun. Artık komik değil."

Aiden uçurumdu.

Bilinmeyendi. Planlanmayandı ve asla öngörülemezdi. O benim en kötü kâbusumdu. Aynı zamanda özgürlüğe en yakın olduğum şeydi. Aiden boğazımı sıktı ve içime girdi. Tek hamlede beni parçalara ayırmıştı. Dudaklarına doğru haykırdım, canımı acıtıyordu.

Kahretsin.

Çok *acıtıyordu*.

Onun büyüklüğüyle içeriden parçalanmak gibiydi.

Teyzemin aşk romanlarına göre, bu durumdaki diğer bakireler alışmak için beklerdi. Adamın nazik davranmasına ihtiyaç duyarlardı. Ancak ben, devam etmesini istiyordum. Acıyı istiyordum. Acının kalmasını istiyordum. Bedenim onun

bedenine doğru eğildi. Parmaklarım omuzlarını öylesine sıkı kavramıştı ki tırnaklarım derisine batıyordu.

Donakaldı ve gözleri benimkilerle buluşurken hırladı. "Sen bakire misin? Nasıl bakire olabilirsin? Neden-"

"D-Durma." Kalçamı yavaşça ileri geri hareket ettirerek devam etmesine engel oldum. "Bekâretimi al."

Bana sert davranmasını istiyordum çünkü acıya ihtiyacım vardı, nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece bu ihtiyacın var olduğunu biliyordum. Acı, yaşadığım anlamına geliyordu. Bu anı yaşıyordum.

Aiden'ın nezaketten uzak tabiatını göz önünde bulundurarak, devam etmesi için ona sunduğum bu fırsatı değerlendirmesini bekliyordum. Bunun yerine kalçasını yavaşça öne doğru itti, alışmamı bekliyormuş gibi hareketleri çok oldukça nazikti.

Ardından... beni öptü.

Tutkulu ama nazikti. Dillerimiz erotik, yavaş bir ritimle dans ediyordu. Boynumu bırakıp beni kendine çekince kucağına oturdum. Yeni derinlik, dizlerimin titremesine neden oldu. Darbeleri yavaş, derin ve çıldırtıcı hâle geldi. Acıyı istiyordum ama şu anda ihtiyacım olduğunu bilmediğim bu coşkulu duygunun acının yerine geçmesini istiyordum.

Aiden sahip olduğum illüzyonu parçalamıştı. Onu kırıp yerle bir etmişti. İçimde bir şeyler çatladı.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve Aiden'ı onunkine denk bir yoğunlukta öptüm. Kalçasının nazik hareketini benimkiyle karşıladım. Sonsuz gibi gelen süre boyunca, vücutlarımızın birbirine alışmasına izin vererek öpüştük. Bu sahip olacağımız son öpücükmüş gibi öpüştük. Sanki öpüşmeyi bırakırsak bir felaket olacakmış gibi öpüştük.

Saçını çekerek daha sert davranması için ısrar etmeye çalışsam da sanki sessizce emirlerimi yerine getirmeyeceğini söylermiş gibi saçımı çekti.

Uzuvlarımız iç içe geçmişti, onun ve benim nerede başladığımızı bilmiyordum. Cildimizin üzerindeki ter tabakası birikmiş, seks kokusu afrodizyak gibi havada asılı kalmıştı.

Aiden'ın darbeleri daha hızlı, daha keskin bir hâl aldı. İçimdeki hassas bir noktaya çarptığında, dudaklarımdan sızlanmaya benzer bir inilti kaçtı. Ritmini bozmadan beni ittiğinde sırtüstü yattım. Elleri baldırlarımın altına kaydı ve iki bacağımı da geniş omuzlarının üzerine attı. Elleri boğazıma sarıldığında bunu beni yerimde tutmak için mi yoksa tehdit etmek için mi yaptığına karar veremedim. Bunu düşünecek zamanım da yoktu.

Yenilenmiş bir enerjiyle içime girip çıktı. Yeni pozisyonumuz duvarlarımın kasılmasına neden oluyordu.

Vahşice kendini içime ittiğinde yatak başlığı gıcırdadı. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki kalp krizi geçireceğimden korkmuştum. Yine de buna değerdi.

"Çok güzelsin," diye homurdandı, söylediği her kelimeyle ritmi daha sert ve daha hızlı hâle geliyordu. "Çıldırtıcısın. Bağımlılık yapıyorsun. Her şeyi mahvediyorsun."

Dayanamadım. Sebebi sözleri, içimdeki hissi ya da boğazımdaki eli olabilirdi. Belki de hepsiydi. Görünmez bir dalga içime doğru süzüldü ve iniş noktasının belli olmadığı bir yerden aşağı düşerken haykırdım.

Bu orgazm daha önce yaşadıklarıma hiç benzemiyordu. İlkel, ham ve o kadar tüketiciydi ki nefes alamıyordum. Aiden yoğun saldırısına devam ederek kendi orgazmının peşinden koştu. Sadece devam ediyor ve ediyordu.

Ve *daha* da ediyordu.

Geçen seferki gibi çıldırdığım bir noktadaydım. Kendimi çok hassas, ağrılı hissetsem de durmasını istemiyordum. Onun verdiği acıyı, zevki arzuluyordum.

Onu arzuluyordum.

Omuzları gergindi. Hareketsizleştim, bana yaptığı gibi uçurumdan aşağı düşmesini izlemek istiyordum ancak Aiden izin vermedi. Klitorisime uzandı ve son bir kez içime girmeden önce onu okşadığında boğuk bir çığlıkla tekrar boşaldım.

Sıcaklığı içimi doldururken, "Siktir," diye inledi.

Aiden beni kendisine çekti ancak içimden çıkmadı. Başım göğsüne dayalı, kulağım kalp atışlarına karşıydı. Doğal ama düzensiz kalp atışlarını dinliyordum.

Güm.

Güm.

Güm.

Dudaklarımı tenine değdirdim ve gözlerim kapanırken hareket etmedim.

Özgür.

Özgürlük böyle bir şey miydi?

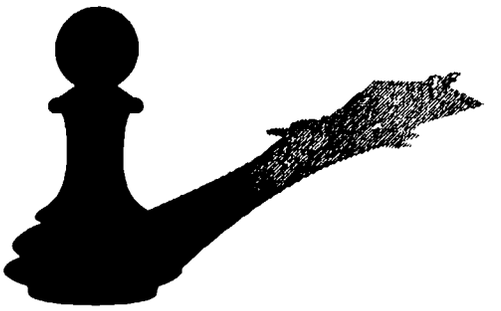

Otuzuncu Bölüm

Bir sıcaklık tenimi kaplıyordu, neredeyse şey gibi...

Su.

Kendimi kâbuslarımdaki o bulanık, karanlık suda bulmayı bekler hâlde irkilerek uyandım. Etrafımı tanıdığımda nefesim normale döndü. Beyaz fayansları ve pastel pembe dekoruyla banyomdaydım. Ayrıca yarı dolu bir küvette, tamamen çıplak olarak oturuyordum. Musluktan akan ılık su, yavaş yavaş göğüslerimi geçiyordu. Aiden'ın vücudu bana dönük olsa da bakışları yan taraftaydı. Görkemli çıplaklığıyla, şampuanımla uğraşıyordu.

Açıkça bakışlarımı üzerine dikerek, alt dudağımı ısırdım. Onunla ilk tanıştığımda güzelliğinin ilkel bir tarafı olduğunu düşünmüştüm ve o andan itibaren bu ilgimi çekmişti. Hareket ettikçe kasları da onunla beraber geriliyordu. Ok dövmeleri, pazılarının dalgalanmasıyla süzülüyordu. Aleti yarı sert bir şekilde bana dönmüştü. Her zaman bu durumda olup olmadığını merak ettim çünkü hiç gevşemiş gördüğümü hatırlamıyordum.

Başını kaldırmadan konuştu. "Sonunda uyandın, uykucu."

Elimi suda gezdirdim. Aiden'ın bana köpük banyosu hazırladığına inanamıyordum.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık iki saattir."

"Peki tüm bu süre boyunca ne yaptın?"

"Seni izledim."

Seni izledim.

Kahretsin, nasıl bunu kolaylıkla söyleyebilirdi? Yerinde olsaydım, asla bunu kabul etmezdim. Sessiz kaldığımda, metalik gözleri vücudumda gezindi. Köpüklerle kaplı olmasına rağmen, ardını görebiliyor gibi bakıyordu.

"Ayrıca Instagram'ına bakıyordum."

Yutkundum. "Instagram'ımı mı karıştırıyordun?"

Başını iki yana salladı. "Seni neden takip ettiğimi sanıyorsun?"

Bunun hep bir tür zorbalık yöntemi olduğunu düşünmüştüm, takip etme faktörünü gerçekten ciddiye aldığı aklıma gelmemişti.

Sanki unuttuğum bir şeyi hatırlatıyormuş gibi, "Bu arada, beni hâlâ geri takip etmedin," dedi.

Konuyu değiştirdim. "Neden Instagram profilime giriyorsun?"

Omuz silkerek, "Neler yaptığını görmek için," diye karşılık verdi.

"Takipçi bir sapık gibi mi davrandığını söylüyorsun?"

Sırıttı. "Araştırma yapıyorum demeyi tercih ederim."

Ona doğru su attım. "Uslanmazsın."

"Merak ediyorum." Devam etmeden önce duraksadı. "Neden hiç yüzünü paylaşmıyorsun?"

"Ne?"

"Yemeklerin, güzel yerlerin, teyzenle eniştenin, Reed'le erkek kardeşinin fotoğrafları var ama asla sana ait net fotoğraf yok. Sadece arkadan veya yandan çekilmiş fotoğrafların var. Kameraya baktığın tek bir poz bile paylaşmamışsın. Neredeyse ondan korkuyormuşsun gibi."

Omuz silktim. "Hepimiz ilgiden hoşlanmıyoruz."

"Hmm. Neden senin durumunun bu olmadığını hissediyorum?"

Sessiz kaldığımda, şampuan şişesini almak için arkasını döndü ve güçlükle aldığım nefesin sesi, akan suyun sesini böldü.

Kamçı izleri.

Aiden'ın sırtında iki kamçı izi vardı. Bronz teninde solmuşlardı, muhtemelen bu yüzden onları daha önce fark etmemiştim.

Sana ne oldu?

Aiden yavaşça bana döndüğünde, soru dilimin ucuna gelmişti. Gözlerindeki karanlık, binlerce iğne gibi beni delip geçti. İblisleriyle savaşıyor ve onlar kazanıyormuş gibi bakıyordu ancak ifadesi göründüğü hızla kayboldu. İnsanı deliye çeviren ifadesiz suratı, tüm duygularını maskelemişti.

"Hassas olmalısın." Küvetin arkasına geçip görüş açımdan çıktı. "Ilık banyonun yardımcı olduğunu okumuştum."

"Aiden..."

Ne diyeceğimden emin olamıyordum, kelimeler boğazımda düğümlendi. Yara izleri derin ve eski görünüyordu. Onları ilk aldığında canı çok yanmış olmalıydı.

O anda bir şeyin farkına vardım.

Aiden'ın böylesine kural tanımaz olmasının nedeni bu izler olmalıydı. İstismar edilmişe benziyordu. İçimde bir şeyler kıpırdanırken, damarlarımda kırmızı, sıcak bir öfke dolaşıyordu. Aiden'a bunu yapan kişiyi incitme ihtiyacı, karşı koyamadığım bir dürtü gibi üzerime çökmüştü.

Onları öldürmek istiyordum.

Aiden hiçbir şey söylemedi, sadece saçımı şampuanladı. Parmakları kafa derimde gezinerek masaj yapıyordu. Başımı geriye atıp memnuniyetle iç çektim.

"Aiden." Bu sefer kelimeler daha netti. "Baban mı?"

"Jonathan King şiddet yanlısı bir adam değil." Sesi alaycıydı. "Böyle saçma sapan şeyler söylediğini duyarsa sana hakaretten dava açar."

"Öyleyse kim?"

"Seni ilgilendirmez."

"Pekâlâ, beni ilgilendirir hâle getiriyorum."

"Hazır değilsin."

"Bana anlatabilirsin."

"Eğer sana anlatırsam, karşılığında bana her şeyi anlatmak zorundasın. Her kahrolası şeyi kastediyorum, Elsa. Kâbusların dahil. Bana ruhunu açmaya hazırsan, o zaman ne pahasına olursa olsun önden buyur, bebeğim."

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Kâbuslarımı ve çocukluğumu düşündükçe korku kemiklerime işliyordu. Konuşmak bir kenara, onu düşünmekten bile hoşlanmıyordum.

Onun yaralarını öğrenmek için can atsam da kendi yaralarımı deşecek kadar değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Saçlarımı ıslattı ve suyla şampuan yüzümden aşağı akarken gözlerimi kapattım.

Beni susturmayı kolayca başarmıştı. Karşı argümanı yeterince adildi. Sen konuşursan, ben de konuşurum demişti. Yine de yüzümün asılmasına engel olamadım. Lanet olası Aiden King.

O saçımı durulamayı bitirdiğinde, tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Bakire olduğunu neden söylemedin?"

Ani konu değişikliğinden dolayı irkilerek durakladım. "Sana olmadığımı söylemedim."

"Öyle mi?"

"Evet. Bunu varsayan sendin."

Daha iyi görebilmek için başımı kaldırmıştım ancak o boynumu kavrayıp beni ileriye bakmaya zorladı.

"Neden bakireydin?"

"Ah... Bu nasıl bir soru?"

Boynumun yan tarafındaki saç tutamlarını dikkatlice geriye taradı. Elleri omuzlarımda kıvrıldı. "Yeterince basit. Neden bu kadar bekledin?"

Doğru kişi için.

Yine de bunu ona söylemedim, kendisinin doğru kişi olduğunu düşünmesi çok muhtemeldi.

Omuz silktim. "Abartılacak bir şey değil."

"Biliyor musun?" Sesi rahat olsa da içten içe öyle olmadığını biliyordum. "Bana yalan söylemeye devam edersen aramızda güvene dair hiçbir şey olmayacak."

Ona bakmak için başımı geriye doğru çevirdim. "Güven mi? Sana güveneceğimi mi sanıyorsun?"

Dudakları tek bir çizgi olsa da gülümsedi. "Neden?"

"Bilmiyorum, Aiden. Belki beni ilk gördüğünde hedef almış olmanla alakalıdır. Ya da senin yüzünden iki yıldır hayatım cehenneme dönmesiyle de ilgili olabilir. İstediğini seç."

Ellerinden biri enseme dolandı. Tutuşu, beni yerimde tutmak istercesine sağlamdı. "O zaman neden bekâretini bana verdin?"

"Senin çekimine kapıldım," diye fısıldadım. "Bundan nefret etsem de gerçeği değiştiremem. Ancak bu senin son iki yılda yaptıklarını silmez. Beni zorlayıp duruyorsun. Çekimine kapılmaktan başka seçeneğim kalmıyor."

"İstediğin bu mu? Bir seçenek mi?"

"Ne önemi var? Her zaman istediğini elde ediyorsun." Somurttum. "Bana seçenek sunduğunda bile, senin lehine sonuçlanıyor."

Aiden bir süreliğine düşünceliydi. Korkutucu ve sessiz bir dalgınlık anından sonra, "Anlıyorum," dedi ve ellerini çekti. O anda ılık suya rağmen, omurgamdan yukarı garip bir ürperti tırmandı.

Aiden kapıdan çıkmadan önce gördüğüm son şey, ifadesiz yüzüydü.

Otuz Birinci Bölüm

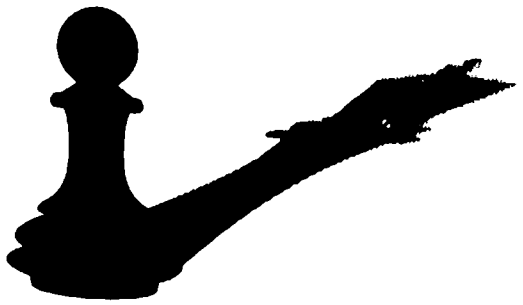

Pazartesi günü, "Dr. Khan'ı görmek istiyorum," dediğimde eniştem ve teyzemle birlikte kahvaltı yapıyorduk.

İki çift gözün ilgisi, yaptıkları şeyden ayrıldı. Eniştem sabah kahvesini içmeye ve tabletinden okumaya ara verdi. Teyzemse öğle yemeğimi paketlemeyi bıraktı, elleri paketin etrafında titriyordu.

"Yine kâbus mu görmeye başladın? Ne gördün?" Sesi neredeyse histerikti.

"Kes şunu, Blair." Eniştem tabletini kahvesiyle birlikte masanın üzerine bırakıp ayağa kalktı. Ona döndüğümde, omuzlarımı kavrayıp sakin bir sesle konuştu. "İyi misin, bal kabağım? Kâbus gördüğünde neden bizi aramadın?"

Teyzemle eniştemin tepkileri arasındaki farkı fark etmekten kendimi alamadım. Teyzemin gözleri değişkendi, ne yaptığının farkında değilmiş gibi önündeki yemek kabını açıp kapatıyordu. Ne zaman kâbuslarımın konusu yeniden su yüzüne çıksa, teyzem bana hiç iyi olup olmadığımı sormamıştı. İlk sorusu her zaman 'ne gördün?' oluyordu.

Eniştemse hep iyi olup olmadığımı sorardı.

Bu garipti.

Diğer her şeyde, teyzem benim iyiliğimi amcamdan daha çok önemserdi. Sağlıklı beslendiğimden emin olmak için Nazi gibi davranan oydu. Belki de zihinsel durumumun sağlığımın

bir parçası olduğunu düşünmüyordu. Her iki durumda da cumartesi günkü nöbetim hakkında konuşacak havada değildim.

İkna edici olmasını umduğum bir gülümsemeyle ona baktım. "Kâbuslarla ilgili değil. Sadece sınavların üzerimde yarattığı stres ile ilgili konuşmak istiyorum."

Teyzenin omuzları düştü ve kabı açıp kapamayı bıraktı.

Eniştemin kaşları çatıldı. "Daha önce hiç sınav stresi yaşamamıştın, bal kabağım."

"Okulda herkes rekabet içinde, birinin beni ilk yüzde ondan dışarı atacağını düşünüp duruyorum." Yalanlar ağzımdan çok kolay bir şekilde dökülüyordu.

Garipti. Bu zamana dek onlara yalan söylemekten her zaman nefret etmiştim ama bugün etmiyordum.

Eniştem başını salladı. "Randevu alacağım."

"Teşekkürler, enişte."

Dr. Khan'la olan planlarımdan ikisinin de haberinin olması gerekmiyordu. Psikoterapiyle ilgili taktik değiştiriyordum.

Eniştem başımın tepesini öperek, "Bizimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun, değil mi bal kabağım?" diye sordu. "Aiden King'le olan ilişkinde yaptığın gibi hiçbir şey saklamana gerek yok."

Adını duymak bile göğsümde keskin bir acı yaratmıştı. Cumartesi sabahı evimden çıktığından beri ondan hiç iz yoktu. Ne aramış ne de her zamanki mesajlarından göndermişti.

Cumartesi gecesi maçtan sonra Instagram'da fotoğraflarını görmüştüm. Elitler iki sıfır kazanmış, iki golü de Xander atmıştı. Aiden'ın bir maçta gol atmaması çok nadirdi. Banyoda o şeyleri söylediğimde, öylece çekip gitmesini beklemiyordum.

O çekip gidecek biri *değildi.*

Kendime her zamanki gibi beni rahatsız etmek için geri geleceğini söyleyip durmuştum. Bunu yapmaya hakkı varmış gibi hayatıma dalacaktı.

Yapmadı.

Ve bu, kabul etmek istediğimden daha fazla canımı yakmıştı.

Koltuğuna geri dönüp kahvesini içmeye devam eden enişteme dalgın dalgın başımı salladım. Meyve suyumu yudumladım. Tadı acıydı, tükürüp çıkarmak istedim.

Teyzem kabı çantama koyduktan sonra köprücük kemiğine dokundu. "Bunu yanlış anlama, canım ama belki de erkek arkadaşın olduğu için stres yapıyorsundur?"

Eniştem fincanının üzerinden ona bir bakış attı.

"Ne? Daha önce hiç stres yaşamadı. Şimdi erkek arkadaşı olunca strese girmesi tesadüf değil." Yüzünde sıcak bir parıltıyla bana bakıyordu. "Bilinçaltı, Elsie. Dikkat süren farkında olmadan bölünecek. Eskisi gibi enerjinin yüzde yüzünü derslerine veremezsin."

"Konuyu kapat, Blair." Eniştemin sesi uyarı niteliğinde alçaktı.

"Hayır, o haklı." Meyve suyumu masaya koydum. "Hiçbir şeyin derslerimin önüne geçmesine izin vermemeliyim."

"Değil mi?" Teyzem, sanki birinin onunla aynı fikirde olmasını bekliyormuş gibi zafer kazanmış bir ışıltıyla gülümsedi. "Zaten o çocuk senin için iyi değil."

Dikkat kesildim. "Ne demek istiyorsun?"

Tuhaf bir kahkaha attı. "Soyadı King. Onların dünyası bizimkinden farklı. Bunu ona bağlanmadan önce, şimdi bitirmen daha iyi olur."

Çok geç.

Eniştem bıkkınlıkla iç çekip burun kemerini sıktı. "Kendi kararlarını verme hakkı var."

Teyzem, "Sadece incinmesini ya da bir erkek draması yüzünden geleceğini feda etmesini istemiyorum," diyerek karşılık verdi.

Telefonuma bildirim geldi.

Kim: Kapının önündeyim.

Tanrıya şükür.

Ayağa kalkıp sırt çantamı omuzlarıma astım. "Kim geldi. Gitmek zorundayım."

"Kendine iyi bak, canım." Teyzem saçlarımı düzeltti. "Takım çalışması."

Eniştem bana gergin bir şekilde gülümsedi, görünüşe göre hâlâ teyzeme kızgındı.

"Takım çalışması," diye tekrarladım ve yanaklarından öpüp dışarı çıktım. Ön kapıya varır varmaz, içeriden teyzemle eniştemin sesleri yükseldi.

"O bir çocuk değil, ona öyle davranmayı bırak," dedi enişte m.

"Hata yapmasını istemiyorum, tamam mı?"

"Hata mı? Hadi ama, Blair. O konuya mı gireceğiz?"

"O benim yeğenim, tamam mı? *Benim*! Ben olmasam onun hayatında olmazdın, bu yüzden karışmayı bırak, Jaxon."

"On sekiz olmak üzere. Kaçınılmaz olan yaşandığında ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Son cümlede ayaklarım sendeledi. Bu ne anlama geliyordu?

Kim tekrar mesaj atınca kapıyı açıp rüzgârlı havaya adımımı attım. Rüzgâr, atkuyruğumu yüzüme doğru çarpıyordu.

"Günaydın, Ellie." Genişçe gülümsedi, iyi bir ruh hâli içinde görünüyordu.

"Merhaba, Kim."

Gülümsemesi soldu. "Sorun ne? Hayalet görmüş gibisin."

"İyiyim."

"Buna asla inanmadım." İfadesi yumuşadı. "Söyle bana."

Nereden başlamalıydım? Bekâretimi kaybettikten sonra yalnız bırakıldığımdan mı? Kâbuslarımın korkutucu olmaya başladığından mı? Teyzemle eniştemin benim yüzümden kavga ettiklerinden mi?

Her şey tepetaklak oluyordu ve ben bir çıkış yolu bulamıyordum. Ağlamak istiyordum ancak bu da Kim'in iyi ruh hâlini mahvederdi. Kendi aile ve okul draması nedeniyle, nadiren iyi bir ruh hâlinde oluyordu. Bunu mahvetmek istemiyordum.

"Kramplar," dedim. "Galiba reglim yaklaşıyor."

"Ah, bu berbat!" Kim garaj yolundan çıktı.

Tamamen yalan olmasa da her hareketle canımı yakan adet krampları değildi. Cumartesiden bu yana hassasiyetim geçmemişti. Aiden'ı içimde hissetmeden hareket edemiyordum.

Kim'in aile yemeği hakkında konuşmasını dinlemeye çalıştım ancak aklım durmadan Aiden'ın nasıl tek kelime etmeden gitmesine kayıyordu. İlk başta, böyle terk edilmekten utanmıştım.

Sonra, Aiden'ın karakteriyle daha uyumlu başka bir duyguya kapılmıştım. Ne de olsa bana sadece seks için yaklaşmıştı. Artık istediğini aldığına göre, her şey bitmişti.

Şükürler olsun.

Son senenin geri kalanını huzur içinde geçirebilirsem, bekâretimi fedakârlık olarak sayabilirdim. Gözyaşlarının tanıdık baskısı, gözlerimin arkasında birikti. Bana yalan söylememesini, onun için bir anlam ifade ettiğimi hissettirmemesini dilerdim.

Şerefsiz.

"Bu arada," diyen Kim'in sesi düşüncelerimi böldü. "Dün annemle babamın çok tuhaf bir şey hakkında konuştuklarını duydum."

"Öyle mi?"

Kim konuşurken dikkati yolda kaldı, "Sana Aiden'ın annesinin bir kaza sonucu öldüğünü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hakkında konuşmak isteyeceğim son şey bu olsa da merakıma engel olamadım. "Ne olmuş ona?"

"Babam Alicia'nın zaten intihara meyilli olduğunu söylü-

yordu, bu yüzden ölümü sürpriz olmadı. Ancak annem, babamın anlamadığını söyledi. Alicia intihara meyilli değildi, sadece bebeğini kurtarmak istemişti."

"Bebeğini mi kurtarmak istemişti?" diye tekrarladım.

"Biliyorum! Tuhaf, değil mi? Aiden tek çocuktu ve kamptaydı. Hangi bebeği kurtarmaya çalışıyordu?" Kim düzgün bir şekilde nasıl fısıldayacağını bilmediği için sesi kısık bağırmaya dönüşmüştü. "Evlilik dışı bir çocuğu olmadığı sürece. Belki de âşığıyla buluşmak için gitmiştir, Jonathan amca da peşinden özel dedektif göndermiştir. Araba kovalamacası olmuştur ve sonra da kaza yapmıştır."

"Vay canına. Çok fazla Kore dizisi izliyorsun, Kim."

"Çoğu ailenin sorunları gizli doğumlardan kaynaklanır. Sadece söylüyorum."

Okula varmamızla beraber, Kim konuyu yaklaşan sınavlarımızla değiştirdi. Ancak benim düşüncelerimi meşgul eden tek şey Alicia'ydı. Aklım geçen gün bir psikoloji tezinde okuduğum şeye kayıp duruyordu.

Hepsi olmasa da çoğu zihinsel sorun çocuklukta başlardı.

Akıl sağlığı sorunlarını bir araya getiren genel terimlerden hoşlanmazdım ama bu aklımda kalmıştı. Ne kadar çok düşünürsem, kulağa o kadar doğru geliyordu.

İnsanlar yapboz parçalarından oluşurdu ve birini gerçekten tanımak istiyorsanız, o zaman onun çocukluğunu oluşturan parçalardan başlamalıydınız. Onlar ana parçalardı. Diğer her şey, bunun üzerine inşa edilmişti.

Örneğin Jaxon enişte sağlıklı bir çocukluk geçirmişti. Avukat ebeveynleri, sabit gelirleri vardı. Futbol takımı oyuncusuydu. Büyüdüğünde istikrarlı, hırslı bir yetişkin olmuştu. Onu rekabetçi olmaya iten, ailesinin beklentileriydi.

Blair teyzemle annemin kötü bir geçmişi, içki içtiğinde şiddet yanlısı olan bir babaları vardı. Annemin aksine teyzem,

on sekiz yaşına gelir gelmez Birmingham'ı terk etmişti. Tüm bu saçmalıkları geride bırakabilmek adına burs kazanmak için çok çalışmıştı. Ailemin hayatını kaybettiği kazaya kadar Birmingham'a hiç dönmemişti. Kötü geçmişi, onu mükemmellik için çabalamaya itmişti. Daha azı onun zekâsına hakaretti. Ne kadar mükemmeliyetçi olursa olsun, çocukluğunun bir kısmı yetişkin versiyonuna yansıyordu. Asabiydi, istediğini alamayınca bağırırdı. Bilinçsizce olsa bile, babasının ona uyguladığı şiddeti kopyalıyordu.

Bu sonsuz bir kısır döngüydü.

Aiden'ın davranışının, tamamen olmasa da kısmen çocukluğuyla ilgili olduğundan emindim. Örneğin Alicia konusu gittikçe bir gizeme dönüşüyormuş gibi hissettiriyordu.

Dur.

Saçlarımı yolmak istiyordum. Neden artık onunla uğraşıyordum ki?

Yine de Kim'le koridorda yürürken simsiyah saçları ve o metalik gözleri aramaktan kendimi alamadım. Sınıfımıza vardık. Cole'la Ronan derin bir sohbet içindeydiler. Ya da daha çok, Cole kitaptan okurken Ronan tek kişilik bir şov yapıyordu.

Ronan bizi görünce sırıttı. "*Bonjour, mes demoiselles**."

Cole onaylayarak başını salladı.

Koltuğuma oturup defterimle kalemlerimi çıkarırken gülümsedim.

"Benim evimde parti yapmak ister misin?" Ronan kaşlarını bana doğru kaldırdı, açıkça son partisinde olanları ima ediyordu.

"Aman Tanrım." Kim'in fısıltıyla bağırması dikkatimi çekti.

Görüş açısını takip ettiğimde, kalbim atmayı bıraktı. Aiden, koluna sarıldığı Silver'la sınıfa girmişti.

* Fransızca: Merhaba hanımlar. –ç.n.

Otuz İkinci Bölüm

O anda dünya dönmeyi bıraktı. Parmaklarım arasındaki kalemi o kadar sıkı kavramıştım ki ikiye ayrılmaması şaşırtıcıydı.

Silver, elini Aiden'ın pazısına doladı. Klişe bir gençlik dramasındaymış gibi konuşurken sergilediği mutlu ifade abartılıydı. Aiden, kırk sekiz saat önce bana gösterdiği göz kamaştırıcı gülümsemesini ona sunuyordu.

İçimde bir şeyler kırılmıştı. Sesi duyabiliyordum, yüksek ve kesindi. Kalıntıların tuzla buz olduğunu hissedebiliyordum. Her bir parçası, göğsümün karanlık köşelerinde birikiyordu.

Aiden'ın alaycı bir küçümsemeyle parlayan gümüşi gözleri, benimkilerle buluştu. Söyleyeceği şeyi neredeyse hayal edebiliyordum.

Bekâretini aldım, şimdi de ait olduğum yere geri döndüm.

Silver'ın suratında kendini beğenmiş bir ifade vardı. Ona, omuzlarına dökülen parlak sarı saçlarına ya da kusursuz şekilde ütülenmiş üniformasına bakmamaya çalıştım.

Bir kralın bir kraliçeye ihtiyacı vardır, köylü.

Gözlerimin ardında basınç artsa da üzerimdeki etkilerini görmelerine izin vermedim. Bir daha ağladığıma şahit olmasına izin vermeyecektim. Bundan önce, zayıflık gösterecek kadar aptal olabilirdim ama artık değildim.

Bir kez olsun, Ronan'ın dili tutulmuştu. Sanki bir ucube

gösterisindeymiş gibi bakışları Aiden'la Silver'ın arasında gidip geliyordu. Cole önce Silver'a, sonra Aiden'a dik dik baktı, bana bakmadan önce gözlerinde anlayışlı bir ifade belirmişti.

"İyi misin?" Kim arkamdan fısıldadı.

Gülümsedim, nedense ikna edici olduğunu düşünüyordum. "Defterini ödünç alabilir miyim?"

Kim bir an kafası karışmış göründü. Gözlerimle ona yalvardım.

Hadi, bana yardım et, Kim.

"Ah, evet, tabii." Çantasına uzanıp defterini bana verdi.

Defteri önümde açtım, son dersten aldığımız notları karşılaştırıyordum. Kalemi sımsıkı kavramaya devam ediyordum, omuzlarım gerginlikle doluydu ancak ifademi olabildiğince soğuk tutmayı başardım.

Ağlamayacaktım.

Sürtükler Kraliçesi masamın yanında durdu. Kafamı kaldırmadığım için görüşüm, Aiden'ın kolunu tutan eliyle sınırlı kalmıştı. Chanel kokuyordu ve tırnakları Fransız manikürlüydü. Daima zarif kokar ve zarif görünürdü. Daha önce hiç aşağılık kompleksine kapılmamıştım ama şu anda, o duygunun bir kasırga gibi bana çarptığını hissedebiliyordum.

Gözlerim, Aiden'm Nike ayakkabılarına kaydı. Ütülenmiş pantolonuna bakıp temiz kokusunu soludum. Ona bakmak beni nasıl göğsüne yasladığına dair hatıraları geri getiriyordu.

Hepsi bir oyundu.

Aptal, küçük bir oyun.

"Ah, ağlıyor musun, Frozen?" diye alay etti Silver.

Elbette beni rahat bırakmayacaktı. Silver'ın seviyesine inip ona karşılık vermemem gerektiğini bilsem de beni ezip geçmesine izin vermeyecektim.

Orta parmağımla gözlerimin altını sildikten sonra parmağımı gülümseyerek ona gösterdim. "Ah, gözyaşlarım dondu."

Ronan kahkaha attı, Cole'un dudaklarının gülümsemeye benzer şekilde kıvrıldığını görebiliyordum. Silver beni korkutmak istercesine bir adım daha attı, yanakları kırmızıya dönmüştü. "Sana geçen sefer ne dediğimi hatırlıyor musun, köylü?"

"Üzgünüm. Sözlerin hatırlayacağım kadar önemli değil."

"Hashtag lafı koydu," diye öksürdü Ronan.

Kim kahkaha attı.

"Seni küçük-" Silver daha fazlasını söylemek için ağzını açtığında devam etmesine fırsat kalmadan Bayan Stone sınıfa girdi.

Kulağıma eğilerek, "Sen bir hiçsin," diye tısladı. "Yerini bil."

Aiden bana doğru bakmadan onu uzaklaştırdı. Tek kelime bile etmemişti.

Genellikle masama oturur, altın çocuk gülümsemesiyle beni büyülemeye çalışırdı. "Günaydın, bebeğim. Dün gece rüyanda beni gördün mü?" derdi. Öğretmen sınıfa girene kadar beni dürtüp sorgulardı. Kulağıma müstehcen şeyler söyler, ben kıvranıp kızarmamak için savaşırken beni eğlenerek izlerdi.

İlk başta, çileden çıkaran bir rutin olsa da sonra buna alışmıştım. Ne diyeceğini merak ederek böyle anları dört gözle beklemiş bile olabilirdim.

Eğer hepsini elimden almayı planladıysa, neden tüm bunları yapmıştı? Bu bir tür ceza mıydı? Onun akıl oyunlardan biri daha mıydı?

Özellikle yaklaşan bir sınavımız olduğu için ders sırasında odaklanmayı denedim ama başarılı olamadım. Dikkatim sürekli Aiden'la Silver'a kayıyordu. Arkada yan yana oturuyorlar, düpedüz flört ediyorlardı. Aiden ona altın çocuk gülümsemesini gösterirken, Silver ara sıra ona notlar yazıyordu.

Ona ne söylediğini merak ettim.

Okuldan sonra beni bul.

Okuldan sonra beni becer.

Elsa'yla dalga geçelim.

İkisinin de cehennemin en karanlık çukuruna kadar yolu vardı.

Ağlamayacaktım.

Bayan Stone'un edebiyatın önemi hakkındaki monoloğuna odaklandım. Öfkeden köpürüyordum, ayaklarım masanın altında kıpırdanıp duruyordu. Açıkçası... Bir tek kendimi suçlayabilirdim. Onun iyi hazırlanmış ağına düşen aptal sinek bendim. Ben, yanacağını bilen, yine de ateşe yaklaşan pervaneydim.

Adını hatırlamadığım Norveçli bir doktor tarafından hazırlanan tezde, erkek türünün bir arayışla ilgili davranışını vurgulamıştı. Erkeklerin, ilişkinin seks kısmını tamamladıktan sonra cinsel dürtülerinin önemli bir kısmını kaybettiklerinden bahsediyordu. Genel hipotez, bilinçaltında erkeklerin hâlâ mağara adamı tabiatına sahip olduğuydu.

Kovalama için yaşar, istediklerini elde ettiklerinde ilgilerini kaybederlerdi.

Bu tezle ilk karşılaştığımda ondan nefret etmiştim. Cinsiyetçiliğin ve genel hipotezin somut örneğiydi. Fakat, gerçekten yanlış mıydı? Zamanın ve güvenlik duygusunun erkekleri bir ilişkide tembelleştirebileceği defalarca kanıtlanmıştı. Bu yüzden bazıları aldatırdı. Her zaman bu heyecan duygusunu arıyorlardı. İşin tabu kısmı ilgilerini çekiyordu.

Komşumuzun aldatma yüzünden kocasından boşandığını öğrendiğimizde, Blair teyze daha sonra resmiyet kazanan ilişkilerde aldatmaların daha çok olduğunu, insanların pek da yanmadığını söylemişti. Sahip oldukları güçlü arzu, yalnızca yasak bir ilişki içinde oldukları içindi.

Her şey kovalamacayla ilgiliydi.

Kovalamacanın Aiden'ı tahrik ettiği inkâr edilemezdi. Mücadelem, ona aşması gereken bir meydan okuma vermişti. Kazanması gereken bir maç.

Beni iradesine boyun eğdirmek için her şeyi yapmıştı. Bana sahip olduğundaysa, alevi küle dönmüştü. Beni bünyesinden atmıştı ve benimle işi bitmişti.

Ağlamayacaktım.

Zil çalar çalmaz, sırt çantama tıkıştırdığım eşyalarımla Silver'ın tiz kahkahasını duymazdan gelerek tuvalete koştum.

Ellerimi yıkamam gerekiyordu. Kimse benimle konuşmadı veya zorbalık içeren sözler söylemedi. Aiden'la yaşadığım kısacık şey, okulun yakamdan düşmesini sağlamışa benziyordu.

Yine de kendimi mutlu hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

İki yıl boyunca, Aiden'ın ilgisi hep üzerimdeydi. Ne kadar çarpık olsa da oradaydı. Ancak şimdi hiç var olmamışım gibi davranıyordu.

Ağlamayacaktım.

Görünmez bir şey ellerimde geziniyor, ellerimin içi de dışı da çok kirli hissettiriyordu. Tuvalete dalıp elimi musluğun altına soktum. Onları tekrar tekrar ovaladım. Parmaklarımın arasını. Tırnaklarımın altını. Avuçlarımı, elimin arkasını, bileklerimi bile ovdum. Tenim kızarana, acıyana kadar durmadım.

Tuvalette tek başıma, suyun sesi boş sessizliği doldururken öylece durdum. Bakışlarım kızarmış ellerimdeyken, ilk gözyaşı damlası avucumun kenarına düştü.

Ardından ikincisi.

Sonra da üçüncü.

Cumartesiden beri yaptığım gibi, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak burnumu çektim. Ancak bu defa güçlü duygulara karşı koyamıyordum. Bu yüzden yaşları serbest bıraktım ve o anda kendime bir söz verdim, bu Aiden King için son ağlayışımdı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Günün geri kalanında, Aiden'la Silver yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

Fakat numara yapmanın olayı, dışarıdan oldukça soğuk bir maske takmanıza rağmen içten içe yanmanızdı. Ne zaman Silver'ın kolunu Aiden'ınkine doladığını görsem, kolunu kırmak için can atıyordum. O nefes almayı bırakana kadar yüzünü yere vurmak istiyordum.

Bu yeni, korkutucu bir düşünceydi.

Son zamanlarda çok fazla korkutucu düşüncem vardı. Muhtemelen kötüye gidiyordum ama ne kadar kötüye gideceğimi bilmiyordum. Gerilediğimi düşünmemem gerekiyordu. Bu, akıl sağlığımın kötüleştiğini kabul ettiğim ve ona geri döndüğüm anlamına gelirdi.

Dr Khan'ı gerçekten görmem gerekiyordu.

Ağır adımlarla sahaya çıktım, Aiden'la antrenman ortamını paylaşacak havamda değildim. Gün içinde okulu bırakmayı da düşünmüştüm ama bu kaçmak demekti. Üstelik tuvaletteki nöbetimden sonra, kendime bir daha asla ağlamayacağıma veya kaçmayacağıma dair söz vermiştim.

Bakışlarım, futbol takımının bazı oyuncularının gerindiği sahaya kaydığında Aiden'ın kenarda Silver'la konuştuğunu gördüm. Sanki o bal, Silver da arıydı. Tıpkı bir parazit gibi kolundan sarkmaktan vazgeçmeyecekti.

Ancak Aiden ona böyle gülüp duruyorsa, yine de parazit sayılır mıydı? Onunla flört etmeye devam etmesi işleri değiştirir miydi? Aiden, yüzünde bir gülümsemeyle yoluna çıkan her şeyi mahvediyordu. Buna kalbim de dahildi.

Güçlüymüş gibi davranıp yarın uyandığımda, onu geçmişte bırakacağımı düşünmek istiyordum. Ancak bu yalnızca kendimi kandırmak olurdu. Bu yüzden bir sapık gibi köşeye saklanıp kendime acıdım. Antrenmana kadar hâlâ on beş dakikamız vardı. Eşofmanlarımı çoktan değiştirmiştim ama oraya gitmeye korkuyordum. Bana arkadaşlık edecek Kim bile yoktu.

Aiden da Barbie bebeği de siktirip gidebilirdi. Kaçmayacaktım.

Doğrulduğum an, arkada gizlenen bir gölgeyi fark ettim ve ufak bir nefes vermeden önce irkildim. Cole bir erik ağacının altında oturmuş, Jean-Paul Sartre'ın *Bulantı* kitabını okuyordu.

Son beş dakikadır korkak gibi davrandığıma tanık olduğunu düşününce, yanaklarım kızardı.

Elitlerin formasıyla şortunu giymişti. Saçları sanki duşun altında biraz zaman geçirmiş gibi hafif ıslaktı. Aiden'ın yanı sıra, Cole her zaman en gizemli kişi olmuştu. Hiç konuşkan değildi. Sesini duyduğum zamanları parmaklarımla sayabilirdim. Genellikle Ronan'ın hareketli konuşmalarının dinleyicisi, dört atlıdan yetişkine en benzeyen kişiydi. Muhtemelen bu yüzden Elitlerin kaptanıydı.

Cole bana asla kötü davranmamış veya ilgi göstermemişti. Sanki, okulu bitirmek hayatının önemsiz bir aşamasıymış gibi öylece varlığını sürdürüyordu. Popüler olsa da Xander'la Ronan gibi erkek orospusu değildi. O sadece... sakindi.

Şimdi onu yakından incelediğimde, uzun kestane rengi saç-

ları ve yağmur sonrası ormana benzeyen koyu yeşil gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Objektif olabilseydim, onun Aiden'dan bile daha yakışıklı olduğunu söylerdim. Güzelliği, Aiden'ın tehlikeli güzelliğine kıyasla sakindi.

Bana kitabın üzerinden bir bakış attı. Görüntüye gülümsemeden edemedim. Üzerinde futbol forması varken Jean-Paul Sartre okuyordu.

"Kitabım komik mi?" diye sordu, ses tonu alaycı değildi.

"Sporcuların varoluşsal teorilerle ilgilendiklerini hiç düşünmemiştim."

Gür kaşlarını kaldırdı. "Sen de sporcu değil misin?"

"*Tuş*. Futbolcular demeliydim."

"Çok aptal olduğumuz için mi?" Ses tonu hâlâ tehditkâr değildi. Aksine, hafif bir merakla doluydu.

Yanaklarıma kızarırken, "Öyle demek istemedim," dedim. Kulağa yargılayıcı gelmek istemiyordum.

"Eh, olabiliriz." Kitabını işaret etti. "Peki varoluşçuluk hakkında ne düşünüyorsun?"

Şaşırdım. Bu konuda ne bildiğimi değil, hakkında ne düşündüğümü sormuştu. Bu da okuduğumdan emin olduğu anlamına geliyordu. Yine de konu hakkında bir şeyler bilmeseydim, *Bulantı* ve Sartre'ı varoluşçulukla ilişkilendirmezdim.

"Hmm." Sırtımı taş duvara yasladım. "Bunun olumsuz ve nihilist bir felsefe olduğuna inanıyorum."

Duruşu, sanki en sevdiği oyuncağı verilmiş bir çocukmuş gibi kabardı. "Öyleyse varoluşun özden önce geldiğine inanmıyorsun?"

"Tek başına değil. Bir dereceye kadar doğru olabilir ancak tüm teori aşırı bireyci. Kişi dokunulamayan veya manipüle edilemeyen bir varlık değildir." Kafamı eğdim.

Buna meydan okuyun, bayım. Yıldız forvetiniz birinci sınıf bir manipülatör.

Cole zeki görünüyordu. Muhtemelen Aiden'm yüksek zekâ seviyesindeydi ama Aiden gibi o da bunu göstermiyordu. Aiden'ın gerçek karakterini bildiğine dair bahse girebilirdim. Xander'ın da bildiğinden şüpheleniyordum. Aiden'ı bunca yıldır tanıyor olmaları ve bir şeylerin yolunda olmadığını fark etmemeleri mümkün değildi.

Kitabı kapatıp kucağına bırakırken kaşları çatıldı. "Ya kişinin varoluşçuluktan yoksun olması, onun manipülasyona hedef olmasına neden oluyorsa?"

Ona yaklaşıp çimenlerin üzerine, yanına oturdum. "O zaman manipüle edenlerin bir öz duygusu olduğuna inanıyor musun?"

Hafifçe gülümsedi. "Belki onlar da varoluşsal bir krizden mustariptir."

"Öyleyse ve teoriye göre, manipüle eden insanlar manipüle edilebilir. Bu sonsuz bir döngü demek."

"Öyle." Kitabı önümde salladı. "Bunu okudun, değil mi?"

Başımı sallasam da ana karakter Antoine'ın varoluşsal kriziyle beni sıktığından söz etmedim. Psikolojik açıdan çok rahatsız duruyordu, biraz psikoterapiye ihtiyacı vardı. Jean-Paul Sartre'ın teorisinin hiçbir zaman hayranı olmamamın da hiç faydası olmuyordu.

"Antoine Roquentin'in neden varlığını sorgulayıp durduğunu hiç düşündün mü?" diye sordu Cole.

"Çünkü o bir varoluşçuluk manyağı, bu Sartre'ın kendini hikâyenin içine yerleştirmesi."

Kısık sesle güldü, ses tonu rahattı. "Bir açıdan öyle ama belki de tekrar okuyup bazı gizli ipuçlarını aramalısın." Ben bir şey diyemeden kitabı kucağıma bıraktı. "Onu bana Aiden

verdi, bu da özenli davran demek oluyor."

Aiden mı vermişti? Varoluşçu teoriler şöyle dursun, felsefeyle ilgileneceğini hiç düşünmezdim.

Cole ve ben sonraki on beş dakikayı Sartre'ın çalışmalarını, onun zamanındaki filozoflardan bazılarını tartışarak geçirdik. Hemen hemen hiçbir konuda aynı fikirde olmadığımız için bu hararetli bir konuşmaydı ancak sahada olup bitenlerden kafamı uzak tutmayı başarıyordu.

Müzik konusuna geçti ve Cole, Coldplay'i sevdiğini söylediğinde güldüm. "En azından bu konuda hemfikiriz."

"En azından müzik zevkin felsefe zevkinden daha iyi."

"Hey!" Omzumla onunkine vurdum.

Gülümseyerek ayağa kalkıp elini uzattı. "Hadi. Aptal bir sporcu gibi antrenman zamanım geldi."

Elini tutarken, "Kin besliyorsun, değil mi?" diye karşılık verdim.

"Ben mi? Asla."

"Tekrar dene, *Kaptan*."

Kısık bir sesle tekrar güldüğünde, ben de ona eşlik ettim ve sesimiz etrafımızdaki tenha alanda yankılandı. Eğer Cole'un bu kadar cana yakın olacağını bilseydim, onunla daha önce arkadaş olurdum.

Ya da olmazdım. Cole, Aiden'ın yakın çevresine aitti, daha önce onlara hiç ikinci kez bakmamıştım.

"Bir şeyi mi bölüyorum?"

Aiden daha önce yaslandığım tuğla duvarın yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Verdiğim bu tepkiden nefret ediyordum ama kalbimin teklediğini inkâr edemezdim. Öte yandan kalplerin olayı buydu, değil mi? Acıya rağmen atmadan edemiyorlardı.

Silver'ın kukla gibi kolundan sarktığını görmeyi bekleye-

rek etrafına bakındım ama burada değildi. Bunun yerine, Aiden'ın bakışları, Cole'un elini tuttuğum yere odaklanmıştı ve gözleri kısılmıştı. Bakışlar öldürebilseydi, şu anda üzerimize kurşunlar yağıyor olurdu.

Cole'u bırakmalı, Aiden'ı görmezden gelmeliydim ama Sürtükler Kraliçesi'ni bütün gün koluna takmıştı. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bana dik dik bakmaya ne hakkı vardı? Siktirip gidebilirdi.

Yumuşak bir sesle, "Evet, aslında bölüyorsun," dedim. "Sen gelene kadar Cole ve ben iyi vakit geçiriyorduk."

Cole kaşını kaldırdı ancak bir şey söylemedi, dudaklarının keyifle kıvrıldığını bile yakalamıştım.

Aiden, "Bırak onu Nash," diye homurdandı, nefes alışverişleri gerginleşmişti.

Uzaklaşmaya çalışmamasına rağmen Cole'un elini daha sıkı tuttum.

"Elsa..." Aiden'ın ses tonunda bariz bir tehdit vardı. "O eli bırak yoksa-"

"Yoksa ne? Şimdi ne yapacaksın? Silver'ı becerirken sizi izlememi mi sağlayacaksın?" *Kapa çeneni, lanet olsun.* Ona fikirler veriyordum.

O cevap veremeden sahte bir cesaret gösterisiyle çenemi kaldırdım. "Eğer bu tür fantezilerden hoşlanıyorsan, ben de aynısını yapabilirim."

Aiden bir anda yanımda belirdi ve kalbim göğsümden çıkmak üzereyken geri çekildim. Tıpkı bir kıyamet gibi üzerime dikilmişti, burun delikleri ateş püsküreceksiş gibi genişlemişti ve bana ters bakışlar atıyordu. Öylesine şaşkına dönmüştüm ki Cole'un elini benimkinden çektiğinin farkında bile değildim.

Cole, "Antrenmana geç kalma, King. Son maçtaki rezilliğini telafi etmelisin," dedi ve gözden kaybolmadan önce bana

sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Gittiği anda Aiden üzerime doğru bir adım attı. Yerimde kalmaya çalışıyordum ancak gözlerindeki iblislerin gölgeleriyle bu imkânsızdı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Onun ileriye doğru attığı her adımda, ben de geri adım atıyordum.

Kürek kemiklerim ağaca çarptığında irkildim.

Aiden kolunu başımın üstünden ağaca dayayarak beni hapsetti. "Oyunların bitti mi, tatlım?"

Otuz Dördüncü Bölüm

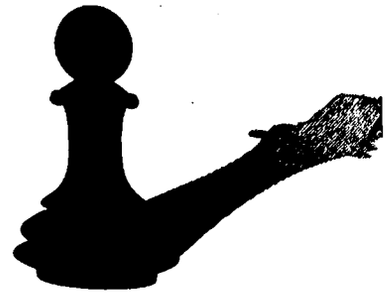

Az önce oyunların bitti mi demişti? Onun için tüm yaşananlar bundan mı ibaretti? Kalbim ve bedenim onun için kahrolası bir oyun muydu?

Sabahki öfke üzerime çöktü. Vücudum kaskatı kesilmesine rağmen konuşurken ses tonumu aynı seviyede tuttum.

"Aslında hayır, Aiden. Oyun oynamayı bitirmedim. Sanırım Xander'ın teklifini kabul edip onun kız arkadaşı olacağım ve bunu bu defa gerçekten yapacağım. Bir de Cole var. Bu kadar ilginç ve zeki olduğunun farkında değildim. Ronan bile gözüme çok çekici geliyor. Seçimler, seçimler."

"Bitti mi?" Aiden'ın çenesi gergindi ancak her nasılsa içinden taşmaya çalışan öfkeyi kontrol etmeyi başarmıştı.

"Bitmedi. Bana inanmıyorsun, değil mi? Blöf yaptığımı mı düşünüyorsun? Sana kanıtlayacağım."

Kolumu sertçe kavradı. "*Hiçbir yere* gitmiyorsun."

"İzle de gör."

Geniş omuzlarını ittim, ona karşı fiziksel güç kullanmamam gerektiğinin farkındaydım ancak şu anda gerginliğim, düzgün düşünmemi engelliyordu. Elini zahmetsizce koluma dolayarak beni ağaca sabitledi. Öfkeli bir solukla, "Bırak beni," dedim.

"Asla."

Kelimeyi büyük bir inançla söylemişti. Ses tonu fazla... otoriterdi. Duraklayıp, 'benimle dalga mı geçiyorsun' der gibi görünen bir ifadeyle ona baktım.

"Sen çoktan hayatına devam ettin, o yüzden aynısını yapmam için bana da izin versen iyi olur." Sesim kısıldığında, boğazımı temizledim. "Benden hâlâ ne istiyorsun?"

Gözlerimin arkasında oluşan baskıya direndim.

Ağlamayacaktım.

"Seni bırakmanın mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musun, bebeğim?" Hassasiyetle öfkenin garip karışımı kalp ritmimin fırlamasına neden oldu.

"Okuldaki herkes beni bırakıp Silver'a geçtiğini gördü."

"Okuldaki herkes umurumda değil. Gösteri sadece senin içindi."

"Benim için mi?" Öfkenin acı tadını tekrar aldım. "İlk sevişmemizin ardından başka bir kızla gösteri yapman gerektiğine dair bir not var da ben mi kaçırdım? Söz konusu seksten sonra beni bırakıp gitmenden bahsetmiyorum bile."

Aiden'ın dudakları zafer kazanmış bir gülümsemeyle titredi. "İşte beklediğim tepki buydu."

"Ne?" diye çıkıştım.

"Bunu sen istedin."

"*Ben* mi istedim? Manipülasyon oyunun güçlü olsa da seni başka bir kızın kollarında görmek istediğime inandıracak kadar güçlü değil!"

"Bir seçime sahip olmak istedin. Gerçek bir tanesine." Devam etmeden önce gri gözleri koyulaştı. "Bu yüzden sana beni seçmen için bir şans verdim. Cevabın üç gün gecikti ama kabul edeceğim."

Dudaklarım bir şey söylemek için hareket etse de hiçbir şey çıkmadı. Söyleyecek söz bulamıyordum.

Acımasız güzellikteki yüzüne birkaç saniye –veya dakika– baktıktan sonra konuştum. "Bana seçenek sunma şeklin, Silver'ı gözüme sokmak mı?"

"Bir çeşit teşvikti."

Keyifsizce güldüm. Her zamanki gibi seçimleri daima kendi lehine olacak şekilde belirlemişti. "Neden Silver? Neden başka bir kız değil?"

"Senin için bir tehdit oluşturuyor."

"Ne?"

"Bilinçsizce olsa da dik dik baktığın tek kişinin o olduğunu fark ettim. O senin yoluna çıkmasa bile gözlerini ona dikiyorsun."

"Vay canına. Gerçekten nutkum tutuldu. Asla adil oynamıyorsun, değil mi?"

"Ah, oynayamadığımı söyleyemezsin. Sana çok istediğin seçeneği verdim. Bana kalsa, senin yanından ayrılmazdım."

Cumartesi gününden beri göğsüme çöken ağırlık, sessiz bir dalga gibi gevşedi.

Ona hâlâ çok kızgındım ancak yöntemi her ne kadar berbat olsa da bana istediğimi veriyordu.

"Bana bir mesaj gönderseydin veya hafta sonu beni arasaydın, bu yönteme başvurmazdım." Aiden en ufak bir özür dilermiş gibi görünmeden devam etti. Üstelik, sol gözü sinirlenmiş gibi seğiriyordu. "Sabırlı olmanın asla bana göre olmadığını biliyorsun."

"Silver'la bundan sonra ne yapardın? Çıkar mıydın? Onu öper miydin? Becerir miydin? Belki de sıralama tam tersi olurdu."

"Silver benim için hiçbir anlam ifade etmiyor ve o da bunu biliyor." İki yanağımı da avuçlamak için kolumu bıraktı. "Bütün gece ayakta kalmamın tek sebebi sensin."

"Siktir git, Aiden." Dudakları benimkilere değdiğinde sözlerim boğuk çıkmıştı.

Bir yumru boğazımı tıkadı, inlememek için kendimi zor tutuyordum. Gözyaşlarıma karşı savaşsam da bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayıydı. Sanki kalbim bir bıçak darbesiyle öldürüldükten sonra dirilmiş gibiydi.

Aiden'ın ruh hâlimi kontrol edişi ürkütücüydü. Bedenimi

ve doğru karar verme yeteneğimi ona kaptırmıştım, şimdi mutluluğum da onun tarafından kontrol ediliyor gibi duruyordu.

Dudaklarının kenarına doğru fısıldadım. "Bir daha Silver'ın yanına gidersen, her şey biter Aiden."

Bu bana ters bir bakış atmasına sebep oldu. Aiden tehdit edilmekten hoşlanmazdı ancak bir sınır çizmem gerekiyordu. Bu kıskançlık ya da sahiplenmeyle ilgili değildi. Evet, belki bir kısmı öyleydi ama çoğunlukla, kendime verdiğim değerle alakalıydı. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de Silver beni tehdit ediyordu, bir daha bana bu sabahki gibi hissettirmesine asla izin vermeyecektim.

"Daha başlamamışken 'bitti' kelimesini söyleme."

"O zaman Silver'a yaklaşma. Ciddiyim, Aiden. Aldatmayı asla affetmem."

"Sahiplenici olman hoşuma gitti, tatlım." Dudağımın kenarına kışkırtıcı bir öpücük kondurdu. "Ama beni unutmayı başarabilecek misin?"

"Seninle olmaktansa kalbimi paramparça etmeyi ve kalıntılarının üzerinde tepinmeyi tercih ederim."

Yüzümü anlaşılmaz bir ifadeyle inceleyecek kadar geri çekildi. "Anlaşıldı."

"Sana güvenmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama o zamana kadar seninle bir ilişkim olamaz."

Kısa bir süreliğine gözlerini kıstı. "Bana güvenebileceğini kanıtlayacağım."

"Sen de bana güvenebilirsin. Seni asla aldatmam."

Sanki bunu söylemem onu rencide etmiş gibi ifadesi karardı. "Yapmayacağını biliyorum."

"Eğer aldatsam ne yapardın?" Tehlikeli bir bölgeye giriyordum ancak merakıma yenik düşmüştüm.

"O piçi öldürürdüm." Hiç tereddüt etmemişti.

"Peki bana ne olurdu?"

Sahte bir şefkatle çenemi kavradı. "Seninle benim aramdaki fark bu, tatlım. Aldatırsam beni anında bırakırsın ama sen beni aldatsan da ben seni asla bırakmam."

Bu varsayımsal bir durumdu, yine de beni heyecanlandırmıştı. Onu öpmek için karşı konulamaz bir ihtiyaç hissediyordum. Onu yalayıp yutmak için. Onu çekip almak ve sadece benim bakabileceğim, dokunabileceğim, onunla konuşabileceğim şekilde dünyadan saklamak için. Gülümsemelerini Silver veya başka biriyle paylaşmayacaktım.

Dudaklarını benimkilere bastırdı, alt dudağımı ısırıp ağzına aldıktan sonra hızla geri çekildi. "Şimdi, söyle."

Soluk soluğa "Ne söyleyeyim?" diye karşılık verdim.

"Beni seçtiğini söyle."

"Seni seçtiğim ortada değil mi?"

"Kelimeleri söyle, Elsa."

Kollarımı boynuna dolayıp ensesindeki tüyleri okşadım. "Ne kadar çılgınca olsa da seni seçiyorum, Aiden."

Parmakları saçımı avuçlayıp tokamı çıkarırken, ağzı benimkini ele geçirdi. Eli kalçamın altına uzandı ve kendimi kaldırıp bacaklarımı biçimli beline doladım. Anın içinde kaybolmuştum. Onda kaybolmuştum. Her şey çok hızlı ve bilmediğim bir yönde ilerliyor gibi görünüyordu.

Benim için hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaktan bıkmıştım. Kendime, onun üzerimdeki çekimine karşı savaşmayı bıraktım.

Kendimi ona açarken parmaklarım saçlarının arasına girdi. Diğer eli kalçamı kavradığında, beni sert kaslarına doğru çekti. Memelerim göğsüne çarptı, aniden kıyafetlerimizden nefret ettim. Eşofmanımdan, onun formasından nefret ettim. Tenimin onunkiyle bir olmamasından nefret ettim. Kendimi onun zihnine kazıma ihtiyacı beni tekrar ele geçirdi.

Beni ezip bırakmayı reddeden garip, düzensiz bir dürtüydü.

Karnımı büyüyen ereksiyonuna sürttüm. Zaman ve mekân duygusu, beni anında terk etti. Çok geçmeden, bizi bir odada hayal ettim. O odada ikimizden başka kimse yoktu. Sert nefeslerimiz dışında sessizdi.

Kapının dışından ayak sesleri geldiğinde büyüyü bozmak istemeyerek, Aiden'ı öpmeye devam ettim. Aklımın köşesindeki bir ses susmak bilmiyordu. Uzuvlarım titremeye başladı ve kürek kemiklerim kapkara, derin bir korkuyla kaskatı kesildi.

Aiden'ın ağzına doğru, "O geliyor," diye fısıldadım.

Okulun arka bahçesi yeniden odağıma girdiğinde, Xander'ın sarı saçları köşeden göründü. "Koç senin peşinde, King."

Aiden'ın karanlık ilgisi üzerimde kaldı. Sanki 'O geliyor' dediğimde, Xander'ı veya buradaki herhangi birini kastetmediğimi biliyor gibiydi.

Otuz Beşinci Bölüm

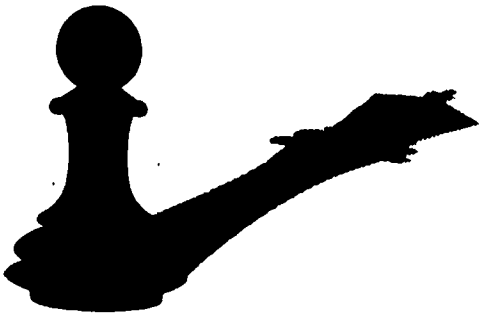

Antrenman sırasında, Aiden bulduğu her fırsatta bana sırıttı. Gösterdiği ilgi karşısında yanaklarım alev alıyordu. Benimle nadiren konuşan atletizm takımındaki kızlar bile beni birkaç kez dürtmüştü. Daha önce bana karşı asla kaba olduklarına tanık olmamıştım ama bu zamana kadar benimle hiç ilgilenmemişlerdi.

Antrenman bittiğinde, oyalanıp futbol sahasına son bir kez baktım ve Aiden'ı aramama gerek kalmadan bana doğru koştuğunu gördüm.

Koşarken nefes kesici bir sporcu rahatlığına sahipti. Formu sıkı, zarif ve fazlasıyla öz güven doluydu. Birkaç saniye içinde yanıma geldi, simsiyah saçları terden alnına yapışmıştı ve nefesi kontrollüydü. Yakınımızdaki hemen hemen herkes, gösteriyi izliyormuşçasına sustu. Bir anda üzerimize toplanan tüm ilgiden rahatsız olarak kıpırdandım. Zorbalıktan farklı olsa da aynı türden bir ilgiydi.

Spot ışığının altında olmak tüylerimi diken diken ediyordu ama Aiden'la ilişkim olduğu için ilginin onunla geleceğini bilmeliydim.

Boğazımı temizledim. "Güzel maçtı."

Başını iki yana salladı. "İki gün önce cevap verseydin, asıl maçta gerçekten güzelce oynayacaktım ve Koç tepeme binmeyecekti."

Pekâlâ, bu konuda hâlâ kızgındı.

Parmakları saçımın bir tutamını geriye attı. Tenim ürperdi, eline ne kadar çok yaslanmak istesem de etrafımızdaki seyirciler beni durduruyordu.

"Benimle otoparkta buluş," dedi.

"Neden?"

Yanağımı sıktı. "Soruları bırak ve benimle orada buluş."

Başımla onayladım.

Koç Larson, Aiden'ın arkasından, "King," diye seslendi. "Soyunma odası toplantısı. Derhâl."

Aiden, "Tamamdır, Koç," diye karşılık verse de gözlerini benden ayırmadı. Aramızdaki çekim çılgıncaydı, bağımlılık yapıyordu. Etrafımızı saran seyircilere rağmen, onun buğulu gözlerinde kayboldum. Sanki benim gibi dünyayı göz ardı etmekte bir sorun görmüyordu.

Aiden, deliliğin etkileyici bir türüydü.

Ronan, Aiden'ın omzunu arkadan kavrayarak anı mahvetti. "Hey King! Toplantıya gidelim yoksa Koç bize şınav çektirecek!"

Aiden ona ters bir bakış fırlattı. "Şınav çekmek, senin için kazdığım mezardan daha iyidir."

"Acıttı. Verdiğin psikolojik hasarın bedelini ödesen iyi olur." Ronan'ın gözleri benim yönüme kaydı. "Canavarı evcilleştir, Ellie."

Gülümsedim. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Tabii ki yapabilirsin." Ronan kaşlarını kaldırdı. Aiden ona dirsek attığında, acıyla uludu.

"Artık arkadaşlığımızın bir son kullanma tarihi var, King. Onu kurtarmanın tek yolu arabanı kullanmama izin vermen."

"Arkadaşlığımız bitmiştir."

Ronan'ın gözleri komik bir şekilde irileşirken kahkahalara boğuldum. "Sadece bir saatliğine versen?"

"Bitti, Astor."

"Tamam, bir tur atsam?" Bana başını sallarken, kolunu Aiden'ın omzuna dolayıp onu uzaklaştırdı.

Dudaklarını oynatarak bana, "Dışarıda," derken, Ronan arkadaşlığın sürtük arabalardan önce geldiğine dair bir monoloğa başlamıştı.

Birinin beni izlediğini –veya dik dik baktığını– hissettiğimde hâlâ gülümsüyordum. Bakışlarımı yan tarafa çevirdim ancak atletizm takımındaki kızların gözleri bir rüyayı izler gibi bakıyordu.

Etrafımı inceledikten sonra Adam'ı fark ettim. Futbol takımının soyunma odasına giden tırabzana yaslanmış, bana bakıyordu. Silver ise onun yanındaydı. Adam'ın bakışları anlaşılmazken, onunki küçümseme doluydu.

"Silver'ı umursama." Atletizm ekibinin bir üyesi olan Tara, kolunu benimkine doladı.

"King, ona asla sana baktığı gibi bakmayacağı için üzülüyor."

Tara'yla birlikte soyunma odasına gittik. Kim gibi, Tara da çocukluğundan beri seçkin kesimdendi. Sanırım babası da Knightlardandı. Asil unvanını sık sık unutuyordum çünkü Tara mütevazı biriydi.

"Silver senin yerinde olmayı diliyor," diye devam etti Tara.

"Ne demek istiyorsun?"

"Royal Elite Junior'dan beri King'in peşinden koşsa da King onunla hiç ilgilenmedi. Sonra sen geldin ve Aiden seni dünyaya sergilemekten çekinmiyor. Silver kendisini tehdit altında hissediyor."

"Nasıl peşinden koşuyordu?" Görünüşe göre bu dramaya asla karışmamaya yemin etmek buraya kadardı.

"Sahiplenmeye çalışır gibi?" Tara derin düşüncelere dalmış gibi parmağını hafifçe alt dudağına vurdu. "Tuhaf, bilirsin. Aiden'dan hoşlandığını bile sanmıyorum, yine de onu elde

etmeye çalışıyordu. Söylentiye göre, gizli bir erkek arkadaşı var ama onu gizlemek için King'i kullanıyor. Belki de bir serseriyle çıkıyordur."

Belki de Aiden'la çıkıyor veya onunla yatıyordu, tüm bu gizli erkek arkadaş olayı da bir tür saptırma yöntemiydi. Hayır. Bunları düşünmeyecektim. Daha iki saat önce Aiden'a, ona güveneceğime dair söz vermiştim. Tara, Royal Elite Junior'dan bu yana okulda dolaşan birçok söylentiden bahsetmeye devam ediyordu. Onunla hiç bu kadar fazla iletişimim olmamıştı çünkü ikimiz de kendi hâlimizde takılıyorduk. Dedikoduya bu kadar meraklı olduğunu hiç düşünmemiştim.

Görünüşe göre REO'da olanların yarısını kaçırmıştım. Eski ragbi koçu Bay James'in, oyuncularından birine yönelik taciz şikâyeti nedeniyle kovulması gibi. Oysa ben isteyerek transfer edildiğini sanıyordum. Tara, oyuncunun kim olduğunu bilmiyordu, okul yönetim kurulu her şeyi gizli tutmuştu. Ayrıca oğul değil, baba olan King'in futbol takımının programını kişisel olarak görmezden geldiği gerçeği de vardı. Tara, Premier Lig'in büyük takımlarında arkadaşları olduğunu ve yetenek avcısı göndereceğini söylüyordu. Aiden'ın kuzeni gibi futbola profesyonel olarak devam edip etmeyeceğini merak ettim.

Duşta, bizi ayıran sadece ince, buzlu bir cam duvar varken Tara aniden, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette." Şampuanı kafama uygulayıp kafatasıma masaj yaptım.

"Bunu yanlış anlama, Elsa. Bir sürü söylenti duyuyorum, sadece hangisinin doğru hangisinin yanlış olduğunu bilmek istiyorum."

Güldüm. "Hayır. Gerçekten 'Donmuş' değilim, eğer sorun buysa."

"Ama biraz öylesin."

"Ne demek istiyorsun?"

"REO'da olup bitenlerin yüzde doksanını bile bilmiyorsun. Kim'den başka kimseyi umursamıyorsun. Herkes senin şey olduğunu düşünüyor..."

"Kibirli mi?"

"Kendi köşene çekildiğini söyleyecektim." Sesinde beceriksiz bir gülüş vardı.

"Sorun değil. Herkesin ne düşündüğünü umursamıyorum. Sadece burada okumak, Cambridge'e gitmenin mükemmel bir yolu olduğu için buradayım." Okulun ilk gününde hedef seçilmemin, buradaki öğrencilere pek ısınmamı sağlamadığını söylemek istesem de bunu kendime sakladım.

"Bu mantıklı." Sesi yine düşünceli geliyordu. "O zaman sen ve King hakkındaki söylenti doğru olamaz sanırım."

"Ne söylentisi?" Saçımı durulamayı bitirdikten sonra havluyla sarıp başka bir havluyu gövdeme doladım. Aynı anda kabinlerimizden çıktık. Havluyu vücuduna sararken, ıslak kestane rengi saçları yuvarlak yüzünün etrafına düzgün bir şekilde düşüyordu.

Arkamızda olan diğer kızlarsa, öğleden sonranın geri kalanı için planlarından bahsediyorlardı.

Tara yanıma gelip fısıldadı. "Bazıları seninle King'in eski tanıdıklar olduğunuzu, senin onu incittiğini söylüyor. Seni REO'da ilk gördüğü anda nefret etmesinin sebebi buymuş."

Kalbim hızlandı. Böyle bir söylenti olması çok mantıklıydı. Onunla ilk kez o gün tanıştığımdan yüzde bin emin olmasaydım, ben de inanırdım.

"Buraya geldiğim gün REO'da kimseyi tanımıyordum," diye cevap verdim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu, ikinci söylentinin daha doğru olduğu anlamına geliyor."

"O ne?"

Omuz silkti. "Seni sadece yeni kız olduğun için hedef aldı."

"Doğru versiyonun bu olduğundan eminim."

Kıyafetlerimizi değiştirirken Tara daha fazla dedikodu anlattı ve öğretmenler odasının yanına ulaştığımızda yollarımızı ayırdık. Yüzme takımının koçuyla, ikinci sınıfa giden küçük erkek kardeşinin başvurusu hakkında konuşması gerekiyordu.

Havuz alanının yanından geçerken gözle görülür şekilde ürperdim. Derin su, özellikle karanlıkta kendi uzuvlarımı seçmediğimde, korkudan kürek kemiklerimi sertleştiriyordu.

Küçükken geçirdiğim birkaç panik ataktan sonra, enişte-mle teyzem beni sahile götürmeyi tamamen bırakmıştı. Yakın çevremdeki rahatsızlık veren her şeyi her zaman ortadan kaldırırlardı. Rahat bir hayat yaşadığımdan emin olmak için girdikleri çabaya minnettardım.

Aklıma gelmeleriyle, otoparka doğru yürürken telefonumu alıp sohbet grubumuzu açtım. Onlara doğruca eve gitmeyeceğime dair bir mesaj gönderdim.

Teyzemin yanıtı hemen geldi.

B. Teyze: Nereye gideceksin?

Elsa: Kim'le dışarıda olacağım.

Alt dudağımı ısırdım. Bu sabahki gerginlikten sonra, ona Aiden'la olacağımı söylemektense yalan söylemeyi tercih ederdim.

En azından hangi noktada olduğumuzu anlayana kadar böyle yapmak kulağa mantıklı geliyordu.

J. Enişte: İyi eğlenceler, bal kabağım.

B. Teyze: Sağlıksız şeyler yemeyeceğine söz ver.

Elsa: Söz.

Kim'e, Aiden'la gideceğimi bildiren bir mesaj attım.

Kim: King'le mi? Bu sabah kavga etmiyor muydunuz? Sürtükler Kraliçesi onun bugünkü randevusu değil miydi?

Elsa: Uzun hikâye.

Kim: Daha sonra görüntülü konuşalım. Ayrıntılara ihtiyacım var!

Elsa: Anlaştık.

Kim: Ayrıca bu ayrıntılar, en iyi arkadaşların her zaman bilgisiz kaldığı bir Kore dizisine benzemese iyi olur.

Ona gülen bir emoji yollayıp onunla sonra konuşacağıma söz verdim.

Dışarı çıktığımda, nemli hava tenimi soğuttu. Çok geçmeden Aiden'ın arabasının yanında beklediğini gördüm. Üniforması aceleyle giyilmiş gibi darmadağınıktı, ayakkabı bağcığıyla uğraşıyordu. O tuhaf farkındalık, Aiden'a doğru yürürken karnımı kesip tırmalayan bir savaş başlatmıştı. Adımlarım sanki havada süzülüyormuşçasına hızlı, sessizdi.

Bu çekim ürkütücüydü.

O ürkütücüydü.

Yine de onu ne kadar yakınımda istediğim konusunda mücadele etmeme gerek yoktu. Şimdi, gece kelebeklerinin alevlere doğru uçarken nasıl hissettiklerini biliyordum. Alevler yanmaya değerdi. Ona yaklaşmadan tökezleyerek durdum ve elimin tersiyle ağzımdan kaçacak sesli soluğu bastırdım.

Bağcığını bağlarken üniformasının paçası yukarı kalkarak tenini ortaya çıkarmıştı. Sağ ayak bileğinin etrafında derin, dairesel bir yara izi vardı. Sırtıyla kolunun altındaki yara izleri kadar eski ve solgun görünüyordu.

Ona ne olmuştu böyle?

Hafif bir şey omzuma çarptığında küçük bir cıyaklamayla yerimden sıçradım.

Cole görüş alanıma girdi. "Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

"Sorun değil. İyiyim." Etrafına bakıp çoktan doğrulmuş ve bize doğru gelen Aiden'ı gördüm.

Cole sırt çantamın dış cebini açtı ve Jean-Paul Sartre'ın *Bulantı* kitabını içine koydu.

"Bunu unutmuşsun."

Güldüm. "Sana bir kızın çantasını açmaman gerektiğini kimse söylemedi mi?"

Dudakları seğirdi. "Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

"Bir dahaki sefer olmayacak." Aiden yanıma gelerek güçlü eliyle belime sarıldı ve beni vücudunun kıvrımına doğru çekti.

Cole karşılık verirken bana şeytani bir bakış attı. Ses tonu yarı alaycı yarı ciddiydi. "Bundan sonra nasıl davranacağına bağlı, King."

"Buna katılıyorum," dedim.

"Söylesene, Nash mezarının Knight'ın mı yoksa Astor'unkinin yanında mı olmasını istersin?" Aiden konuşurken yüzü son derece ciddiydi.

"Henüz bir mezarımın olmamasını tercih ederim." Cole bana gülümsedi.

"O zaman bana ait olanı tehdit etmeyi bırak."

"Sen yaptığında ben de yaparım."

Bakışlarım Aiden'la Cole'un arasında gidip geliyordu. Geçen sefer Xander'la yaşadığı bakışma savaşının aksine, Cole tamamen soğukkanlı görünüyordu. Ancak havadaki gerilimi hissedebiliyordum. Tenimin üzerinde her an patlamakla tehdit eden soğuk bir parıltı gibiydi.

Bu tuhaftı. Aiden'la Cole pek dövüşen tipler gibi gelmiyordu. Grupta en rahat iletişim kuran ikili onlardı. Bir hareketlenme dikkatimi çekti. Silver bize doğru geliyordu, yanakları kıpkırmızı ve burun delikleri genişti.

İç çektim. Onunla yüzleşirsem ruh hâlimi mahvedecekti.

Aiden, Cole'a sakin bir ses tonuyla, "Onunla sen ilgilen," dedi. Sanki bu konuyu daha önce konuşmuş gibilerdi.

"Halledeceğim." Cole'un rahat ifadesi kayboldu. Silver'ın yolunu kesmeye giderken yüz hatları gerildi.

Aiden beni arabasının yolcu koltuğuna oturttuğu için neler olduğunu izleyemiyordum. Silver'la Cole'u duymasam da kızın ona bağırdığını görmüştüm. Aiden'a bakmamıştı bile. Bunun yerine bana ters bir bakış attıktan sonra, Cole'un göğsünü itti.

Cole onu kol mesafesinde tutarken, ifadesi hâlâ önceki kadar gergindi. Silver ona karşı mücadelesini sürdürüyordu.

Cole eğilip kulağına bir şeyler söyledi. Silver aniden gevşerken, gözleri genişledi. Cole bu fırsatı, onu otoparktan dışarı sürüklemek için kullandı. Belki onu kendi arabasına ya da Silver'ınkine götürüyordu. Görüş alanımın dışında oldukları için tam olarak olanları seçemiyordum.

Aiden sürücü koltuğuna oturduğunda, "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil."

"Kızlarla ilgili sorunlarınla hep Cole'un mu ilgilenmesini sağlarsın?"

Bana 'ciddi misin' der gibi bir bakış attı. "Kimse Nash'e istemediği bir şeyi yaptıramaz."

"Sen bile mi?"

"Ben bile." Durdu. "Ayrıca, Silver onun üvey kız kardeşi. Onunla nasıl başa çıkacağını en iyi Cole bilir."

"Onun... Ne?"

"Cole'un annesi ve Silver'ın babası evleniyor."

Vay canına. Konu okulla ilgili olan haberlere gelince gerçekten dünyadan bihaberdim. Silver'ın anne babasının boşandığını bilsem de Cole'un üvey kardeşi olacağını bilmiyordum. Tamamen farklı kişilikleri vardı. Bunun nasıl ilerleyeceğini merak ediyordum.

Motor çalışmaya başladığında, titreşimlerle bacaklarımı birbirine bastırdım. Tuhaf, heyecan verici bir duyguydu.

Aiden'ın dudaklarında yaramaz bir sırıtış belirdi. "Bundan hoşlandın, değil mi?"

"Hoşlanmadım."

Alayla karşılık verdi. "Elbette, tatlım."

Aşağılık herif.

Otoparktan çıkarken Aiden parmaklarını benimkilere geçirdi, iç içe geçmiş ellerimizi sert baldırının üzerine koydu. Dokunuşunun hassasiyeti nefesimi kesti. Neredeyse... Normaldi.

Yan profilinden çok fazla erkeksi güzellik saçıyordu. Bacaklarımın arasında karıncalanma başladı, motorun titreşimleri de hiç yardımcı olmuyordu.

Kendimi onu süzmekten alıkoymak için, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

Gözlerimi kıstım. "Nereye, Aiden?"

"Mezbahaya değil. Seri katil kimliğimi üzerinde kullanmayacağım."

Gülmekten kendimi alamadım. Göz kırparken, parmaklarımı parmaklarının arasında sıkıştırdı.

"Bu arada," derken bana baktı. "Elitlerin maçlarına neden gelmiyorsun?"

"Eh... Ben okul maçlarına gitmem."

Tek kaşını kaldırdı. "Sadece Premier Lig maçlarına mı gidiyorsunuz, Bayan Züppe?"

"Hayır. Bu..." Elitleri sevmediğimi söylemek istedim ancak bu yalan olurdu. Onlardan daha önce nefret ederdim ama şimdi, bunu yapmak için hiçbir nedenim yoktu.

"Maça gelirsen, seni özel bir yere götürürüm."

"Nereye?"

"Önce kabul etmen gerek."

"Neden gelmemi istiyorsun? Instagram'daki sapıkların yeterli değil mi?"

Sırıtışı genişledi. "Onlardan haberin varsa, sen de beni gizlice takip ediyor olmalısın."

Yanaklarım ısındı. "Bu doğru değil."

"Hmm. Sen o sessiz sapıklardansın, değil mi?" Düşünceli bir tonda devam etti. "Hayaletmişsin gibi, beğenmeden veya yorum yapmadan sürekli takip ediyorsun."

"Fazla kendini beğenmişsin."

"Sessiz sapıklar en korkunç olanlardır." Gözlerinde keyifli bir parıltıyla bana baktı. "Benimle ilgili fanteziler mi kuruyorsun, tatlım?"

Evet ama bunu ona söylemeyecektim.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" derken somurttum.

"Seveceğin bir yere."

Otuz Altıncı Bölüm

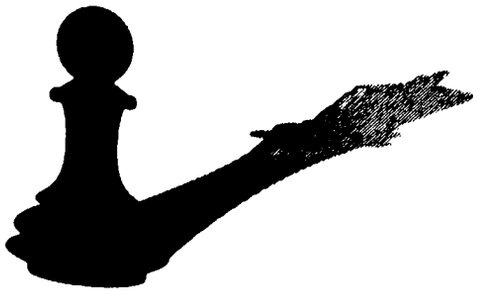

Görünüşe göre gideceğimiz yer, Arsenal'miş.

Tanrı aşkına, kahrolası *Arsenal*'miş.

Diğer taraftarlar gibi antrenman izlemekten bahsetmiyordum. Oyuncular içeri girer girmez, Aiden beni soyunma odasına götürmüştü. En sevdiğim oyunculara bakarken ağzı açık bir aptal gibi orada dikilmiştim. Alexandre Lacazette. Maitland-Niles. Monreal. Levi King. Kahrolası *Özil.*

Bir süre sonra sersemliğimden sıyrıldım, Koç Emery de dahil olmak üzere mümkün olduğunca çok kişiyle fotoğraf çekilmek istedim.

Erken bir akşam yemeği için bir yere oturmuşken şaşkın şaşkın fotoğrafa bakıyordum. Geçen sefer geldiğimiz yerdeydik. Alt kattan belli belirsiz konuşma sesleri gelirken üst kat sessizdi. Yalnızca geçen seferki yaşlı beyefendi pencerenin yanında oturmuş kitap okuyor ve kahvesini yudumluyordu.

Parmaklarım telefonumun üzerinde gezindi. Normal bir insan gibi gülümsediğime, adamları gerçekten yalamadığıma inanamıyordum. Üstelik Özil'in kolu omzumdaydı.

"Eniştem bunları ona gösterdiğimde çok kıskanacak." Dalgınlıkla portakal suyumdan bir yudum aldım. "İdollerimle tanıştığım için hava atıp duracağım."

"Bitti mi?" Aiden eğlenmiş görünmüyordu. Beni soyunma odasından resmen sürükleyerek çıkardığından beri huysuz bir ruh hâlindeydi.

Bakışlarımı telefondan ona çevirdim. REO ceketini çıkardığında, manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz gömleğiyle kaldı. Ön kollarının güçlü görüntüsü ve dövmeleri beni her seferinde etkiliyordu. Ağzına patates kızartması tıkarken, telefonuma ters bakışlar attı.

Heyecanımdan etkilenmişe benzemiyordu, yine de ona gülümsedim. Arsenal'in oyuncularıyla tanışmak hayatımdaki büyük bir hayran anıydı. Yıllarca stadın önüne yığılıp fotoğraf çekmeyi ummadıkça bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim bile.

Ancak doğru bağlantılar ve King soyadıyla her şey mümkün olabilirdi. Aiden, Arsenal başkanının bir aile dostu olduğunu söylemişti. Elbette öyleydi. Aksi takdirde, Aiden beni takımın soyunma odasına kolaylıkla sokamazdı.

"Beni oraya götürdüğün için teşekkürler," dedim. "Günümü güzelleştirdi. Hayır, yılımı!"

Cevap olarak homurdandı ve patates kızartması tıkınmaya devam etti. "Telefonuna bakmayı bırak ve yemeğini ye. Dokunmadın bile."

"*Peki.* Aynı teyzem gibi konuşuyorsun." Telefonumu masaya koyup salatama daldım. "Neden bu kadar sinirlendin?"

"Bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun?"

"Ah... Hayır, davranmıyorum. Soyunma odasından beri canın sıkkın gibi."

"Benim önümde başka erkekleri ilahlaştırma. Bundan hoşlanmadım."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "Kıskanıyor musunuz, yüce King?"

"Kesinlikle kıskandım. Seni o kadar sahipleniyorum ki bu beni deli ediyor."

Gülümsememi bastırırken, ağzımı bir çatal dolusu salatayla doldurmaya çalıştım. Onu çıldırtmayı sevmem çok mu yan-

lıştı? Bu his beni sarhoş ediyordu, her keş gibi daha fazlasını istiyordum.

"Bu yüzden mi Xander'ı yumruklayıp Cole'u tehdit ettin?"

Yemeye ara verdi ve bana şeytanlara ait tehditkâr gülümsemesini göndermeden önce gözlerini biraz kıstı. "Beni kışkırtmanın eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Nash'le o şovu yapmanın sebebi bu muydu?"

"Cole ve ben felsefi teorileri tartışıyorduk."

"Ne gibi?"

Başımı eğdim. Cole, Sartre'ın *Bulantı* kitabının Aiden'a ait olduğunu söylemişti. Hâlâ onun felsefeyle ilgilenecek bir tip olduğunu düşünmüyordum.

"Varoluşçuluk," dedim. "Hiç duydun mu?"

"Sıkıcı ve mantıksız. Başka?"

Tabakta çatalımla oynadım. Sıkıcı ve mantıksız olduğunu düşünseydi, *Bulantı*'nın bir kopyasını saklamazdı. İşim biter bitmez, benimkini kesinlikle kütüphaneye geri vermiştim.

"Jean-Paul Sartre'ın herhangi bir kitabını okudun mu?" diye sordum.

"Birkaçını." Uzun süre sessiz kaldığında, konuşmayı bitirdiğini sandım. "Annemin Fransız filozoflarına karşı bir zaafı vardı."

Ona ne oldu?

Soru dilimin ucunda olsa da cevaplayacağından şüpheliydim ve ısrarcı görünmek istemiyordum. Bu yüzden, "Başka nelerden hoşlanırdı?" diye sormakla yetindim.

"Benden." Gülümsedi, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. "Sanırım sevdiği tek kişi bendim."

"Peki ya baban?"

"Belki bir noktada ama buna hiç tanık olmadım. Jonathan'ın ondan uzak durduğu kadar o da ondan uzak duruyordu.

Önceliği işiydi. Kardeşi Lev ve ben ikinci sıradaydık. O her zaman sonuncuydu."

Küçük Aiden'la annesinin, iş yüzünden babası tarafından görmezden gelindiği görüntü kalbimi sızlattı. Ancak o zamanlar, en azından annesi yanındaydı. Belki de dönüşümü onu kaybettikten sonra başlamıştı. Bu, Alicia King'in ölümünün onun sapkın kişiliğini şekillendirmede önemli bir rol oynadığını varsaymakta haklı olduğum anlamına geliyordu.

Anlayışlı bir ifadeyle, "İşkolik ebeveynlere sahip olmanın ne demek olduğunu anlıyorum," dedim.

"Gerçek ailen işkolik miydi?"

"Bilmiyorum." Ne zaman onlardan söz edilse içimi bir acı dalgası kaplıyordu. Belki Aiden da annesinden bahsederken böyle hissediyordu.

"Ne demek bilmiyorsun?"

"Sana söyledim, yangından önceki hayatımı hatırlamıyorum. Hatırladığım tek ebeveynler Blair teyzeyle Jaxon enişte."

Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi ama bu ifade o kadar hızlı kayboldu ki onu bu kadar dikkatle izlemeseydim fark edemezdim. "Anlıyorum."

"İşkolik ebeveynlere sahip olmak berbat."

Omuz silkti. "Tam olarak değil. Jonathan istediği kadar işkolik olabilir. Zaten üniversite için buradan gidiyorum."

Konuşmadan önce salatayı çiğnedim. "Profesyonel olarak futbol oynamaya devam mı edeceksin?"

Güldü, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sesti. "Jonathan King'in tek oğlunun futbolcu olmasına izin vereceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ama kuzenine izin verdi."

"Eş zamanlı olarak bir üniversitede okuması şartıyla."

"Ah."

"Futbolu sevsem de hiçbir zaman asıl amacım o olmadı. Bu

kısa bir kariyer ve büyük resme bakarsak önemsiz. Jonathan'la ben bu konuda hemfikiriz."

Yemeğimi eşelemeye geri döndüm. "Öyleyse üniversite için planların neler?"

"Oxford." Sıkılmış görünüyordu.

Çatalımı hareket ettirmeyi kestim. Aniden kalbim görünmez eller tarafından kavranmıştı. Ülkenin farklı taraflarında olacağımızı bilmek neden bu kadar acıtıyordu?

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Vay canına. Bunun için gerçekten çok çalışman gerekiyor."

"Neden ilk yüzde beşte kaldığımı düşünüyorsun?" derken göz kırptı.

Bazen onun REO'daki en iyi öğrencilerden biri olduğunu unutuyordum. "Baban öğretmenlerle mi konuşuyor?"

"Babamın bir şey söylemesine gerek yok. Bunu kendi başlarına yaparlardı." Kolasından bir yudum aldı. "Yine de zorlamaya ihtiyacım yok. Notları alabilirim."

"Gerçekten mi?" Hissettiğim kadar şüpheli konuştum. "Senin finallerde bile çalıştığını görmüyorum."

Kısık bir sesle güldü, gözlerinde yaramaz parıltılar geziniyordu. "Beni sapık gibi takip *ediyorsun.*"

"Sadece ilk yüzde onda olan insanların, notlarını senden daha çok önemsediklerini söylüyorum."

"Çünkü akıllıca çalışmak yerine çok çalışıyorsunuz. Notlar için köle olmak sana ne kazandıracak?"

"Bilmiyorum." Alayla devam ettim. "İyi üniversiteler mi?"

"Ardından ne gelir? Elit işler. Üst sınıf mahallede pahalı bir ev. Alman arabaları. Eş. Çocuklar. Tüm klişe. Ya sonra?"

Saydığı her şeyden sıkılmış görünüyordu, yine de neden olmasındı? Doğduğundan beri, hiçbir çaba sarf etmeden her şeye sahip olacağını zaten biliyordu. King Enterprises'ın varisi olmak onun kaderiydi. Başka biri baskıyı hissedebilirdi

ancak Aiden tam tersiydi. Zorluklar için yaşıyordu, bu yüzden planlanmış geleceğin tamamı onun gözünde çok sıkıcı görünüyor olmalıydı.

"Sana kalsa ne yapardın?" diye sordum.

Sanki şaşırmış gibi aniden başını kaldırdı, sonra sırıttı. "Seni mağarama kaçırırdım."

"Ben ciddiyim." Masanın altından bacağına vurdum, kuruyan boğazımı yatıştırmak için bir yudum su aldım.

"Ben de ciddiyim. Bu sonsuz kısır döngüyü kıran tek şey sensin."

Boğazıma takılan su masanın her yerine ve ceketime sıçradı.

Aiden gülerek, bir peçete uzattı. "İsa aşkına."

Peçeteyi bana vermek yerine, ben ona bakarken uzanıp yanaklarımla ağzımın çevresini sildi. Arada bir, peçete kaydığında parmaklarıyla yanaklarımı okşuyordu. Sonra onları alt dudağıma değdirdi, için için yanan bakışları ağzımı tüketirken parmaklarının ucu onlarda gezindi.

Her bir dokunuşu sızlayan merkezimde şimşek gibi hissettiriyordu. Baldırlarım, zonklamadan kurtulmak için faydasız bir çabayla kasıldı.

"Aiden..."

İlgisini dudaklarımdan çekmedi. "Efendim, tatlım?"

"İnsan içindeyiz." Fısıltım, kalbimin düzensiz atışlarının arasından zar zor duyuluyordu.

Boğuk, kısık bir sesle, "Seni öpmüyorum bile," dedi. "Yalnızca çok masum bir şekilde suyu siliyorum."

Öyle olduğuna emindim.

Nefesimi kontrol etmeye çalıştım fakat başarısız oldum. "Seninle alakalı hiçbir şey masum değil."

"Ama seninle ilgili çoğu şey masum, bebeğim." Sıcak boğucu sözlerle fısıldamak için eğildi. "O masumluğu lekelemek için can atıyorum."

Bu beni korkutmalıydı, belki birkaç hafta önce öyle olurdu ama şimdi, birinin yapması gerekenden daha sert ve hızlı düştüğümü hissediyordum. Göğüs uçlarım gerildi, üniformanın ceketinin ona ve sözlerine tepkimi gizleyecek kadar kalın olmasına fazlasıyla sevinmiştim.

Görüşümün kenarında bir şey gelip geçti. Başım aniden pencereye dönse de orada hâlâ kitabını okuyup kahvesini yudumlayan adamdan başka kimse yoktu.

"Ne oldu?" Aiden iki parmağını çenemin altına koydu, ona bakmam için beni döndürdü.

"Az önce birinin bizi izlediğine yemin edebilirim."

"Onları görürdüm. Dışarıda kimse yok."

"Hayal görüyor olmalıyım." Baldırlarımın arasındaki zonklamayı bastırmaya çalışarak ayağa kalktım. "Lavaboya gidiyorum."

Aiden beni kucağına oturtmadan ya da daha çılgınca bir şey yapmadan önce oradan ayrıldım ve boş tuvalette ceketimi çıkarıp el kurutma makinesinin altına tuttum. Daha bir dakika bile geçmeden tuvaletin kapısı tık sesiyle açıldı ve onu görmeden önce hissettim.

Belki de belirgin vücut kokusuyla karışan kendine özgü temiz kokusu yüzündendi. Ceketimi çekip Aiden'la yüz yüze geldiğimde, kurutma makinesinin sesi kesildi. Kilitlemek için arkasına uzanmadan önce kapalı kapıya yaslandı. Gözlerindeki kapkara bakış karnımın alt kısmında bir isyan başlatıyordu.

Biri bizi duyacakmış gibi, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

Kapıdan ayrılıp kendinden emin, geniş adımlarla bana doğru ilerledi ve tekleyen kalbimle, tırnaklarımı ceketime sapladım. "Burası kadınların..."

Dudakları her şeyi tüketen bir öpücükle benimkilere bastırıldığında, sözlerim boğazımda kaldı. Sert, çalkantılı ve fazlasıyla tutkuluydu. Ceket elimden kayıp tezgâha düştü.

Sırtım bir gümbürtüyle duvara çarptı. Hem acı verici hem de nefisti.

Aiden ellerini kalçamın altına yerleştirip beni duvara yasladı. Bacaklarım beline dolandı ve yumuşak kıvrımlarım, sanki her zaman oraya aitmiş gibi sert kaslarıyla birleşti.

Bunu daha önce yapmamış olmamız bir hakaret sayılmalıydı.

"Aiden..." Tartışmaya çalışsam da elini boğazıma dolayıp beni vahşice öptü, alt dudağımı ısırdığında içimdeki tüm itirazları yok etti.

Halka açık yerler umurumda değildi.

Hiçbir şey umurumda değildi.

Dudağımı ısırırken, "Önümde diğer adamları ilahlaştırıp bu konuda hiçbir şey yapmamamı bekleyemezsin," diye homurdandı. "Seni onların önünde becermediğim için şanslısın."

Dili içeri girdiğinde, izin verdim. Parmaklarımı saçlarına daldırdım, beni tüketmesine izin verdim.

Bana sahip olmasına.

Beni mahvetmesine.

Bana bu tüketen tutkuyu hissettirdiği sürece artık umursamıyordum.

Eteğimi belime kadar çekerken tekrar dudaklarımı ele geçirmeden önce nezaketten uzak bir tavırla, "Her şeyi mahvediyorsun," dedi.

Kemerini açmaya yardımcı olmaya çalıştım ancak bu pozisyonda beceriksizdim. Kendimi savunacak olursam, hiç umumi tuvalette duvara karşı seks yapmamıştım

Aiden boğazımı bıraktı. Bir eliyle pantolonunu ve baksırını indirirken, diğer eliyle iç çamaşırımı aşağı sıyırdı.

Titreyen baldırlarımın arasındaki zonklamanın peşine düşerek ereksiyonuna karşı sürtündüm. Kollarımı boynuna doladığımda, hareketlerim çılgınca ve koordinasyonsuz bir hâl almıştı.

"Becer beni, Aiden."

Küfretmeden önce yüzü şaşkınlıkla değişti. Yüz hatları yoğun bir şehvet ve anlayamadığım başka bir şeyle gerildi.

"Siktir, Elsa." Acı verici bir hamleyle içime girdi. Çığlık atsam da ağzını benimkine bastırarak sesi yuttu.

Dilinin sert, boyun eğmez darbeleri hamlelerinin çıldırtıcı ritmine uyuyordu. Uzuvlarım gevşemişti, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Birinin bizi iş üstünde yakalamasının tehdidi, ona duyduğum çılgınca ihtiyacı azaltmıyordu. Aksine daha da vahşi ve kontrolden çıkarmış hâle getiriyordu.

Uzun süre dayanamadım. *Yapamadım.*

Bir elini boğazıma sarıp sıktığında sertçe boşaldım. Boğuk çığlığı bastırmak adına Aiden'ın omzunu ısırdım. Aiden içime boşalırken, tenimi emerek boynuma doğru homurdandı. Tuvaletin duvarına karşı birbirimize kenetlenmiştik. Çılgınca nefes alıp veriyorduk, kokumuz havaya karışmıştı.

Az önce halka açık bir yerde seks yaptığıma inanamıyordum.

Gülümsedim, içten ve mutlu bir gülümsemeydi.

Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Otuz Yedinci Bölüm

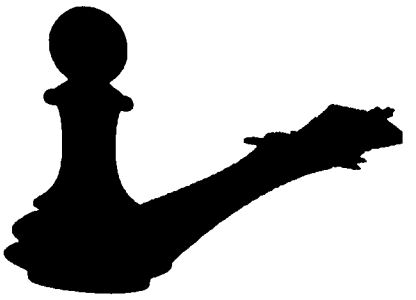

Haftalar geçti ve her geçen gün Aiden'ın labirentinde daha da kayboldum. Bu kötü değildi. Sadece... Gerçeküstüydü.

Herkesin şeytanları vardır. Aiden'ınkiler sadece daha karanlık, daha acımasızdı. Akıl oyunlarına, manipülatif huylarına alışmak çok zaman almıştı. Cephenin ötesini, gerçek imajını görmek çok uzun sürmüştü. Öncelikle, Aiden kıskanç biriydi. Öğle yemeği yemek için oturduğumuzda, takım arkadaşları tüm teması minimumda tutmaya çalışıyordu. Üç atlı dışında hepsi; özellikle de Xander. Yemin ederim kendini koruma duygusu yoktu. Aslında üçüyle takılmak eğlenceliydi. Aiden'ın çevresinde ondan korkmayan, REO'nun geri kalanı gibi onun kraliyet fermanlarına boyun eğmeyen tek insanlar onlardı.

Kütüphaneden çıkarken, Aiden kitaplarımı taşıyordu. Koridorda birkaç öğrenci durup bizim hakkımızda mırıldandı ancak ilgiye alışmaya başlıyordum.

Telefonu titredi, elleri kitaplarla dolu olduğu için iç çekerek arka cebinden onun için aldım. "Kendi kitaplarımı taşıyabilirim, biliyorsun."

Alayla kaşını kaldırdı. "Bunu yaparsan, bana okulda şu anki gibi uygunsuz şekilde dokunmayacaksın."

"Kes şunu." Kızarmış yanaklarla, elimi pantolonundan

çektim. Bana laf sokmuştu çünkü geçen hafta antrenmandan sonra onunla soyunma odalarının yakınındaki karanlık bir köşeye gizlice girmiştim. O anda, tek amacım onu öpmekti ama o öpücük benim duvara yaslanmamla, onun içime girip çıkarken elini kapattığı ağzımda bastırılan çığlıklarımla sonuçlanmıştı.

Hatırladıkça bedenim karıncalanıyordu. Onunla seks yapmanın asla yeterli gelmeyen bir tarafı vardı.

Dudakları o sinir bozucu gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne? Bunun hakkında düşünüyorsun."

Başımı sallarken, gözüm telefonunun ekranına takıldı. Ne haltlar...

Kilitli olsa da bir mesaj olduğu için onu görebiliyordum.

Jaxon: Biletler için teşekkürler, evlat. Bastırın, Gunnerlar.

Arsenal'i seven ve biletler için Aiden'a teşekkür eden başka bir Jaxon olabilirdi. Ancak bu pek olası bir ihtimal sayılmazdı.

Koridorun köşesinde durup telefonu Aiden'ın yüzüne doğru kaldırdım. "Ne zamandan beri eniştemle benden gizli iletişim kuruyorsun?"

"Bir tür komploymuş gibi konuşuyorsun."

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Değil. Arsenal'i seviyor, benim de kulis biletlerim var."

Gözlerimi kıstım. "Ailemi elimden almaya çalışmaktan vazgeç."

"Yalnızca beni onaylaması için cana yakın davranıyorum."

Enişte onu tamamen onaylıyordu. Teyzem hâlâ şüpheci olsa da ve bana çalışmalarımın her şeyden önce geldiğini hatırlatmaya devam etse de enişte beni ne zaman arabayla alsa Aiden'dan bahsediyordu. Hatta onu bizimle akşam yemeklerine, kahvaltılara davet ediyordu. Aiden da fırsatçı olduğu

için aldığı her davete atlıyordu. Kendime yalan söylemiyor olsaydım, onun etrafımda olmasının eğlenceli olduğunu kabul ederdim.

Kim benim için çaba sarf ettiğini söylüyordu, belki de haklıydı. Sadece, kendimi tamamen bırakırsam beni bütün olarak yutacağından korkuyordum. Aramızda olanları resmileştirmeye çalışmamamın sebebi buydu. Birbirimize sadıktık ancak geleneksel terimle gerçekten sevgili sayılmazdık.

"Uslanmazsın," diye homurdandım.

Kitapları tutmaya devam eden Aiden beni köşeye çekti ve kürek kemiklerim duvara çarptı. Sıcak nefesi tenimi ürpertene kadar başını eğdi. "Sana sahip olmak için yapmayacağım hiçbir şey yok, bebeğim," derken sesi tonu alçak ve hırıltılıydı.

"Hiçbir şey mi?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

Bu düşünce korkutucu olmalıydı ama şu anda korkmaktan başka her şeyi hissediyordum. Parmak uçlarımda yükselip yanağına saf bir öpücük kondurdum ama öpücüğü derinleştirmesine fırsat vermeden geri çekildim. Okulun koridorlarında beni öpmesine hayatta izin veremezdim.

Kıkırdayarak koridorda koşmaya başladım ve bir gövdeye çarptığımda kendimi yerde, kalça kemiğimde patlayan bir acıyla buldum.

Ah.

Adam bana ters bir bakış atarak, "Nereye gittiğine dikkat et," dedi ve yanımdan uzaklaşmadan önce bir kere daha aynı kötü bakışları atmayı ihmal etmedi.

Ayağa kalktım, Aiden bana yetişirken tam zamanında eteğimi silkeledim.

Beni gördüğü anda şakacı ifadesi kayboldu. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Aiden öğrenirse, tahmin edilemeyecek bir şey yapacaktı ve şu an gerçekten sorun çıkmasını istemiyordum.

Cambridge'le Oxford'a girebilmek için ikimizin de temiz bir sicile ihtiyacı varken olmazdı.

"Bu arada," dedi. "Hâlâ maçlarımdan birine gelmedin."

Bana sürekli bu gerçeği hatırlatıyordu. Aptalca olsa da bazı şeyleri ondan uzak tutmak istiyordum. Maçlarına gitmemek gibi. Her zaman gizlice paylaşımlarına bakmama rağmen onu Instagram'da takip etmiyordum.

Bu küçük şeylerin beni ona bağımlı kılacağını hissediyordum.

Saatimi kontrol ettim. "Doktorumla randevum var."

Gözlerini kıstı. "Antrenmandan sonra seni alırım."

Gergin gülümsememi bastırıp başımı salladım. Bugün, onun evinde çocuklarla Şampiyonlar Ligi maçını izleyecektik.

Kim bize katılmayı kabul etmişti, bana tuhaf olduğumu söyleyene kadar ona sarılmıştım.

Aiden'ın evine ilk defa gidecektim. Her zaman benim evimde yemek yiyor, gizlice odama giriyordu ve teyzemle eniştem işe gömülmüşken geceleri yatağımda geçiriyordu.

Onun saraya benzeyen evine gidip babası, kudretli Jonathan King'le tanışmanın nesi bu kadar zordu?

Hiçbir şeyi... değil mi?

Otuz Sekizinci Bölüm

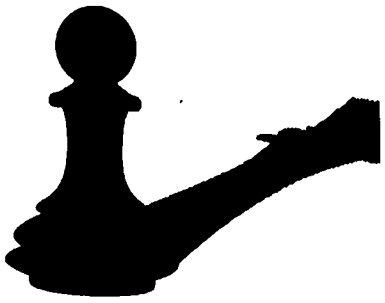

Terapiye bir yıldan fazla ara verdikten sonra Dr. Khan'ın ofisine geri dönmek, en hafif tabirle tuhaftı.

Ofis beyazdı, karşımızdaki duvar boyu kütüphaneden başka karakteristik bir şey yoktu. Resimlerin veya nesnelerin olmaması; hastaların dikkatini dağıtmamak ve zihinlerini beyaz duvarlar kadar açık tutmak içindi. Ya da en azından Dr. Khan'a bir süre önce sorduğumda bana söylediği buydu.

Ben yatar koltuğa uzanırken, o elinde bir not defteriyle kahverengi deri koltuğa oturdu. Bir Bollywood aktörüyle aynı adı taşıdığını öğrendiğim Dr. Imran Khan, ellili yaşlarının ortalarında, ufak yapılı bir adamdı. Kırçıllı saçları, on yıl önce onunla ilk tanıştığım zamana kıyasla şimdi daha çok beyaza sahipti. Cildi bronzlaşmış olsa da Pakistan köklerine sahip diğerlerine kıyasla açık tenli görünüyordu.

"Geri dönmeye karar vermene sevindim, Elsa." Sesi samimiydi, beni tekrar yatar koltuğuna oturttuğu için gerçekten mutlu görünüyordu. "Bay Quinn sınavlar yüzünden stres sorunu yaşadığından bahsetti." Nazik ama delici kahverengi gözleri bana odaklanmıştı. "Sence bu stresin sebebi nedir?"

"Lisenin son senesi, fazla baskı altındayım." Yalan olmasa da burada olmamın nedeni bu değildi.

Dr. Khan buna inanmışa benziyordu. Gözleri benim mesa-

feli ilgi dediğim şeyle dolmuştu. Bence onu işinde mükemmel yapan da buydu. Empati kurma yeteneğine sahip olsa da hastalarının duygularının kendisine bulaşmasına izin vermiyordu.

Bir not aldı. Dr. Khan'la ilgili bir başka şey de geleneksel yöntemleriydi. Ses kayıtlarını pek kullanmazdı.

"Son zamanlarda tetikleyici bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Evet." Deriye yaslandığımda, odanın sağır edici sessizliğinde gıcırdadı. "Beni hipnotize ettiğinizle ilgili kâbuslar görüyorum, Dr. Khan."

Kalemi not defterinde duraklarken, omuzları gerildi. İhtiyacım olan tüm cevap buydu. Onlar hayal gücümün oyunu değildi.

Dr. Khan hızla toparlandı. "Neden böyle bir kâbus gördüğünü düşünüyorsun, Elsa?"

Ben doğrulurken deri gıcırdadı, onunla yüz yüze geldim. "Kâbus değil. Gerçek."

Bir şey söylemek için ağzını açsa da elimi kaldırdım.

"Sizi suçlamıyorum, Dr. Khan. Biri psikoterapi, diğeri hipnoterapi olmak üzere iki bitirme teziniz olduğunu biliyorum, yani yasa dışı bir şey yapmıyorsunuz. Muhtemelen teyzemle eniştemin size bunu yaptırdığını da biliyorum ama nedenini öğrenmem gerekiyor."

Ayağa kalkmak üzereymiş gibi defterini karıştırdı. "Belki de vasini aramalıyız ve-"

"Soho Miller," diye sözünü kestim. "Artık hipnoterapi uygulamamanızın nedeni o. Siz anılarını geri kazanmasına yardım ettikten sonra intihar etti."

Dr. Khan'ın gözleri üzüntüye benzer bir şeyle doldu, onun için hassas bir noktaya parmak bastığımı biliyordum. Buraya gelmeden önce araştırmamı yapmıştım.

Derin bir nefes alarak, "Ben Soho değilim," dedim. "İn-

tihara meyilli de değilim. Teyzemle eniştemi bu işe bulaştırmayacağına söz verirsen, hayatta kalacağıma söz veriyorum. Benden bir şey saklıyorlar ve nedenini öğrenmem gerekiyor."

İç çekerek, "Soho da benzer bir şey söylemişti," dedi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gevşedi. "Hafızasını kaybetmeden önce kim olduğunu öğrenmek için bana yalvardı. Karısıyla çocuklarının hayatını kaybettiği kazanın arkasında kendisinin olduğunu hatırladığındaysa gerçeği kaldıramadı ve canına kıydı."

"Ben o değilim. Gerçeği kaldırabilirim." Sesim yalvarır gibi çıkıyordu. "Yalnızca teyzemle eniştemin sizi ne için aradığını öğrenmek istiyorum."

Sandalyesinde çöktü ancak duruşu hâlâ gergindi. "Vasilerin benimle ilk temasa geçtiklerinde, şiddetli çığlık nöbetleri ve bilinç kaybı gibi olaylar yaşıyordun."

Doğruldum, kucağımdaki ellerim terliyordu. "Kâbuslarım gibi mi?"

"Kâbusların bilinçaltının bir tezahürü. Çocukken bilincin kâbuslarla doluydu. Yangın nedeniyle travma geçirdin, ciddi bir şok yaşadın."

"Ve?"

"Geçmiş travmaları çözmeye yardımcı olması için bir hipnoz yöntemi olan çocukluğa dönmeyi kullandım."

"Teyzemle eniştemin sizden yangına kadar olan tüm anılarımı silmenizi istediklerini mi söylüyorsunuz?"

Benden gizli böyle bir şey yapmaları düşüncesiyle göğsüme ihanet duygusu doldu. Zihnimi ihlal etmişlerdi. Vasim olmaları onlara geçmişimi silme hakkını vermezdi.

"Teyzenle enişten, beni sadece kaygıyı azaltmak için aradılar çünkü hipnozun işe yaradığını duymuşlardı." Eskilere dal-

mış gibi görünüyordu. "Çaresizdiler, özellikle teyzen. Senin acını dindirmek için her şeyi yapmaya hazır görünüyordu."

"Öyleyse her şeyi onlardan gizlice siz mi sildiniz?"

"Hayır, Elsa." Dr. Khan bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Anılarını ben silmedim. Sen sildin."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

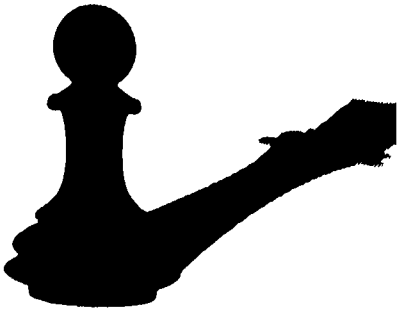

Dr. Khan'ın ofisinden çıktığımdan beri başım dönmeyi bırakmıyordu. Son söylediğini hâlâ aklımdan çıkaramamıştım.

Seni sadece travmatik deneyimini çözecek bir hâle soktum ama uyandığında anıların gitmişti.

Çocuk versiyonumun çözümü her şeyi silmekti. Dr. Khan bazen yaşananlar çok fazla geldiğinde, beynin travmatik kısımları atlamaya başvurabileceğini söylemişti. Anıları bastırmak bir seçenek değil, hayati ihtiyaç hâline gelirdi. Yangından sonra zihinsel ve fiziksel olarak darmadağınıktım.

Koridorda yürürken parmaklarımı birbirine geçirdim. Doğru olanı mı yapmıştım? Peki teyzem ve eniştem? On yıl boyunca bu gerçeği benden saklamışlardı. Düşünerek sonuç çıkarmasaydım, bana bir şey söyleyeceklerinden şüpheliydim.

Yine de onları suçladığımı söyleyemezdim. Beni Birmingham'dan aldıklarından beri teyzemle eniştem beni korumak için her şeyi yapmışlardı. Aşırıya kaçtıkları zamanları inkâr edemezdim.

Dr. Khan, anılarımı geri getirme konusunu dikkatlice düşünmem gerektiğini söyledi. Bu tek yönlü bir yoldu. Hiçbir şey garanti etmese de beni çocukluğuma döndürebilir, bilinçaltımda bilincimin farkında bile olmadığı yerlere erişmeme yardım edebilirdi.

Buraya geldiğimde, anılarımı geri istediğimden son derece emindim. Ancak Dr. Khan'ın diğer hastası Soho Miller hakkındaki hikâyeden sonra kararım o kadar da kesin değildi. Onun gibi Pandora'nın Kutusunu açıp keşfetmemem gereken şeyler keşfedersem ne olacaktı?

Ayrıca ailemin ölümünü gerçekten yeniden yaşamak istiyor muydum? Bu düşünceyle titredim. Ellerim kaşınıyor, onları yıkama isteği tarafından ele geçiriliyordum. Titreyen parmaklarımla sırt çantamdaki küçük cebi açıp el dezenfektanımı aldım. Şişenin yarısını avucuma döküp kuruyana kadar ellerimin tarafını ovdum. Kaşıntı yavaşça kaybolduğunda bir nefes verdim.

El dezenfektanını cebime koyduktan sonra binadan çıktım ve kaldırımda tökezleyerek durdum. Aiden'ın arabası caddenin karşısına park edilmişti; sürücü kapısının yanında duran tanıdık bir sarışın Barbie bebekle konuşuyordu.

Silver.

Burun deliklerim genişledi, damarlarımda şiddetli bir enerji dolaşıyordu. Sokağın karşısına geçerken koşmamaya çalıştım. Silver, soğukkanlılığını kaybetmesiyle bilinmezdi. Hemen hemen Aiden'ın kadın versiyonuydu. Ama şu anda, elleri havada uçuşuyordu.

Aiden'sa sıkılmış görünüyordu. Bu, içimde fokurdayan öfkeye su serpmeliydi ama yapmadı. Beni alması gerekirken, onunla konuşuyor olması bile ruh hâlimi bozuyordu. Aiden'la birlikte mi gelmişti?

Dr. Khan'la yaptığım hayat değiştiren konuşmadan sonra Silver'la yüzleşmek, gerçekten yapmak istediğim bir şey olmasa da istediği buysa, elde edeceği de buydu.

"Söz vermiştin, King." Silver tısladı.

"Bunu düşüneceğimi söylemiştim," dedi.

"Bundan kaçamazsın," derken dişlerini gıcırdattı.

Tam arkasına durdum. "Neyden kaçamaz?"

Silver sıçrarken, Aiden'ın kafası bana doğru döndü. Yüzünde onları hazırlıksız yakalamışım gibi bir ifade vardı. Alnı kırışsa da yüzünde suçluluktan eser yoktu. Öte yandan Aiden suçluluk duymazdı.

"Yaklaşırken biraz ses çıkarır mısın?" Silver omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Sapık."

Neyden bahsediyordu? Onlara yaklaşırken, ses çıkardığıma emindim. Yapmamış mıydım?

Kibirli bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Sana hesap vermem, sürtük."

"Sözlerine dikkat et, Queens," diye uyardı Aiden.

"Ah, şimdi sikini onun içine soktuğuna göre, sözlerime dikkat mi etmeliyim? Öyle mi?" Yüzünü bana döner dönmez, elini beline koydu. "Artıklara sahip olmak nasıl bir duygu, Frozen?"

Silver'dan da onun sürtüklüğünden de bıkmıştım. Ben daha iyi bir insan olmayı seçerken, herkesin hayatımı kontrol etmesinden veya beni küçük düşürmesinden bıkmıştım.

Artık. *Bıkmıştım.*

Aiden bir adım öne atsa da önce ben harekete geçtim. Elim havaya kalktı ve Silver'ın saçından bir avuç yakaladım. Başını geri çektiğimde çığlık attı, şimdi ona tepeden bakıyordum. Yüzümdeki ifade saçını çekmemden daha korkunç olmalıydı çünkü Silver'ın dudakları birbirine kenetlenmiş, yüzü buruşmuştu.

"Eğer bana bir küçümseyici söz daha söylersen, seni öldürürüm. Uzuvlarını tek tek kesip arka bahçeme gömerim." Güldüm. "Ayrıca Aiden'dan da uzak dur."

Onu incitme ihtiyacı hissediyordum. Onu bıçaklama. Kanadığını görme...

Damarlarında çelikten bir kan akıyor, prenses.

Sen benim şaheserimsin.

Mirasım.

Sözcükler canımı yakmış gibi Silver'ı üzerimden iterek gitmesine izin verdim.

Kafa derisine masaj yaparak öne doğru tökezledi. "Deli sürtük."

"Git, Queens." Aiden'ın sesi gergindi ancak onu düzgün duyamıyordum. Rahatsız edici sözler kafamın içinde dönüp duruyordu.

Çelikten kan. Prenses. Şaheser. Miras.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki Silver'ın bana saldırdığını fark etmedim.

Aiden, yüzünü ona dönerek aramıza girdi. "*Git.*"

"Bu bitmedi." Parmağını bana doğru salladıktan sonra Aiden'a döndü. "Sen de King. Bitmekten çok uzak."

Silver köşede ya da caddenin ilerisinde kayboldu ama dikkatimi ona veremiyordum.

Aiden önümde durarak, "Az önce ne oldu?" diye sordu. Başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi kaldırdığında, onun yarı kapalı gri gözlerine baktım.

Oryantasyon bozukluğumu ya da az önce vücudumu ele geçiren şeytanı görmesinden korkuyordum. Gerçekten birini incitmek istemiştim. Kafamın içinde o anıyı yaşamamış olsaydım, Silver'ın kafasını kaldırıma vurabilirdim.

Bu korkutucuydu.

Ben öyle biri *değildim.*

Katliamımı düşünmek yerine öfkemi Aiden'a yönelttim. "Onun burada ne işi vardı? Beni arabayla alırken yanında eski sevgilini mi getiriyorsun?"

"Onunla gelmedim ve Silver benim eski sevgilim değil."

"Tabii öyledir. Beni neredeyse kandırdın."

"Silver'la hiç çıkmadım."

"Öyleyse onu sadece becerdin mi?"

Dişlerini gıcırdatsa da bir şey söylemedi.

"Aman Tanrım, becerdin." Sanırım kusacaktım.

"Bu biraz karmaşık bir konu."

"Vajinaya giren sikin karmaşık bir yanı yok, Aiden. Oraya ya sokarsın ya da sokmazsın."

Yoldan geçen yaşlı bir kadın bana dehşetle baktı. Farklı koşullar altında utanırdım ama şu anda olay çıkardığımı umursamayacak kadar öfkeliydim.

Aiden beni arabasına doğru ilerletti, kendisi sürücü koltuğuna oturmadan önce beni yolcu koltuğuna oturttu. Kapıyı arkasından o kadar sert bir şekilde kapattı ki kafamda dönüp duran bastırılmış enerji olmasaydı yüzümü buruşturabilirdim.

"Silver'la aranızda bir şey varsa, ilişkimizin biteceğini söylemiştim." Akmaya çalışan kızgın gözyaşlarımı savuşturdum.

"Aramızda bir şey olsa bile, geçmişte kaldı."

Aiden'ın şeytanı, metalik gözlerinin ardında kendini gösterdi. Sakince konuşması, kafasını ezmek istememe neden oluyordu.

"O hâlde aranızda bir şey vardı."

"Evet vardı. Onu becerdim ve bunu öylesine sevdim ki onu terk ettim." Gözlerini devirdi. "Senin bugün derdin ne?"

"Neden seninle konuşuyordu? Ne istedi?"

"Beni kızdırmayı. Tavrına bakılırsa, bunu başardı."

Sert bir nefes aldım. Belki de aşırıya kaçıyordum. Kahretsin. Pus yavaş yavaş dağılırken, her şey saçma görünmeye başlamıştı. Silver'dan nefret etmem dışında. Pençelerini bir daha Aiden'ın yanında görürsem, ne yapacağımı bilmiyordum. Görünüşe göre mağaradan çıkan tek insan o değildi.

Aiden'ın yüzü ifadesizleşirken, sol gözü seğirdi. Bir şey söylemek için ağzımı açsam da hiçbir şey söylemeden tekrar

kapattım. Motoru çalıştırıp sokaklarda ilerlerken bana bir bakış bile atmadı. Bu kez titreşimler her zamanki kadar heyecan vermemişti. Aiden'ın ciddi yüz hatlarına bakarken, sırt çantamı göğsüme bastırdım.

Tüm yolculuk mutlak bir sessizlikle geçti. Her zamanki gibi elimi tutup baldırına koymuyor, bana bakmıyordu. Gerçekten öfkelenmiş olmalıydı.

Yol boyunca söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Aslında yanlış bir şey yapmadığım için özür dileyemezdim. Ancak aramızdaki gerilimden nefret ettiğim kesindi. Bana görünmez bir savaş alanında olduğumuz o korkunç günleri hatırlatıyordu.

Ferrarisi bir malikânenin önüne yanaştı. Hayır, bir malikâne değildi, saraydı.

Maçı onun evinde izleyeceğimizi unutmuştum. Tereddütle, hâlâ direksiyonu kavrayan eline uzandım. "Aiden, ben-"

Arabanın tavanına sert bir şey çarptı ve cümlemi yarıda kesti. Ronan, Aiden'ın açık camından kafasını içeri uzattı. "Hadi sürtükler, maç birazdan başlıyor."

Arabanın tavanına topla vurmaya devam etti. Zamanlaması gerçekten çok kötüydü.

Aiden, kapıyı hızla açıp bana bakmadan arabadan indi.

Kırkıncı Bölüm

King malikânesi büyük bir arazinin üzerine yapılmıştı, nereye kadar uzandığını görmek imkânsızdı.

Üç katlı ev, saray misali yatay olarak uzanıyordu. Yanlarında iki kule bile vardı, tüm yapı eski görünüyordu. Burası daha önce bir soylunun mülkü olsaydı şaşırmazdım. Yine de tadilat yapılmış olmalıydı çünkü tüm katlar büyük cam pencerelerle kaplıydı. Bazen cam, duvarlardan daha fazla yer kaplıyordu. Bir sera gibiydi.

Girişten çok uzakta olmayan bir fıskiye vardı. Seramikten yapılmış hüzünlü bir melek heykeli kavanozdan su döküyordu. Meryem Ana gibi giyinmiş bir kadın, yanağından aşağı süzülen gözyaşıyla onu kucaklıyordu. Evin girişinde olması tuhaf bir görüntüydü.

Aiden beni beklemedi, içeride kayboldu. Ancak Ronan geride kalmıştı. En azından buraya ilk gelişimde beni yalnız bırakmama nezaketinde bulunan biri vardı.

Telefonumu çıkarıp Kim'e mesaj attım.

Elsa: Gelmedin mi?

Kim: Geliyorum. Sadece orgazm olmayı bitiriyordum.

Dudaklarım aralandı, Ronan'a bakarken mesajı görmediğini umdum. Bilmiş bir sırıtışla bana bakıyordu.

"İhtiyaç duyduğu kadar zaman ayırmasını söyle." Kaşlarını kaldırdı. "Yardıma ihtiyacı olursa ben hazırım."

"Iyy."

"Ne?" Muzipçe konuştu. "Orgazmını bitirirken mesaj atıyorsa, iyi bir iş çıkarmıyor demektir. Öğretebilirim."

"Öğretilerini hayranlarına sakla, Ronan."

"Sadece cana yakın olmaya çalışıyorum." Sırıttı, REO'daki kızların onun için neden pizzadaki peynirden daha hızlı eridiğini anlayabiliyordum. Dağınık yakışıklı görünüşü başlıca neden olsa da onu bu kadar arzulanır kılan alımlı tabiatı, dışa dönük kişiliğiydi.

Ronan'la Xander, Aiden ve Cole'dan daha cana yakındı.

Ve daha eğlenceli.

Telefonum tekrar titredi.

Kim: Kahretsin! ORGANİZE OLMAK, ORGAZM değil. Aptal otomatik düzeltme.

Güldüm, mesajı Ronan'ın gözüne soktum. "Şimdi mutlu musun?"

"Hayır." Gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve bu beni daha çok güldürdü.

Benim için kapıyı açtı. "Teklifim hâlâ geçerli."

"Azgın birisin."

İçeri girerken didişmeye devam ettik. Bruce Wayne kadar yaşlı görünen bir uşak, bizi görünce eğilerek selam verdi. Beyaz eldivenler ve kolundan sarkan beyaz mendille tamamlanmış bir uşak kıyafeti giyiyordu. Ben eğilerek selam verirken,

Ronan onayla başını salladı. Biraz bile şaşırmış görünmüyordu çünkü onun evinde de uşaklar vardı.

Bu insanlar tüm uşaklarıyla, malikâne büyüklüğündeki evleriyle bambaşka bir seviyedelerdi. REO, gelecekte yönetecekleri uzun yerler zincirinde yalnızca bir duraktı. Politika, ekonomi, spor... Lider olmak bu adamların DNA'larında vardı.

Her şey muhtemelen okulda başlıyor, orada yetişiyordu. Ne de olsa birlikte okudukları biriyle iş veya siyaset yapmaya daha yatkınlardı. Her şey bağlantılarla ilgiliydi.

REO'ya ilk katıldığımda oraya ait olabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Benim gibi dışlanmışlar her zaman böyle kalacaktı. Dışlanmış olarak. Yine de sundukları bağlantıları asla istememiştim. REO her zaman Cambridge için durağımdı, öyle kalacaktı.

Ya da en azından bu yılın başında Aiden hayatıma girene kadar öyleydi.

Tüm kartlarım iznim olmadan karıştırılıyordu.

Aiden'la olan tartışmamı hatırladıkça kalbim sıkışıyordu. Silver'ın beni sinir etmesine izin verdiğime inanamıyordum.

Telefonunda mesaj yazarken beni sonsuz koridorlarda yönlendiren Ronan'a baktım. "Burada sık sık takılır mısınız?"

"Tam olarak değil. Genelde *Meet Up*'a gideriz."

"*Meet Up* mı?"

"Evet. Gizli sığınağımız."

Ah. Aiden'ın bundan neden daha önce bahsetmediğini merak etmiştim.

"O zaman neden bugün buradayız?" diye sordum.

"Jonathan amca ortalıkta yokken buraya geliriz."

"Kızları da getiriyor musunuz?"

"Sadece Astrid ve Silver."

Dururken, parmaklarım sırt çantamın kayışlarını kavradı. O hâlde Silver bunca zamandır Aiden'ın evine geliyordu. Elbette gelirdi.

"Siktir." Ronan kafasını telefondan kaldırdı. "Silver artık gelmiyor, o yüzden ondan bahsettiğimi unut, tamam mı?"

"Neden artık gelmiyor?"

Omuz silkti. "King onu etrafında istemiyor."

Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu ama hissettirmemişti. Karamsar beynim farklı türde bir teori üretiyordu. Aiden onu kullanmaktan sıkıldıktan sonra kapı dışarı ettiyse, beni de her an kapı dışarı edebilirdi.

Ronan gülümsedi. "Hepimiz birlikte büyüdük. Bir tür alışkanlık, bilirsin."

Beni rahatlatmak istediğini bilsem de sözleri kalbimin etrafındaki ilmiği daha sıkı bağlamaktan başka işe yaramamıştı. Aiden çocukluk arkadaşını başından attıysa, beni daha dün tanıdığı hâlde kapı dışarı etmesini engelleyen neydi?

Dramatik davranıyordum. Ne de olsa onun Silver'dan uzak durmasını isteyen bendim.

"Margo!" Ronan neredeyse bağırmıştı.

Dikkatim bulunduğumuz ana geri döndü. Ronan bizi geniş, ışıltılı bir mutfağa getirmişti. Dekor, televizyondaki yemek programlarındaki gibi lekesiz gri ve beyazdı. Ufak tefek bir kadın tezgâhın arkasında durmuş, ocağı kapatıyordu.

Ronan'ın bağırışı üzerine arkasına dönüp köşeden çıktı. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında gibi duruyordu. Kahverengi saçları topuz yapılmış, tek kullanımlık bir boneyle kapatılmıştı. Önlükle tamamlanmış siyah etek ve beyaz gömlek giyiyordu.

"Beni ürküttün, evlat." Bir anne edasıyla azarladı.

"Üzgünüm." Ronan hiç de üzgün görünmüyordu.

Nazik, mavi gözleri bana bakarken, "Bu kim?" diye sordu.

Ronan kolunu omzuma attı. "Bu Elsa. Bilirsin, Frozen filmindeki prenses gibi."

Ona dirsek attığımda, yüzü buruştu. "Ah. Bu ne içindi?"

Margo gülümsedi. "Ben Margot, bana çocuklar gibi Margo diyebilirsin. Buraya yeni biri pek gelmez."

İlginçti. Bu Aiden evine girenleri sınırlardı. Tabii, Silver'ı bir kenara bırakmak gerekiyordu.

Ne? Bu konuda kızgın değildim. Hem de hiç.

Ronan kaşlarını kaldırdı. "King'i deliye çeviren kız bu."

Ona tekrar dirsek attım, bu defa beni bıraktı. "Ve kaburgalarımı kıracak. Lanet olsun, Ellie. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Üçlü sekse açık mısın?"

Bu sefer ona vuran Margot oldu.

"Bir daha düşündüm de King'e bundan bahsettiğimi söyleme." Margot'ya fısıldamadan önce etrafına bakındı. "Burada dinleme cihazları var mı?"

"Keşke olsaydı." Margot'ta biraz İrlanda aksanı vardı.

Tazelenmiş bir ilgiyle bana döndü. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, Elsa. Yiyecek ya da içecek bir şey ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler."

"Ben isterim!" Ronan'ın gözleri Noel hediyesini bekleyen bir çocuk gibi parlıyordu. "Patates kızartmalarını hazırladın mı?"

Arkasındaki birkaç kâse ev yapımı patates kızartmasının olduğu tezgâhı işaret etti. "Soğuyorlar."

"Sen harikasın, Margo!" Ronan, kadının yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Senin kendi aşçın yok mu?" Margo bunu binlerce kez sormaktan bıkmış gibi konuşuyordu.

"Senin kadar iyi değiller." Ronan bir patates kaptı, eli yanmış olmalıydı çünkü yüzünü buruşturup tekrar yerine bıraktı. "Bana gelme teklifi hâlâ geçerli. Sana King'in ödediğinin iki katını öderiz."

"Margo'yu elimden almaya çalışmaktan vazgeç." Aiden, Xander'la içeri girmeden önce tanıdık sesi geldi.

Aiden siyah pantolon ve gözlerinin yanan rengini öne çıkaran düz gri bir tişört giymişti. Kumaşın göğüs kaslarının etrafında gerilip onun çevik, biçimli fiziğini belli etmesi de yardımcı olmuyordu. Tepkimi ne kadar kontrol etmeye çalışsam da yanaklarım ısındı. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı?

Aiden, hâlâ sıcak patateslerden vazgeçmemiş olan Ronan'a odaklanmadan önce bana anlaşılmaz bir bakış attı. Aramızdaki gerilimden nefret ettiğimi söylemiş miydim? Hayır. Sebebi gerilim değildi. Beni görmezden gelmesinden nefret ediyordum. Yılın başından beri onun ana odak noktası olmuştum, bunu kaybetmek canımı yakıyordu.

"Önce ben bir teklifte bulundum, Ro. Sıraya gir." Xander topu havaya fırlatıp kafasıyla yakaladı.

"Mutfağımda top istemiyorum. Geçen sefer tabakları sen kırmıştın." Margo azarladı.

Xander topu kolunun altına sıkıştırdı. O da günlük kot pantolonla kot ceket giyiyordu. "Yalnızca bir seferlikti, Margo, yapma."

"Evet, Margo." Ronan alayla konuştu. "Diktatör olma."

"Senin konuşmaya hiç hakkın yok. Hafta sonu neredeyse

mutfağımı yakıyordun. Bir gün izin aldığıma ve kıyametin koptuğuna inanamıyorum."

Ronan utangaç bir şekilde gülümserken, Aiden konuştu. "Buraya kadar. Artık kimsenin Margot'un mutfağına girmesine izin yok."

"İşte benim oğlum." Ona samimiyetle gülümsedi. O annelik hissi, az önce Ronan'a attığı bakıştan bile daha fazla şekilde, tüm gücüyle geri döndü.

Aiden da ona gülümsediğinde, gerçek gülümsemesinin bu kadar güzel olmasına şaşırmıştım. Rol yaptığına dair işaretler aradım ama tam burada, ailesine en yakın şeyin olduğu evinde kaygısız görünüyordu.

"Ve kimse Margot'u alıp götürmüyor." Xander'la Ronan'a keskin bakışlar attı.

Ronan somurttu. "Denemekten vazgeçmeyeceğim."

Xander omuz silkti. "Ben de."

"Kesin şunu çocuklar." Margo aralarına girdi. Minyon cüssesi, onların absürt boylarına kıyasla neredeyse komikti. "Elsa'nın önünde kavga etmeyin. Aiden kız arkadaşını her gün getirmiyor."

Kız arkadaşı.

Bu kelimeyle yanaklarımın neden ısındığını bilmiyordum. Aiden'la ben birbirimize ne dediğimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Bunu daha resmiyete bile dökmemiştik. Aiden'a baksam da yüzünde o çileden çıkaran ifadesizlik vardı.

Xander kolunu omzuma dolayıp beni yanına çekti. O kadar yakınımdaydı ki pahalı parfümü burnuma doldu. "O ilk önce benim kız arkadaşımdı, değil mi sevgilim?"

Bir an için Xander yanımda dururken, bir an sonra geriye doğru itildi ve omzum kolundan kurtuldu. Aiden onu ceketinin yakasından yakalamış, sürükleyerek uzaklaştırıyordu.

Ronan elinde bir patatesle başını eğip alaycı bir tonda fısıldadı. "Üçlü seks önerisi hakkında tek kelime etme. Hayatım buna bağlı."

Hâlâ Xander'ı tutan Aiden, Ronan'ı ensesinden yakaladı.

"Patateslerim!" Aiden ikisini de sürüklerken Ronan kâseyi göğsüne bastırıyordu.

"Herkese iyi bir insan olduğumu söyle!" Ronan omzunun üzerinden bana bağırdı. "Mezar taşımda şu satırı istiyorum; *17 santimlik bir siki vardı ve onu iyi kullandı.*"

Hepsi köşede gözden kaybolurken Xander da ben de kahkahalar atıyorduk.

"Çocuklar." Margo başını salladı, kalan patates kâselerini tepsiye yerleştiriyordu.

Sırt çantamı bir tabureye bırakarak, "Yardım etmeme izin ver," dedim

"Sorun yok, canım. Ben yapabilirim."

"Lütfen yapayım. Evde her şeyi kendim yapıyorum." Bana hizmet eden insanlara alışkın değildim.

"Bugünlerde güvenilir gençler bulmak çok zor." Kenara çekilip başka bir tepsiyi işaret etti.

Karışıma birkaç atıştırmalık ve mayonez ekledikten sonra tepsileri mutfaktan taşıdık.

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?" diye sordum.

"Aiden doğduğundan beri buradayım." Yüz hatlarında nostaljik bir ifade belirdi. "O zamandan beri benim oğlum."

"Onu sen mi büyüttün?"

Gururla, "Evet," dedi.

"Öyleyse annesini tanıyor muydun?" Meraklı davranıyordum ama buna aldırmamasını umdum.

"Zavallı kadın çok erken öldü."

Balık yakalayan, onu tutmak için her şeyi yapan bir kedi gibiydim. "Aiden onun hakkında pek konuşmuyor."

"Konuşacak bir şey yok." Margo'nun sıcak sesi iğneleyici bir tona dönüştü. "Alicia berbat hâldeydi, annesi tonla hapla intihar etti."

Sanki Alicia'dan ya da yaptığı şeyden nefret ediyormuş gibi Margo'nun ses tonundaki kırgınlığı kaçırmadım. Muhtemelen ikincisiydi çünkü Alicia'nın intiharı Aiden'ı yaralamış olmalıydı, Margo onun iyiliğini önemsiyor gibi görünüyordu.

Biraz daha irdelemek, bunun intihar mı yoksa kaza mı olduğunu sormak üzereydim ama Margo durdu. "Tuzu unuttum."

"Sana getireyim."

"Hayır, devam et. Maç başlamak üzere, çocuklar patates kızartmaları olmadan kafayı yerler." Koridoru işaret etti. "Sinema odası hemen köşeyi dönünce."

Tabii ki bir sinema odaları vardı. Neden maçı normal insanlar gibi salonda izleyeceğimizi düşünmüştüm ki?

Margo geldiğimiz yerden güçlükle geri döndüğünde iç çekip yoluma devam ettim. Koridorun sonunda durdum. Margo sola mı yoksa sağa mı dönmem gerektiğini söylemeyi unutmuştu. Her iki tarafta da eşit uzunlukta koridorlar vardı.

Koridordan ayak sesleri geldi. Uşak ya da çocuklardan biri dönmüş olabilirdi, onlara sorabilirdim.

Ayak sesleri yaklaştıkça, bir başbakanın ya da cumhurbaşkanının ayak sesleri olacağını düşündüğüm gibi daha ölçülü, kendinden emin oluyorlardı. Sağdan uzun boylu bir adam belirdi. Zenginlik ve statü diye bağıran özel dikim lacivert bir takım elbise giyiyordu. Bakışlarıyla karşılaşana kadar Aiden'ın yaşlı versiyonuna takılıp kaldım.

Jonathan King.

Onu televizyonda, gazetelerde ve birkaç kez okulda görmüştüm ancak ilk defa ona bu kadar yakındım. Aiden'la aynı simsiyah saçlara sahip olsa da Jonathan'ınki daha biçimli ve birkaç beyaz telle doluydu. Çenesi Aiden'ınkinden daha belirgindi. Gözleri oğlununkinden daha koyu gri görünüyordu. Aiden'ın bakışlarının korkutucu olduğunu düşünüyorsam, bu durumda babasınınkiler bir katile ait olmalıydı.

Dikkati saf bir saldırganlıkla beni buldu.

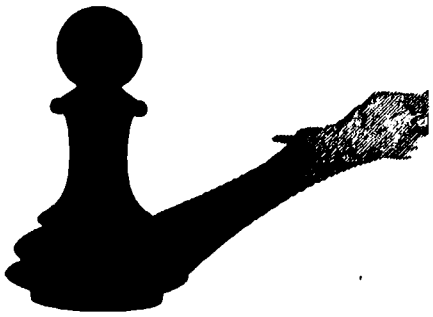

Kırk Birinci Bölüm

Tepsiyi düşürmemek için sımsıkı kavramıştım. Evde bu kadar çok tanık varken Jonathan King'in beni öldürmeyeceğinden fazlasıyla emin olmasaydım, kapıya doğru fırlardım. Bir insan ilk karşılaşmada nasıl bu kadar saldırgan olabilirdi?

Hızla sakinleşti. Çekici yüz hatlarını hoş bir ifade kapladı.

"Merhaba." Yumuşak, gösterişli bir aksanla beraber uzattığı eliyle birlikte gergin bir gülümseme sundu.

Önceki saldırganlığı ruhumla iliklerimde hissetmeseydim, hepsini uydurduğumu düşünürdüm.

"Merhaba." Tepsiyi bir elimle tuttum, ağırlığı kolumla avucum arasında verdim. Elimi onunkine kaydırdığım an, o kadar sert sıktı ki irkildim.

Jaxon enişte bana her zaman sağlam el sıkışmayı öğretmişti. İlk izlenimin en önemli şey olduğunu, iş dünyasında statü ve anlaşmaların el sıkışmayla belirlenebileceğini söylemişti.

Eniştem, prensip olarak tokalaşmaları zayıf veya yumuşak olan kimseyle asla ilgilenmezdi. Teyzemin el sıkışması bile enişteminki kadar sağlamdı. Sonuç olarak, el sıkışmalarım onlarınki kadar güçlüydü. Ancak Jonathan'ın neredeyse agresif tokalaşma saldırısı beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Belki el sıkışması da iş adamı statüsü kadar güçlüydü.

Ya da belki bu saldırganlık sadece bana yönelikti. Her iki durumda da el sıkışmalarım zayıf olmazdı. Jonathan King'in soğuk gözleriyle buluştum ve elini gücümün yettiği kadar sertçe sıktım.

Diğer elim tepsinin tüm ağırlığını taşıdığı için acıyla haykırsa da elini önce çeken kişi olmamın imkânı yoktu.

Jonathan'ın ifadesiz yüzünde aşağılamaya benzer bir şey belirdi. Şu anda, Aiden'a o kadar çok benziyordu ki bunun olağanüstü olduğunu düşündüm. Artık varisin kişiliğini nereden aldığını biliyordum.

Jonathan King ve oğlu, rakiplerinin gözlerinin içine bakarken onları çiğneyen türden insanlardı. Jonathan'ın konuşmadan yaydığı katıksız güçten korkmadığımı söylemek yalan olurdu. Ancak yılmayacaktım. Kemiklerimi kırabilirdi ve ben sağlam kalan kemiklerle elini sıkmaya devam ederdim.

"Baba."

Aiden'ın mesafeli sesi yan taraftan geldi. Jonathan'la olan sessiz savaşımda onun varlığını hissetmeyecek kadar kaybolmuştum. Bu bir ilkti. Jonathan'ın keskin bakışları, tokalaşmayı kesmeden benden Aiden'a kaydı. Babayla oğul arasında çıkan savaşa inanamayarak baktım.

Aiden, yaşlı King'in karbon kopyasıydı. Destansı bir güçle genç benliği arasındaki çetin savaş gibiydi.

Kral ve varisi.

Kimin kazandığından veya bir kazanan olması gerekip gerekmediğinden emin değildim, ancak gerilim kalın bir duman gibi havada asılı duruyordu.

Boğucu.

Gizemli.

Büyüleyici.

"Partinde iyi eğlenceler, evlat."

Bunu söyledikten sonra, Jonathan panter kadar yumuşak ve yırtıcı şekilde beni bıraktı.

"Eğleneceğim."

Jonathan zarif, aristokrat bir beyefendi gibi gülümsedi. Pek cana yakın olmasa da itici de değildi. Aiden'ı ikinci bir deri gibi kaplayan karanlığın iziyle kaplıydı. Karanlık iblisler, lanet olası genlerinden geliyordu. Bana bir kez daha baştan aşağı baktıktan sonra, Jonathan otoriter adımlarla girişe doğru ilerledi.

Az önce yaptığım gibi babasını izlediğini düşünerek Aiden'a döndüm. Bunun yerine, Aiden tüm dikkatini titreyen elimdeki tepsiye vermişti. Tek kelime etmeden ya da bana bir bakış atmadan tepsiyi kapıp taşıdı.

Margo'yla benim gittiğimiz yöne doğru ilerledi. Jonathan'ın neredeyse kıracağı elime masaj yaparken, Aiden'a ayak uydurdum.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordum.

Sessizlik.

"Aiden?"

Daha fazla sessizlikle karşılaşsam da adımları büyüdü. Onun kötü tarafında olmanın ne kadar berbat olduğundan bahsetmiş miydim? Aiden gibi birinin sessizliği ceza olarak kullanacağını kim düşünürdü?

Koştum ve kollarımı iki yana açarak önüne dikildim. Durdu ve bıçak kadar keskin bir bakış attı. Parmak boğumları tepsinin etrafında sıkılaşmıştı.

"N-ne oldu?"

Onun bu yanı beni her zaman paniğe sokuyordu. Aiden duygularını bu kadar özgürce sergileyen biri değildi. Patlamaya yakın görünmesi, feci bir şeyin olacağı anlamına geliyordu.

Sessiz kaldığında ısrar ettim. "Bir şey söyle."

"Babamdan *uzak* dur." Her kelimeyi neredeyse hırlayarak telaffuz etmişti.

"Ona ben yaklaşmadım, ben-"

"Ne yaptığın ya da yapmadığın umurumda değil. Jonathan'la konuşmayacaksın. El sıkışmayacaksın ve kesinlikle onunla konuşmayacaksın. Onu görünce dönüp ters istikamette yürüyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başım dönüyordu. "Neden?"

"Çünkü ben öyle yapmanı söyledim."

"Üzgünüm *majesteleri* ama ben bir şeyleri siz öyle dediniz diye yapmıyorum."

"Elsa..." Derinden gelen, alçak bir sesle hırladı.

"Nedenini söyle."

"Bu, sadece evet deyip benimle tartışmadığın zamanlardan biri."

"Yoksa ne olur?"

Metalik gözleri düşünceli bir hâl aldı. "Yoksa Reed'i sarhoş edip Knight'ın onu eve götürmesine izin veririm."

"Sen... Yapmazsın."

"İzle de gör." Yanımdan geçip bir odaya girdi.

Kalp atışlarım tekledi. Az önce Aiden'ın çirkin, canavar tarafını kışkırtmıştım. İstediğini aldığı sürece kimi incittiğini umursamayan tarafını. Onun için Kim sadece bir amacın yolundaki araçtı, amaç da bendim. Onu daha önce kullanmıştı, beni her istediğine ikna edebileceğini kanıtlamak için tekrar kullanmaktan çekinmeyecekti.

Kim'in benim için ne kadar önemli olduğunu, onu korumakta tereddüt etmeyeceğimi biliyordu. Bilmediği şey, bu oyunu iki kişinin oynayabileceğiydi. Bu defa, kazanan Aiden olmayacaktı.

Kırk İkinci Bölüm

Cole'la Kim birlikte tiyatro odasına girdikleri anda bu gecenin bir felaket olacağını bilmeliydim. Ya da Xander'ın çenesi kasıldığında. Ya da Aiden olayı soğukkanlılıkla izlediğinde.

Hepimiz tüm duvarı kaplayan devasa televizyonun karşısında oturuyorduk. Sinema ekranlarıyla aynı boyutta olduğunu bile söyleyebilirdim. Deri koltuklar insanı rahatlıkla yutabilirdi. Hamburger, patates kızartması ve bira koyabileceğiniz bir yer bile vardı.

Kim'le birlikte asitli içecekte karar kıldık. Aiden'ın normal kolayı alıp elime diyet kola tutuşturduğu gerçeğini görmezden geldim. Ona daha önce diyet kolanın sadece daha düşük kalorili olduğunu, daha sağlıklı olmadığını söylemiştim. Ancak bu sefer bunu görmezden geldim. Aiden'la olmaktan öğrendiğim bir şey varsa, o da savaşlarımı seçmekti.

Şu anda en önemli savaş, Kim için ne planladığını öğrenmekti.

Kim'in yanına kaymaya çalıştığımda, Aiden beni sürükleyip araladığı bacaklarının arasına oturttu.

Etrafımda, beni çevreliyordu. Göğsü sırtımdan santimlerce uzaktaydı ama duş sonrası losyonuyla karışan kokusunu alabiliyordum. Aldığım her nefes, onun ezici varlığıyla doluydu. Tenimin altma sızıyor, sert bir şehvet dalgasıyla merkezime

yerleşiyordu. Aiden bana dokunmuyordu bile, dokunmasına da gerek yoktu. Sanki ilk kez dokunduğundan beri bana sahip gibiydi. Hava, onun teninin benimkinin üzerinde olması vaadiyle dalgalanıyordu. Baldırlarımı birbirine bastırıp ekrana odaklandım.

Arsenal bugün Avrupa Şampiyonlar Ligi'nde, sezonun en önemli maçını oynuyordu. Enişteмin yanında olsaydım, Xander'la Ronan gibi yürekten tezahürat yapan ateşli Gunnerlar olurduk.

Uyuşturucu almış tavşanlar gibi zıplıyor, bağırıyor, hayali topları tekmeliyorlardı. Sosyeteye ait insanların duymaması gereken kalın bir Londra aksanıyla konuşuyorlardı. Sebebi diğer futbol taraftarlarıyla kaynaşmaları olmalıydı.

Aiden'ın da Londra aksanıyla konuşup konuşamayacağını merak ediyordum.

Sinema odası hayran tezahüratları, yorumcuların coşkusu ve Xander'la Ronan'ın fanatik çılgınlığıyla dolmuştu. Cole ve Aiden sakin türden seyircilerdi. Cole bazı hafif tepkiler verse de yerinden hiç kıpırdamıyordu.

Kim Aiden'la benim yanıma oturdu, diğer yanında Cole ikinci ya da üçüncü birasını içiyordu. Elitlerin hayranı olabilirdi ancak Premier Lig'i pek umursadığı söylenemezdi.

Ronan ve Xander bağırıp küfrederken, her yere cipsle atıştırmalıklar fırlatırken Kim onları sanki maçmış gibi büyük bir ilgiyle izliyordu.

Bir bakıma, ortaya koydukları şov eğlenceliydi. Arsenal oyuncuları koşarken, onlarla topları tekmeliyorlardı. İyi bir şey olduğunda hayali serbest vuruşlar atıp omuzlarını tokuştururlardı.

Hayran tezahüratlarına ahenksiz bir şekilde eşlik ettiklerinde güldüm. Kim de gözleri yarı kapalı hâlde gülüyordu. Birasını bitirdiğinde Aiden eline bir tane daha tutuşturdu ve Kim yarım yamalak bir gülümsemeyle kabul etti.

Ona bir bakış attım. "Onu sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Soğuk bakışları ekranda kalsa da maça o kadar da ilgili görünmüyordu. "Çoktan sarhoş oldu."

"Aiden." Yavaşça ona dönerken sesim alçaldı, sırtım onun bükülmüş baldırına dayanmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Metalik bakışları yavaş, yırtıcı bir şekilde bana kaydı. Öylece Aiden'ın iğrenç, psikopat tarafı ortaya çıkmıştı. Onun tabiatını bazen görmezden gelmem, ortadan kaybolduğu anlamına gelmiyordu.

"Daha önce söylediklerimi kabul ediyor musun?"

"Sen bana nedenini söyleyene kadar olmaz." Ona çıkışmamak ve olay çıkarmamak için dudaklarımı bir çizgi hâlinde incelttim.

"Yanlış cevap." Birdenbire, dikkati tekrar maça döndü.

Ondan uzaklaşsam da dirseğimi ölümcül bir şekilde kavrayarak kaçmamı engelledi. Hüsrana uğramış bir iç çekişle, onun kavrayışının elverdiği kadar Kim'e yaklaştım.

Lacivert çizgili elbisesi baldırlarının ortasına kadar iniyordu, alt kısmında büzgülüydü. Yanakları kızarmış, gözbebekleri genişlemişti. Kesinlikle sarhoş olmuştu.

Birasını elinden kapmaya çalıştım. Tanrı bilir, Aiden içine ne koymuştu. Kim'i incitmeyeceğini ve kadınları uyuşturacak biri olmadığını düşünmek istesem de istediğini elde edene kadar durmayan psikopat bir iblisti. Kim onun için birey değildi. Yalnızca amacına ulaşmak için çıktığı yolda kullandığı bir araçtı.

Birasını göğsüne yaklaştırdı, sanki en sevdiği oyuncağını almak istiyormuşum gibi somurttu.

"Kim. Hadi, yeterince içtin."

"Hayır," derken dili dolandı. "Tamamen ayığım, Ellie."

Sonraki birkaç dakika, onu birasıyla ayırmaya çalışıp sefil şekilde başarısız oldum.

Aiden, yüzüne tokat atarak ondan kurtulmak istediğim duygusuz soğukluğuyla izliyordu. Kim sarhoşken nasıl çılgına döndüğünü nereden anlamıştı bilmiyorum ama bunu kendi lehine kullanıyordu.

Maçın ilk yarısı sıfıra sıfır bitti. Sonunda Xander'la Ronan oturmuşlardı. Ronan, savaşta aç kalmış bir asker gibi patates kızartmalarını yerken Xander'ın sert bakışları Kim'in üzerindeydi.

Avrupa Marşı çaldığında, Kim ayakları titreyerek sendeledi ve marşı tüm kalbiyle söyledi. Anlaşılması zor bir Almancayla. Almanca dersleri aldığını bilsem de bu kadar akıcı olduğunu bilmiyordum.

Ronan elini kalbinin üzerine koydu, cips kasesini sanki kupaymış gibi havaya kaldırarak marşa eşlik etti. Anlamsız bir dilde.

Cole'un kısık sesli gülüşünü işittim. "Ah, her neyse."

Ayağa kalktığında, Kim Ronan'la onun arasında duruyordu. Cole, *Ode de Joy*'u Kim'inkinden daha mükemmel bir Almancayla söylüyordu, muhtemelen sebebi onun gibi sarhoş olmamasıydı.

"Keyfimi bozma, Kaptan!" Ronan ona bir patates fırlattı. "Hepimizin bildiği anlamsız dilde söyle."

Hem sersemliğine hem de Kim'in rahat gülümsemesine ve geveleyerek söylediği sözlere güldüm. İyi vakit geçiriyorsa, buna değerdi.

Ayağa kalkıp onlara katılmaya çalışsam da Aiden kolumdan tutup ciddi yüzlü Xander'a baktı. "Hey, Knight. Belki de ailesi endişelenmeden önce Reed'i eve götürmelisin."

"Hayır!" Tam şarkı kesildiğinde bağırmıştım.

Sanki Kim'in baş düşmanı Xander'a, onu evine bırakmasını öneren manyak benmişim gibi tüm gözler bana çevrildi. Aiden'a sert bir bakış atarken yanaklarım ısındı, insan statüsüne yakın bir yerde olsaydı alev alır hatta utanırdı.

Ayağa fırladım, onu odanın dışına çektim. Tek kelime etmeden takip etmesine şaşırmıştım.

Ona, "Kıpırdama, Kim," dedikten sonra Xander'a döndüm. "Sen de ona dokunma."

Cole güvence verir gibi bana doğru başını salladı. Ona neden güvendiğimi bilmesem de güveniyordum. Ronan tüm bu karmaşadan habersiz görünüyordu, ağzını patates kızartması ve atıştırmalıklarla doldurmakla meşguldü.

Dışarı çıktığımızda kapıyı çarparak kapattım, Aiden'ın alanına girdim. "Beni bir şeyler yapmaya zorlamak için Kim'i kullanmayı bırak."

"Ya hayır dersem?" Sakinliği sadece öfkemi ikiye katlıyordu.

"Kim benim en iyi arkadaşım."

"Bunu biliyorum."

"Öyleyse onu işkencecisiyle birlikte eve göndermeyi nasıl önerebilirsin? Ya ona zarar verirse? Bunun sorumluluğunu alacak mısın?"

"Başkalarının yaptıklarından sorumlu değilim. Ayrıca Knight ona zarar vermek isteseydi, bunu şimdi değil yıllar önce yapardı."

"Konu o değil!"

"Öyleyse ne?"

"Güvenimi istiyorsan, en iyi arkadaşımın iyiliğini beni tehdit etmek için kullanamazsın. Bu sana daha çok değil, daha az güvenmeme neden olur."

"Kabul etseydin, bu yöntemi kullanmazdım. Jonathan'dan uzak durursan, ben de Reed'den uzak dururum. Basit bir pazarlık."

Bu konuda ısrar etmesi, King Enterprises'ın büyük iş adamını daha çok merak etmeme neden oluyordu. Ancak Kim'in iyiliğini riske atacak kadar meraklı değildim.

Aiden canımı nasıl yakacağını biliyordu.

"İyi!" Bastırılmış bir öfkeyle kaynayıp içeri giderken omzumu koluna çarptım.

Kim'in dirseğini kavrayarak Ronan'la yaptığı içki yarışmasını durdurdum. "Biz gidiyoruz."

"Hayır," diye sızlandı. "Bak, Ron bana shot atmayı öğretiyor."

"*Ron* mu?" Xander alay etti, omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Hadi, Kim." Onu sürükledim ama taşa dönüşmüş olabilirdi.

"Kalıyorum." Kıvranarak serbest kaldı, elinde bir şişe bira yerine bebek İsa'yı tutuyormuş gibi Ronan'a döndü. Ne kadar denersem deneyeyim çabalarım boşaydı. Sarhoşken Kim'i kontrol etmek imkânsızdı.

Aiden, Cole'un yanında oturduğu yerden bana sırıttı.

Aşağılık herif.

İkinci yarıda Kim, Ronan'la birlikte durmaksızın tezahürat yapıyordu.

"Neden Gunner diyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü bu Arsenal*, bebeğim!"

Bu, Xander'ın onun ensesine bir şaplak atmasına neden oldu. Aiden'ın beni bacaklarının arasına oturtma çabalarını görmezden gelerek Kim, Ronan ve Xander'a katıldım. İki biradan sonra, takım için tezahürat yapacak kadar gevşemiştim. Maç, zevk almamak için fazlasıyla heyecanlı ve hızlı tempoluydu.

Arsenal gol attığında, dördümüz grup hâlinde birbirimize sarıldık. Cole arkadan tezahürat yapıyordu, güçlü bir el beni gömleğimin yakasından tuttu. Aiden'ı üzerimden silkeleyip kutlamaya devam ettim. Şu anda ona çok kızgındım. Yapabileceği en basit şey, maçı benim için mahvetmemekti.

Maçın bitmesine on beş dakika kala, Kim hafifçe horlaya-

* İngilizcede 'Arsenal' cephanelik demektir. 'Gunner' ise nişancı. –ç.n.

rak koltuklardan birine yığılmıştı. Onu rahat bir pozisyona sokarak, maçın geri kalanını izlemeye geri döndüm. Maç bitene dek Ronan ve Xander'la ikinci yarıda gelen yedek oyuncular hakkında tartıştık.

Maç bir, sıfır bitti. Daha iyisini yapabileceğimizi biliyordum ama yine de şampiyonluk yolundaydık. Ronan, Xan ve hatta sonlara doğru *We are the Champions* şarkısını söyleyerek bize katılan Cole'la kutlama yapıyordum.

Bir telefon çaldı. Kim'inkiydi.

Cebine elimi sokarak telefonu aldım, arayan annesiydi.

Siktir.

Kim bu hâlde eve dönerse cezalandırılırdı. Bir çözüm düşünürken dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

"Geceyi burada geçir." Aiden arkamdan alayla konuştuğunda irkildim. Bu da ağırlığını sırtıma daha çok vermesine neden oldu.

"Ne? Hayır." Sesim şaşkın çıkmıştı.

"Geceyi Reed'le geçir." Derin bir iç çekti. "Her şeyi bu kadar zorlaştırma."

Seçeneklerim sınırlıydı. Aiden'dan bizi Kim'in evine olan kısa bir mesafeye götürmesini isteyebilir ve Kim'in cezalandırmasına neden olabilirdim. Aiden bizi evime götürebilirdi, Kim'i teyzemle eniştemin önünde kötü bir duruma düşürebilirdim.

"Tamam ama kapıyı kilitlerim."

Gürültülü olmayan bir yere çıkarıp Kim'in annesinin telefonunu cevapladım. Ona Kim'in geceyi benimle geçireceğini, şimdiden derin uykuda olduğunu söylediğimde beni sorgulamadan kabul etti. Ardından eniştemi arayarak, Arsenal'in galibiyetiyle ilgili konuştuktan sonra ona geceyi Kim'de geçireceğimi söyledim. Tuhaftı ama teyzemle enişteme yalan söylemek artık kötü hissettirmiyordu.

Aiden dışındaki çocukların kutlama yaptığı yere döndüğümde, duruşum dikleşti. Tanıştığımız ilk günü andıran anlaşılmaz bir parıltıyla beni izliyordu.

Bu gece kesinlikle kapıyı kilitleyecektim.

Kırk Üçüncü Bölüm

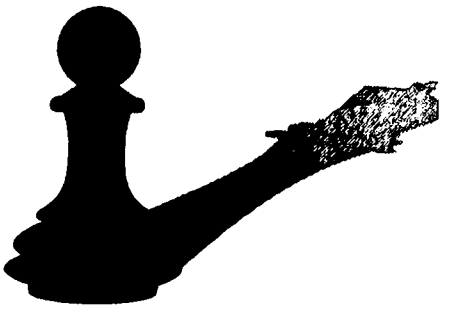

Xander, Kim'i misafir odasına götürmeme yardım etmişti. Onu durdurmaya çalışsam da itirazlarımı duymuyordu. Kim'i yatağa koyar koymaz, onu dışarı attım ve anahtarı çevirerek kapıyı kilitledim.

Ayakkabılarını çıkardıktan sonra Kim'i rahat bir pozisyona soktum ve yorganla üzerini örttüm. Üniformamla sutyenimi çıkardığımda, *Ode to Joy* gibi bir şeyler mırıldanıyordu.

İç çamaşırım ve kolsuz tişörtümle kaldıktan sonra Kim'in yanına uzandım.

Bitkinlik sinir uçlarımda yükselse de asla uyuyamıyordum. Yatak rahattı, yastık tüylerle dolu gibi görünüyordu. Misafir odası bir otel odası kadar temizdi. Görünürde kişisel hiçbir şey olmadan tamamen beyaz, düzenliydi.

Tavana bakarken tek düşündüğüm bugünkü kaostu.

Dr. Khan, ardından Silver, ardından Jonathan King.

Elbette Aiden, pislik olmaya karar vererek işleri zorlaştırmak zorundaydı. Ben Xander'ı kapı dışarı ederken, Aiden'ın kapının yanında nasıl durduğu gözümden kaçmamıştı. Öfkeli bir şekilde nefes alıp gözlerimi kapattım. Yarım saat sonra hâlâ uyumayı başaramamıştım. Instagram'da gezindim ancak kısa süre sonra sıkıldım. Yataktan çıkmadan önce yorganı itip üzerime bir sabahlık geçirdim.

Ben mutfağa giderken ev ürkütücü şekilde sakindi. Çocukların hepsi gitmiş olmalıydı, Aiden da mışıl mışıl uyuyordu. Tezgâhta cips, krem şanti ve el değmemiş hamburgerler buldum. Tabureye yerleşip hepsini tek oturuşta bitirdim. Dilim çeşitli tatlarla kaplanmıştı.

Teyzem bunun için beni öldürürdü ama sağlıksız bir şeyler yememin üzerinden uzun zaman geçmişti. Belki de yıllar. Eniştem ara sıra beni böyle şeyler yemeye götürürdü –gizlice– ama ortaokulda kalbim sorun çıkardıktan sonra, bu alışkanlığını tamamen bırakmıştı.

Bir yanım günahkâr gibi hissetse de diğer yarım bu nadir yemeğin tadını çıkarıyordu. İşim bitince mutfağı toparlayıp odaya doğru ilerledim.

Sonra aklıma çılgınca bir fikir geldi. Aiden'ın nerede uyuduğunu görmek istiyordum. Yaptığı onca şeyden sonra aptalca olsa da onun benim odamı görmesi ama benim onunkini görmemem adil değildi. Aşağıya, daha önce geldiğini gördüğüm yere indim, otomatik yumuşak ışık her yandığında cıyaklamamı bastırdım. Bu evde gizlice dolaşmak imkânsızdı.

Sağımdan bir su sesi geliyordu, meraklı bir kedi yavrusu gibi onu takip ettim. Köşeyi dönüp çift camlı kapıların önünde durdum. Diğer tarafta, kapalı bir kubbenin altında su parlıyordu. Kapalı havuz, suyun içinden gelen yumuşak beyaz ışıklar dışında tamamen karanlıktı.

Aiden'ın bedeninin yarısı suyun içinde, yarısı da üstündeydi, basamaklarda oturuyordu. Yüzmüyor ya da yüzmeye çalışmıyordu. Orada öylece oturuyordu, çıplak sırtı gerginlikle dalgalanırken ok dövmeleri yanlarını işaret ediyordu.

Suyun görüntüsü nefeslerimi hızlandırdı. Ellerim yapış yapış olurken, onları ovma isteği beni boğuyordu.

Bunu yapabilirsin.

Son bir derin nefesle kapıyı açıp içeri süzüldüm

Aiden'ın başı bana doğru eğildi. Islak, mürekkep rengi saçları kusursuz bir dağınıklıkla alnına düşüyordu. Su damlacıkları göğsünün ince tüyleriyle belirgin karın kasları boyunca, siyah baksır külotunun altına doğru bir yol çiziyordu. Kendimi büyülenmiş gibi onları takip ederken buldum.

Lanet olsun, ona kızgın olmam gerekiyordu.

"Ben de seni almaya geliyordum."

Havuzla arama güvenli bir mesafe koyarak durdum. "Kapıyı kilitlemiştim."

"Kilitli kapının beni, bana ait olandan uzak tutacağını mı sanıyorsun, bebeğim?"

"Sana kızgınım. Eğer dışarıda kalmanı istiyorsam, dışarıda kalacaksın."

"Elbette." Söylediğim tek kelimeye inanmıyor gibiydi. "Şimdi, o sabahlığı çıkar ve yanıma gel."

"Hayatta olmaz!" Elim sabahlıkta kıvrılırken bağırışım neredeyse histerikti.

Başını daha fazla eğdi. "Sorduğum her şeye hemen *hayır* demek zorunda değilsin."

"Konu bu değil." Belli belirsiz şekilde havuzu işaret ettim. Dibi görünmüyordu bile. "Derin su beni korkutuyor."

Dumanlı bakışları sanki bilgiyi işliyormuşçasına bir saniyeliğine üzerimde gezindi. "Merdivendeyim. Boğulmayacaksın."

"Cevabım hâlâ hayır." Korkuluklara tutundum. "Ayrıca, sana kızgın olduğumu söylediğim kısmı kaçırdın mı?"

"Ben de sana kızgınım. Sen kucağımda otururken de birbirimize kızgın olabiliriz."

Vücudum onun teklifiyle cezbedilirken bakışlarım havu-

za kaydı, sonra tekrar uzaklaştı. Suya girmeme imkân yoktu. Kahretsin, tenimde sürünen bir şey hissetmeden ona bir saniyeden fazla bakamıyordum bile.

"İsteyerek gelebilirsin ya da seni sürükleyebilirim."

İç çekerek gitmek için arkamı döndüm.

"Eğer kaçarsan kovalayıp fethetme ihtiyacı hissedeceğim, tatlım."

Bir parçam tam da bunu yapmak, onun tepkisini görmek istiyordu ancak bugünlük bir korkaktım. Haklıydı, ikimiz de birbirimize kızgındık ve bundan nefret ediyordum. Bu, onun evine ilk ziyaretimken yakın olmamamızdan nefret ediyordum.

Sabahlığı çıkarıp korkuluğa astım, üzerimde kolsuz beyaz tişörtle iç çamaşırım kalmıştı. Aiden'ın çatık kaşlarıyla beni beklediği havuza yaklaşırken, adımlarım temkinliydi.

Son çare olarak, "Senin odana gidelim mi?" diye teklifte bulundum.

"Bir dahaki sefere."

Ulaşabileceği bir noktaya vardığımda, Aiden elini bileğime dolayıp beni aşağı çekti. Karnıma kadar suya batarken cıyakladım. Derin, karanlık suya bakacak şekilde kucağına oturmuştum. Kalbim göğsümde çarpıyor, dışarı fırlamak istiyordu. Dışarıya fırlamaya ihtiyacı vardı. Suya bakmaya devam ederken yüzümün renginin çekildiğini hissediyordum.

Bu gerçek değildi. Gerçek değildi.

"Hey," derken Aiden'ın elleri boynumda kıvrıldı. Arkamı döndüm, dizlerim merdivenlerde kalçasının iki yanındayken, göğsüm onunkiyle aynı hizadaydı. Kollarımı boynuna doladım, yüzümü omuzlarının kıvrımına saklayarak tenine doğru yoğun şekilde nefes verdim.

"Konuş benimle." Aiden parmaklarını saçlarıma geçirdi, topuzumu açarak saçlarımın omuzlarıma düşmesine izin verdi.

"Bundan nefret ediyorum." Sesim titredi. "Fazla sudan nefret ederim."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Keşke bilseydim."

"O zaman başka bir şey hakkında konuşalım."

Gözlerimi biraz açtım, nefesim hâlâ düzensizdi. "Ne gibi?"

"Akşam ben orada otururken çocuklarla kutlama yapman gibi."

Kıkırdadım "Şu an kıskançlık mı seziyorum?"

"Gerçekleri belirtiyorum."

"Peki." Omuzlarını dürttüm. "Ayrıca, kız arkadaşın olmayı henüz kabul etmedim."

Kolları mengene gibi bir tutuşla belime dolandı. "Unvanların önemi yok, önemli olan tek şey senin benim olman. Değilmişsin gibi davranmayı bırak."

"Sen de sana güvenmememe neden olmayı bırak." Yanaklarını avuçladım. "Sana güvenmek istiyorum, Aiden. Gerçekten istiyorum, bu yüzden bana yardımcı ol."

Ben onun üstündeyken, suya daldı. Boğazıma kadar battığımda çığlık attım.

"Tanrı aşkına, Aiden. Sana güvenmeme yardım etmenin yolu bu değil."

"Şşşt." Uzuvlarım titredikçe beni sakinleştiriyordu. "Güven bana."

Tüm gücümle ona tutundum çünkü tutmazsam acımasız sulara terk edilecektim.

"Aiden..." Ses tonum uyarıcıydı.

"Burada yalnızca bizim olduğumuzu hayal et."

"Yapamam." Su beni yutmak üzereydi. O eller su altında beni yakalayacaktı. Nefes alamayacaktım ya da-

Aiden'ın dudakları yavaş, baskın bir öpücükle benimkileri buldu. Amansız keşfine devam ederken parmakları saçlarıma dolandı. Dudaklarını boğazımın girintisinden sırılsıklam beyaz kumaşın altındaki şeffaf, pembe meme ucuma götürdüğünde endişelerimin en küçüğü korkuydu. Sertleşmiş meme ucumu ısırdı, inlerken başım geriye düştü.

İlgisi iki mememin arasında gidip geliyordu; emiyor, ısırıyor ve beni tahrik ediyordu.

Boştaki eli, sızlayan kadınlığıma ulaşana kadar iç çamaşırımı aşağı çekti. Başım, suyun zar zor köprücük kemiğine ulaştığı omzuna düştü. Parmakları ıslaklığımı buldu, aynı anda iki parmağıyla içime girmeden önce aşağı yukarı ovdu.

Dudaklarına karşı soludum. "Ah, Tanrım."

Parmakları içime daha hızlı girip çıkarken kulağıma, "Rahatla," diye hırladı.

Zihinsel olarak bedenime gerginliği azaltmasını emrettim. Sonra Aiden beni tekrar öptü, bir tür afrodizyak gibiydi. Onu kendimi tamamen bırakarak öperken parmaklarımı ensesindeki ıslak saçlardan geçirdim.

İçimde farklı bir gerilim oluştuğunda, kendimi bıraktım. Aiden'a teslim olup sözsüz bir çığlıkla boşaldım.

Yine de işi bitmemişti

Hayır.

Beni havuzun kenarına dayadı ve sırtım soğuk fayanslara çarparken, bacaklarımı beline sarıp içime girdi. Anında nefesim kesildi, omuzlarından tutundum. Beni çılgınca ve dizginlenemez bir coşkuyla öperken, içime girip çıkıyordu. Acımasız darbelerinin her birinde kalçam fayanslara çarpıyordu. Su, sürtünmeyi bir anlığına yoğunlaştırırken, bir an sonra ortadan kaldırıyordu. Bir oyun gibiydi.

"Aiden..." Tırnaklarım sırtının dalgalanan kaslarına saplandı.

Ağzıma doğru homurdandı. "Ne oldu, tatlım?"

"Ben... Ben..."

Elini boğazıma doladığında, içimde bir şeyler çatladı.

Onun darbeleri çılgına dönerken boşaldım. Kendini neredeyse tamamen dışarı çekip, sonra tekrar içime girdi.

Aleti içimde yumuşadığında, yüzümü boynuna sakladım. Gözlerim yaşlarla doluydu. Aiden korkunç bir yeri, mutlu bir yere dönüştürmüştü. Bacaklarım beline dolanmış bir hâldeyken, beni dışarı taşırken yanaklarını avuçladım ve onu öptüm.

Kırk Dördüncü Bölüm

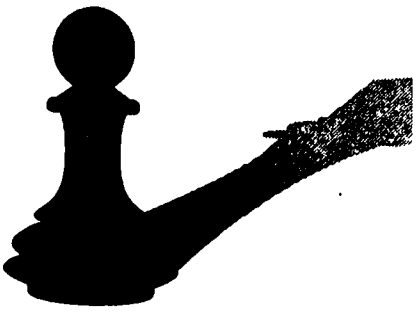

Altı kişi, haftalarca birlikte futbol izledik. Kim bile Kinglerin malikanesindeki gecelerimizin müdavimi olmuştu. Bazen Levi ve Astrid, Levi'ın maçı olmadığında bize katılıyordu.

Aiden beni hâlâ *Meet Up*'a götürmese de bunun sözünü vermişti. Aiden'ın evinde geçirdiğimiz süre boyunca, hepimizin sevdiği tek şey olan futbol sayesinde birbirimize bağlanmıştık. Ronan'ın gerçekte ne kadar sersem olduğunu öğrenmiştim. Xander'ın ne kadar tutkulu olabildiğini ve Cole'un ne kadar sakin ama coşkulu olduğunu.

Ve Aiden.

Kahrolası Aiden.

Havuzdaki o geceden beri fobilerimin her birini alıp onları erotik mutluluğa dönüştürüyordu. Bir keresinde gizlice odama girmiş, gece lambamı söndürüp yatakta üzerime atlamıştı. Çok ıslanmış, saniyeler içinde boşalmıştım.

Başka bir defasında, beni kapalı havuzunun yanındaki bodrumda bir masaya karşı sert ve acımasızca becermişti. Alanın ne kadar kapalı olduğunu ya da içinde nasıl boğularak öleceğimi düşünememiştim bile. Tek hissedebildiğim, arkadan bana çarptığı zamanki sarsıcı zevkti.

Havuzda o kadar çok seks yapmıştık ki sayısını unutmuştum. Tüm zevk korkuyu alıp götürse de bunun geçici olduğu-

nu biliyordum. Aiden elimi tutmasa ya da beni kollarında taşımasaydı; havuzun, bodrumun ya da karanlığın yanına adım atmazdım.

Bu tuhaf şekilde kulağa güven gibi geliyordu.

Aiden'a güveniyor muydum?

Güvenmek istiyordum. Tanrım, ona karşı beslediğim küçük güvensizliği gerçekten yok etmek istiyordum. Bir şey istediğinde her zaman manipülatif yollara başvurması hiç yardımcı olmuyordu.

Aiden, sırf yapabiliyor diye istediğini almaktan asla vazgeçmeyecekti.

Ragbi oyuncusu olan Jamie, bir ödev için birlikte takılıp takılamayacağımızı sorduğunda kabul etmiştim ve Aiden, her zamanki hâliyle pislik gibi davranarak bana hayır dememi söylemişti.

Ben kabul etmeyince, yürüyüp gitmişti. Bir gün sonra, Jamie projeyi benimle yapamayacağı için özür dilemişti. Daha sonra Jamie'nin ragbi ekipmanının bozulduğunu, alkol bağımlılığı nedeniyle takımdaki yerinin de tehlikede olduğunu duydum.

Arkasındaki sebebin kim olduğunu bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bu konuda Aiden'la yüzleştiğimde, "Üzgünüm, herif benim olana bakmamalıydı. Ayrıca, karaciğerini mahvetmeden ragbi oynamak için uyarıya ihtiyacı vardı," cevabını aldım.

"Nesin sen? Ragbi polisi mi?" diye sordum.

Gözleri öyle karardı ki baldırlarımı hem korku hem de beklentiyle birbirine bastırdım. "Şimdi de futbol yerine ragbiyi mi tercih ediyorsun?"

"Ben futbol fanıyım ama mesele bu değil. Herkese karşı pislik olmayı bırak."

"Ben herkese karşı pislik değilim. Benim olanı tehdit edene karşı bir pisliğim."

Bir maç gecesi kucağında kıvrılırken arkadan çekilmiş bir fotoğrafımı *futbolcu fanı* açıklamasıyla bile paylaşmıştı.

O olaydan ve Aiden'la kurt sürüsünün bana doğru nefes alan herkesi dışladığı birkaç olaydan sonra, sanki yeniden nefret ediliyormuşum gibiydi. Ancak şimdiki sebep farklıydı. Beni Aiden'la, futbol ekibindeki diğerleriyle görmekten nefret ediyorlardı. Nefret edenlerin kraliçesi, Silver olsa da pençelerini gizli tutuyordu.

Ne zaman yanımdan geçip 'köylü' laflarından birini etse, yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeden hoşlanmıyordum. Bugün okuldan sonra, Aiden'ın antrenmanı vardı ve beni eve bırakamayacaktı. Bu konuda üzgündüm. Teyzemle enişte bugün çalıştıkları için onu gece benimle kalmaya, polisiye gerilim filmi izlemeye zorlamayı planlıyordum. Ne zaman ona gitmesi için haykırmaktan, geceleri birlikte geçirmek istediğim noktaya gelmiştim bilmiyordum.

Aiden'la her konuda ilerleme kaydediyorduk. Yüzeyin ötesini görmek kolay olmasa da baktığımda küçük davranışlarını net şekilde görebiliyordum. Uyuduğumuzda beni hep üstünde tutması gibi. Uyandığımda kahvaltı hazırlaması. Benim için uzun, sıcak banyolar hazırlaması.

Kaba gece ve sabah mesajları bile bazen tatlı olabiliyordu. Kırılgan kalbimin etrafında tuttuğum tüm duvarları yavaş ama emin adımlarla yıkıyordu. Üstelik geçen gün onu Instagram'da takip etmiştim.

Gerçek şu ki onu içeri alıp almama konusunda hiçbir zaman bir seçimim olmamıştı. Aiden hemen içeri girmiş, göğsümde kendine rahat bir yer kazımıştı. Onu oradan çekip çıkarma düşüncesi, acı ve dehşet uyandırıyordu.

Kim'le buluşmak için otoparka giderken telefonum çaldı. Ronan'ın evindeki ilk öpücüğümüzün fotoğrafının yanında Aiden'ın adı yanıp söndüğünde aptal gibi sırıttım. Resmi benim için değiştirse de sonradan kaldırmamıştım.

"Antrenmanda olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Anahtar kelime 'gerekiyor'. Koç beni telefonda konuşurken görürse öldürür."

"O zaman git. Öldürülmeni istemiyorum."

"Sesini duymak buna değer."

Aptal gibi sırıtmamak için dişlerimi alt dudağıma bastırdım.

Sesi kısılırken, "Neredesin?" diye sordu.

"Kim'le eve gidiyoruz."

"Gece kalmasına izin verme. Antrenmandan sonra seni ele geçirmeye geleceğim."

"Beni çoktan ele geçirmedin mi?" Gülümsemeye devam ederken gereğinden daha yavaş yürüyor, önüme çıkan hayali kayaları tekmeliyordum.

"Hiç de bile, tatlım. Her ihtimale karşı seni biraz daha ele geçirmem gerekiyor. Tehdit edilmiş hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Ah, kudretli Aiden King kendini tehdit altında mı hissediyor?"

"Çocukların maçları bizimle izlemesi konusunda ısrar etmeye devam edersen, kendimi elbette tehdit altında hissederim."

Kıkırdarken, elimin arkasını ağzıma bastırdım. "Onlar senin arkadaşların."

"Benim olanı tehdit ederlerse harcanırlar." Bunu söylediğinde kulağa çok ciddi geliyordu. "O piçlerden biri sana bir daha elini sürerse, son futbol sezonuna veda etmeleri için elleriyle bacaklarını kırarım."

Tanrım. Sapkının tekiydi.

Bazen Cole, Ronan ve özellikle de Xander'ın sırf onun sorun çıkardığını görmek için sahiplenici tarafını dürttüklerini hissediyordum. Aiden'ın hesapçı ama sakin versiyonuna alışkınlardı. Dikkatlice saklanmış canavar versiyonu korkutucuydu, yine de onu görmek istiyorlardı.

"King!" Biri arkadan bağırdı.

"Koç." Aiden mırıltıyla inilti arası bir ses çıkardı.

"Öldürülme."

"Seni ele geçirmeden olmaz." Kısık bir sesle güldü. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

"Görüşürüz," dedim ancak telefonu çoktan kapatmıştı.

Hâlâ aklımı kaçırmış gibi kendi kendime gülümsüyordum. Aiden'a karşı hislerim olduğunu düşünürsek akli dengemi yitirdiğimi söylemek yerinde olurdu.

Karmakarışık ve yanlış olsa da doğruydu.

Otoparka yürüdüm, pes edip onun antrenmanından sonrasını beklemeyeceğime, bazı hayran kızlar gibi çitlerden izlemeyeceğime kendimi ikna etmeye çalıştım. Hayran olmaktan daha üst bir konumda olduğumdan değildi ama Aiden'a sadece kalbimi, bedenimi ve ruhumu değil, geleceğimi de kaptırmadan önce ders çalışmam gerekiyordu.

"Söz vermiştin, amca."

Silver'ın kaygılı sesi karşısında ayaklarım aniden durdu. Otoparka giden köşenin arkasına saklanıp başımı çıkardım.

Silver, parlak siyah bir Mercedes'in yanında duruyordu ve... O Jonathan King miydi?

Geniş, uzun cüssesiyle onun tepesinde dikiliyordu. Elmas düğmelerle tamamlanan üç parçalı siyah bir takım elbise giyiyordu. Silver, ütülenmiş okul üniforması ve tasarımcı ayakkabılarıyla her zamanki gibi mükemmel görünüyordu.

"Sesini alçalt," dedi Jonathan, kendinden emin ve otoriter tonuyla.

"Onun gideceğini söylemiştin. Aiden'ın o küçük sürtük Elsa'yı bir çırpıda terk edeceğini söylemiştin. Belli ki yapmadı. Aksine, ona her zamankinden daha çok düşkün."

Öğrendiğim bu yeni bilgiyi sindirirken tırnaklarım duvara saplandı. Aiden babasına beni terk edeceğini mi söylemişti?

"Silver, Silver. Baban sana saldırmadan önce cezbetme taktiğini öğretmedi mi? Bir av, tehlikede olmadığına güvendiğinde daha sert düşer, tam tersi değil. Aiden'ın bunca zamandır yaptığı buydu. Avı cezbetmek. Artık ona güvendiğine göre, Elsa'nın düşüşü onu paramparça edecek."

Nefesim kesilirken, tenimin altında kaşıntı başladı. Sırt çantamın askılarını kavradım, başka bir şey duymak istemediğim için arkamı döndüm.

Yalan söylüyorlardı.

İkisi de yalan söylüyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, amca?" diye sordu Silver.

Kendime rağmen durdum, parmaklarım sırt çantamın askısında titriyordu.

"Elsa'nın ebeveynleri onun annesini öldürdü. Aiden'ın o canavara bakmasının tek nedeni, ailesinin günahını ona ödetmektir."

Jonathan'la Silver konuşmaya devam etse de artık hiçbir şey duymuyordum. Ayaklarım beni ters yöne taşırken, hiçbir şey görmüyordum.

Yanaklarımdan renk çekildi, kalbim kaburgalarıma çarparak dışarı çıkmak istiyordu.

Dışarı.

Dışarı!

Tökezleyip düşmeme rağmen tekrar ayağa kalktım. Dizlerimde bir şeyler yanıyordu ama bu, cildimin altındaki kaşıntılı hisle kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Sanki yakıt olmadan, ateş bile olmadan içten dışa yanıyordum.

Tekrar tökezledim, bu defa bir el kolumu kavrayıp beni dengede tuttu. Beni tutan kişiyi ittim. Bir şey sorsa da kulaklarımdaki yüksek uğultudan başka hiçbir şey duyamıyordum.

Odaklanmamış bakışlarım ileriye dönüktü. Çoktan okula girmiştim, nereye yürüdüğümü ancak Tanrı bilirdi. Sahaya git-

meli, Aiden'dan az önce duyduklarımın yalan olduğunu söylemesini istemeliydim. Babasının yanıldığını. Ebeveynlerimin annesini öldürmediğini.

İntikam için bana yaklaşmadığını.

Seni mahvedeceğim. İlk karşılaşmamızda böyle söylemişti.

Hayır. Hayır. Hayır...

Kendimi havuzun kenarında bulduğumda ayaklarım sendeledi. Futbol ve ragbi takımları dışında herkes bugünlük ayrılmıştı, bu yüzden mavi su dışında her yer boş, karanlıktı.

Burada ne halt ediyordum?

Gitmek için döndüm ama güçlü bir el beni itti ve çığlık atarak düştüm.

Su beni bütün olarak yuttuğunda, sesim boğuldu.

Her şey karardı.

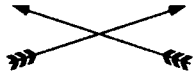

Elsa ve Aiden'ın hikâyesi Çelik Prenses kitabıyla devam edecek.

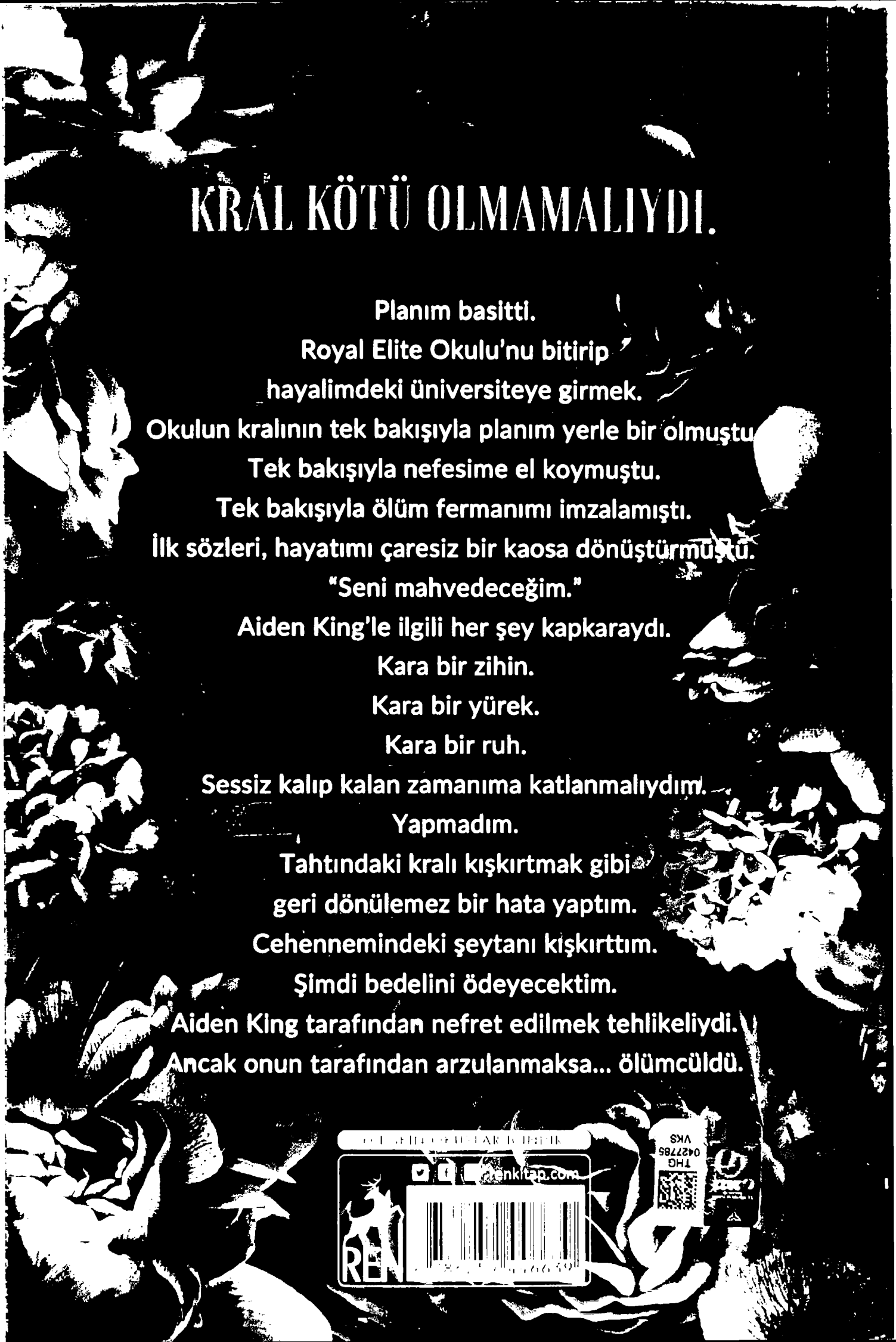
KRAL KÖTÜ OLMAMALIYDI.
Planım basitti.
Royal Elite Okulu'nu bitirip
hayalimdeki üniversiteye girmek.
Okulun kralının tek bakışıyla planım yerle bir olmuştu.
Tek bakışıyla nefesime el koymuştu.
Tek bakışıyla ölüm fermanımı imzalamıştı.
İlk sözleri, hayatımı çaresiz bir kaosa dönüştürmüştü.
"Seni mahvedeceğim."
Aiden King'le ilgili her şey kapkaraydı.
Kara bir zihin.
Kara bir yürek.
Kara bir ruh.
Sessiz kalıp kalan zamanıma katlanmalıydım.
Yapmadım.
Tahtındaki kralı kışkırtmak gibi
geri dönülemez bir hata yaptım.
Cehennemindeki şeytanı kışkırttım.
Şimdi bedelini ödeyecektim.
Aiden King tarafından nefret edilmek tehlikeliydi.
Ancak onun tarafından arzulanmaksa... ölümcüldü.
REN